ANNE și SERGE GOLON

6

ANGELICA

și IUBIREA

EDITURA ELIT

Titlul original: "Angélique et son amour "
by ANNE ŞI SERGE GOLON

Éditions J'ai lu
Copyright © Opera Mundi 1960
by ANNE ŞI SERGE GOLON

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română,
inclusiv pentru Republica Moldova, sunt rezervate
EDITURII ELIT.

I.S.B.N. 973 - 99558 - 7 - 8

Tipografia **MULTIPRINT** Iaşi
Calea Chişinăului 22, et 6, Iaşi 6600
tel. 032-211225, 236388 fax. 032-211252

ANNE ŞI SERGE GOLON

ANGELICA
ŞI
IUBIREA

Traducere: Dragoş Nedelescu

EDITURA ELIT

CAPITOLUL 1

Senzaţia că este urmărită de o privire invizibilă o readuse pe Angelica la realitate.

Ea tresări şi-l căută insistent în jur pe cel care o adusese astfel în apartamentele din castelul din spate, de un lux oriental. Era convinsă că el trebuia să se afle acolo, dar nu-l vedea.

Se găsea în acelaşi salon în care, cu o seară înainte, o primise Rescator. Rapiditatea evenimentelor, dramatica lor desfăşurare, liniştea de acum şi înfăţişarea stranie a noului decor, îi ofereau momentului un aer de vis. Angelica s-ar fi îndoit că se trezise de-a binelea de n-ar fi fost Honorine care începea să se agite şi să se întindă ca o pisicuţă.

În semiobscuritate lucea auriul mobilelor şi al bibelourilor, ale căror contururi le ghicea cu greutate. Parfumul pe care îl recunoscuse nu fără emoţie şi care se asemăna în mod deosebit cu cel al lui Rescator, o învăluia.

El rămăsese, probabil, din Mediterana, cu acest rafinament, aşa cum îşi păstrase obiceiul de a bea cafea şi de a avea covoare şi divane cu perne îmbrăcate în mătase.

O pală de vânt pătrunse pe fereastră aducând cu ea umezeala pulberii de stropi care se spărgeau de dig. Angelicăi i se făcu frig. Ea observă atunci că bluza îi era aproape deschisă peste pieptul gol şi acest amănunt o tulbură. Ce mână i-o desfăcuse oare? Cine, se aplecase asupra ei când zăcea inconştientă? Ce privire îi cercetase, poate cu nelinişte, paloarea, chipul încremenit, pleoapele închise şi învineţite de oboseală?

Observând, apoi, că dormea trântită pe jos, sleită de puteri, el se depărtase, după ce îi desfăcuse bluza ca să respire mai uşor.

Acest gest îl trăda pe bărbatul care ştia să se poarte cu femeile şi să le trateze pe toate, oricare ar fi ele, cu o dezinvoltură amabilă, o făcu deodată pe Angelica să roşească şi să se ridice potrivindu-şi îmbrăcămintea cu repeziciune.

De ce o adusese aici, la el acasă şi nu printre tovarăşii săi? O considera el, oare, sclava sa, prizoniera, la bunul plac al capriciilor sale, în ciuda dispreţului pe care-l arăta?...

— Este cineva aici? întrebă ea cu voce tare. Sunteţi aici, monseniore?

Îi răspunseră numai răsuflarea mării şi clipocitul valurilor. Dar Honorine se trezi de-a binelea şi se aşeză căscând. Angelica se aplecă asupra ei şi o luă în braţe cu acel gest învăluitor pe care-l făcuse de atâtea ori pentru a o feri de pericolele care-o ameninţau.

— Vino, sufleţelule, şopti ea, nu mă mai tem de nimic. Suntem pe mare!

Se îndreptă spre uşa de sticlă şi se miră că o deschise fără greutate. Nu era, deci, prizonieră...

Afară era încă lumină. Se zăreau nişte marinari care mergeau de colo-colo pe punte, în timp ce se aprindeau primele felinare. Hula era slabă şi un fel de pace coborâse peste vasul-pirat, singur pe oceanul pustiu, ca şi cum, cu câteva ore înainte, nu avusese a se înfrunta de mai multe ori cu propria sa pieire. Nu te bucuri cu adevărat de viaţă decât atunci când moartea ţi-a apărut aproape.

Cineva care se ghemuise lângă uşă se ridică şi Angelica văzu aproape de ea pe uriaşul maur care, noaptea trecută, le pregătise cafeaua. Purta căciuliţă albă de lână şi o flintă veche cu patul de argint şlefuit, aşa cum văzuse ea la paznicii lui Moulay Ismaël.

— Unde sunt prietenii mei? întrebă ea.

— Vino, răspunse el, stăpânul mi-a spus să te duc la el când o să te trezeşti.

*

Asemenea tuturor navelor, de transport de cursă, *Gouldsboro* nu era construit pentru a primi pasageri. Spaţiul destinat echipajului, aflat sub puntea de la provă, era, desigur satisfăcător, dar nu mai mult. Emigranţii fuseseră, deci, cazaţi într-o parte a spaţiului dintre punţi, rezervat bateriei camuflate a navei-pirat. După ce coborî o scară mică, Angelica ajunse printre prietenii ei care începeau să se instaleze, de bine, de rău, printre tunuri. La nevoie, afeturile marilor piese de bronz, acoperite cu nişte prelate, puteau servi drept suport pentru puţinele lor bagaje.

Lumina zilei mai persista încă pe punte, dar aici, mai jos, doar cu licărul roşiatic venind dinspre un hublou deschis, era deja întuneric.

De cum intră, Angelica fu asaltată de avântul copiilor şi prietenilor.

— Doamna Angelica! Vă credeam moartă... înecată...

Aproape în acelaşi timp izbucniră şi reproşurile.

— Am fost zăvorâţi ca nişte prizonieri... Copiilor le e sete...

În semiîntuneric, Angelica îi recunoştea numai după voce. Cea a lui Abigaël le domina pe celelalte.

— Ar trebui acordate îngrijiri jupânului Berne, este grav rănit.

— Unde se află? întrebă Angelica, reproşându-şi că uitase de el.

Fu condusă spre locul în care se afla întins negustorul, sub hubloul deschis.

— Credeam că aerul proaspăt îi va face bine, dar nu-şi revine deloc.

Angelica îngenunche lângă rănit. Datorită acelei pâlpâiri roşcate a asfinţitului care mai lumina cala întunecoasă, îi putea distinge faţa şi fu speriată de paloarea ei şi de expresia de suferinţă pe care o avea.

Respiraţia îi era rară şi grea.

"A fost lovit când mă apăra pe mine" îşi spuse ea.

Era emoţionant să-l vezi acolo, lipsit de forţă şi de prestanţa sa de mare negustor din La Rochelle, cu umerii săi puternici, goi, cu corpul său masiv acoperit de păr ca al unui simplu hamal. Un bărbat zăcând, slab în somn şi la durere, aşa cum sunt toţi bărbaţii.

Prietenii săi, în neputinţa lor, îi tăiaseră redingota neagră îmbibată cu sânge şi cămaşa, din care făcuseră tampoane pentru răni. Din cauza acestei înfăţişări neobişnuite, Angelica ar fi putut să nu-l recunoască. Deosebirea care exista între un paşnic negustor hughenot, aşezat în faţa mapei sale de scris şi a cărţii sale de conturi, pe fundalul magaziilor pline de mărfuri şi acelaşi om gol şi dezarmat, i se păru enormă.

În uimirea sa, un gând ciudat, pe care-l socoti nepotrivit, îi trecu prin minte: "Ar fi putut să-mi fie amant..."

Îi apăru dintr-odată foarte apropiat, aparţinându-i întrucâtva şi neliniştea ei crescu în timp ce-şi punea mâna pe el.

— N-a mişcat şi n-a vorbit de când l-au adus aici?

— Nu. Totuşi rănile lui nu ni se păreau grave. O lovitură de spadă care l-a tăiat la umăr şi în partea stângă a pieptului. Sângerează puţin.

— Trebuie să facem ceva.

— Dar ce? protestă pe loc vocea tăioasă a doctorului Albert Parry, n-am nimic la îndemână, nici purgativ, nici clistir, nici farmacie în preajmă pentru a trimite după plante.

— Aţi fi putut, cel puţin, să luaţi în călătoria asta propria dumneavoastră trusă, maestre Parry, zise Abigaël, cu o vehemenţă pe care nu i-o cunoşteau.

— Cu... cum, zise pierzându-şi răsuflarea doctorul, să mi se reproşeze că mi-am lăsat ustensilele? După ce am fost scos din pat fără explicaţii şi mânat până la acest vas, numai în cămaşă şi căciuliţă de noapte, fără să fi avut măcar timp să mă frec la ochi. Şi apoi, de fapt, în cazul lui Berne, nu pot face mare lucru. Nu sunt chirurg.

Laurier stărui, agăţat de Angelica.

— Va muri, oare, tatăl meu?

Din toate părţile o strângeau nişte mâini, poate cele ale Severinei sau ale Honorinei, sau ale lui Martial, sau ale altor mame, neliniştite în privinţa deznodământului.

— Copiilor le e sete, repeta doamna Carrère ca pe un laitmotiv.

Din fericire, nu prea le era foame, brutarul distribuindu-le cu dărnicie provizia sa de pâine şi de cozonac, pe care, spre deosebire de doctor, avusese sângele rece de a o lua cu el iar goana lui pe câmp nu-l făcuse să o abandoneze.

— Dacă piraţii ăştia nu ne aduc lumină, sparg uşa! strigă deodată Manigault, stând în picioare, undeva în întuneric.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât vocea aceasta tunătoare, apărură nişte mateloţi cu trei felinare mari pe care se duseseră să le agaţe la capetele şi la mijlocul bateriei, apoi se întoarseră aducând un hârdău din care se ridica un miros apetisant şi o găleată plină cu lapte. Aceştia erau cei doi oameni de origine malteză care-i serviseră drept însoţitori Angelicăi.

În ciuda înfăţişării destul de sălbatice date de tenul măsliniu şi ochii de jăratec, ea înţelesese că erau nişte oameni cumsecade... în măsura în care un membru al unui echipaj de piraţi putea aparţine unei astfel de categorii.

Ei arătară pasagerilor hârdăul de supă aburind.

— Şi cum vreţi să o mâncăm? strigă doamna Manigault cu o voce ascuţită. Ne luaţi drept nişte purcei care să ne hăpăim cu toţi tărâţele din aceeaşi troacă?...

Ea izbucni în plâns gândindu-se la frumoasele vase de faianţă sparte în nisipul dunelor.

— Ah! Nu face nimic, zise doamna Carrère, femeie de treabă, ne vom descurca!

Dar ea însăşi era foarte lipsită de orice, neavând să ofere decât o singură ceaşcă, pusă în ultima clipă în modesta sa boccea.

Angelica explică mateloţilor, cât putu de bine situaţia, folosindu-se de sabirul[1] mediteranean din care-şi mai amintea unele frânturi. Ei se scărpinară în cap, aflându-se în încurcătură.

Plecară spunând că totul avea să se rezolve.

Strânşi în jurul hârdăului, călătorii criticară îndelung conţinutul acestuia.

— Tocană de legume...

---

[1] le sabir – idiom comercial din Mediterana occidentală, format din cuvinte arabe, franceze, italiene şi spaniole.

— Hrană proaspătă, în orice caz.

— N-am ajuns încă la biscuiţi şi la carne sărată, atât de obişnuite pe mare.

— Asta înseamnă că ei au jefuit toate acestea de pe uscat. Am auzit guiţând nişte porci şi behăind o capră în cala de sub noi.

— Nu. Animalele le-au cumpărat, plătindu-ne bani buni. Am făcut afaceri cu ei.

— Cine vorbeşte astfel? întrebă Manigault în momentul în care reuşi să înţeleagă această ultimă explicaţie, dată în graiul şarantez[2].

La licărul nou al felinarelor, el descoperi nişte figuri necunoscute: doi ţărani slabi cu părul lung şi nevestele lor, de care se agăţau vreo jumătate de duzină de vlăstare zdrenţăroase.

— Voi de unde sunteţi?

— Suntem hughenoţi din cătunul Saint-Maurice.

— Şi voi ce f... pe aici?

— Ei bine, doamnă! Când toată lumea a alergat spre faleză, am alergat şi noi. Şi, mai rău, după aia ne-am zis: întrucât toată lumea urcă pe vas, să ne urcăm şi noi. Credeţi că aveam chef să cădem în mâinile dragonilor Regelui? Probabil că şi-ar fi vărsat toată furia asupra noastră... Mai ales când şi-ar fi dat seama că noi am făcut comerţ cu piraţii. Şi ce-am lăsat în urma noastră, de fapt? Nu mare lucru, pentru că le-am vândut ultima noastră capră şi ultimii porci... Şi atunci?

— Eram şi aşa destui de mulţi, zise Manigault furios. Încă nişte guri de hrănit.

— Pentru moment, dragă domnule, zise Angelica, vă voi arăta că nu dumneavoastră vă revine această grijă şi chiar că, în mod indirect, vă datoraţi supa din această seară acestor ţărani, de vreme ce, fără îndoială, nişte bucăţi dintr-unul din porcii lor au servit la pregătirea ei.

— Dar când vom fi în Insulele...

Pastorul Beaucaire interveni:

— Nişte ţărani care ştiu să are pământul şi să se ocupe de animale nu sunt niciodată o povară într-o colonie de emigranţi. Fraţilor, fiţi bineveniţi printre noi.

---

[2] şarantez – grai vorbit în zona Charente (departament din bazinul Aquitan, regiunea Poitou)

Incidentul fu încheiat şi cercul se deschise pentru a le face loc bieţilor oameni.

Pentru fiecare, această primă seară pe o navă necunoscută, care-i ducea spre destinul lor, avea ceva de poveste.

Nu mai departe de ieri, dormea fiecare în casa lui, bogată pentru unii, mizerabilă pentru alţii.

Spaima cu privire la soarta lor încetă atunci, căci proiectele de plecare îi potoliseră. Sacrificiul odată acceptat, ei ar fi făcut orice pentru ca el să fie îndeplinit, cu maximum de siguranţă. Şi iată-i, acum, noaptea, zgâlţâiţi de ocean, rupţi de toate legăturile pe care le aveau, singuri precum sufletele oropsiţilor din barca lui Caron. Această comparaţie venea în mintea oamenilor, căci ei erau, în majoritate, cultivaţi.

Dar femeile aveau altceva de făcut decât să se mai gândească la ce-şi aminteau din poemul lui Dante. În lipsa unor blide, ele îşi treceau singura ceaşcă a doamnei Carrere şi le dădeau copiilor să bea, pe rând, laptele.

Operaţiunea nu mergea fără probleme din cauza balansului navei care se accentua pe măsură ce se lăsa noaptea.

Copiii râdeau când erau împroşcaţi, dar mamele se supărau.

Ele n-aveau haine de schimb şi unde ai putea spăla rufele pe acest vas?

În inima gospodinelor sângera regretul pentru frumoasele lor provizii de cenuşă şi de bucăţi de săpun din spălătoriile abandonate, pentru periile lor de toate mărimile – cum să spele fără perie? Brutărita se înveseli amintindu-şi că-şi luase cu ea peria şi îşi plimbă privirea triumfătoare peste vecinele sale amărâte.

* * *

Angelica se întoarse să îngenuncheze lângă jupânul Gabriel. Dintr-o privire îşi dăduse seama că Honorine găsise mijlocul de a primi, printre primele, lapte şi că acum aceasta pescuia pe furiş câteva bucăţi de carne din supă. Honorine va şti întotdeauna să se apere!...

Starea negustorului o neliniştea pe Angelica. La îngrijorarea ei se adăugau remuşcările şi recunoştinţa.

"Fără el, lovitura de spadă aş fi primit-o eu sau Honorine..."

Faţa încremenită a lui Gabriel Berne şi îndelungata sa inconştienţă nu-i păreau normale. Acum, când fusese adusă lumina, ea vedea bine obrazul lui ca de ceară.

Când cei doi bărbaţi din echipaj se întoarseră cu o duzină de castroane pe care le împărţiră celor prezenţi, ea îl apucă pe unul de mânecă şi îl duse în faţa rănitului, făcându-l să înţeleagă că nu aveau nimic pentru a-l îngriji. El păru destul de indiferent, ridicând din umeri şi zise, uitându-se în sus: Maica Domnului! Existaseră răniţi şi printre marinari şi, ca pe oricare navă-pirat, n-aveau pentru a-i trata decât două leacuri-minune: romul şi praful de puşcă, pentru a le dezinfecta sau a le arde rănile. Pe deasupra, rugi adresate Fecioarei, după cum se părea că le recomandase.

Angeliça suspină. Ce putea face ea, oare? Îşi reamintea toate reţetele pe care le învăţase ca stăpână a casei şi mamă de familie şi chiar pe cele de la vrăjitoare, pe care le aplicase răniţilor în păduri, în timpul răscoalei din Poitou. Dar n-avea nimic, chiar nimic din toate acestea, la îndemână. Săculeţii cu ierburi medicinale erau în fundul sipetului său din La Rochelle şi nu-i veniseră în minte în momentul plecării.

— Ar fi trebuit să mă ocup de astea, se dojeni ea. Nu era mare lucru să mi le strecor în buzunare.

I se păru că un tremur uşor crispase faţa lui Gabriel Berne şi se aplecă mai atentă spre el. Acesta mişcase, buzele sale închise şi strânse se întredeschideau, căutând să respire. Suferea, iar ea nu putea face nimic pentru el.

"Dacă va muri?" – îşi zise ea şi simţi că o cuprinde frigul. Călătoria începea, oare, sub semnul unei nenorociri?

Din vina ei, şi-ar putea pierde unicul sprijin şi copiii pe care-i iubea atâta! Era obişnuită să-l ştie acolo, să se bizuie pe el. Nu voia ca el să se ducă. Era un prieten sigur, şi mai ştia că el o iubeşte.

Puse mâna pe pieptul puternic, şi umed din cauza sudorii păcătoase. Prin acest gest, ea încerca să-i transmită propria sa forţă, pe care o căpătase adineauri, când s-a descoperit liberă pe mare.

El tresări. Mângâierea acestei mâini de femeie îl înfiorase.

Făcu o mişcare şi pleoapele i se deschiseră uşor. Angelica pândea cu nesaţ această privire.

Era cea a unui om în agonie sau a unuia care se întoarce la viaţă?

Se linişti. Deja, cu ochii deschişi, jupân Gabriel îşi părăsea slăbiciunea aparentă. În ciuda îndelungii suferinţe, privirea îşi păstra expresia profundă şi isteaţă. Ea rătăci o clipă pe tavanul jos şi prost iluminat al spaţiului dintre punţi, apoi se fixă pe faţa Angelicăi, aflată foarte aproape de a sa.

Nu-i cunoscuse niciodată această expresie lacomă de viaţă, nici chiar în acea zi tragică în care, după ce îi sugrumase pe zbirii poliţiei, o luase în braţe.

Acum, el îi mărturisea ceea ce nu-şi mărturisise niciodată, poate, nici lui însuşi: setea de ea, a întregii sale fiinţe! Închis în carapacea sa solidă de morală, de înţelepciune, de neîncredere, izvorul violent al unei astfel de iubire nu putea ieşi la lumină decât într-un astfel de moment, când el era slăbit, indiferent faţă de lumea exterioară.

— Doamnă Angelica, şopti el.

— Sunt aici.

"Din fericire, gândi ea, ceilalţi sunt ocupaţi şi n-au văzut nimic". În afară, poate, de Abigaël, îngenunchiată şi ea, ceva mai în spate şi care se ruga.

Gabriel Berne făcu o mişcare către Angelica, dar scoase un geamăt şi pleoapele i se închiseră din nou.

— A mişcat, murmură Abigaël.

— A deschis, ochii!

— Da, am văzut.

Buzele negustorului se mişcară greu.

— Doamnă Angelica... Unde... suntem?

— Pe mare... Aţi fost rănit...

Când închidea ochii, el nu o mai intimida. Numai că se simţea răspunzătoare pentru el ca şi atunci când îi ducea seara, la La Rochelle, când întârzia în faţa registrelor, o ceaşcă de supă concentrată sau de vin cald, prezicându-i că-şi va şubrezi sănătatea din cauza nesomnului.

Îi mângâie fruntea largă. Simţise adesea îndemnul să facă acest gest, în La Rochelle, când îl vedea îngrijorat şi copleşit de nelinişti pe care le ascundea sub înfăţişarea sa senină. Gest matern, gest de prietenie. Astăzi putea să şi-l permită.

— Sunt aici, dragă prietene... Nu te mişca.

Simţea sub degete părul său lipicios şi-şi retrase mâna pătată de sânge. Ah! fusese rănit şi la cap!

Această rană şi, mai ales, lovitura primită, puteau explica leşinul prelungit. Acum trebuia să-l îngrijească repede, să-l încălzească, să-l panseze şi îşi va reveni, cu siguranţă. Văzuse atâţia răniţi încât ştia diagnosticul.

Se ridică şi remarcă atunci liniştea stranie care domnea în cală. Discuţiile din jurul hârdăului cu supă încetaseră şi chiar copiii tăceau.

Privi în sus şi, tresărind, îl văzu pe Rescator, la picioarele rănitului. De cât timp era, acolo? Unde apărea Rescator, se făcea linişte. Liniştea pe care o provoca masca sa neagră.

Angelica gândi încă o dată, că el era chiar o fiinţă aparte.

Nu-şi explica altfel tulburarea şi un fel de teamă pe care o simţea descoperindu-l acolo. Nu-l auzise venind şi nici ceilalţi, fără îndoială, căci la lumina felinarelor, feţele protestanţilor arătau un fel de mirare neliniştită, în timp ce-l examinau pe stăpânul corăbiei apărut printre ei ca pe o apariţie a diavolului. Apariţie cu atât mai tulburătoare cu cât Rescator era însoţit de un personaj ciudat, un individ înalt şi slab, îmbrăcat într-un halat alb sub o mantie lungă şi brodată. Faţa sa, plină de cicatrice, precum semnele de pe toporul unui tăietor de lemne, era osoasă, şi ai fi zis că-i acoperită cu o piele veche de culoare închisă, cu un nas uriaş, pe care scânteiau lentilele unor ochelari mari cu rame de baga.

— Vi l-am adus pe medicul meu arab, spuse Rescator, cu vocea sa înfundată.

I se adresa, poate, lui Manigault, care ieşise ceva mai în faţă. Dar Angelica avu impresia că nu i se adresa decât ei.

— Vă mulţumesc, răspunse ea.

Albert Parry mormăi:

— Un medic arab! Asta ne mai lipsea...

— Puteţi avea încredere în el, îl linişti Angelica, ştiinţa medicilor arabi este cea mai veche din lume.

— Vă mulţumesc, doamnă, zise bătrânul, nu fără o imperceptibilă ironie la adresa colegului său din La Rochelle. Vorbea o franceză foarte curată.

El îngenunche şi cu mâinile sale dibace şi uşoare examină rănile bolnavului. Acesta se agita. Deodată, atunci când lumea se aştepta mai puţin, jupân Berne se aşeză în fund şi zise cu o voce furioasă:

— Să mă lăsaţi în pace! N-am fost niciodată bolnav şi n-am de gând să fiu.

— Nu sunteţi bolnav, sunteţi rănit, zise Angelica cu răbdare. Şi îi cuprinse cu blândeţe umerii cu braţul pentru a-l sprijini.

Medicul se adresă în arabă lui Rescator.

Rănile, zicea el, deşi adânci nu erau grave. Numai izbitura spadei asupra cutiei craniene merita o observare ceva mai lungă. În aparenţă, de vreme ce bolnavul îşi recăpătase conştiinţa, acest şoc n-ar avea altă urmare decât câteva zile de oboseală.

Angelica se aplecă spre jupânul Gabriel pentru a-i da vestea cea bună.

— Zice că dacă staţi liniştit, veţi fi în curând pe picioare.

Negustorul deschise un ochi bănuitor.

— Înţelegeţi araba, doamnă Angelica?

— Desigur, doamna Angelica înţelege araba, răspunse Rescator. Nu ştiaţi, domnule, că ea a fost pe vremuri una dintre cele mai celebre prizoniere din Mediterana?

Această explicaţie îi dădu Angelicăi impresia unei lovituri aplicată în mod perfid.

Ea puse pe jupânul Gabriel propriul său palton, neavând altceva să-i ofere pentru a se acoperi.

— Doctorul vă va aduce nişte medicamente care vă vor calma suferinţele. Veţi putea dormi.

Ea vorbea cu o voce calmă, dar fremăta de mânie.

Rescator era un bărbat înalt. Domina întregul grup care se îngrămădea în jurul său, într-o linişte înspăimântată. Când întoarse către ei faţa neagră, acoperită cu piele, protestanţii făcură o mişcare de retragere. El îi neglijă cu dispreţ pe bărbaţi şi căută cu privirea baticurile şi căciulile albe ale femeilor.

— Doamnelor, profit de ocazie pentru a vă ura bun venit pe nava mea. Regret că nu vă pot pune la dispoziţie mai mult confort. Căci, vai, nu eraţi aşteptate. Sper, totuşi, că această traversare nu va fi prea neplăcută. Cu aceasta vă spun noapte bună!

Nici măcar Sarah Manigault care avea obiceiul să primească în saloanele ei vecinii din La Rochelle, nu fu în stare să rostească un cât de mic răspuns la aceste cuvinte nobile. Înfăţişarea celui care le pronunţa, timbrul neobişnuit al vocii care le dădea o notă de ironie şi ameninţare, le încremeneau pe toate femeile. Iar când Rescator trecu printre ele pentru a se îndrepta spre uşă, urmat de silueta subţire a doctorului arab, un copil scoase un urlet de spaimă aruncându-se în fustele mamei sale. Abia atunci timida Abigaël, adunându-şi tot curajul, îndrăzni să vorbească. Ea zise cu o voce sugrumată:

— Vă mulţumim pentru ürările dumneavoastră, monseniore şi vă mulţumim şi mai mult că ne-aţi salvat viaţa în acea zi pe care o vom sărbători în fiecare an, binecuvântând-o.

Rescator se întoarse cu spatele. Semiîntunericul care îl învăluise deja îi accentuă înfăţişarea posomorâtă. El merse către Abigaël care păli şi privind-o, îi puse mâna pe obraz pentru a-i îndrepta faţa, cu o mişcare blândă, dar hotărâtă, spre lumină.

El zâmbea. La lumina crescută a felinarului din apropiere, cerceta această faţă curată de madonă flamandă, aceşti ochi mari, palizi şi cuminţi, dilataţi încă de mirare şi nesiguranţă.

În sfârşit, zise:

— Rasa din Insulele Americii se va bucura mult de sosirea atâtor fete frumoase. Dar Lumea Nouă va putea aprecia bogăţiile sufleteşti pe care i le aduceţi, draga mea? Sper că da. Până atunci, noapte bună şi nu vă mai chinuiţi sufletul pentru acel rănit de acolo...

Cu un gest disprețuitor, el arătă spre jupânul Gabriel.

— Vă garantez că nu se află în pericol şi că nu veţi încerca durerea de a-l pierde.

Uşa spaţiului dintre punţi se închisese, dar martorii acestei scene nu reuşeau să-şi vină în fire.

— Mi se pare, zise ceasornicarul cu o voce sumbră, că piratul ăsta este Satan în persoană.

— Cum ai avut îndrăzneala să i te adresezi, Abigaël? făcu pastorul Beaucaire, cu vocea întretăiată. Să-i stârneşti atenţia unui asemenea om este periculos, fetiţo!

— Şi aluzia pe care a făcut-o cu privire la rasa din Insule, care ar beneficia de.ce indecenţă! protestă papetarul Marcelot, privindu-şi fiica, Berthe, cu speranţa că ea nu înţelesese.

Abigaël îşi ţinea cu ambele mâini obrajii care-i ardeau ca focul. În viaţa ei de fată cinstită şi care nu se ştia frumoasă, nici un bărbat nu-i vorbise atât de îndrăzneţ.

— Mi s-a... Mi s-a părut că trebuie să-i mulţumim, bâgui ea.... oricine ar fi, el şi-a riscat, totuşi, corabia, viaţa, echipajul... pentru noi...

Privirile sale rătăcite se mişcau între capătul întunecat al bateriei pe unde dispăruse Rescator şi jupânul Berne, întins pe jos.

— Dar de ce a zis asta? exclamă ea. De ce a zis asta?

Îşi prinse capul între mâini şi izbucni în hohote de plâns. Orbită, clătinându-se, îi depărtă pe cei care făceau cerc în jurul ei pentru a merge să se ascundă într-un colţ lângă afetul unui tun şi să plângă acolo cu disperare.

Această prăbuşire a calmei Abigaël fu semnalul plânsetelor care le cuprinse pe femei.

Amărăciunea lor, multă vreme stăpânită, izbucni.

Spaimele trăite în momentul fugii şi al îmbarcării le zdruncinaseră profund.

Aşa cum se întâmplă adesea în astfel de cazuri, după trecerea pericolului, gemetele şi lacrimile le uşurau. Tânăra femeie gravidă se tânguia, repetând:

— Vreau să mă întorc la La Rochelle... Copilul meu o să moară...

Soţul ei nu ştia cum s-o calmeze. Manigault interveni, cu indulgenţă şi energie deopotrivă:

— Haideţi, femeilor... Satan sau nu, acest om are dreptate. Suntem obosiţi şi trebuie să dormim... Încetaţi cu strigătele. Vă avertizez că ultima care va tăcea va primi un hârdău de apă de mare în cap.

Se reinstaură dintr-o dată liniştea generală.

— Şi acum să ne rugăm, zise pastorul Beaucaire căci, muritori slabi ce suntem, ne-am gândit până acum numai să ne văicărim şi nu să-i mulţumim Domnului că ne-a salvat.

CAPITOLUL 2

Angelica profitase de zăpăceala generală pentru a se strecura afară. După ce urcă scărița, ea se opri, sprijinindu-se de balustrada de alături. Frigul nopții, impregnat de umezeala sărată, o pătrundea, dar ei nu-i păsa. Indignarea şi mânia erau de ajuns pentru a o încălzi.

Felinarele atârnate de catarge şi de rampele de la provă nu împrăştiau întunericul adânc. Dar în spatele pe care-l constituia baza catargului mare, ea putea distinge vitraliile roşii ale apartamentului lui Rescator. Înaintă în acea direcție, cu pas sigur, căci îşi recăpătase din instinct obiceiul dobândit în Mediterana de a traversa puntea nesigură a unei nave.

În drum, se lovi de cineva şi era cât pe-aci să strige de spaimă simțind ceva ca o gheară fierbinte strângându-se în jurul mâinii sale.

Simți că era o mână de bărbat şi pe când se străduia să scape de strânsoarea ei, fu zgâriată de diamantul unui inel.

— Unde alergați, doamnă Angelica? întrebă vocea lui Rescator. De ce vă zbateți atâta?

Era greu să se adreseze mereu unei măşti. El se folosea de masca sa de piele ca un demon. Nu putuse să-l distingă în întuneric şi atunci când îşi îndrepta fața către el, era ca şi cum i-ar vorbi nopții.

— Unde vă duceați? Aş avea oare norocul de a afla că spre dunetă,[1] pentru a mă găsi?

— Perfect, exclamă ea. Voiam să vă avertizez că nu voi admite aluziile dumneavoastră la trecutul meu, făcute în fața camarazilor mei. Vă interzic, mă auziți, vă interzic să le spuneți că am fost sclavă în Mediterana şi că m-ați cumpărat la Candia sau că am făcut parte din haremul lui Moulay Ismaël şi nici altceva din ceea ce mă privește. Cum ați îndrăznit să le spuneți aceste lucruri? Asta înseamnă că sunteți lipsit de cea mai elementară curtoazie față de o femeie.

---

1 dunetă – suprastructură, ridicată pe puntea din spate a unui vapor şi care ocupă toată lățimea acestuia.

— Există femei care inspiră curtoazie şi altele, nu.

— Vă interzic să mă jigniţi mai mult. Sunteţi un bărbat grosolan, fără maniere... Un pirat vulgar.

Ea aruncă această ultimă injurie adunând în ea tot ceea ce putea ca dispreţ. Renunţase să se elibereze şi, acum, el o ţinea de ambele încheieturi.

Mâinile lui Rescator erau calde ca ale unui bărbat sănătos şi obişnuit să înfrunte intemperiile şi climele cele mai diferite şi această căldură se răspândea în ea, acoperind greaţa şi exasperarea.

Acum, atingerea acestor mâini îi făcea bine. Dar nu era în stare să recunoască.

— Nu vei admite... îmi interzici, repetă el. Pe cuvântul meu, ţi-ai pierdut minţile, femeie rea! Uiţi că eu sunt singurul stăpân la bord şi că pot pune să te spânzure, să te arunce în mare sau să te dau echipajului meu dacă aşa vreau eu. Fără îndoială, tot pe tonul ăsta vorbeai şi bunului meu prieten d'Escrainville? Felul în care te-a dresat nu te-a vindecat de mania de a ţine piept piraţilor?

Ascultându-l cum îl evocă pe d'Escrainville, îi veneau în minte unele imagini. Încă din ajun ea trăia sfâşiată între aventurile sale trecute şi sufletul său de acum. Chiar pe această navă, în prezenţa acestui bărbat, Rescator, ea se găsea la confluenţa tuturor existenţelor sale.

"Ah! să-mi dea drumul, se rugă ea în sine, dacă nu, voi deveni sclava, proprietatea lui..."

— Te crezi încă la curtea regelui Soare, doamnă du Plessis-Belliere? întrebă Rescator cu voce scăzută, pentru a te arăta atât de arogantă? Ia seama, nu-l mai ai în spate pe regalul dumitale amant.

Ea ceda deodată cu acea suplete, nelipsită de cochetărie, care reuşise să calmeze deseori furii şi mai periculoase pornite împotrivă-i.

— Monseniore Reşcator, iertaţi-mi cuvintele nesăbuite. Sunt nebună. Este adevărat că nu mă mai pot bizui decât pe stima camarazilor mei. Ce avantaj aţi avea despărţindu-mă de ultimii mei prieteni?...

— Trecutul dumitale îţi produce o atât de mare ruşine încât să tremuri la gândul că ei îl vor cunoaşte?

Ea răspunse şi cuvintele îi veneau pe buze fără ca să-şi dea seama.

— Când ajungi la jumătatea vieţii şi ai trăit mult, ce fiinţă umană, demnă de acest nume, nu are, printre amintirile sale, câteva lucruri ruşinoase de ascuns?

— Iată că după mânie, te întorci la filozofie.

"Iată, gândi ea, că devin, din nou, straniu de apropiată de acest om. De ce oare?"

— Trebuie să mă înţelegeţi, continuă ea, ca şi cum vorbea unui prieten, că mentalitatea acestor hughenoţi este foarte diferită de a noastră. Ei sunt deosebiţi faţă de oameni ca dumneavoastră sau de cei care vă compun echipajul. Dumneavoastră aţi speriat-o pe această biată Abigaël, vorbindu-i cu o asemenea familiaritate şi dacă ei ar descoperi că eu am putut adopta, fie chiar şi fără voia mea, un mod de viaţă atât de scandalos...

*

Deodată se întâmplă ceea ce, în mod inconştient, începuse să dorească de câteva clipe.

El o trăgea spre el şi o strângea puternic în braţe. Ţinând-o astfel, se deplasă câţiva paşi şi ajunse lângă rampa metalică de la provă.

O mişcare a vasului îi trimise stropii unui val. Zărea sub ea culoarea albă a spumei.

O licărire mai intensă, cea a Lunii ascunsă de un strat gros de nori, dar care, în anumite momente, trecea prin ei, aşternea pe mare o urmă de un argintiu palid.

— Într-adevăr? zise Rescator. Există, oare, atâtea deosebiri între aceşti hughenoţi şi oamenii din echipajul meu? Între acest pastor venerabil cu părul alb pe care l-am întrezărit şi mine, piratul crunt de pe toate mările lumii?... Între cumintea şi pudica Abigaël şi o păcătoasă de felul dumitale?... Atâtea deosebiri?... Care deosebiri, draga mea... Priveşte în jurul nostru...

O nouă pulbere de stropi udă faţa Angelicăi şi, speriată de prăpastia întunecată asupra căreia el o forţa să se aplece, ea se agăţă puternic cu mâna de vesta lui de catifea.

— Nu, făcu el, nu suntem diferiţi unul de altul. Nu suntem decât nişte fiinţe umane, îmbarcate toate pe aceeaşi navă, în mijlocul oceanului!

Aceste buze care-i vorbeau i se păreau periculos de aproape de ale sale. Atâta timp cât el n-o atinsese, ea mai putea să-i ţină piept. Dar acum îşi pierdea cumpătul.

Nu mai ştia cum să numească tulburarea deosebită care o răscolea. N-o mai încercase demult. Îi zicea teamă şi era, de fapt, dorinţă. Gândul că el se folosea de o putere magică pentru a o supune şi a o pune într-o situaţie imposibilă, o speria.

Buzele piratului abia îi atinseră tâmpla. Ea simţi numai atingerea dură a măştii sale de piele şi smulgându-se îmbrăţişării, se îndepărtă de el, căutând pe bâjbâite un sprijin.

— De ce fugi? Aveam numai intenţia să te invit la masă. Vei putea să te bucuri căci am un bucătar excelent.

— Cum îndrăzniţi să-mi propuneţi aşa ceva? făcu ea indignată. Ascultându-vă, ne-am putea crede la Palais Royal! Trebuie să împărtăşesc soarta prietenilor mei. Iar jupân Berne este rănit.

— Jupân Berne? Acel rănit asupra căruia te aplecai cu o îngrijorare atât de duioasă?...

— Este cel mai bun prieten al meu. Ce a făcut el pentru mine şi pentru copilul meu...

— Ei bine, cum vrei, o să accept întârzierea la plata datoriilor dumitale, dar greşeşti preferând locul umed dintre punţi, apartamentului meu, căci îmi pari friguroasă din fire. Apropo, ce ai făcut cu mantia pe care ţi-am împrumutat-o noaptea trecută?

— Nu mai ştiu, zise Angelica. Îşi trecu mâna peste frunte încercând să-şi amintească. O uitase probabil când se acoperise cu pelerina pe care i-o pregătise Abigaël...

— Eu... cred că am lăsat-o acasă, zise ea.

* * *

Şi, deodată îi apăru în minte casa din La Rochelle, cu vatra stinsă. Revăzu, aievea, mobilele frumoase, vasele de aramă strălucitoare din bucătărie, încăperile umbroase în care veghea ochiul rotund şi limpede al unor preţioase oglinzi

veneţiene şi, de-a lungul tapiseriilor de pe scară, portretele îngrijite ale unor corsari şi negustori din La Rochelle.

Nostalgia după acest adăpost în care ea nu domnise decât ca servitoare, iată tot ce lua cu ea din Lumea Veche. În spatele calmului acestei imagini, se estompau lampioanele de la Versailles, ardoarea luptelor sale, dar şi amărăciunea pe care putea să i-o producă gândul la palatul Plessis, cu ruinele sale înnegrite, în mijlocul provinciei Poitou, distrusă şi, pentru multă vreme, blestemată.

Dar trecuse multă vreme de când o părăsise imaginea femeii de la Monteloup. Monteloup trecuse la Devis şi se năşteau acolo copii. Era rândul lor să pândească pe culoare fantoma bătrânei cu mâinile întinse şi să-şi făurească, în mizeria lor nobilă, o copilărie minunată.

Angelica nu mai aparţinea demult de Monteloup şi nici de Poitou. Şi în timp ce ea pătrundea în spaţiul dintre punţi, era urmărită de amintirea jupânului Gabriel strivind ultimii ţăciuni pe vatra casei sale, înainte de a-l lua pe Laurier de mână pentru a pleca.

Astă seară, în spatele pleoapelor exilaţilor, va defila amintirea frumoaselor locuinţe protestante din La Rochelle, golite de sufletul lor, în ciuda luminii curate a cerului de la Aunis care se prelinge pe faţadele lor. Cu ferestrele închise ca nişte ochi morţi, ele aşteaptă, şi numai foşnetul palmierilor din curţi şi al liliacului de Spania care atinge pereţii aminteşte de viaţă.

*

Cala era întunecoasă şi rece. Fuseseră stinse cele două felinare. Cei mici, doborâţi de oboseală, dormeau. Nişte voci şuşoteau, mormăiau.

Un soţ o încuraja pe soţia sa, o sfătuia: "Ai să vezi!... Ai să vezi!... când vom fi în Insule, totul se va aranja".

Stăpâna Carrère îl sâcâia pe soţul ei:

— N-ai să realizezi mai mult în Insule decât în La Rochelle. Atunci, ce aveam de pierdut?

Angelica se apropie de cercul de lumină în care vegheau Manigault şi pastorul, lângă rănit. Acesta părea odihnit şi destins. Adormise. Cei doi bărbaţi îi spuseră Angelicăi că medicul arab se întorsese împreună cu un ajutor. Îl pansaseră pe domnul Berne şi îi dăduseră să înghită nu ştiu ce amestec de medicamente care-l liniştise foarte mult. Nu insistă să-şi ia locul de veghe. Simţea nevoia să se odihnească, nu pentru că ar fi fost prea obosită, ci pentru că avea impresia că în capul ei este un adevărat vârtej. Nu reuşea să stăpânească situaţia şi, de altfel, întunericul şi tangajul aveau şi ele un rol în treaba asta.

"Mâine va fi lumină. Mâine am să înţeleg".

Aproape fără să-şi dea seama, o căută pe Honorine. O mână o prinse de umăr în trecere. Séverine îi arătă pe cei doi fraţi dormind.

— Eu i-am culcat, spuse ea cu mândrie. Îi acoperise cu paltoanele şi le pusese în jurul picioarelor nişte paie, scoase de nu ştiu unde. Séverine era o adevărată femeie. Vulnerabilă în viaţa de zi cu zi, ea menţinea cu putere direcţia în momentele grave. Angelica o sărută ca pe o prietenă.

— Iubito, zise ea, n-am putut să ne întâlnim în linişte din momentul în care am fost după tine la Saint-Martin-de-Ré.

— Ah! toţi oamenii mari au capul de-a-ndoaselea, suspină fetiţa, dar, acum ar trebui să fim liniştite, doamna Angelica. Mă gândesc la asta în fiecare clipă şi la fel face Martial. Am scăpat de mănăstire şi de iezuiţi.

Adăugă repede, ca şi cum şi-ar reproşa zăpăceala:

— Este adevărat că tata a fost rănit, dar asta mi se pare mai puţin grav decât dacă ar fi fost închis şi dacă am fi fost despărţiţi de el pentru totdeauna. Şi apoi, medicul cu halat lung a spus că mâine va fi vindecat. Doamnă Angelica, am încercat să o culc pe Honorine, dar spune că nu poate să doarmă pentru că nu are cutia ei cu comori.

Spiritul mamelor este înzestrat cu o optică deosebită.

Din toate nenorocirile strânse de câteva ceasuri încoace, cea de a fi uitat cutia cu comori a Honorinei i se păru Angelicăi că are cele mai grave consecinţe. Se simţi de-a dreptul copleşită din această cauză. Fiica sa stătea ascunsă după un tun, în picioare, trează ca un pui de ciuhurez.

— Vleau cutia mea de comori.

Angelica şovăia între ce să spună, când recunoscu figura abătută lângă care se refugiase Honorine.

— Abigaël? Dumneata eşti?

Descurajarea Abigaëlei, atât de calculată şi de demnă, o nedumerea.

— Ce se întâmplă? Suferi de ceva?

— Oh! Mi-e aşa de ruşine, răspunse tânăra cu o voce înăbuşită.

— Dar de ce?

Abigaël nu era nici proastă, nici ipocrită. Nu trebuia să se chinuie pentru că Rescator îi atinsese obrazul.

Angelica o obligă să se ridice şi să o privească în faţă.

— Ce este?... Nu înţeleg.

— Vorbele pe care le-a spus el, sunt ceva înspăimântător.

— Ce vorbe?

Angelica încercă să-şi amintească scena. Dacă felul de a se comporta al lui Rescator faţă de Abigaël i se păruse îndrăzneţ şi deplasat – dar astea erau manifestările lui obişnuite – cuvintele nu-i atrăseseră atenţia.

— N-aţi înţeles? bâigui tânăra... Într-adevăr?

Emoţia o întinerea şi cu obrăjii în flăcări, părea că era, cu adevărat, frumoasă. Dar fusese nevoie de blestematul de Rescator ca să-şi dea seama de asta. Angelica se gândi că adineauri el o strânsese la piept fără ca ea să se supăre din această cauză. Aşa trata el pe toată lumea dar mai ales pe femei, ca şi cum ar fi avut drepturi de prinţ asupra lor. Simţi un val de revoltă:

— Abigaël, nu da nici o importanţă comportării stăpânului acestei nave. Dumneata nu eşti obişnuită cu acest fel de oameni şi dintre toţi aventurieri pe care i-am cunoscut, el este cel mai... cel mai... Dar, în pericolul în care ne aflam, nu l-am putut găsi decât pe acest nelegiuit ca să ne smulgă dintr-o soartă înspăimântătoare. Acum suntem în mâinile sale. Trebuie să-i acceptăm, pe el şi pe echipajul lui şi să veghem să nu ne atragem mânia lor. Când călătoream în Mediterana – de ce s-o neg de vreme ce el s-a apucat într-un mod atât de puţin elegant să v-o spună – nu l-am întâlnit decât o dată, dar reputaţia sa era mare. Este un pirat fără credinţă şi lege, dar nu-l cred fără onoare.

— Oh! Pe mine mă sperie, murmură Abigaël, dând din cap.

Apoi se linişti şi ridică spre Angelica privirea ei plină de cumințenie.

— Cât de multe mistere există în fiinţele pe care le întâlnim în fiecare zi! Angelica, pentru că ai ridicat vălul pe care-l lăsai peste trecutul tău, mi se pare că eşti în acelaşi timp mai aproape şi mai departe de mine. Ne mai putem, oare, înțelege?

— Eu cred că da, dragă Abigaël. Dacă dumneata vrei, vom fi mereu prietene.

— Eu vreau din tot sufletul. Acolo unde mergem, Angelica, dacă ura şi meschinăria sunt mai puternice decât afecţiunea, vom fi sfărâmate ca un pahar, nu vom putea supraviețui.

Iată că ea exprima deodată acelaşi gând ca şi Rescator, adineauri. Noi nu mai suntem decât nişte bărbaţi şi nişte femei îmbarcaţi pe aceeaşi navă... cu pasiunile... regretele... şi speranţele lor!

— Este atât de ciudat, Angelica, continuă foarte încet Abigaël, să descoperi deodată alte dimensiuni ale vieţii. Ca şi cum ai trage brusc o cortină de teatru s-ar dezvălui un peisaj nou... Tocmai asta mi s-a întâmplat astăzi... îmi voi aminti până la moarte această zi. Nu atât din cauza pericolelor la care ne-am expus, ci mai ales a dezvăluirilor care mi-au fost făcute... Poate că trebuia să le primesc pentru a mă pregăti pentru existenţa care ne aşteaptă dincolo de mări... Va trebui să ne devenim alţii... Sunt profund convinsă că este o binecuvântare că am fost obligaţi să ne îmbarcăm pe această navă... Chiar pe aceasta...

Ochii îi străluceau şi Angelica nu o mai recunoştea, sub această înfăţişare pasionată, pe tânăra ştearsă din La Rochelle.

— Pentru că acest om pe care-l numeşti un nelegiuit, Angelica, sunt sigură că ştie să citească secretele cele mai ascunse în străfundul inimilor. În el există o putere.

— În Mediterana era numit Magicianul, şopti Angelica.

Vorbele Abigaëlei îi produceau o plăcere ciudată pe care ea nu o analiza. Clipa i se părea fierbinte şi bogată în promisiuni. Ea ascultă zgomotul talazurilor care loveau coca. Mişcarea

vasului o îmbăta şi ar fi rămas toată noaptea lângă Abigaël pentru a-i face confidenţe cu privire la trecutul ei şi a vorbi despre Rescator, dacă grija pentru Honorine nu ar fi determinat-o să renunţe.

— Şi Honorine asta care nu vrea să doarmă pentru că nu are cutia cu comori! suspină ea arătând spre mica fiinţă bosumflată, care le privea mustrătoare.

— Oh! sunt de neiertat, făcu Abigaël ridicându-se.

Acum ea redevenise stăpână pe sine. Se duse să caute ceva prin bagajele sale şi se întoarse ducând un cufăraş de lemn sculptat de Martial pentru Honorine.

— Doamne! Abigaël, exclamă Angelica, împreunându-şi mâinile, dumneata te-ai gândit la asta! Eşti un înger! Eşti minunată!... Honorine, scoicile tale!...

*

După aceea, totul fu simplu. Liniştea, reîntoarsă în sufletul Honorinei, se transmise şi mamei sale.

Angelica despături cele câteva veşminte pe care le adusese cu ea: fusta şi bluza sa vor constitui pentru fetiţă, aşternuturi.

Culcând-o pe banchetă lângă ea, Angelica a putut să-şi spună că micuţei nu-i lipsea nimic. Ea însăşi dormise uneori în închisoare în condiţii mult mai puţin confortabile. Dar acum îi era frig şi somnul o ocolea.

Se sprijini de perete şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Ce va aduce, oare, ziua de mâine?

Pe braţe simţea încă strânsoarea mâinilor lui Rescator. Şi pentru că-i era frig, aminitirea momentului în care el o ţinuse strâns lipită de el, o înfierbânta. Dar o şi neliniştitea. Căci sub vesta de catifea pe care o apucase mâna sa, în loc să simtă corpul unui bărbat viu, ea simţise ceva rigid... Cămaşă de zale sau plastron de oţel? Bărbat al pericolului, prevăzând moartea în fiecare clipă. Inima îi era îmbrăcată în fier. Dar un astfel de om, putea oare avea o inimă?

Avea ea să comită greşeala de a se îndrăgosti de acest bărbat?... Nu! De altfel, era incapabilă să fie îndrăgostită de oricine, de aici înainte. Şi atunci?

El o seducea prin nişte mijloace magice precum... cine, oare, odinioară îi inspirase astfel de sentimente asemănătoare, amestec de atracţie şi de neîncredere? Şi se zicea, la fel, că acela era un bărbat care avea o putere magică şi că atrăgea femeile în...

Lumina unei lămpi îndreptată spre faţa ei o făcu să clipească din ochi.

— Ah! Iată-vă!

Un cap mare şi păros se apleca spre ea. Era Nicolas Perrot, bărbatul cu căciulă de blană.

— Şeful mi-a dat să vă aduc asta pentru dumneavoastră şi un hamac pentru copil.

Era o stofă călduroasă, grea, brodată, moale, cum erau cele ţesute de cămilarii din deşertul Arabiei. Parfumul oriental rămăsese încă în ea.

Nicolas Perrot fixase hamacul de grinzile joase. Ea o aşeză acolo pe Honorine, fără ca aceasta să se trezească.

— Este oricum mai bine şi mai puţin umed. Dar nu putem oferi acelaşi confort tuturor. Nu avem la bord ceea ce ne trebuie pentru atâta lume. N-a fost prevăzută o astfel de încărcătură.

— Mulţumeşte-i, din partea mea, monseniorului Rescator. El clipi din ochi că a înţeles şi se depărtă clătinându-se cu cizmele sale mari din piele de focă.

Din cală se auzeau sforăituri. Fusese stins al doilea felinar, nefiind lumină decât acolo unde se găsea rănitul. Angelica se înveli în pătura minunată.

Dimineaţa, toţi vor vedea pătura călduroasă. Rescator făcuse gestul intenţionat. Îl distra mult să-i răscolească pe oameni, să le stârnească reacţiile josnice sau violente. Această pătură însemna şi o insultă pentru ceilalţi.

Dar la urma urmei, Rescator se înconjura cu lucruri de preţ. El nu ştia să facă un dar obişnuit. Ar fi fost nedemn de el. El avea măreţia în sânge, precum...

"El n-are sabie, poartă o spadă, dar este un gentilom, aş putea să jur... salutul pe care-l adresa doamnelor era perfect. El nu poate saluta decât cu noblețe. Şi n-am întâlnit niciodată un bărbat care să ştie să poarte hainele ca el, în afară de...". În amintirea ei era un bărbat de care îi amintea Rescator...

"El seamănă cu unul pe care l-am cunoscut. Poate de aceea mi se pare uneori familiar şi mă port faţă de el ca şi cum ar fi unul dintre foştii mei prieteni... Acelaşi gen de bărbat, evident, căci a spune că <<seamănă>> este o metaforă, devreme ce nu i-am văzut niciodată faţa... Dar această dezinvoltură, acest mod firesc de a-i domina pe ceilalţi şi de a-şi bate joc de ei... da, acest lucru îmi este familiar... Şi de altfel... şi celălalt purta o mască..."

Inima începea să-i bată cu bătăi mici, neregulate. I se făcea deodată cald şi apoi foarte frig.

"Purta o mască... Dar, uneori, şi-o scotea şi atunci..."

Îşi înăbuşi un strigăt. Dintr-odată înţelegea. Îşi amintea. Apoi se porni pe un râs nervos. "Ba da, asta este... Ştiu cui îi seamănă... Seamănă cu Joffrey de Peyrac, primul meu soţ... Tocmai de asta încercam să-mi aduc aminte, dar în zadar".

O febră cumplită continua să o ardă.

"Îi seamănă!... Îşi ascunde faţa... şi el domnea în Mediterana. Şi dacă ar fi... El!"

O maree înăbuşitoare îi umplea pieptul. I se părea că inima avea să explodeze.

El... Şi eu n-aş fi ştiut-o!...

Apoi, dintr-odată, îşi recăpătă suflul... Amestec de uşurare şi de dezamăgire!

"Ce proastă sunt!... Ce ideea nebună! E ridicol!"

În decorul încântător de la Toulouse, tocmai îl revăzuse pe cel care înaintase către tânăra căsătorită. Evocare aproape uitată. Revedea clar părul negru, bogat care o surprinsese atât de mult când observase că nu era vorba de o perucă. Şi apoi, mai ales, mersul şchiopătat, care o speriase atât de mult, al celui care era numit atunci "marele şchiop din Languedoc.

*

"Ce proastă sunt! Cum am putut, fie şi pentru o clipă, să-mi închipui aşa ceva?...".

Ea recunoscu, după ce se mai gândi, că anumite particularităţi puteau să o inducă în eroare şi să-i înflăcăreze imaginaţia. Un spirit caustic, dezinvolt. Iar Rescator avea un

cap de pasăre de pradă, cu totul special, care părea mic, aşezat pe nişte gulere tari, specific spaniole. El mai avea şi un mers drept, nişte umeri puternici...

"Soţul meu era şchiop... Dar ştia să mascheze atât de bine acest defect, încât îl uitai... Spiritul său sclipitor încânta, dar în el nu exista răutate ca la acest aventurier al mărilor...".

Observă că transpirase ca după un acces de febră.

Reacoperindu-se cu pătura mătăsoasă, o mângâie gânditoare.

"Răutate?... Acesta este cuvântul potrivit?... Joffrey de Peyrac ar fi avut şi el poate unele gesturi asemănătoare, cavalereşti... Dar cum aş îndrăzni să le compar! Joffrey de Peyrac era cel mai nobil dintre cei din Toulouse, un mare nobil, aproape un rege! Rescator, deşi pretinde să i se spună *monsenior*, nu este, la urma urmei, decât un aventurier care trăieşte din jafuri.

Azi bogat, mâine sărac lipit, candidat la spânzurătoare. Aceşti piraţi îşi închipuie tot timpul că-şi pot păstra averea dar nimic nu este sigur, mai ales pentru ei...

Ea îşi aminti de marchizul d'Escrainville în faţa navei sale în flăcări.

Nişte jucători care fac greşeala de a fi periculoşi, căci la jocul lor de zaruri mizează pe vieţile oamenilor. Joffrey de Peyrac, dimpotrivă, era un epicurean. El disprețuia violența. Viaţa unuia ca Rescator este clădită pe cadavre. El are mâinile pătate cu sânge...

Ea se gândi la Cantor, la galerele scufundate de tunurile piratului. Văzuse cu ochii ei barca escadrei regale dispărând într-un maelstrom[1] cu ocnaşii ei cu tot, în timp ce şebecul[2] lui Rescator se rotea în jurul lor ca un vultur.

"Şi, totuşi, sunt atrasă de acest om... sunt chiar atrasă, n-aş putea nega asta."

Lucrurile trebuiau privite în faţă, Angelica nu-şi găsea locul pe bancheta de lemn. I-ar fi fost imposibil să închidă un ochi. Tocmai de la acest om venise ea să ceară ajutor şi se dăduse cu încredere pe mâinile lui.

---

[1] maelstrom – furtună puternică, uragan.

[2] şebec – ambarcaţie cu trei catarge, cu pânze şi rame care naviga în Mediterana.

Ce voise, oare, să zică atrăgându-i atenţia că "el acceptă întârzierea la plată a datoriilor ei"? În ce fel socotea el să-şi primească plata pentru serviciul pe care acceptase să i-l facă, ca şi pentru festa pe care i-o jucase ea odinioară?

"Iată prin ce se deosebeşte de fostul meu soţ. Nu este în stare să facă un serviciu fără răsplată, să facă gratuit un gest. Joffrey de Peyrac era un adevărat cavaler."

Se străduí înainte de a pronunţa numele care, atât de multă vreme, i se aflase în suflet. Joffrey de Peyrac!

De câtă vreme, oare, îşi interzisese să-şi readucă în memorie această amintire. De câtă vreme încetase să spere că-l va reîntâlni viu pe această lume?

Oricare ar fi fost situaţia, ea se crezuse resemnată. Ori, din cauza emoţiei care o cutremurase adineauri, observă deodată că iluzia sa continua să existe.

Viaţa nu putuse şterge din ea amintirea unei epoci în care ea cunoscuse o fericire deplină. Şi totuşi, cât de puţin mai semăna ea cu aceea care fusese contesa de Peyrac!...

"Atunci nu ştiam nimic. Şi totuşi, eram absolut convinsă că ştiam totul. Găseam foarte firesc ca el să mă iubească."

Splendoarea averii lor, curtea rafinată de care ei se înconjurau, locul pe care-l deţinea în cadrul regatului seniorul de Acquitaine, toate astea n-aveau legătură cu o navă încărcată cu emigranţi şi piraţi, rătăcind pe mări către un pământ străin.

Şi cincisprezece ani trecuseră!

Regatul era departe, Regele nu o va mai întâlni niciodată pe Angelica du Plessis-Belliere, fostă contesă de Peyrac. El, Regele, continua să domnească, printre marionetele sale, în mijlocul raclei monumentale şi strălucitoare numite Versailles.

Da, ea fusese o femeie îmbrăcată în aur, favorită a unei lumi grandioase, a unei ţări de cuceritori care făcea să tremure o parte din univers. Fusese.

*

Dar cu cât corabia se îndepărta, cu atât mirajul Versailles-ului îşi pierdea forţa, devenea un fum prin care se ghiceau umbrele tot mai şterse ale amintirilor.

"Abia acum trăiesc cu adevărat, îşi spuse ea, abia acum am devenit cu adevărat eu însumi.sau sunt pe cale de a deveni.

Căci am suferit mereu, chiar şi la Curte, simţindu-mă neîmplinită, în afara drumului meu".

Se ridică pentru a privi spaţiul întunecat dintre grinzi, abia luminat, unde dormea o lume strivită de necazuri şi de oboseală.

Nu poţi să laşi deoparte trecutul, nu te scuturi de ceea ce te-a format, te-a marcat, de ce ai iubit... ca şi de tot ce ai urât. Ar fi cumplit!

Şi, totuşi, aşa era! Ea se simţea săracă, lipsită chiar şi de trecutul ei. Ajunsese în acel moment al vieţii în care singura avere pe care o ai şi pe care nu ţi-o poate lua nimeni eşti tu însuţi. Rolurile diferite pe care şi le asumase şi care se înfruntaseră îndelung în ea – femeie credincioasă sau nestatornică, ambiţioasă sau generoasă, revoltată sau docilă – se împăcaseră în ea nu se ştie cum.

"Ca şi cum eu n-aş fi trăit toate acestea decât pentru a mă afla într-o zi pe un vas necunoscut, printre nişte necunoscuţi rătăcind pe mare către o ţintă necunoscută!"

Dar trebuie să-l uite şi pe Joffrey de Peyrac? Să-l abandoneze în trecut?

Regretul puternic cu privire la ceea ce ar fi putut însemna dragostea lor pentru amândoi, o traversa ca o lovitură de pumnal.

Ar fi distrus-o şi ei, în cursul anilor, ca atâtea cupluri pe care le întâlnise? Sau ar fi ştiut să o trăiască printre atâtea capcane ale vieţii?

Greu de spus. "Îl cunoşteam prea puţin..."

Îşi mărturisea pentru prima oară că, deşi fusese soţia lui, nu-l cunoscuse pe deplin de Joffrey de Peyrac. Puţinii ani de viaţă în comun în care, pentru ea, Angelica, descoperirea dragostei şi a deliciilor ei, la care se pricepea atât de bine să o iniţieze marele senior din Toulouse, mai în vârstă cu douăzeci de ani, contase mult mai mult decât căutarea unei înţelegeri profunde şi nu-i lăsase timp să-şi măsoare propriile forţe morale; iar la Joffrey de Peyrac, caracterul plin de fantezie aparentă, surprinzător în faţa celorlalţi, pentru că aşa se dorea el, îi rămăsese necunoscut. Ea nu învăţase să se cunoască decât în lupta feroce pe care i-a impus-o viaţa şi pe care a trebuit să o ducă singură.

Rămânea întotdeauna singură.

Deşi măritată de două ori, deşi era mamă, jocul împrejurărilor voise ca destinul ei să fie cel al unei femei singure.

Singură trebuia să-şi aleagă calea de urmat acceptând sau refuzând o variantă sau cealaltă.

Nici un umăr pe care să se sprijine, cu ochii închişi, visând: "Condu-mă! Sunt soţia ta şi ce vrei tu, vreau şi eu".

Constrânsă de singurătate, acţiunile sale n-au încetat să fie rodul propriei voinţe. Şi observa că se cam săturase de asta, căci nu era o treabă de femeie.

Ajunsă aici cu gândurile sale, Angelica tresări.

Ce-i venise în seara asta? Nimic nu dovedise până acum că era făcută pentru a fi supusă. Ar accepta ea, oare, să se lase condusă? La urma urmei, ştia mult mai bine decât majoritatea bărbaţilor ce avea de făcut. Jugul căsniciei ar sâcâi-o.

Jupânul Berne n-ar întârzia să o ceară în căsătorie. Pentru moment, era văduv. Asta însemna câştig de timp. Dar dacă el ar iubi-o şi ar cere-o de nevastă, ea ce-ar răspunde?

Un "da" sau un "nu" i-ar părea la fel de imposibile căci ea avea nevoie să se simtă iubită.

"Iată, gândi ea, jugul după care suspin. Cel al dragostei."

Tresări iar.

"Nu-i adevărat! Detest dragostea. Nu vreau să aud de dragoste".

I se părea că viitorul e limpede: va rămâne singură. Acesta era destinul ei: văduvă, legată de o dragoste trecută a cărei nostalgie o va păstra până în ceasul morţii. Va trăi cinstit. O va face fericită pe Honorine, copilul său drag. Nu va avea timp să se plictisească în Insule organizând o viaţă nouă. Va fi prietenă cu toţi, mai ales cu copiii, şi astfel nu-şi va trăda destinul de femeie.

Cât despre Rescator... Timp de câteva clipe reuşise să-i îndepărteze imaginea, dar aceasta revenea. Era prea aproape de ea... Prezenţa lui era şi ea prea obsedantă pentru ca Angelica să nu ştie că va avea de luptat împotriva multor obstacole dintre care, cele mai periculoase se aflau, poate, în ea însăşi.

În sfârşit, îi era somn... "Nici o asemănare, îşi mai repetă ea înainte de adormi, în afară de... ce oare?..." Va vedea asta data viitoare când se va găsi aproape de el...

Dar nu era chiar vinovată, căci tocmai din cauza amintirilor era, la urma urmei, puțin... îndrăgostită de el.

CAPITOLUL 3

Chiar a doua zi, jupânul Gabriel Berne o ceru în căsătorie.

Îşi revenise pe de-antregul. Brațul său stâng îi era acoperit cu un bandaj şi sprijinit pe o pernă mare de paie pe care Abigaël şi Séverine le luaseră din staulul caprelor şi vacilor din cala vecină. Îşi recăpătase înfățişarea obişnuită, privirea liniştită. Îi era foame. Către mijlocul dimineții, Maurul, paznicul apartamentelor lui Rescator, aduse din partea stăpânului său pentru rănit o oală mică de argint conținând o excelentă tocană, condimentată cu rafinament, precum şi o sticlă de vin vechi şi două chifle cu seminţe de susan.

Angelica, lângă rănit, împărțea mâncarea adusă.

— Dumneata eşti tratat ca un oaspete de seamă.

Negustorul bolborosi ceva nedesluşit şi, în timp ce Angelica se pregătea să-i dea de mâncare, aproape se înfurie:

— Drept cine mă iei? Nu sunt un prunc!

— Eşti încă slăbit.

— Slăbit? făcu el ridicând din umeri, ceea ce îl făcu să se strâmbe de durere.

Angelica îl privi cu îngăduinţă cum înfuleca tocana ajutându-se de o singură mână, cu oala aşezată lângă el.

— Aţi fi putut aprecia o mâncare bună dacă n-aţi fi fost hughenot.

— Aş mai fi putut fi şi altceva, răspunse el, aruncându-i o privire enigmatică. Un om are în el o parte frumoasă şi una urâtă.

Adăugă, ezitând să ducă la gură o nouă lingură de tocană.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar mărturisesc că azi mi-e o foame de lup şi...

— Atunci, mănâncă! zise ea cu afecțiune. În amintirea tuturor momentelor în care m-aţi dojenit că m-am îngrijit prea mult de masa dumitale la La Rochelle şi că i-am îndemnat pe copiii dumitale spre păcatul de a mânca prea mult.

— Aşa-i, recunoscu el cu un zâmbet. Suntem, oricum, departe de toate acestea.

Pastorul Beaucaire îşi aduna enoriaşii. Caporalul tocmai îi anunţase că toţi pasagerii trebuiau să urce pe punte pentru o scurtă plimbare. Timpul era frumos şi acela era momentul în care riscau cel mai puţin să stânjenească pe cineva.

Angelica rămase singură cu jupânul Berne. Voia să profite de această clipă pentru a-i mulţumi.

— N-am putut să-ţi mulţumesc încă, jupân Berne, dar, încă o dată, îţi datorez mult. Ai fost rănit salvându-mi viaţa.

Îşi ridică ochii spre ea şi o privi îndelung. Privirea lui avea în acel moment aceeaşi elocvenţă ca şi ieri seară, când, trezindu-se din comă, nu o văzuse decât pe ea.

— Cum să nu te salvez, zise el în sfârşit. Dumneata eşti viaţa mea.

Şi în timp ce ea schiţa un gest de protest:

— Doamna Angelica, vrei să fii soţia mea?

Angelica se tulbură. Venise deci clipa. Ea nu era neliniştită la auzul acestei întrebări. Încerca, trebuia să-şi mărturisească, o anumită satisfacţie. El o iubea într-atâta încât voia să fie tovarăşa sa în faţa lui Dumnezeu, în ciuda a tot ceea ce ştia sau nu ştia despre trecutul ei. Asta era dovada dragostei lui.

Dar ea se simţea incapabilă să formuleze un răspuns clar.

Îşi încrucişă mâinile şi le strânse puternic.

Gabriel Berne privea acest profil pur şi armonios, a cărui vedere îl umplea de un sentiment sfâşietor şi aproape dureros. Din clipa în care începuse să se uite la ea ca la o femeie, fiecare privire îi descoperea mereu alte calităţi. Îi iubea până şi paloarea care-i marca înfăţişarea, îndată după ziua dramatică în care ea îi condusese pe toţi, pentru a-i smulge nemilosului lor destin.

Îi revedea privirea înflăcărată, îi auzea vocea poruncitoare strigându-le să se grăbească.

Ea alerga de-a lungul câmpiei, cu părul răvăşit de vânt, ducând copiii ameninţaţi, întărită de această forţă miraculoasă a femeilor. El nu va uita niciodată această imagine. Aceeaşi femeie era acolo, în genunchi lângă el şi părea slabă. Îşi muşcă buzele şi îi putea desluşi bătăile grăbite ale inimii.

Răspunse în cele din urmă:

— Sunt foarte onorată, jupâne Berne, de propunerea pe care mi-ai făcut-o, dar... nu sunt o femeie demnă de dumneata.

El se încruntă. Îi trebui timp pentru a-şi reveni şi ea văzu că el pălise de furie.

— Mă mir când văd că vorbeşti ca o ipocrită. Eu sunt cel nedemn de dumneata. Să nu crezi că pot fi aşa de uşor tras pe sfoară. Eu ştiu... am convingerea, certitudinea, că aparţii unei alte lumi decât a mea. Da, doamnă. Eu ştiu că în faţa dumitale nu sunt decât un simplu negustor. ...

Ea îl privi, cuprinsă de spaima că fusese ghicită, dar el o apucă de mână.

— Doamnă Angelica, eu sunt prietenul dumitale. Nu ştiu ce a putut să te despartă de prietenii dumitale şi ce dramă te-a dus la starea mizerabilă în care te-am găsit... Ceea ce ştiu, este că ei te-au alungat aşa cum lupii izgonesc din haită pe cel care nu vrea să urle împreună cu ei. Ai găsit refugiu printre noi şi ai fost fericită.

— Da, am fost fericită, şopti ea.

El continua să o ţină de mână şi ea îşi lipi obrazul de al său, făcându-l să tresară.

— În La Rochelle nu îndrăzneam să-ţi vorbesc, zise el cu voce scăzută, din cauza acestei distanţe pe care o simţeam între noi. Dar astăzi mi se pare că suntem egali. Mergem spre Lumea Nouă. Şi dumneata ai nevoie de protecţie, nu-i aşa?

Ar fi fost atât de simplu să răspundă: "Da, accept" şi să se lăse în voia unui destin obişnuit căruia ea îi cunoştea gustul.

— Îi iubesc pe copiii dumitale, zise ea, îmi place să te slujesc, jupâne Berne, dar...

— Dar...

— Rolul de soţie presupune anumite îndatoriri!

El o ţinea încă de mână şi-i simţi degetele tremurând.

— Eşti dumneata femeia care să te temi de ele?... întrebă el cu blândeţe.

— Nu-i este vorba de asta.

Şi, brusc, începu să-şi spună povestea tragică: palatul în flăcări, copiii traşi în ţeapă, dragonii umilind-o, siluind-o în timp ce îi sugrumau fiul.

Pe obraji i se scurseseră lacrimi.

Jupân Berne o asculta cu atenţie.

Apoi spuse cu hotărâre:

— Cred că această dramă te împiedică să trăieşti din nou o viaţă de femeie sănătoasă în braţele unui soţ care te va iubi şi la bine şi la rău. Mai mult, dacă ai fi fost fată mare când ţi s-a întâmplat asta, aş mai zice. Dar erai femeie, şi dacă mă iau după aluziile pe care le făcea ieri acest Rescator, şi chiar una care nu se arătase prea cuminte cu bărbaţii. Timpul a trecut. E mult de când nici inima, nici corpul dumitale nu mai sunt cele care au suportat aceste mârşăvii. Femeile au acea capacitate de reînnoire ca şi Luna, ori anotimpurile. Eşti acum alta. De ce să insişti să te distrugi pe dumneata, care eşti atât de frumoasă?

Angelica îl asculta cu surprindere; acest bun simţ, nu lipsit de fineţe, o întări. De ce, n-ar fi putut beneficia de vitalitatea pe care o simţea renăscându-i-se în corp?

De ce să nu se spele de amintirile?

Să ia totul de la început, chiar şi experienţa, mereu misterioasă, a dragostei?

— Dumneata ai, fără îndoială, dreptate, făcu ea, ar fi trebuit să înlătur din gândul meu aceste evenimente şi poate le dau importanţă doar pentru că sunt legate de moartea unui fiu. Asta nu o pot uita!...

— Nimeni nu ţi-o cere. Dar dumneata ai învăţat, totuşi, din nou, să trăieşti. Şi voi merge chiar mai departe pentru a-ţi împrăştia temerile. Eu zic că dumneata aştepţi dragostea unui bărbat pentru a trăi din nou cu adevărat. Fără să te acuz, doamnă Angelica, există în dumneata ceva care cheamă dragostea... şi această chemare vine de la dumneata.

— Poţi să mă acuzi că te-am provocat vreodată? protestă Angelica, indignată.

— M-ai făcut să trec prin momente foarte grele, zise el pe un ton grav.

Sub privirea insistentă, ea îşi aplecă din nou capul. Deşi se apăra, nu-i era neplăcut să descopere slăbiciunea neînduplecatului protestant.

— În La Rochelle, erai la adăpost în casa mea, continuă el. Aici mi se pare că toate privirile bărbaţilor te urmăresc.

— Îmi acorzi o putere prea mare...

— O putere a cărei dimensiune sunt în măsură să o apreciez. Ce-a fost, oare, pentru dumneata, Rescator? Amantul dumitale, nu-i aşa? Asta sare în ochi...

Îi strângea mâna şi ea îşi dădu seama de forţa neobişnuită a acestui pumn.

— N-a fost! se înfurie ea.

— Minţi. Există între dumneata şi el nişte legături care se văd de la o poştă, când vă aflaţi unul lângă altul.

— Îţi jur că n-a fost niciodată amantul meu.

— Atunci, ce?

— Mai rău, poate! Un stăpân care m-a cumpărat foarte scump şi din mâinile căruia am fugit înainte ca el să se poată folosi de mine... Situaţia mea faţă de el este deci, ...ciudată, recunosc şi mărturisesc că îmi este puţin teamă.

— Totuşi el te seduce, asta se vede!

Angelica putea să-l contrazică, dar se răzgândi şi un zâmbet îi lumină faţa.

— Vezi, jupâne Berne, cred că am mai descoperit o piedică în calea căsătoriei noastre.

— Care?

— Caracterele noastre. Am avut timp să ne cunoaştem bine unul pe altul; dumneata eşti un bărbat autoritar, jupâne Berne. Am căutat să te ascult, ca slujnică, nu ştiu dacă aş avea aceeaşi răbdare ca soţie. Sunt obişnuită să-mi conduc viaţa.

— Mărturisire pentru mărturisire. Eşti o femeie autoritară, doamnă Angelica şi ai asupra mea puterea simţurilor. M-am gândit mult, căci eram speriat să aflu cât de mult ai putea să mă subjugi. Dumneata priveşti viaţa cu o libertate care nouă, hughenoţilor, nu ne este la îndemână. Noi nu suntem oamenii păcatului. Îi simţim capcanele şi pericolele sub paşii noştri. Femeia ne înfricoşează... Poate pentru că o facem răspunzătoare de condamnarea noastră. Am mărturisit totul pastorului Beaucaire.

— Ce-a răspuns?

— Mi-a zis: "Fii umil faţă de dumneata însuţi! Recunoaşte-ţi dorinţele, care sunt, la urme urmei, fireşti şi sfinţeşte-le prin taina căsătoriei, pentru ca ele să te înalţe, în loc să te ducă la pierzanie". I-am urmat sfatul. Totul depinde

de dumneata. Trebuie să ne dezbărăm de partea de orgoliu care ne-ar împiedica să ne înţelegem.

El se ridică şi, petrecându-şi braţul în jurul mijlocului ei, o trase spre el.

— Jupâne Berne, eşti rănit!

— Ştii bine că frumuseţea dumitale ar învia şi un mort!

Ieri seară alte braţe o strânseseră cu aceeaşi dorinţă. Era poate adevărat ce zicea jupânul Berne, că ea nu aştepta decât mângâierile unui bărbat pentru a se redescoperi femeie.

Totuşi, când el vru să se aplece spre buzele ei, ea îl opri.

— Nu încă, murmură ea, te rog, lasă-mă să mă mai gândesc...

Maxilarele negustorului se încleştară. Îi venea greu să se stăpânească. Reuşi, cu preţul unui efort care-l făcu să pălească. Depărtându-se de Angelica, căzu din nou pe perna sa de paie.

Ochii lui n-o mai priveau, dar fixau, cu o expresie stranie, ulcica de argint pe care maurul lui Rescator i-o adusese mai devreme. O apucă şi o aruncă cu violenţă în peretele din faţa sa.

CAPITOLUL 4

Trecuseră deja aproape opt zile de când *Gouldsboro* părăsise La Rochelle navigând spre apus. Angelica le numărase pe degete. Se scursese o săptămână, iar ea nu-i dăduse răspuns jupânului Berne. Şi nu se întâmplase nimic. Şi ce se putea oare întâmpla? Avea impresia că aşteaptă cu nerăbdare un eveniment important.

Ca şi cum nu era deja de ajuns că trebuiau să se organizeze în nişte condiţii atât de precare! Reuşeau să o facă cu bunăvoinţă. "Reproşurile doamnei Manigault, spunea jupân Marcelot, ajung să nu producă efect mai mare decât rugăciunile catolicilor." Copiii, în ceea ce-i priveşte, erau fericiţi că trăiau pe mare, iar lipsa de confort îi deranja puţin.

Pastorii organizaseră slujbe religioase care-i obligau pe emigranţi să se întrunească la anumite ore. Dacă timpul o permitea, ultima citire a Bibliei avea loc pe punte, sub privirile echipajului.

— Trebuie să le arătăm acestor oameni fără credinţă şi fără lege idealul care sălăşluieşte în noi, spunea pastorul Beaucaire.

Bătrânul simţea, fără să spună, că mica sa comunitate este ameninţată de un pericol poate mai grav decât închisoarea sau moartea de care fuseseră atât de aproape la La Rochelle. Burghezii şi meşteşugarii, în marea lor majoritate bogaţi şi obişnuiţi cu oraşul lor, fuseseră smulşi de acolo.

Ruptura le golea sufletele. Chiar şi privirile li se schimbaseră.

În timpul ultimelor rugăciuni, Angelica se aşeza ceva mai în spate, cu Honorine pe genunchi.

Cuvintele din cartea sfântă ajungeau în noapte la ea: *Există un timp pentru toate, un timp pentru toate lucrurile sub ceruri... un timp pentru a ucide şi un timp pentru a vindeca... un timp pentru a urî şi un timp pentru a iubi...*

Dar când va reveni, oare, timpul de a iubi?

Nu se întâmpla nimic. Iar Angelica aştepta ceva.

Nu-l mai văzuse pe Rescator din prima seară a îmbarcării lor, în cursul căreia ea se gândise atât de mult asupra sentimentelor pe care el i le inspira. După ce a hotărât că trebuia să nu aibă încredere nici în el şi nici în ea însăşi, ar fi trebuit să se felicite. Dar tocmai de aceea era neliniştită. Nu-l mai vedea. Când pasagerii, la anumite ore, ieşeau dintre punţi pentru a se plimba, se întâmpla să se observe, în depărtare, silueta stăpânului, învolburarea mantiei sale de culoare neagră în bătaia vântului.

Dar el nu mai intervenea în treburile lor, şi, se pare, nici în marşul navei.

Căpitanul Jason era cel care, din înaltul cabinei de comandă, îşi striga ordinele prin cornetul de alamă.

Marinar excepţional, dar taciturn şi puţin sociabil, nu se interesa aproape deloc de încărcătura de hughenoţi. Când nu purta mască, arăta o faţă aspră şi rece care îi descuraja pe cei ce voiau să-l abordeze. Angelica era însărcinată să-i vorbească,

în numele camarazilor săi, pentru a pune la punct anumite detalii. Unde se puteau spăla rufele? Cu ce apă? Căci raţia de apă dulce era rezervată băutului. Trebuiau să se mulţumească cu apa de mare. Prima dramă neprevăzută pentru gospodine... căci lenjeria nu era albă şi rămânea năclăită. La ce ore puteau veni pe punte fără să stânjenească manevrele?...

Dar, Nicolas Perrot, omul cu căciula de blană, îi era de mare ajutor.

El părea că nu are în echipaj un rol bine definit. Era văzut mai mereu rătăcind şi fumându-şi pipa. Apoi se închidea mai multe ore cu Rescator. Prin el, Angelica putu să transmită cui trebuia revendicările lor, iar el se angaja să aducă răspunsurile, atenuând ceea ce aveau neplăcut în ele, căci era om amabil şi de treabă.

Astfel, se produse o zarvă generală în cala pasagerilor când, în a cincea zi, bucătarii aduseră drept garnitură la feliile de carne sărată, un amestec straniu şi acru, rău mirositor, din care ei pretindeau că fiecare trebuia să mănânce. Manigault refuza o hrană care îi părea suspectă. Până acum, masa zilnică la bord fusese acceptabilă şi suficientă. Dar dacă ar încerca, de acum înainte, să-i oblige să mănânce putreziciuni, copiii s-ar îmbolnăvi şi călătoria, abia începută, s-ar încheia rău pentru mulţi. Era mai bine să se mulţumească cu carne sărată şi cu câte un amărât de biscuit, hrana obişnuită a marinarilor.

Ca urmare a acestui refuz, caporalul veni să le strige că trebuiau să mănânce *sauer Krant*[1], altfel vor fi obligaţi s-o facă ţinuţi de mâini şi de picioare.

Acesta era un fel de gnom[2], de naţionalitate nedefinită, care o fi fost pregătit pentru greaua meserie a mării, undeva în nordul Europei: Scoţia, Olanda sau Baltica. Vorbea un amestec de engleză, franceză, olandeză, şi în ciuda cunoaşterii acestor limbi de către unii negustori din La Rochelle, le fusese imposibil să se înţeleagă cu el.

Angelica, încă o dată, îşi deschise sufletul bunului Nicolas Perrot, de fapt singura fiinţă abordabilă de pe *Gouldsboro*.

---

[1] "sauer-Krant" – varză murată (germ.).

[2] gnom – pitic, păzitor de comori.

Acesta o liniști și o încurajă să urmeze directivele caporalului; de altfel, ele nu făceau decât să respecte ordinele lui Rescator.

— Suntem prea mulți pentru cantitatea de provizii aduse. A trebuit chiar acum să se stabilească rațiile. Mai este puțină carne în viu: doi porci, o capră și o vacă, care sunt păstrate pentru eventualii bolnavi. Dar șeful a hotărât să înceapă acele butoiașe cu varză pe care le duce peste tot cu el. El spune că numai așa poți să scapi de scorbut și, pe cuvântul meu, este adevărat; am făcut deja două traversări cu el și n-am constatat astfel de îmbolnăviri la echipajul său. Trebuie să vă lămuriți prietenii să mănânce zilnic câte puțină varză. La bord este un consemn. Cei care fac mofturi sunt închiși în cala cu grilaj, și riscă să li se îndese varza pe gât, cu forța, ca la gâște.

*

A doua zi l-au primit mai bine pe caporal care-i privi mâncându-și rația cu niște ochi mici, albaștri, cu sclipiri de gheață, jucând ciudat pe fața sa de culoarea șuncii prăjite.

— Am tot mai mult tendința de a mă crede aventurându-mă pe fluviul imperiilor infernului, remarcă Marcelot, care avea umorul complicat al unui om citit. Uitați-vă la această creatură ieșită, parcă, din iad. Vezi așa ceva prin porturi, dar n-am întâlnit niciodată o asemenea adunătură de oameni strânși pe aceeași navă. Ne-ați îndrumat spre o direcție cel puțin stranie, doamnă Angelica.

Angelica, așezată pe postamentul unui tun se străduia să o facă pe Honorine și pe alți câțiva copii pe care-i strânsese în jurul ei să înghită câteva bucăți de varză acră.

— Sunteți ca niște păsărele în cuib. Ciocu' mare! le zicea ea.

Continua să se simtă implicată când erau exprimate critici la adresa vasului *Gouldsboro*, a stăpânului și a echipajului său. Dumnezeu știe, totuși, de ce l-a ales tocmai pe ăsta.

Ea răspunse:

— Ei bine! Credeți că Arca lui Noe nu oferea un spectacol mai ciudat decât vasul nostru? Și totuși, Dumnezeu s-a mulțumit cu ea...

— Subiect de meditaţie, într-adevăr, zise cu căinţă pastorul Beaucaire, luându-şi barba în mâini. Meritäm noi, am merita noi, oare, să recreäm omenirea şi să reînnoim Alianţa?

— Cu răufăcători de asemenea spiţă, treaba asta nu mi se pare deloc posibilă, mormăi Manigault. Dacă-i priveşti de aproape, observi imediat că au toţi, la glezne, semnul dat cu fierul înroşit.

Angelica nu îndrăzni să spună ceva; de fapt, credea şi ea acelaşi lucru. Era destul de posibil ca fostul pirat din Mediterana să-şi fi recrutat oamenii cei mai fideli dintre ocnaşii evadaţi. În ochii tuturor acestor mateloţi de diferite rase, ale căror râsete şi cântece neobişnuite se auzeau uneori, seara, din cabina echipajului, era ceva pe care doar ea, putea să înţeleagă. Durerea cuiva care a suferit că este închis şi pentru care, de aici înainte, lumea nu mai este atât de mare şi nici marea atât de întinsă. Cea a unei fiinţe care, totuşi, se strecoară prin această lume ce i-a fost multă vreme interzisă, cu sentimentul plin de teamă că n-are dreptul la ea, dar şi cu spaima că-şi va pierde acest preţios bun recucerit: libertatea.

— Spune, bondocule, întrebă Le Gall, de ce vii să ne tot plictiseşti cu varza ta nemţească? Ar trebui să fim prin dreptul Azorelor, sau cam aşa ceva, la ora asta şi ne-am aproviziona cu portocale şi hrană proaspătă.

Celălalt îi aruncă o privire piezişă şi ridică din umeri.

— N-a înţeles, zise Manigault.

— A înţeles foarte bine, dar nu vrea să răspundă, puse paie pe foc Le Gall, urmărind cu privirea forma bondoacă, încălţată cu cizme de căpcăun, ieşind dintre punţi, în spatele marinarilor care aduceau gamelele.

*

A treia zi, Angelica, făcând câţiva paşi către proră, îl zări pe Le Gall ocupat cu nişte calcule misterioase pentru care se servea de ceasul său şi de o busolă. La apropierea ei, el tresări şi-şi ascunse obiectele sub pelerina de pescar, din foaie de cort.

— N-ai încredere în mine? întrebă Angelica. N-aş înţelege nici bătută ce faci acolo, singur, cu ceasul şi busola dumitale.

— Nu, doamnă Angelica. Am crezut că se apropia unul dintre oamenii din echipaj. Dumneata ai un fel de a merge ca al

lor, fără zgomot. Nici nu te simte omul când vii. Odată te vede acolo! Asta îţi dă ceva fiori!

Coborî vocea.

— Băiatul ăla din post, în cafasul catargului, mă urmăreşte, dar nu-i nimic. El nu poate să înţeleagă şiretlicul meu. Şi toţi ceilalţi sunt la masă, în afară de cel de la timonă. Marea e frumoasă în seara asta, poate nu pentru multă vreme, şi vasul merge singur. Am profitat, pentru a încerca să stabilesc, în sfârşit, unde ne aflăm.

— Suntem, oare, atât de departe de Azore?

El o privi ironic:

— Întocmai!... Nu ştiu dacă ai remarcat că, ieri seară, bondocul n-a vrut să-mi răspundă când l-am întrebat de Azore. Şi totuşi, ele sunt exact în drumul nostru, dacă ne îndreptăm spre Insulele Americii. Chiar dacă am trece prin Ascension, ceea ce ar indica pentru noi o direcţie spre sud, nu m-ar mira. Dar să navigăm aşa cum o facem noi spre vest, iată un drum foarte ciudat pentru a ajunge în Antilele Mari şi în alte insule din zona tropicală!...

Angelica îl întrebă cum putuse să determine asta fără tabele cu logaritmi, fără sextant şi un ceas precis.

— Am pândit clopotul cartului de prânz. Atunci este miezul zilei astronomic căci, pe când eram în cabina de la proră, în trecere, am aruncat o privire pe aparatul de direcţie. Patronul are instrumente grozave! Tot ce-i trebuie! Ăştia nu-s nişte flăcăi care să-ncurce direcţia. Compar cu ceasul meu care merge încă după ora din La Rochelle. Acestea, busola şi poziţia soarelui, când trece pe la zenit şi când merge spre asfinţit, îmi sunt de ajuns ca să fiu sigur că urmăm "drumul de Nord": cel al morutierelor[1] şi al balenierelor. N-am mers niciodată pe el, dar îl cunosc. Priveşte numai marea, cât este de schimbată.

Angelica nu era convinsă. Metodele empirice ale acestui om cumsecade nu i se păreau de o certitudine ştiinţifică incontestabilă. Cât despre mare, desigur, ea era diferită de Mediterana, dar ăsta era oceanul şi ea auzise de multe ori pe marinari vorbind despre furtuni care-i asaltau nu mai departe de golful Gascogne. Şi se spunea că în anumite perioade putea să-ţi fie foarte frig, chiar în largul Azorelor.

---

[1] morutière – vas pentru pescuitul speciei morua (Atlanticul de Nord).

— Priveşte această culoare lăptoasă, doamnă Angelica, insistă bretonul. Şi ai remarcat dimineaţă cerul de culoarea sidefului? E cerul Nordului. Asta o garantez! Şi ceaţa asta? E grea ca zăpada. Drum extrem de periculos cu furtuni în perioada echinocţiului. Morutierele nu trec niciodată pe aici în această perioadă. Şi iată-ne pe noi pe aici! Ferească-ne Dumnezeu!

Vocea lui Le Gall devenise lugubră. Degeaba îşi holba Angelica ochii: nu zărea nici o ceaţă; numai un cer alb, contopindu-se spre Nord-Vest cu marea, de care îl despărţea, o minusculă linie roşcată, orizontul.

— Deci, furtună şi ceaţă pentru la noapte... sau pentru mâine, continuă sumbru Le Gall.

Hotărât, el voia să vadă lucrurile în negru. Pentru un fost marinar, se lăsa prea uşor impresionat de singurătatea acestei mări pustii, pe care, de la plecarea lor, nu întâlniseră nici un vapor.

Nici măcar o pânză! Pentru pasageri, era prea monoton, dar Angelica se bucura. Învăţase să se teamă de întâlnirile pe mare.

Vederea oceanului cu valurile sale de fund înalte şi lungi, nu o oboseau niciodată. Nu suferea de rău de mare, ca majoritatea tovarăşelor ei, la început.

Acum, femeile se îngrămădeau, de frig, în spaţiul dintre punţi. De două zile marinarii aduseseră aici nişte oale de pământ, acoperite cu desene ciudate, pe jumătate deschise în partea de sus şi într-o parte, pe care le umpleau cu cărbuni aprinşi. Aceste sobe primitive dădeau ceva căldură, sporită, la căderea serii, de câteva mari lumânări de seu. N-ar fi trebuit să fii din La Rochelle ca să cunoşti acest sistem deosebit de încălzire la bordul unei nave.

—De fapt, este mult mai puţin periculos decât o sobă cu jăratec la vedere. De unde oare, or proveni asemenea sobe de pământ?

Angelica îşi aminti deodată fraza lui Nicolas Perrot: "Când ne vom afla în zona gheţurilor, vi se va aduce ceva pentru a vă încălzi".

— Dar, la urma urmei, exclamă ea, pot, oare, exista gheţuri în zona Azorelor?

O voce care se apropia îi răspunse în bătaie de joc:

— Unde vezi dumneata gheţuri pe aici, doamnă Angelica?

Manigault, însoţit de jupân Berne şi de papetarul Marcelot se apropiau de ea. Cei trei hughenoţi erau înfăşuraţi în mantalele lor, cu pălăria până pe ochi. Toţi trei, laţi în spate, ai fi putut să-i confunzi.

— E cam răcoare, sunt de acord, dar iarna nu-i departe şi furtunile de echinocţiu răcesc puternic aceste ţinuturi.

Le Gall mormăi:

— Numai că ţinuturile, aşa cum zici, domnule Manigault, au o înfăţişare ciudată.

— Te temi de o furtună?

— Mă tem de toate!

El adăugă cu spaimă:

— Uitaţi-vă. Dar uitaţi-vă odată! Ăsta-i ţinutul de la capătul lumii.

Dintr-odată se pornise hula. Şi sub această înfăţişare, oceanul părea pestriţ, agitat ca un clocot de oală. Apoi soarele roşu răzbi cerul foarte alb, răspândind peste tot o lumină de aramă topită. Astrul zilei părea deodată uriaş, străvind marea. El dispăru cu repeziciune şi totul deveni verde, apoi negru.

— Marea tenebrelor, suspină Le Gall. Bătrâna mare a vechilor vikingi.

— Tocmai am asistat, pur şi simplu, la un frumos apus de soare, zise Marcelot. Ce este extraordinar în asta?

Dar Angelica ghici că şi el era impresionat de aspectul straniu al lucrurilor. Întunericul care li se păruse la început total, încât nu se mai vedeau între ei, se topea, făcând loc unei penumbre crepusculare.

Totul, dintr-odată, redevenise vizibil, chiar şi orizontul, dar se scăldau într-o lumină gălită de viaţă, în care nici culorile, nici căldura nu aveau loc..

— Asta se numeşte noaptea polară, zise Le Gall.

— Polară! Asta-i bună! exclamă Manigault.

Râsul său tunător izbucni în tăcere ca un sacrilegiu.

Îşi dădu seama de asta şi se întrerupse. Privi pânzele care cădeau din nou, fără vlagă.

— Ce-o tot freacă flăcăii ăştia pe corabia fantomă?

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât această cugetare, oamenii din echipaj ţâşniră de peste tot.

Gabierii se căţărară pe frânghii şi începură să se deplaseze de-a lungul vergilor. Făceau puţin zgomot, după cum le era obiceiul şi aceste umbre mişcătoare sporeau atmosfera neobişnuită.

"Chiar în seara asta, în noaptea asta, se va întâmpla ceva", gândi Angelica.

Şi-şi duse mâna la inimă ca şi cum nu putea respira. Jupân Berne era lângă ea. Dar era sigură că el nu i-ar putea veni în ajutor.

Vocea căpitanului Jason striga nişte ordine în limba franceză, din cabina de la proră.

Manigault fornăi, uşurat:

— Apropo, vorbeai adineauri despre Azore. Tu, Le Gall, care ai navigat mai mult decât mine, poţi spune când vom face escală acolo? Mă grăbesc să aflu dacă partenerii mei portughezi au primit transferurile mele de fonduri din Côte des Épices.

Se bătu peste buzunarele bluzei sale largi de pânză groasă:

— Când o să dau din nou de banii mei, voi putea ţine, în sfârşit, piept acestui obraznic şef de piraţi. Ne tratează ca pe nişte bieţi nenorociţi. Ar trebui să-i sărutăm mâinile! Dar să ajungem noi în Caraibe. Nu scrie nicăieri că el este cel mai tare.

— În Caraibe, piraţii sunt stăpâni, zise Berne din vârful buzelor.

— Nu, dragul meu. Sunt vânzătorii de sclavi negri.

Şi, acolo, mă simt în largul meu. Odată ce voi ajunge acolo, sunt sigur că voi obţine monopolul sclavilor. Ce valoare are un vas care duce tutun şi zahăr în Africa şi care nu se întoarce înţesat cu negri? Or, această corabie, pe care ne aflăm, nu este o corabie pentru transportat negri. Ar fi echipată altfel. Şi apoi, am descoperit asta prefăcându-mă că m-am rătăcit prin cale.

Deschise mâna pentru a arăta în palmă două monede de aur bătute cu efigia soarelui.

— Sunt urme ale comorilor incaşilor. Aceleaşi pe care le aduc uneori spaniolii. Şi, mai ales, am băgat de seamă că celelalte cale erau pline cu scule pentru scufundări adânci, cu cârlige speciale, cu scări, ce ştiu eu? Locul pentru marfă este prea mic pentru o corabie comercială cinstită.

— Ce presupui, deci?

— Nimic. Tot ce pot spune este că acest pirat trăieşte din jaf. În ce fel? E treaba lui. Prefer asta, decât să mă găsesc în faţa unui posibil concurent. Oamenii ăştia sunt curajoşi, dar deloc la curent cu combinaţiile negustoreşti. Nu ei pot deveni stăpânii mărilor. Ci noi, negustorii de meserie, care le vom lua treptat locul. De aceea mi-ar plăcea atâta să stau de vorbă, faţă-n faţă, cu el. Ar fi putut, cel puţin să mă invite la cină.

— Se zice că apartamentul său, din pavilionul de la pupa, este luxos şi plin de obiecte de preţ, spuse papetarul.

Aşteptau părerea Angelicăi, dar aceasta, ca de fiecare dată când era vorba de Rescator, nu scoase un cuvânt. Privirea lui jupân Berne i-o pândea pe a ei.

*

De ce oare, întunericul, în loc să se adâncească, dimpotrivă, se risipea? Ai fi zis că se apropia o nouă dimineaţă.

Culoarea apei se schimba din nou. Dintr-un negru de cerneala, în depărtare era tăiată în două printr-o zonă alb verzuie de culoarea pelinului.

Când *Gouldsboro* pătrunse în această zonă, coastele sale tremurară ca ale unui cal la apropierea pericolului. De la cabina de comandă porneau nişte ordine.

Berne înţelese, deodată, ce urlase adineauri în portavoce, de acolo, de sus, marinarul de santinelă, în limba engleză.

— Gheaţă în apă, la tribord, repetă el.

Se întoarseră toţi odată.

O masă imensă, fantomatică, se ridica dincolo de navă. Marinarii se repeziră în partea aceea, înarmaţi cu prăjini şi frânghii pentru a încerca să evite coliziunea bricului cu muntele din care venea un suflu îngheţat.

Din fericire, vasul trecu destul de departe de obstacol.

În spatele icebergului, cerul se lumina şi mai tare şi, de data asta cenuşiul crepuscular părea că se împregnează cu roz.

Pasagerii, încă nevenindu-le să creadă, deslusiră trei puncte negre aşezate pe iceberg, care se desprinseră cu greutate de acolo, se măriră şi, apropiindu-se, se transformară în nişte forme curioase, acoperite cu pene.

— Îngeri! zise Le Gall dintr-o suflare... Asta-i moartea.

Gabriel Berne îşi păstra sângele rece. Îşi petrecuse un braţ în jurul umerilor Angelicăi, dar ea nu observase acest gest.

— Albatroşi, Le Gall..., nişte albatroşi polari, vorbi el, scurt.

Cele trei păsări enorme continuau să urmărească vasul, ba zburând în cercuri largi, ba aşezându-se pe marea închisă la culoare şi fremătătoare.

— Semn de nenorocire, zise Le Gall. Dacă ne prinde o furtună suntem pierduţi.

Deodată, Manigault izbucni în ocări:

— Sunt, oare, nebun? Visez urât? E zi? E noapte? Cum să fim în largul Azorelor? Blestem! Urmăm o altă rută...

— Asta zic şi eu, domnule Manigault.

— Nu puteai s-o spui mai devreme, caltaboşule!

Le Gall se supără.

— Şi ce-ar fi schimbat asta? Nu dumneata eşti stăpân la bord, jupâne Manigault!

— O să mai vedem!

Tăcură. Noaptea tocmai se lăsase peste ei. Strania auroră se stinsese. Imediat, pe vapor se aprinseră felinare. Unul dintre ele se mişcă spre grupul format de Angelica şi cei patru bărbaţi, în partea din faţă a punţii. În cercul de lumină apăru faţa brăzdată de cicatrici a bătrânului medic arab Abd-el-Mechrat. Frigul îi colorase faţa în galben deşi era înfofolit până la ochelari.

El se închină de mai multe ori în faţa Angelicăi.

— Stăpânul vă roagă să vă duceţi la el. Ar dori să petreceţi acolo noaptea.

Rostită pe tonul cel mai curtenitor, fraza spusă în franceză era foarte clară. Sângele Angelicăi se puse imediat în mişcare, şi o încălzi. Deschise gura pentru a refuza cererea, când Gabriel Berne i-o luă înainte.

— Ploşniţă murdară, exclamă el cu vocea tremurând de furie, unde te crezi de faci propuneri atât de jignitoare... în piaţa din Alger?

Ridică pumnul. Gestul îi redeschise rana şi trebui să se oprească, stăpânindu-şi cu greu un geamăt de durere, dar Angelica îl certă:

— Eşti nebun! Nu se vorbeşte aşa unui efendi.

— Efendi sau nu, te insultă. Admiţi dumneata, doamnă Angelica, să fii luată drept o femeie... o femeia care...

— Aceşti oameni cred că au drepturi asupra soţiilor şi fiicelor noastre? interveni papetarul. Asta-i culmea!

— Liniştiţi-vă, imploră Angelica. La urma urmei, asta mă priveşte numai pe mine. Excelenţa Sa, marele medic Abd-el-Mechrat n-a făcut decât să-mi transmită o... invitaţie, care în altă parte, în Mediterana, de exemplu, ar putea fi considerată o onoare.

— Înspăimântător, zise Manigault, privind în jurul său cu un aer neputincios. De fapt, noi am căzut în mâinile unor barbari! O parte a echipajului este compusă din această scursură şi aş pune pariu că nici stăpânul nu este lipsit de sânge de necredincios, în ciuda aerelor sale spaniole. Un maur andaluz sau un bastard de maur, iată ce e...

— Nu, nu, protestă Angelica, garantez eu că nu ţine de Islam. Ne aflăm pe o navă creştină.

— Creştină!

— Ha! Ha! Asta-i bună! O navă creştină! Doamnă Angelica, vă pierdeţi capul. Aveţi şi de ce, de altfel.

Medicul arab aştepta, răbdător, înfofolit în straiele sale. Demnitatea şi inteligenţa remarcabilă din ochii săi de culoare închisă îi aminteau Angelicăi de Osman Ferradji şi simţea milă văzându-l tremurând în această noapte, la capătul lumii.

— Nobile efendi, iertaţi-mi ezitările şi fiţi răsplătit pentru mesajul dumneavoastră. Refuz cererea pe care mi-o adresaţi şi care este inacceptabilă pentru o femeie de religia mea, dar sunt gata să vă urmez pentru a duce eu însumi răspunsul meu stăpânului dumneavoastră.

— Stăpânul acestei nave nu este stăpânul meu, răspunse bătrânul cu blândeţe, este prietenul meu. Eu l-am salvat de la moarte, el m-a salvat de la moarte şi am făcut împreună pactul spiritului.

— Sper că n-ai intenţia să răspunzi propunerii obraznice care-ţi este făcută, interveni Gabriel Berne.

Angelica îşi puse mâna pe încheietura mâinii negustorului.

— Trebuie să lămuresc lucrurile cu acest om. Şi pentru că a stabilit ora, să o acceptăm.De fapt, nu ştiu ce vrea!

— Ştiu eu prea bine, mormăi negustorul.

— Nu fii sigur. O fiinţă atât de ciudată...

— Vorbeşti despre el ca şi cum l-ai cunoaşte de multă vreme...

— Îl cunosc, într-adevăr, destul pentru a şti că n-am a mă teme de el... de ceea ce ţi-e teamă dumitale.

Ea continuă cu un râs uşor, puţin provocator:

— Crede-mă, jupâne Berne, ştiu să mă apăr. Am înfruntat eu pe alţii mai de temut decât el.

— Nu de violenţe mă tem, zise Berne cu jumătate de glas, ci de slăbiciunea inimii dumitale.

Angelica nu răspunse. Ei schimbau aceste vorbe în timp ce marinarul care ducea felinarul începea să se depărteze, urmat de medicul arab, de armator şi de papetar.

Se întâlniră cu toţii în faţa tambuchiului care ducea între punţi.

Berne se hotărî:

— Dacă te duci la el, te însoţesc.

— Cred că ar fi o mare greşeală, zise Angelica. Îi veţi stârni în mod inutil mânia.

— Doamna Angelica are dreptate, interveni Manigault. Şi eu aş fi de părere ca doamna Angelica să meargă să se explice cu acest individ. Ne-a luat pe vas, bun. Dar, deodată, dispare, după care ne trezim în apele polare. Ce înseamnă, de fapt, asta?

— Modul în care medicul arab şi-a prezentat cererea nu lasă să se creadă că monseniorul Reşcator doreşte să vorbească despre longitudini şi latitudini cu doamna Angelica.

— Ea se va pricepe să-l oblige s-o facă, zise Manigault încrezător. Adu-ţi aminte de felul în care l-a ţinut pe Bardagne în lesă. Ce dracu! Berne! De ce te temi de un lungan care are ca mijloc de seducţie doar o mască de piele? Nu cred că asta le inspiră prea mult pe femei, ai?

— Mă tem de ce se află sub mască, zise Berne din vârful buzelor.

Era profund indignat că ea voia să răspundă unei invitaţii formulate în nişte termeni atât de indecenţi. Dar amintindu-şi că, devenindu-i soţie, ea respingea să fie constrânsă la a nu mai putea acţiona după plac, încercă să-şi domine firea bănuitoare.

— Du-te, deci! Dar dacă nu te vei întoarce într-o oră, voi interveni eu!

*

Gândurile Angelicăi, în timp ce călca treptele pavilionului de la pupa, erau tot aşa de învolburate ca şi marea. Precum valurile, despletite şi nebune, erau sentimentele sale şi n-ar fi fost în stare să le numească: mânie, înţelegere, bucurie, speranţă, şi apoi, deodată, groaza care-i îngreuna umerii ca o mantie de plumb.

Avea să se întâmple ceva! Ceva teribil, zdrobitor, din care nu îşi va mai reveni.

Crezu că fusese condusă în salonul lui Rescator când uşa se închise în spatele ei dar se afla într-o cabină strâmtă de sticlă, pe care o lumina un felinar atârnat de o ramă dublă, care-l împiedica să se balanseze.

În cabină nu era nimeni. Privind-o, Angelica gândi că încăperea trebuia să ţină de apartamentele căpitanului, căci, deşi strâmtă şi joasă, era împodobită spre capăt cu o fereastră înaltă, cum erau cele care decorau pavilionul de la pupa.

Sub tapiţeria de pe pereţi, Angelica descoperi o uşă. Asta îi întări impresia că ea comunica în mod sigur cu saloanele în care fusese deja primită.

Tânăra femeie apăsă clanţa dar uşa era închisă cu cheia.

Ridicând din umeri, Angelica se întoarse să se aşeze pe divanul care ocupa aproape toată încăperea.

Era convinsă că această cabină este camera de odihnă a lui Rescator. Aici se ascunsese când, în seara plecării, ea îşi revenise pe divanul oriental şi simţise apăsarea unei priviri care o urmărea.

Dar avea să pună lucrurile la punct! Aşteptă pierzându-şi treptat răbdarea. Apoi, după ce hotărî că situaţia devenea de nesuportat şi că el îşi bătea joc de ea, se ridică pentru a pleca.

Avu neplăcuta surpriză să constate că şi uşa prin care intrase era încuiată. Asta îi aminti, procedeele lui d'Escrainville şi începu să lovească în panoul de lemn strigând. Vocea sa fu acoperită de şuieratul vântului şi zgomotul mării. Mişcarea valurilor sporise odată cu căderea nopţii.

Să fie furtuna anunţată de Le Gall? Se gândi la posibilele întâlniri cu enormele blocuri de gheaţă şi dintr-odată i se făcu

frică. Sprijinindu-se, ajunsese la fereastra pe care o lumina, slab, farul din spate. Sticla groasă era inundată de şiroirea valurilor şi lăsa să alunece o spumă albicioasă, care se împrăştia încet.

Totuşi într-un scurt moment de acalmie, Angelica, aruncând o privire afară, văzu legănându-se pe suprafaţa apei, foarte aproape, o pasăre albă care se uita la ea cu cruzime.

Ea se retrase, răscolită.

"E poate sufletul unui înecat? Atâtea nave s-au scufundat în aceste locuri... De ce sunt lăsată singură, închisă aici?"

O zgâlţâitură o îndepărta de perete şi se trezi trântită pe pat.

Acesta era acoperit cu o blană albă, deasă şi groasă. Angelica îşi vârî în ea mâinile îngheţate. Se povestea că existau, la Nord, nişte urşi tot atât de albi ca şi zăpada. Cuvertura trebuie că fusese tăiată dintr-una din acele piei.

"Unde suntem duşi?"

Deasupra ei se mişca lumina felinarului. În mijloc, vasul cu ulei rămânea, ciudat, nemişcat.

Felinarul era un curios obiect de aur. Angelica nu văzuse niciodată unul asemănător în Franţa sau în ţările islamice. Era ca o floare cu petale înalte, cu nişte motive încrucişate care lăsau să treacă lumina galbenă.

Din fericire, furtuna nu părea să crească. Când şi când, Angelica auzea ecoul unor voci care-şi răspundeau. În picioare, ea nu reuşea să localizeze de unde veneau acele voci, una era înfundată, cealaltă puternică şi joasă, şi, uneori putea distinge unele cuvinte. Răzbăteau ordine:

— Sparge peste tot! Ridicaţi al doilea catarg şi spărgătorul. Ia valul de-a curmezişul!...

Era vocea căpitanului Jason care transmitea indicaţiile date de Rescator.

Crezându-i în camera vecină, Angelica se duse din nou să bată la uşă. Apoi, înţelese că se găseau deasupra ei, pe dunetă, la comandă. Echipajul trebuia să se afle în stare de alarmă. Dar de ce o invitase, Rescator pentru o întâlnire – galanţă sau nu – ştiind că marşul navei îl va reţine pe dunetă.

"Sper că Abigaël sau Séverine se va ocupa de Honorine!... De altfel, jupân Berne a zis că va veni să facă scandal dacă nu

mă întorc peste o oră printre ei", se liniştea ea. Dar trecuse mult mai mult de o oră de când era acolo. Timpul curgea şi nimeni nu venea pentru a o elibera. Obosită de efort, se întinse pe jos şi se înfăşură în pielea de urs a cărei căldură o făcu să amorţească. Căzu într-un somn agitat, întrerupt de treziri bruşte în timpul cărora alunecarea apei de mare pe geamurile ferestrei îi dădea impresia că este înghiţită de ape, în vreun palat submarin, unde murmurul a două voci imitând furtuna se alătura gândului la fantomele triste rătăcind printre gheţuri.

Redeschizând ochii, avu impresia că lumina felinarului era mai mică. Se făcea ziuă. Se ridică. "Ce fac eu, aici?".

Nimeni nu-şi făcuse, încă, apariţia.

O durea capul. Părul i se despletise. Găsi boneta pe care şi-o scosese în ajun, înainte de a se culca. N-ar fi vrut pentru nimic în lume ca Rescator să o găsească neîngrijită. Poate că el mizase pe asta. Vicleniile lui imprevizibile, capcanele lui, mai ales în ceea ce o privea pe ea, erau greu de ghicit.

Se grăbi să se ridice pentru a se aranja şi căută în jurul ei o oglindă.

Era una fixată în perete. Rama era din aur masiv. Această bijuterie neprețuită sclipea cu o strălucire diabolică. Se felicită că n-o zărise în timpul nopţii. În starea de spirit în care se afla atunci, ar fi fost terorizată de ea. Acest ochi rotund, cu adâncimi de nepătruns, fixând-o, i s-ar fi părut malefic. Rama închipuia ghirlande de sori legaţi prin curcubee. Aplecându-se asupra oglinzii, Angelica văzu acolo chipul unei sirene cu ochii verzi, cu buzele palide, fără vârstă, precum ştimelecare păstrează o tinereţe veşnică.

Ea se grăbi să-şi adune părul răvăşit strângându-l sub bonetă. Apoi îşi muşcă buzele pentru a le da puţină culoare şi se strădui să ia o înfăţişare calmă. Dar continua să se privească neîncrezătoare. Această oglindă nu era ca celelalte.

Transparenţele sale cafeniu-aurii îi dădeau feţei nişte umbre blânde, o lumină misterioasă. Chiar şi aşa, cu boneta ei cuminte de gospodină din La Rochelle, Angelica avea înfăţişarea unei stranii zeiţe.

"Sunt oare aşa în realitate sau aceasta este o oglindă vrăjită?"

Când uşa se deschise, avea încă oglinda în mână. O ascunse între cutele fustei, gândindu-se că ar fi trebuit să o pună la locul ei cu un gest obişnuit.

La urma urmei, o femeie are întotdeauna nevoie să se privească în oglindă.

CAPITOLUL 5

Uşa de legătură era cea care se deschisese. Rescator stătea în prag, cu o mână în şold.

Angelica îl privi cu aer glacial.

— Pot să vă întreb, domnule, de ce m-aţi reţinut?...

El o întrerupse făcându-i semn să se apropie.

— Vino pe aici.

Vocea îi era mai înfundată ca de obicei şi tuşi în două rânduri. Avea o înfăţişare obosită. Pălăria îi era stropită cu picături umede, dar avusese timp să-şi pună haine uscate.

Pătrunzând în salon, Angelica văzu, aruncate, pelerina şi cizmele cu care înfruntase furtuna.

Ea spuse, oarecum ironic:

— O să vă murdăriţi frumoasele covoare.

— N-are importanţă.

El căscă, întinzându-se.

— Ce neplăcut trebuie să fie pentru un bărbat să aibă lângă el o gospodină. Cum să te însori?

Se lăsă să cadă într-un fotoliu, lângă o masă ale cărei picioare erau fixate de podea. Sub efectul ruliului şi tangajului, mai multe obiecte căzuseră de pe ea. Angelica abia se stăpâni să nu le adune de pe jos. Cugetarea lui Rescator îi arătase ar profita de orice gest al ei pentru a o umili.

Nu o invită să ia loc. El îşi întinsese picioarele lungi încălţate cu cizme.

— Ce bătălie! zise el în sfârşit. Marea, gheţurile şi coaja noastră de nucă, în mijloc. Prin mila Domnului, furtuna n-a izbucnit.

— N-a izbucnit, repetă Angelica, dar marea mi s-a părut violentă.

— Agitată, cel mult. Dar a trebuit să fim atenţi.

— Unde ne aflăm?

El neglijă întrebarea şi întinse mâna spre Angelica.

— Dă-mi oglinda pe care o ţii acolo. Eram sigur că-ţi va plăcea.

Răsuci obiectul în mână:

— Încă un vestigiu al comorii incaşilor. Uneori mă întreb dacă povestea despre Nuvumbaga n-ar fi realitate. Marea cetate indiană, cu turnuri de cristal, cu ziduri acoperite cu foi de aur şi încrustate cu pietre scumpe.

Vorbea cu ochii pierduţi.

— Incaşii nu cunoşteau sticla. Lumina acestei oglinzi este obţinută prin amestec de aur frecat cu mercur. De aceea ea le dă feţelor care se privesc în ele somptuozitatea aurului şi efemeritatea mercurului. Femeia se descoperă în ea aşa cum este: gând minunat şi pieritor. Această oglindă este nespus de preţioasă. Îţi place? O vrei?

— Nu, vă mulţumesc, zise ea cu răceală.

— Dar aceste bijuterii?

Trase pe masă un sipet de metal şi-i desfăcu capacul greu.

— Priveşte!

El ridică perlele, bijuterii admirabile cu reflexe alburii şi liliachii, montate pe nişte fermoare din argint aurit. După ce desfăcu în faţa ei podoaba, o puse pe masă, luă o alta, un lanţ lung cu perle aurii, toate de mărime egală, de transparenţă egală şi atât de numeroase încât strângerea lor ţinea de miracol. Şi-ar fi putut înconjura de zece ori gâtul şi tot i-ar fi ajuns până la genunchi.

Angelica privi, ameţită, aceste minuni. Ele păreau o jignire adusă umilei sale rochii, bluzei sale de pânză neagră, luată peste o cămaşă de pânză groasă. Se simţi deodată prost în această îmbrăcăminte modestă.

"Perle?... Am purtat tot aşa de frumoase când eram la curtea Regelui, gândi ea. Nu, nu chiar tot aşa de frumoase", se corectă ea imediat.

Stânjeneala îi dispăru dintr-odată.

"Era o rară bucurie să vadă aceste lucruri, dar era şi o povară grea."

— Pot să-ţi ofer unul dintre aceste coliere? întrebă Rescator.

Angelica îl privi speriată.

— Mie? Ce să fac cu el în Insule?

— Ai putea să-l vinzi mai degrabă pe el, decât să te vinzi dumneata.

Ea tresări şi simţi obrajii împurpurându-se. Hotărât, nu întâlnise niciodată un bărbat – nu, nici măcar pe Desgrez – care să o trateze, rând pe rând, cu o atât de insuportabilă obrăznicie şi cu atât de delicate atenţii.

Pupilele enigmatice o supravegheau precum cele ale unei pisici.

Deodată, el oftă.

— Nu, făcu el cu un aer decepţionat, nici o dorinţă în ochii dumitale, nici una din acele scântei devoratoare care se aprind în ochii femeilor când le pui în faţa unor bijuterii...

— De ce mă ţineţi în picioare în faţa dumneavoastră, fără a avea măcar delicateţea de a-mi oferi un scaun? Şi pentru ce, m-aţi ţinut prizonieră toată noaptea?

— Azi noapte, zise Rescator, eram în pericol de moarte. Niciodată n-am văzut gheţari coborând atât de jos în această zonă în care furtunile de echinocţiu sunt tare păcătoase. Am fost surprins şi m-am văzut obligat să înfrunt două pericole a căror asociere, în general, nu iartă: furtuna şi gheţurile. Iar, în plus, noaptea. Din fericire, aşa cum ţi-am spus, o bruscă schimbare de direcţie a vântului, aproape miraculoasă, n-a permis mării să se dezlănţuie. Ne-am putut organiza ca să scăpăm de gheţuri şi am reuşit abia, în zori. Dar ieri seara, eram aproape de catastrofă. Chiar atunci te-am invitat...

— Dar de ce? repetă Angelica.

— Pentru că existau toate şansele să ne scufundăm şi pentru că voiam să fii aproape de mine în ceasul morţii.

Angelica îl privi, mută de uimire. Nu credea că vorbea serios. Făcea glume proaste, poate.

Cum putea el să spună că dorea prezenţa ei în ceasul morţii, de vreme ce o trata cu un asemenea dispreţ.

Ea zise:

— Vă bateţi joc, monseniore? De ce vă bateţi joc de mine?

— Nu-mi bat joc de dumneata şi-ţi voi spune imediat de ce.

Angelica îşi recăpătă sângele rece.

— Oricum, dacă pericolul a fost aşa de mare precum spuneţi, aflaţi că aş fi dorit ca într-o astfel de clipă să fiu lângă fetiţa mea şi alături de prietenii mei.

— Îndeosebi lângă jupân Gabriel Berne?

— Chiar aşa, încuviinţă ea, lângă Gabriel Berne şi copiii lui, pe care-i socotesc ca pe propria mea familie. Încetaţi, deci, de a mă considera proprietatea dumneavoastră şi de a dispune de mine.

— Avem, totuşi, nişte datorii de achitat şi ţi-am spus-o dinainte.

— Posibil, făcu Angelica, care se înfuria din ce în ce mai mult, dar vă voi ruga ca, pe viitor, să mi-o transmiteţi în termeni mai puţin jignitori.

— Ce termeni?

Ea repetă ceea ce venise să-i transmită medicul arab: Rescator dorea ca ea să-şi petreacă noaptea în apartamentele sale.

— Chiar aşa era. În apartamentele mele, dumneata te găseai la doi paşi de dunetă şi, în situaţia unei coliziuni fatale...

Râdea, sardonic:

— Ai fi sperat altceva de la această invitaţie?

— Sperat, nu, făcu Angelica aspru. Temut, da, n-aş vrea pentru nimic în lume să am de suportat omagiile unui bărbat atât de puţin galant, un bărbat care...

— Nu te teme. Nu ţi-am ascuns că noua dumitale înfăţişare îmi provoacă o profundă decepţie.

— Slavă Domnului!

— În ceea ce mă priveşte, cred că dracul şi-a băgat ceva mai mult coada într-o asemenea schimbare! Ce dezastru! Păstram amintirea unei femei tulburătoare, cu părul auriu, dar regăsesc o femeie cu căciuliţă, o mamă de familie, viitoare stareţă. Mărturiseşte că are de ce să se mire chiar şi un pirat hârşit ca mine, care a văzut multe.

— Îmi pare rău că s-au greşit cărţile cu privire la marfă, monseniore. Ar fi trebuit să faceţi în aşa fel încât să păstraţi această marfă când era în stare bună.

— Tot cu colţul sus!... Atunci când eraţi atât de umilă, în haremul din Candia, cu şira spinării atât de îndoită...

Angelica retrăi momentul ruşinii sale. Cel al goliciunii ei, pradă privirilor înfierbântate ale bărbaţilor.

"Şi totuşi, nu trăisem încă cele mai grele momente ale vieţii mele".

În vocea stranie vibră deodată o notă gravă:

— Ah! erai atât de frumoasă, doamnă du Plessis, având drept veşminte doar părul dumitale, ochii de leoaică hăituită şi spatele marcat de serviciile bunului meu prieten d'Escrainville. Situaţia de atunci ţi se potrivea mai bine, infinit mai bine decât noua dumitale aroganţă burgheză... Adăugând la ea prestigiul de amantă a regelui Franţei, meritai preţul... Cu certitudine!

O exaspera când îi arunca, astfel, în faţă un titlu pe care nu-l datora decât calomniei oamenilor de la Curte, şi, mai ales, când o compara cu trecutul ei făcând-o să înţeleagă că odinioară era mai frumoasă.

Ce bădăran! O cuprinse furia.

— Ah! Spatele meu biciut vă lipseşte? Ei bine, priviţi! Priviţi ce au făcut oamenii regelui din aşa zisa amantă a Maiestăţii Sale! Ea se apucă cu îndârjire să-şi smulgă şireturile corsetului. Îl îndepărtă, apoi ridică cămaşa de pe umărul gol.

— Priviţi, repetă ea. M-au însemnat cu floarea de crin! Corsarul se ridică şi se apropie de ea. Studie semnul fierului înroşit cu atenţia unui savant care descoperă un obiect rar. Nimic nu trăda sentimentele pe care i le provoca o astfel de revelaţie.

— Într-adevăr! făcu el, într-un sfârşit. Dar hughenoţii ştiu, oare, că ascund printre ei o răufăcătoare?

Angelica regretă gestul necugetat.

Degetele lui Rescator, mângâiau, ca din întâmplare, cicatricea întărită, dar această atingere o făcea să tremure. Vru să-şi pună din nou hainele, dar el o opri, apucând-o cu mâna sa aspră şi hotărâtă de umeri.

— Ştiu asta?

— Unul singur ştie.

— Numai prostituatele şi criminalele sunt astfel însemnate în regatul Franţei.

Ea ar fi putut să-i spună că erau însemnate şi femeile protestante şi că ea fusese luată drept una dintre ele. Dar o

cuprinsese panica. Acea panică pe care o cunoştea bine şi care o paraliza în braţele unui bărbat, când acesta încerca să-i impună dorinţa lui.

— Ah! Ce contează, făcu ea zbătându-se. Credeţi despre mine ce vreţi, dar daţi-mi drumul!

Dar el o strângea, ca şi în cealaltă seară, atât de tare, încât ea nu putea nici măcar să ridice ochii spre masca rigidă care o domina şi nici să facă vreo mişcare pentru a-l respinge. Braţul lui Rescator avea tăria fierului.

El îşi puse cealaltă mână pe gâtul tinerei femei şi degetele sale coborâră uşor spre sânii pe care-i lăsa să se vadă cămaşa întredeschisă.

— Îţi ascunzi bine comorile, murmură el.

Trecuseră ani de când vreun bărbat nu mai îndrăznise să o mângâie atât de obraznic. Ea se opuse sub palma hotărâtă care se convingea în linişte, de frumuseţea ei.

Mâna lui Rescator deveni insistentă: ea îi cunoştea puterea.

Angelica nu se putea mişca şi abia mai respira. Trăi o clipă stranie. O cuprinse o căldură şi în acelaşi timp crezu că avea să moară.

Abia mai putu şopti:

— Lăsaţi-mă! Daţi-mi drumul!

— Îţi inspir o asemenea oroare? întrebă el. Dar n-o mai strângea. Se retrase până la peretele de care trebui să se sprijine.

"N-o să redevii niciodată femeie, îi zicea o voce interioară, plină de decepţie. Apoi, revenindu-şi: în braţele unui pirat?... Ah! Nu, niciodată! Mi-a dovedit destul dispreţul lui. Brutalizând şi mângâind, e o formulă care i-a reuşit probabil la femeile orientale. Dacă aş cădea în capcană, ar fi în stare să facă din mine o creatură nenorocită, depravată... Am suferit deja pentru erorile mele, fără el".

Dar, în mod straniu, decepţia continua să existe. "Numai el, ar fi putut..."

Ce i se întâmplase, oare, adineauri? Această nelinişte delicioasă sub degetele pricepute, însemna – ea o recunoscuse – trezirea simţurilor ei, tentaţia de a ceda? Cu el, nu i-ar fi frică. Era sigură de asta şi totuşi, în ochii ei, el crezu că citeşte o undă de groază. Nu ştia că această groază nu i se adresa lui.

Rescator o privea în liniște:

— Pe cuvântul meu, eşti mai sălbatică ca o fecioară. Cine ar fi crezut?

El se sprijinea de masă şi-şi încrucişase brațele pe piept.

— Reacția dumitale are urmări nefaste. Ce facem cu târgul nostru?

— Care târg?

— Crezusem că înțeleg, când ai venit la mine la La Rochelle, că în schimbul îmbarcării prietenilor dumitale, îmi vei înapoia o sclavă de care n-am putut să mă folosesc după bunul meu plac şi potrivit drepturilor mele.

Angelica se simți vinovată, ca un negustor care ar încerca să nu respecte clauzele unui contract.

Când alerga pe câmp, în bătaia ploii, animată de ideea de a smulge pe toți persecutații Regelui de pe acest pământ blestemat, ea ştia că mergând spre Rescator, i se oferea. Totul păruse uşor. Singurul lucru care avea importanță era acela de a putea fugi.

Acum, el o făcea să înțeleagă că venise ceasul de a-şi plăti datoria.

— Dar... n-ați spus dumneavoastră că vă displac? făcu ea cu un aer de speranță.

Rescator izbucni în râs:

— Şiretenia şi reaua credință feminine nu duc niciodată lipsă de argumente, chiar şi din cele mai neprevăzute, făcu el între două hohote de râs răguşite care i se părură înspăimântătoare. Draga mea, eu sunt stăpânul. Pot să-mi permit să-mi schimb părerea chiar şi în ceea ce te priveşte. Nu eşti lipsită de seducție. Când te înfurii, impulsivitatea dumitale îşi are farmecul ei. Mărturisesc că, de câteva clipe, visez să te debarasez de tichiile şi de desuurile dumitale şi să descopăr mai multe decât ceea ce ai binevoit să-mi arăți adineauri.

— Nu, făcu Angelica strângându-şi mantia în jurul corpului.

— Nu?

Începu să se apropie şi ea descoperi că are un mers greoi, hotărât.

În acest moment, Angelica ştiu că toată energia sa fizică şi morală nu îi va servi la nimic.

— Nu faceţi asta, zise ea, precipitat, este imposibil. Dumneavoastră, care respectaţi legile Islamului, amintiţi-vă că nu trebuie să iei soţia unui om în viaţă. Mi-am angajat onoarea faţă de unul dintre tovarăşii mei. Trebuie să ne căsătorim... peste câteva zile: chiar pe acest vas.

Vorbea repede. Trebuia să ridice un zid între ea şi el. Contrar oricărei aşteptări mărturisirea ei păru să dea roade.

Piratul de opri brusc.

— Unul din tovarăşii dumitale, zici? Rănitul?

— Da... da!

— Cel care ştie?

— Care ştie, ce?

— Că eşti însemnată cu floarea de crin? Doamne! Pentru un calvinist, nu-i lipsit de curaj.

Ea îl privi aşezându-se lângă masă şi luând din sipet un colier greu de perle pe care îl prefiră distrat printre degete.

— Îl cunoşti de multă vreme?

— Pe cine?

— Pe viitorul dumitale soţ.

Sarcasmul îi marca din nou vocea:

— Da, demult.

— De ani de zile?

— De ani, răspunse ea, îndreptându-şi amintirea spre protestantul care îi venise în ajutor pe drumul spre Charenton, când ea îi căuta pe ţiganii care i-l furaseră pe micuţul Cantor.

— El este tatăl fiicei dumitale?

— Nu.

— Nici măcar asta! Rescator râse batjocoritor.

— Îl cunoşti de mai mulţi ani, ceea ce nu te-a împiedicat să ai un copil cu un amant frumos cu părul roşcat?

Nu înţelese imediat ce voia el să zică. "Ce amant cu părul roşcat?"

Apoi sângele i se urcă în obraji şi îi fu greu să se stăpânească. Din ochi îi ţâşniră fulgere.

— N-aveţi dreptul să-mi vorbiţi pe tonul ăsta. Nu ştiţi nimic despre viaţa mea, despre împrejurările în care l-am cunoscut pe domnul Berne, sau cum am avut-o pe fiica mea. Cu ce drept mă insultaţi?

— Am toate drepturile asupra dumitale.

Zise aceste lucruri fără patimă, cu un ton liniştit, dar ei i se păru înspăimântător.

"Am toate drepturile asupra dumitale."

Şi privi în jurul ei cu impresia ireală că se află în afara lumii, în afara timpului.

CAPITOLUL 6

Lumina lăptoasă nu reuşise să străbată în întregime prin geamurile groase. Încăperea era scăldată de penumbra care făcuse ca discuţia lor să aibă un aer misterios.

Acum, când Rescator se depărtase de Angelica, părea o fantomă sumbră, având drept unică lumină mâinile, printre care trecea firul lucitor al colierului de perle.

Abia atunci îşi dădu seama de ce astăzi îi păruse diferit. Se bărbierise. Era el şi, totuşi, altul.

Sufletul i se întunecă, la fel ca în seara precedentă. Apoi, fu din nou cuprinsă de teama de a se afla acolo, cu un bărbat pe care nu-l înţelegea şi care avea asupra ei o putere magică.

Privi spre uşă cu un aer de om hăituit:

— Şi acum, lăsaţi-mă să plec, spuse ea foarte încet.

El păru că n-o aude, apoi ridică privirea.

— Angelica...

Vocea înăbuşită era parcă ecoul unei alte voci.

— Ce departe eşti... Nu-mi va mai fi niciodată posibil să te ating.

Ea stătea nemişcată, cu ochii măriţi. Unde mai auzise această voce tristă? Picioarele îi erau ţintuite pe covor. Ar fi vrut să fugă spre uşă pentru a scăpa de vrăjile pe care el le dezlănţuise asupra ei, dar nu putea s-o facă.

— Vă rog, lăsaţi-mă să plec, imploră ea, încă o dată.

— Trebuie, totuşi, să facem să înceteze situaţia asta ridicolă. Să punem, deci, punctul pe i. Doamnă du Plessis, când ai venit la Candia, unii pretindeau că te-ai îmbarcat în această călătorie pentru afaceri, alţii că pentru a te întâlni cu un amant. Se mai vorbea, în sfârşit, că îl pe căutai unul din soţii dumitale. Care este varianta adevărată?

— De ce mă întrebaţi asta?

— Oh! Răspunde, făcu el cu nerăbdare. Hotărât, te vei lupta până la capăt. Eşti moartă de teamă, dar trebuie să ţii piept. Ce crezi că vei afla în întrebările mele?

— Nu ştiu nici eu.

— Răspuns prea puţin demn faţă de obişnuitul dumitale sânge rece şi care dovedeşte, dimpotrivă, că începi să bănuieşti unde vreau să ajung. Doamnă du Plessis, soţul pe care-l căutai, l-ai găsit, oare?

Ea clătină capul, incapabilă să rostească un nume.

— Nu?... Şi totuşi, eu, Rescator, care cunosc toată Mediterana, pot afirma că ai fost foarte aproape.

Angelica simţi că explodează. Strigă, aproape fără să-şi dea seama:

— Nu, nu, nu este adevărat!... Este imposibil! Dacă aş fi fost aproape, l-aş fi recunoscut dintr-o mie!...

— Aşa deci. L-ai fi recunoscut dintr-o mie! Atunci, priveşte!

CAPITOLUL 7

Rescator îşi dusese mâinile la ceafă. Înainte ca Angelica să fi înţeles sensul gestului pe care-l făcea, masca de piele era pe genunchii piratului şi el îşi întoarse faţa spre ea.

Angelica scoase un strigăt de groază acoperindu-şi ochii cu mâinile. Îşi amintea ce se povestea în Mediterana despre piratul mascat, cum că ar fi avut nasul retezat.

— Ce s-a întâmplat?

Îl auzi ridicându-se şi venind spre ea.

— Nu-i frumos Rescator fără mască? De acord. Şi totuşi!... Adevărul e aşa de greu de suportat încât să nu-l poţi privi în faţă?

Angelica privi printre degete. La doi paşi de ea stătea un bărbat care-i era străin şi pe care, totuşi, îl cunoştea.

Îi scăpă un suspin de uşurare. Cel puţin, n-avea nasul retezat.

Privirea întunecată şi pătrunzătoare, sub sprâncenele stufoase, avea aceeaşi lumină cu cea pe care o văzuse strălucind printre crăpăturile măştii. Avea trăsături aspre şi obrazul stâng

purta urmele unor cicatrici vechi. Din cauza acestor semne era schimbat dar nu avea nimic înspăimântător.

Când vorbi, avea vocea lui Rescator.

— Nu mă privi aşa!... Nu sunt o fantomă... Vino la lumină... Chiar nu mă recunoşti...

O duse lângă fereastră şi ea se lăsa dusă, cu aceeaşi privire pierdută.

— Uită-te bine... Aceste cicatrici nu trezesc, în tine nici o amintire?

— De ce, murmură ea, de ce mi-aţi spus, adineauri, că la Candia... am fost...?

Un licăr de nelinişte apăru în ochii negri care-i urmăreau faţa. O scutură cu putere.

— Trezeşte-te! Nu te preface că nu înţelegi. La Candia am fost lângă tine. Mascat, e adevărat. Nu m-ai recunoscut. Dar astăzi?... Eşti oarbă? Ţi-ai pierdut minţile?

"Da, nebună...", gândi Angelica. Avea în faţa ei un bărbat care printr-o putere diabolică, căpătase trăsăturile lui Joffrey de Peyrac.

Acea faţă atât de iubită, a cărei amintire fierbinte o păstrase multă vreme în adâncul sufletului, pentru a se şterge în cele din urmă, căci ea n-avusese un portret care să i-l amintească.

Acum, portretul pierdut începea să prindă contur. Nasul fin şi nobil, buzele puternice şi batjocoritoare, pomeţii înalţi şi maxilarul dur conturat sub pielea mată a bărbaţilor din Aquitaine, linia familiară a cicatricilor care-l desfigurau şi peste care, odinioară, îşi trecea uşor degetul...

— N-aveţi dreptul să-mi faceţi una ca asta, şopti ea. N-aveţi dreptul să semănaţi cu el pentru a mă înşela mai bine.

— Termină cu prostiile. De ce nu vrei să mă recunoşti?

Ea se lupta cu periculosul miraj.

— Nu, nu, dumneavoastră nu sunteţi... el. El avea părul... da, o enormă coamă neagră...

— Părul meu? E mult de când l-am tuns. Nu asta-i moda pentru un alergător pe mare.

— Dar el... era şchiop, strigă ea. Poţi tunde părul, îţi poţi masca faţa, dar nu poţi face ca un picior prea scurt să ajungă mai lung.

— Am întâlnit, totuşi, chirurgul care a înfăptuit pe mine acest miracol. Un chirurg îmbrăcat în roşu... căruia şi dumneata ai avut fericirea de a-i fii apropiată.

Şi cum ea rămânea mută de nedumerire, el îi aruncă în faţă:

— Călăul.

Începuse să străbată încăperea vorbind de unul singur:

— Jupânul Aubin, călăul, oraşului Paris. Ah! Iată un om priceput să-ţi distrugă nervii şi muşchii şi să te aducă la măsura potrivită ordonată de rege. Şchiopătatul meu era din cauza atrofierii tendoanelor din partea din spate a genunchiului. După trei şedinţe, locul devenise o, rană căscată dar piciorul meu infirm, a ajuns în cele din urmă la fel ca şi tovarăşul său. Ce călău excepţional, şi ce rege bun avem noi! Dacă aş spune că am fost transformat pe loc, ar însemna, desigur, să mint. De aceea îi datorez mai ales prietenului meu Abd-el-Mechrat performanţa de a desăvârşi o operă de artă atât de bine începută. Dar recunosc că astăzi, cu un toc uşor înălţat, mersul meu nu se deosebeşte aproape deloc de al celorlalţi. Este o senzaţie foarte plăcută, ca, după treizeci de ani de şchiopătat, să simţi pământul sigur sub tălpi. Nu credeam că voi avea norocul unui mers normal, care este pentru atâţia oameni o comoară obişnuită. Am putut da frâu liber plăcerilor mele de copil infirm, frustrat, apoi de bărbat respingător.

Vorbea ca pentru sine, dar privirea sa ascuţită fixa acum faţa tinerei femei care avea o paloare de ceară.

Angelica părea că nu înţelege şi nu aude nimic.

Într-un târziu, buzele ei se mişcară.

— Vocea!... Cum puteţi pretinde... el avea o voce incomparabilă. De ea îmi aduc aminte. Aud şi-acum acea voce.

Vedea aievea capătul unei lungi mese de banchet unde se afla o siluetă îmbrăcată în catifea roşie, cu faţa încadrată de o bogată coamă de păr de culoarea abanosului, cu dinţii săi descoperiţi de un râs ce răsuna sub bolţile vechiului castel de la Toulouse.

Ah! Cât de bine îl auzea. Trupul îi tremura dureros. Regretul înspăimântător pentru tot ce fusese... ce ar fi putut fi:

— Unde este vocea lui? Vocea de aur a Regatului?...

— Moartă!

Bărbatul se opri în faţa ei şi vorbi cu blândeţe:

— Îţi aminteşti? La Candia? Când ţi-am spus că vocea mi-a răguşit pentru că chemasem pe cineva prea depărtat: pe Dumnezeu... Dar că, în schimb, el mi-a dat ceea ce îi ceream: viaţa. S-a întâmplat în piaţa din faţa bisericii Notre-Dame, cu cincisprezece ani mai înainte. Credeam de data aceea că îmi sunase ceasul... am strigat către Dumnezeu. Am strigat prea tare, în timp ce nu mai aveam putere. Vocea mi s-a spart pentru totdeauna... Domnul dă, Domnul ia. Totul se plăteşte...

Dintr-o dată, ea nu se mai îndoi.

El adusese aici, în mijlocul mării, acele imagini cumplite şi de neuitat, imagini care nu le aparţineau decât lor. Acelea ale unui condamnat, în cămaşă, cu frânghia de gât, venit să-şi ceară iertare în faţa bisericii Notre-Dame, în urmă cu cincisprezece ani.

Acest condamnat mizerabil, ajuns în ultimul hal pe care-l sprijineau călăul şi preotul, era una din zalele acestui lanţ care îl lega pe seniorul triumfător din Toulouse de aventurierul mărilor pe care ea îl avea astăzi în faţă.

Deci, făcu ea, pe un ton de indicibilă stupoare, dumneavoastră sunteţi... soţul meu?

— Am fost... Ce a mai rămas astăzi din el? Se pare că foarte puţin.

Şi când el schiţă un zâmbet batjocoritor, ea îl recunoscu.

Strigătul pe care-l ţinuse atât de mult în ea: "E viu" porni să-i spargă pieptul, dar avea o rezonanţă tristă. Nimic din orbitoarea lumină a bucuriei cu care ea îşi hrănise visurile de-a lungul anilor.

"E viu... dar e şi mort: bărbatul pe care-l iubea... cânta şi nu mai putea să cânte. Şi acea dragoste... şi acel cântec, nimic va mai reînvia. Niciodată."

Pieptul o durea ca şi cum inima avea să-i explodeze cu adevărat. Vru să-şi recapete răsuflarea, dar nu reuşi. O prăpastie neagră o primi când căzu, ducând cu sine sentimentul că i se întâmplase ceva groaznic şi totuşi minunat.

CAPITOLUL 8

Când îşi reveni avea încă impresia că sufletul îi era rupt între o disperare adâncă şi o fericire fără nume, condamnat pe rând la frig şi la căldura binefăcătoare, la întuneric şi la lumină.

Deschise ochii.

Fericirea era acolo sub forma unui bărbat la căpătâiul ei, cu trăsăturile unei feţe pe care ea nu o mai refuza.

Cicatricile păreau că s-au mai estompat, arse de acea patimă pe care o conferă omului forţa vârstei. Aceasta era faţa lui Joffrey de Peyrac.

El o privea liniştit, cu o expresie atât de pierdută, încât acum părea că el nu o mai recunoştea.

Angelica întinse mâna spre el.

O opri cu un gest:

— Te rog, doamnă. Nu te crede obligată să mimezi o pasiune care a existat, poate, altădată, nu o neg, dar care s-a stins demult în sufletele noastre.

Angelica primi lovitura. Secundele treceau. Auzi şuieratul vântului de afară, printre frânghii şi pânze, nişte vaiete sfâşietoare, ecouri la cele din inima sa.

El avusese, în timp ce rostea acele ultime cuvinte, înfăţişarea distantă a marelui senior de altădată. Iar ea îl recunoscu sub livreaua nouă de aventurier al mărilor. Era EL.

Faţa îi era albă ca hârtia.

Joffrey se duse să caute ceva într-un dulap din capătul salonului. Privit din spate, era Rescator şi ea speră o clipă că toate acestea nu erau decât un vis urât.

Dar el se întoarse şi îi întinse un pahar.

— Bea!

Ea făcu semn că nu.

— Bea, insistă el, cu vocea sa aspră şi răguşită. Parcă pentru a nu-l mai auzi şi pentru a sfârşi odată cu toate astea, ea înghiţi conţinutul paharului.

— Te simţi mai bine?

Angelica se înecă cu alcoolul, tuşi şi-şi recăpătă cu greu respiraţia. Întrebarea o trezi de-a binelea.

— Ce crezi? Să descopăr că bărbatul pe care-l plâng de ani de zile este aici, viu, sub ochii mei, şi...

De data aceasta el zâmbi. Acest zâmbet descoperea strălucirea unor dinţi perfecţi.

— Cincisprezece ani, doamnă! Gândeşte-te la asta. Să încercăm să ne amăgim ar fi o comedie nedemnă şi stupidă. De atunci am cunoscut şi unul şi altul alte amintiri... alte iubiri...

Brusc, adevărul pe care ea refuza să-l accepte o pătrunse precum vârful ascuţit şi îngheţat al unui pumnal.

Îl regăsise, dar el n-o mai iubea.

În visurile acestor ani şi-l imaginase întinzându-i braţele. Aceste visuri, observase ea astăzi, erau copilăreşti ca mai toate închipuirile femeieşti.

Viaţa se scrie pe o piatră mai dură decât ceara moale a visurilor. Forma ei se modelează cu tăieturi adânci care dor.

"Cincisprezece ani, doamnă! Gândeşte-te la asta!"

El cunoscuse alte iubiri.

Se căsătorise, oare, cu altă femeie? O femeie pe care el o iubise cu pasiune, mult mai mult, desigur, decât o iubise pe ea?...

O sudoare rece îi umezi tâmplele şi simţi că avea să leşine din nou.

— De ce mi-ai dezvăluit toate astea acum?

El râse înăbuşit.

— Da, de ce astăzi şi nu ieri sau mâine? Ţi-am spus-o deja: pentru a pune punct unei situaţii ridicole. Aşteptam să mă recunoşti, dar cred că m-ai îngropat frumos şi definitiv, dacă nici măcar o îndoială nu părea să te atingă. Îi acordai îngrijiri rănitului tău drag şi copiilor săi; şi, pe cuvântul meu, deşi un soţ n-ar putea avea niciodată o ocazie atât de frumoasă ca să supravegheze agitaţia unei soţii nestatornice, comedia mi s-a părut în cele din urmă îndoielnică. Trebuia să aştept, oare, să vii să-mi ceri în calitatea mea de căpitan al navei, unic stăpân la bord, să te căsătoresc cu negustorul ăla? Asta ar fi împins prea departe gluma, nu crezi... doamnă de Peyrac?

Izbucni în râsul acela sacadat pe care ea nu putea să-l sufere.

— Taci! strigă ea, ducându-şi mâinile la urechi. Toate acestea sunt groaznice.

— Tu ai spus-o. Strigătul inimii, dacă despre asta a fost vorba.

Continua să o ironizeze. El suporta cu uşurinţă ceea ce pe ea o răscolea ca o furtună. Avusese timpul să se obişnuiască cu situaţia; ştia cine este ea încă de la Candia. Dar nu-i păsase.

Lucrurile devin simple când nu mai iubeşti.

Oricât de nefirească şi dramatică era situaţia lor, el, probabil, se amuza.

Şi aici îl recunoştea. Nu râsese în sala tribunalului, chiar atunci când fusese condamnat la rug?...

— Cred că o să înnebunesc, gemu Angelica.

— Ba, bine că nu! O femeie care i-a ţinut piept lui Moulay Ismaël... Şi singura prizonieră creştină care a reuşit vreodată să evadeze dintr-un harem şi din regatul Maroc... E adevărat că ai fost ajutată de un prieten... acel rege al sclavilor cu reputaţie legendară... cum se numea el, de fapt? Ah! da: Colin Paturel.

Repetă fixând-o gânditor:

— Colin Paturel...

Numele şi tonul straniu pe care era rostit risipi ceaţa care cuprinsese mintea Angelicăi.

Privirea întunecată şi strălucitoare i-o întâlnea pe a ei. Avea o putere de atracţie nespusă şi câteva clipe, Angelica fu incapabilă să se elibereze de ea, precum pasărea fascinată de şarpe. Sub această privire, un gând se contură limpede cu litere de foc, în faţa ei.

"Ştie, deci, despre Colin Paturel şi că eu l-am iubit..."

Se temea. Toată viaţa îi apărea ca un şir de greşeli ireparabile pe care a trebuit să le plătească foarte scump.

"Am cunoscut şi alte iubiri... dar asta nu contează", dorea ea să strige.

Cum să-i explice asta? Toate vorbele erau nepotrivite. Umerii i se plecau. Viaţa o apăsa ca o greutate de piatră.

Copleşită, îşi prinse capul în mâini.

— Vezi bine, draga mea, că protestele nu folosesc la nimic, murmură el cu vocea care continua să-i pară străină. Îţi repet, nu-mi place teatrul pe care voi, femeile, vă pricepeţi să-l jucaţi. Prefer fără scrupule, aşa cum sunt şi eu, iar pentru a vă linişti voi merge până la a vă spune că-ţi înţeleg frământarea. Nu este plăcut ca în momentul în care te pregăteşti să te recăsătoreşti cu nuntă în regulă cu un nou ales al inimii, să vezi

apărând brusc un soţ uitat şi care, pe deasupra, pare să-ţi ceară socoteala. El n-are nici un amestec, liniştește-te! Nu mă împotrivesc dorinţei dumitale de măritiş.

Indulgenţa era cea mai gravă jignire pe care Angelica putea să o primească.

Dacă Joffrey putea să o vadă căsătorită cu un altul, însemna, cum nu se poate mai clar, că nu mai ţinea la ea, şi consimţea, cu dragă inimă, o adevărată erezie. Devenise un păcătos.

Deşi umilită, se ridică şi îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Domnule, cuvintele dumitale sunt, lipsite de sens. Cincisprezece ani au putut să se scurgă, dar, de vreme, ce eşti viu, voi rămâne soţia dumitale în faţa lui Dumnezeu, dar nu în faţa oamenilor.

O umbră trecătoare alunecă pe faţa lui Rescator. Sub înfăţişarea femeii pe care el refuza să o recunoască drept soţie, el văzuse reapărând tânăra nobilă, pe care o întâmpinase în palatul său din Toulouse. Dar şi mai mult, imaginea pe care ea i-o oferise într-o viziune fulgurantă, era cea a marii doamne care trebuie că fusese... la Versailles. "Cea mai frumoasă dintre toate femeile, i se spusese, mai regină decât Regina însăşi".

Şi-o închipui în toată splendoarea, cu spatele ei alb ca zăpada în lumina candelabrelor, cu umerii perfecţi, în timp ce se ridica în picioare cu aceeaşi mişcare elegantă. Şi aşa ceva era de nesuportat.

Joffrey o privi aspru pe Angelica.

— Eşti, singura femeie care mi-a fost soţie. În ceea ce te priveşte, dacă dau crezare informaţiilor pe care le deţin, am fost foarte repede înlocuit.

— Te credeam mort.

— Plessis-Bellière, facu el, ca şi cum încerca să-şi amintească. Am încă o memorie bună şi îmi amintesc că mi-ai vorbit de acel verişor, de o frumuseţe remarcabilă de care erai deja îndrăgostită. Ce ocazie excelentă, deci, odată scăpată de acest soţ dorit de tatăl dumitale, şchiop şi nenorocos pe deasupra, să-ţi îndeplineşti un vis secret!

Angelica îşi duse ambele mâini împreunate la gură, uluită.

— Asta ai crezut despre sentimentele de dragoste pe care ţi le-am mărturisit? făcu ea cu durere.

— Erai foarte tânără... Te-ai distrat, o vreme. Recunosc că nu puteam găsi o soţie mai fermecătoare. Dar nu m-am gândit niciodată, pe atunci, că erai făcută pentru fidelitate... Să lăsăm asta... amintirea trecutului e fără rost. Să încerci să-l reînvii, e la fel de inutil. Totuşi, aşa cum ai remarcat şi dumneata, adineauri, rămâi încă soţia mea şi aş vrea să-ţi pun unele întrebări care-i interesează încă pe alţii şi a căror importanţă ne depăşeşte.

Sprâncenele negre se apropiară, umbrind ochii care puteau părea aproape aurii când erau luminaţi de o veselie, chiar şi prefăcută. Dar mânia sau bănuiala îi făcea întunecaţi şi pătrunzători.

În fiecare clipă Angelica recunoştea jocurile unei fizionomii care-o fascinaseră atât de mult altădată.

"Ah! Este el! Este chiar el!" îşi spunea ea, gata să leşine din cauza acestei descoperiri şi neştiind dacă era vorba de disperare sau de bucurie.

— Ce s-a-ntâmplat cu fiii mei? Unde sunt?

Ea repetă, buimacă:

— Fii dumitale?

— M-am exprimat, limpede. Şi ai dumitale! Cei al căror tată sunt eu, evident. Cel mai mare, Florimond, care s-a născut la Toulouse în palatul Gai-Savoir. Al doilea, pe care nu l-am cunoscut, dar de a cărui existenţă am auzit: Cantor. Unde sunt? Unde i-ai lăsat? Nu ştiu de ce îmi închipuiam că-i voi găsi printre aceşti oameni urmăriţi cu înverşunare, pe care-mi cereai să-i îmbarc. O mamă care încearcă să-şi apere fii de o soartă nedreaptă, iată un rol pentru care ţi-aş fi fost recunoscător. Dar nici unul dintre băieţii de la bord nu poate fi vreunul dintre ei. Şi, de altfel, dumneata nu pari preocupată decât de fiica dumitale. Unde sunt ei? De ce nu i-ai adus cu dumneata? În grija cui i-ai lăsat?

CAPITOLUL 9

Răspunsul era chinuitor. Cuvintele nu voiau să vină. Tocmai pentru ei trudise ea şi pentru ei suferise. Îi dorise la adăpost de orice griji, îi visase mari, frumoşi, strălucitori. Nu-i va mai vedea niciodată. O părăsiseră.

Zise cu greutate:

— Florimond a plecat demult. Avea atunci treisprezece ani. N-am aflat ce s-a întâmplat cu el. Cantor... a murit la vârsta de nouă ani.

Vocea ei fără inflexiuni părea indiferentă.

— Mă aşteptam... Bănuiam asta. Nu te voi ierta niciodată, zise Joffrey cu maxilarul crispat de furie. Ei îţi aminteau de o perioadă pe care doreai să o uiţi. Îi îndepărtai de dumneata şi te ocupai de plăcerile dumitale, de amorurile dumitale. Şi acum mărturiseşti fără emoţii că despre Florimond nu ştii nimic? Ţi-aş fi iertat probabil multe, dar asta, nu. Niciodată!

Angelica ţâşni în faţa lui, dreaptă şi palidă.

Dintre toate acuzaţiile pe care el i le adresase, aceasta era de departe cea mai odioasă, cea mai nedreaptă. Îi reproşa că l-a uitat şi era fals, că l-a trădat şi era, vai, în parte, adevărat. Dar că nu l-a iubit niciodată, aşa ceva era monstruos.

Dar nu suporta să treacă drept o mamă rea în timp ce totdeauna, fusese gata să-şi dea viaţa pentru fiii ei. Nu fusese, poate, o mamă foarte afectuoasă şi mereu prezentă, dar Florimond şi Cantor rămăseseră permanent în inima ei. Împreună cu el... El, care, astăzi îndrăznea să-i arunce reproşuri în faţă, în timp ce, ani de-a rândul se plimbase pe mări fără să-i pese nici de ea, nici de copiii ei, dar de care părea atât de brusc îngrijorat. El îi scosese din mizeria în care-i împinsese prăbuşirea lui? Din vina cui fusese întotdeauna mândrul Florimond, un copil fără nume, fără titluri, mai rău ca un bastard?

Avea să-i spună în ce împrejurări murise Cantor.

Fusese din vina lui! Da, din vina lui! Căci tocmai vasul lui scufundase galera franceză pe care era îmbarcat tânărul paj al ducelui de Vivonne. Se sufoca de revoltă şi de suferinţă.

Pe de altă parte, putea ea, oare, să-i spună unui tată că era răspunzător de moartea copilului său?

Nu se năpustise deja, soarta, asupra lui Joffrey de Peyrac? Voise să-l omoare, îl despuiase de bunurile lui, îl surghiunise, făcuse din el un rătăcitor, fără alte drepturi decât cele pe care putea să le cucerească cu sabia.

Şi, până la urmă, a devenit un alt om, ascultând de implacabila lege a celor care trebuie să ucidă pentru a nu fi ucişi.

Realitatea aspră se supunea altor cerințe. În această nebunie, la ce-ar servi, oare, să mai adauge ceva, dezvăluindu-i că el era vinovat de pieirea copilului lor.

Nu, nu i-ar spune-o. Nu, niciodată!

Dar i-ar arăta ceea ce el părea să ignore. Lacrimile, spaimele sale de femeie foarte tânără, aruncată în marele râu al mizeriei omenești.

Nu i-ar povesti cum murise Cantor, ci cum se născuse în seara rugului din Place de Greve şi cât fusese ea de nenorocită, împingând pe străzile înghețate ale Parisului o roabă din care răsăreau învinețite de frig, chipurile mici ale fiilor ei. Atunci, poate că ar înțelege. El o judeca, dar nu-i ştia viața.

Când ar afla, ar putea rămâne insensibil?

N-ar putea, oare, cuvintele să reaprindă o scânteie care mocnea sub cenuşa unei inimi în care se adunaseră prea multe ruine? O inimă răvăşită ca a ei.

Dar ea, cel puțin, rămânea capabilă de iubire.

Atunci ar cădea la picioarele lui şi l-ar implora.

I-ar spune toate acele cuvinte care i se îngrămădeau pe buze. Că îl iubise mereu... Că, fără el, nu fusese decât aşteptare, insatisfacție...

Nu plecase ea, oare, nebunește, în căutarea lui, împotriva voinței Regelui, ceea ce o târâse în nişte pericole neştiute?

Atunci ea văzu că atenția lui Rescator se întorsese de la ea. Cu un aer intrigat, ea privea uşa salonului care se deschidea uşor, uşor. Era ceva neobişnuit. Maurul era paznic bun. Cine-şi putea permite să intre, fără să fie anunțat, în apartamentele stăpânului cel mare? Vântul sau ceața?

Un curent de gheață se năpusti împingând un voal de ceață care se destrămă la căldură.

O mică ființă apăru din acest voal: boneță de satin verde de culoarea mărului, păr de foc. Cele două note colorate străluceau cu o intensitate deosebită pe fondul cenuşiu de afară. În spatele ei, santinela din Berberia îşi întindea fața înfofolită pe care frigul o îngălbenise.

— De ce ai lăsat-o să intre? întrebă Rescator în arabă.

— Copilul îşi căuta mama.

Honorine se repezi spre Angelica.

— Mamă, unde ai fost? Mamă, vino!

Angelica privea cu un aer rătăcit faţa rotundă ridicată către ea, ochii negri oblici şi pătrunzători. Apariţia fiicei sale scosese brusc la lumină noianul de sentimente pe care le încercase altădată: groaza faţă de acea existenţă pe care fusese constrânsă să o ducă, refuzul de a o accepta, renegarea propriului său sânge, care, în această copilă, se amesteca cu un izvor impur, revoltă faţă de ceea ce se întâmplase, ură arzătoare.

— Mamă, mamă, ai fost plecată toată noaptea. Mamă!

Copilul repetă cu insistenţă acest cuvânt pe care îl folosea rar. Instinctul de revendicare şi de apărare singurul cuvânt care putea să-i readucă mama, să o smulgă de la acest om negru care o chemase şi o închisese în pavilionul său, plin de comori.

— Mamă, mamă!

Honorine era acolo. Ea era simbolul a tot ceea ce nu-şi ierta, sigiliul pus pe uşa închisă a unui paradis pierdut, asemenea peceţilor regale de pe uşile Palatului Gai-Savoir, care simbolizau sfârşitul pentru totdeauna al unei lumi, al unei fericiri.

În faţa ochilor Angelicăi, imaginile se confundau. Îi luă mâna Honorinei.

Joffrey de Peyrac îl privea pe copil. Cât să fi avut? Trei ani? Patru ani? Nu era, deci, fiica mareşalului du Plessis. Atunci, a cui? În zâmbetul său ironic şi dispreţuitor, ea îi ghicea gândurile. Un amant trecător. "Un frumos amant cu părul roşcat". Se spuneau atâtea pe seama frumoasei marchize du Plessis, amanta regelui Franţei, văduvă a contelui de Peyrac. Şi nici în legătură cu asta ea n-ar putea niciodată să-i spună adevărul. Pudoarea se revolta fie şi numai la acest gând. Să mărturisească o asemenea faptă, ar fi însemnat să-i arate o rană ruşinoasă şi respingătoare. O va păstra pentru ea, mereu ascunsă, ca şi cicatricile de neşters de pe trup şi din inimă, ca şi arsura de pe piciorul ei oblojit de Colin Paturel – moartea micuţului Charles-Henri...

Honorine, născută dintr-un viol, plătea pentru constrângerile pe care Angelica le acceptase sau le căutase. Philippe, sărutările regelui, exaltata patimă a bietului normand, prinţul sclavilor, plăcerile grosolane şi vesele pe care ştia să i le dea poliţistul Desgrez, cele mai rafinate senzaţii gustate cu ducele de Vivonne. Ah! Să nu-l uităm pe Racoski!... şi, fără îndoială, pe alţii.

Ani atât de lungi, scurşi,... trăiţi. De el, de ea. Cum să-i uiţi?

El îşi mângâia bărbia. Barba pe care şi-o sacrificase de curând îi lipsea.

— Mărturisesc, draga mea, că situaţia este cam încurcată.

Cum putea să continue să o ironizeze în timp ce ea reuşea cu greu să stea în picioare?

— Am vrut s-o lămurim, dar constat că este şi mai încurcată... totul ne desparte.

— Vino, mamă! Vino, odată, mamă, repeta Honorine, trăgând-o de fustă.

— Dumneata nu mai ţii, desigur, la o apropiere care, acum câteva ore, era foarte departe de gândurile dumitale, preocupate toate de un alt...

— Vino, mamă!

— Oh! taci, zise Angelica.

— Cât despre mine...

El privi în jurul său, studiind cabina în care îi plăcuse să adune mobile de preţ, instrumente deosebite, decorul unei existenţe mereu nesigure, grele şi pasionante şi în care Angelica nu avea loc.

— Sunt un bătrân lup de mare obişnuit cu singurătatea. În afara anilor pe care i-am trăit odinioară în fermecătoarea dumitale companie, femeile n-au avut în viaţa mea decât un rol trecător. Vei fi foarte încântată să o afli. Dar am căpătat gusturi care, nu sunt potrivite unui soţ model. Această navă nu este mare. Îţi propun ceva. Pe durata călătoriei să strângem zarurile şi să considerăm partida nulă.

— Nulă?

— Să rămânem unde suntem. Dumneata rămâi doamna Angelica, printre camarazii dumitale... iar eu, eu rămân... aici, la mine.

Joffrey o respingea. În fond, nu ştia ce să facă cu ea. Atunci, o trimitea la cei care, în aceste ultime luni, deveniseră familia ei.

— Şi mi-ai cere, să uit dezvăluirea pe care mi-ai făcut-o? zise ea cu sarcasm.

— Să o uiţi? Nu. Dar să nu o divulgi.

— Vino, mamă repeta Honorine trăgând-o spre uşă.

— Consider că n-ar fi potrivit să spui prietenilor dumitale

că ai fost, fie şi într-o perioadă îndepărtată, soţia mea. Ei şi-ar imagina că eşti complicea mea.

— Complicea dumitale? La ce?

El nu răspunse. Se gândea, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă.

— Întoarce-te printre ei, zise el scurt, pe un ton de comandă. Nu vorbi. Este inutil. Şi, de altfel, te-ar crede nebună. Povestea asta cu soţul dispărut, regăsit şi care te aduce pe nava lui fără ca dumneata să-l fi putut recunoaşte...

Se întoarse spre masă pentru a-şi lua de acolo masca de fier, scoarţa protectoare a feţei care se temea de muşcătura sărată a ceţurilor şi de privirile oamenilor.

— Nu spune nimic. Nu-i lăsa să bănuiască ceva. În plus, sunt nişte oameni care nu-mi inspiră încredere.

Angelica ajunsese deja lângă uşă.

— Te rog să crezi că este reciproc, făcu ea printre dinţi.

În picioare lângă uşă, cu fiica sa de mână, ea se întoarse şi îl arse cu privirea. El îşi pusese din nou masca. El era el, sau un altul. Joffrey de Peyrac şi Rescator. Un mare senior surghiunit şi un pirat al mărilor care, obligat să trăiască, sfârşise prin a se obişnui cu o realitate crâncenă.

În mod ciudat, ei îi păru acum mai apropiat decât înainte. Îi venea mai uşor să-i vorbească lui Rescator.

— Prietenii mei sunt neliniştiţi, monsenior Rescator. Vor să afle unde îi duceţi. Nu e ceva obişnuit să întâlneşti gheţuri în largul apelor Africii, unde ar trebui să ne aflăm.

El se apropiase de un glob de marmură neagră, plin de semne stranii. Puse mâna pe el, şi, cu un deget, urmă nişte linii trasate prin încrustaţii aurii. După un lung moment de tăcere, păru că-şi aminteşte de prezenţa ei şi răspunse cu indiferenţă:

— Spune-le că şi ruta de Nord duce spre Insule.

CAPITOLUL 10

Contele Joffrey de Peyrac, alias Rescator, alunecă prin tambuchi şi coborî repede scara abruptă, care ducea în pântecele vasului. În spatele burnusului[1] alb al maurului care ducea un felinar, porni prin labirintul îngust al culoarelor.

[1] burnus – haină mare de lână cu glugă şi fără mâneci, pe care o poartă arabii.

Sub paşii lui, legănatul navei îi întărea impresia liniştitoare: pericolul trecuse. În ciuda ceţii, care depunea peste tot, pe vergi şi punţi, un strat fin de polei, ştia că totul merge bine. *Gouldsboro* înainta cu iuţeala şi avântul unei nave care nu se simte ameninţată.

El, Rescator, îi cunoştea toate foşnetele, toate zgomotele, de la coca până la catarge, tot ceea ce constituia trupul viu al navei sale, concepută pentru mările polare şi ale cărei planuri le desenase el însuşi, construind-o la Boston, principalul şantier naval din America de Nord.

În timp ce înainta, pipăia cu mâna lemnul umed.

Îi amintea de parfumul copacilor de sequoia, aduşi din Munţii Klamath, din îndepărtatul Oregon, cel al pinilor albi din Haut Kennebec şi din Muntele Katandin în Le Maine–Maine "al lui" – parfumuri pe care sarea mării parcă le sporea.

— Nu există pădure în Europa care să fie aşa de frumoasă ca pădurile din Lumea Nouă.

Înălţimea, vigoarea copacilor, splendoarea de smalţ a frunzişului, fuseseră o revelaţie pentru el, atunci când ar fi putut să se simtă slăbit.

"Descoperirea lumii e nesfârşită, gândi el. Aflăm în fiecare zi că nu ştim nimic... O putem întotdeauna lua de la capăt. Natura gata să ne ajute."

Totuşi, lupta purtată în noaptea precedentă împotriva mării şi a gheţurilor nu-i lăsa în suflet numai satisfacţia obişnuită, aceea de a fi triumfat, dar şi pe cea de a se îmbogăţi cu o comoară interioară pe care nimeni n-ar putea să i-o răpească.

Adevărul este că avusese apoi de înfruntat, o altă furtună şi, deşi s-a apărat, ea produsese în el ravagii.

Putea fi, oare, închipuită, o farsă în care să se înfrunte ticăloşia şi prostul gust? El refuza încă să pronunţe cuvântul "dramă".

Încercase totdeauna să dea fiecărui eveniment proporţiile sale normale. Întâmplările cu femei ţin, în general, mai mult de farsă decât de dramă. Chiar dacă era vorba de propria soţie, de o femeie care-l marcase mai mult decât celelalte – cu atât mai regretabil pentru el – nu putea să nu râdă batjocoritor,

revăzând datele comediei: o soţie uitată de cincisprezece ani, apare din senin pentru a solicita acces la bordul navei sale, fără să-l recunoască şi, culmea! pregătindu-se să-i ceară binecuvântarea pentru a se recăsători cu un nou iubit. Hazardul, se ştie, nu este zgârcit cu umorul.

Dar aici el depăşise orice limită. Trebuia totuşi să-l binecuvânteze? Să-i mulţumească, poate? Să aibă încredere în acest hazard caraghios, care îi scosese în cale un amor de tinereţe?

Nici el, nici ea nu doreau o astfel de întoarcere în trecut. Atunci, de ce vorbise el azi dimineaţă?

De vreme ce ea nu-l recunoştea, n-ar fi fost, oare, mai simplu să o lase să se ducă cu scumpul său protestant?

Îşi plimbă în jur o privire întunecată. Câţiva oameni dormeau în hamacuri sau pe nişte paturi grosolane amenajate pe afetul tunurilor. Fuseseră deschise hublourile, căci această a doua baterie ascunsă într-un spaţiu îngust între punţi, era lipsită de aerisire.

Pentru această călătorie, Joffrey de Peyrac fusese silit să adăpostească acolo o parte din echipaj, pentru a lăsa pasagerilor spaţiul dintre punţile de la prova.

Din când în când, un val năvălea pe punte şi careva din cei care dormeau mormăia nemulţumit.

Aici te aflai aproape de linia de plutire. Auzeai valurile care şopteau şi clipoceau. Le-ai fi putut mângâia ca pe nişte animale mari, îmblânzite.

Se apropie de una dintre deschizături. Lumina care pătrundea devenea verde-albăstruie din cauza vecinătăţii mării.

Crestele lungi, de un verde palid, umbrite, în care credea că vede lucind permanent trecerea gheţurilor, îi aminteau de zbuciumul ciudat al vieţii.

"Nu, n-aş fi putut suporta asta! îşi repetă el. Ar fi trebuit ca ea să-mi fi devenit total indiferentă... Or, nu-mi este indiferentă!..."

Mărturisirea pe care şi-o făcea nu ajuta în viitor.

Sinceritatea nu duce întotdeauna la soluţia cea mai simplă. Putea spune că, ajuns la cumpăna vieţii, ştiuse să înfrunte greutăţile cu o anumită seninătate. Căile urii, ale disperării, ale invidiei i se păruseră mereu inutile.

Reuşise să le ignore şi pe cele ale geloziei până în ziua în care un mesager îi spusese că "văduva" sa, doamna de Peyrac, se recăsătorise cu mare veselie cu prea frumosul şi depravatul marchiz du Plessis–Belliere.

Rana era, neîndoielnic, mai adâncă, şi făcea parte dintre rănile acelea care se închid prea repede, dar sub care carnea se strică. Prietenul său, medicul arab, îi explica asta când îi îngrijea piciorul, obligând rana să rămână deschisă, până ce toate elementele, nervi, muşchi, tendoane s-au refăcut, fiecare după ritmul de creştere voit de natură.

Orice ar fi, suferise pentru o femeie care nu mai exista şi care nu mai putea renaşte.

Se gândea, privind marea, la pupilele verzi de nepătruns şi lăsă să cadă cu zgomot jaluzelele de lemn.

Maurul Abdullah, aşteptând în spatele lui, se pregătea să stingă felinarul.

— Nu, acum o să coborâm, zise el.

*

— Mergi, mergi, zise el cu nerăbdare maurului său. Coborâm până în cala prizonierilor.

"Au însemnat-o cu floarea de crin, gândi el. Pentru ce crimă? Pentru prostituţie? Cât de tare a decăzut? De ce?... Cum a putut să cadă sub influenţa acestor hughenoţi? Păcătoasa pocăită?... E posibil... Spiritul femeilor este atât de slab."

El bănuia că nu va găsi uşor răspuns la aceste întrebări, iar imaginile pe care ele le stârneau, îl răscoleau.

"Însemnată cu floarea de crin... cunosc teminţa chinurilor, groaza născută de aceste locuri în care se făureşte durerea... Teama pe care o poate inspira o vatră încinsă unde ard instrumente stranii... Pentru o femeie, asta-i încercarea!... Cum a înfruntat-o? De ce, Regele, amantul ei, n-o mai proteja?"

Ajunseră jos. Acolo, în întuneric, nu se mai auzea zgomotul mării. O bănuiai numai, grea şi densă, dincolo de peretele subţire de lemn cufundat în apă. Umezeala te pătrundea. Joffrey de Peyrac se gândea la bolţile sălilor de tortură de la Bastilia şi de la Châtelet pe care se prelingea apa.

Locuri sinistre dar care, totuşi, nu-i bântuiseră visele de-a lungul anilor care urmaseră arestării şi procesului său de la Paris. Dar ieşise cu bine din încercare.

Însă, o femeie? Angelica? El refuza să şi-o imagineze în aceste locuri de groază. Fusese ea pusă în genunchi? Fusese, oare, dezbrăcată? Strigase? Urlase de durere? Se sprijinea de o grindă unsuroasă şi arabul, crezând că voia să examineze conţinutul calei care dădea spre culoar, ridică felinarul.

La lumina lui apărură nişte sipete îngrămădite, cercuite şi ferecate, dar şi grămezi de obiecte strălucitoare, ale căror forme se distingeau cu greu.

Dansau în lumina făcliei, fragmente de sculpturi, volute, fotolii, mese, vase, obiecte de toate felurile, toate de aur masiv, uneori din "mic argint", adică din platină.

— Îţi contempli comorile, o, stăpâne? întrebă maurul cu vocea sa guturală.

— Da, răspunse Peyrac care, nu se uita la nimic. Îşi continuă mersul şi ajunse în capătul coridorului strâmt, la o uşă grea de aramă.

— Toată această grămadă de aur e gunoi.

Partenerii săi din Spania aşteptau în van sosirea sa.

Din cauza celor din La Rochelle, el trebuise să se întoarcă fără să fi terminat călătoria care avea să fie ultimul său voiaj după aur şi să fi dus la bun sfârşit negocierile viitoarelor sale transporturi. Şi toate astea pentru o femeie. Nici una, nu-l făcuse să comită asemenea greşeli în afaceri. Dar hughenoţii vor plăti! Vor plăti chiar foarte scump. Şi totul o să meargă până la urmă spre mai bine.

CAPITOLUL 11

Împinse cu degetul, fără zgomot, ferestruica ce ascundea o deschizătură cu grilaj şi se apropie pentru a-l privi pe prizonier.

Acesta era aşezat pe duşumea, lângă un felinar mare care îi oferea, puţină lumină şi căldură.

Mâinile sale legate cu lanţuri, erau aşezate pe genunchi şi atitudinea sa era liniştită. Joffrey de Peyrac n-avea încredere în el.

Hughenoţi mai văzuse el, desigur, în toate părţile lumii. Greu de manipulat, deloc plăcuţi ca prieteni, dar bărbaţi şi femei de nădejde. Le admira cinstea în afaceri, cultura,

stăpânirea limbilor străine, în timp ce atâția din foştii săi vasali şi coreligionari, dădeau dovadă de o ignoranță dureroasă şi chiar nu-şi imaginau că pot exista alte ființe gânditoare în afara lor.

El aprecia mai ales puterea legăturii pe care o crea între ei o religie severă şi încă amenințată. Cei chinuiți reprezintă "sarea pământului".

Dar, o femeie de viță nobilă şi catolică, precum Angelica, ce căutase la aceşti negustori morocănoşi? După ce, scăpată ca prin minune de pericolele Islamului – în care se aruncase, Dumnezeu ştie de ce – nu-şi continuase, oare, şirul isprăvilor sale de la Curte? Când se gândea la ea, tot aşa o vedea: regală, sub luminile de la Versailles. Adesea, ajunsese să-şi spună că fusese creată pentru asta.

Până unde calculase micuța ambițioasă – care începea să capete conştiința puterii sale – să se ridice? Până la tronul Regelui, când el o dusese la căsătoria lui Ludovic al XIV-lea la biserica Saint–Jean–de Luz? Era deja cea mai frumoasă şi cea mai bine strălucitoare, dar putea el să se laude că subjugase pentru totdeauna această inimă tânără?

Se ştie, oare, din ce visuri îşi făuresc femeile fericirea?... Pentru unele, culmea acesteia va fi un colier de perle, pentru alta, privirea unui prinț sau dragostea unei singure ființe; pentru altele, micile satisfacții gospodăreşti, precum reuşita în dulcețuri...

Dar Angelica?... Nu ştiuse niciodată foarte bine ce ascundea fruntea netedă a femeii-copil pe care o privise dormind alături de el, obosită şi copleşită de primele întâmplări ale dragostei.

Când, mult mai târziu, aflase că ea îşi atinsese scopurile la Versailles, îşi zisese: "Aşa e drept. În fond, era făcută pentru asta!".

Nu fusese ea, oare, numită, cea mai frumoasă captură din Mediterana?

Dar, s-o întâlnească, deodată, în nişte fuste de servitoare, încurcată cu un negustor de țuică şi de sărături, mare cititor al Bibliei, era ceva ce-i lua mințile! Nu va uita niciodată înfățişarea ei udă şi rătăcită, atât de decepționantă încât nici măcar nu-i inspirase milă.

Maltezul, de gardă la cămările cu provizii, se apropiase ţinând o legătură de chei în mână.

La un semn al stăpânului, el deschise uşa dublată cu o foaie de aramă. Rescator trecu pragul. Gabriel Berne îşi ridică ochii spre el. În ciuda palorii sale, privirea îi rămânea limpede. Îl primi în linişte.

Omul din La Rochelle nu se grăbea să ceară explicaţii în legătură cu tratamentul inuman la care era supus.

Nu asta era problema. Personajul cu mască neagră venise nu ca să-l dojenească sau să-l ameninţe..

Între ei se afla o femeie.

Gabriel Berne privi cu atenţie îmbrăcămintea temnicerului său. I-ar fi putut aprecia valoarea la aproape un ludovic. Toate componentele sale erau de cea mai bună calitate: pielărie, catifea, pânză de preţ; cizmele şi centura veneau de la Cordoba şi fuseseră făcute pe comandă.

Pentru catifeaua hainei strânse pe corp, ar fi pus pariu că este italienească, de la Messina. Francezii, în ciuda tuturor eforturilor domnului Colbert, nu reuşeau încă să fabrice catifele de asemenea calitate. Până şi masca era, în felul său, o operă de artă: rigidă şi subţire totodată. Oricum ar fi fost faţa ce se ascundea sub acea mască, exista, în aceste haine de lux şi în prestanţa celui care le purta, ceva ce putea seduce o femeie.

"Au toate creierul atât de uşurel, gândi jupân Berne cu amărăciune, chiar şi cele mai înţelepte, în aparenţă"...

Ce se întâmplase, oare, azi-noapte, între pirat, obişnuit să-şi ofere femei la fel ca pe bijuterii sau pene, şi doamna Angelica, biata exilată, sărăcită de tot?

Fie şi numai la acest gând, jupânul Berne îşi strânse pumnii şi obrazul palid se coloră de o roşeaţă uşoară.

Rescator se aplecă spre el, duse mâna la surtucul plin de sânge al negustorului şi zise:

— Ţi s-au deschis rănile, jupân Berne, şi iată-te în fundul calei. Cea mai elementară prudenţă ar fi trebuit să te sfătuiască să observi, cel puţin azi noapte, disciplina de la bord. Când o navă se află în pericol, este evident că datoria a pasagerilor este de a nu provoca nici un incident şi de a nu îngreuna, în nici un caz, manevra, punând viaţa tuturor în pericol.

Cel din La Rochelle nu se lăsă intimidat.

— Ştiţi de ce-am făcut ce-am făcut. Reţineţi pe nedrept una din femeile noastre pe care aţi avut insolenţa să o chemaţi ca pe... o sclavă. Cu ce drept?

— Aş putea să vă răspund: dreptul de prinţ.

Şi Rescator îşi afişă surâsul cel mai sarcastic.

— Dreptul şefului asupra prăzii!

— Or, noi ne-am încredinţat dumneavoastră, zise Berne şi....!

— Nu!

Omul negru trăsese un scăunel şi se aşeză la câţiva paşi de prizonier. Lumina roşiatică a felinarului sublinia diferenţa dintre ei: unul masiv, cioplit parcă dintr-o bucată, celălalt elegant, protejat de cuirasa ironiei sale.

Când Rescator se aşezase, Berne remarcase gestul său de a-şi arunca mantia spre spate, graţia sigură şi firească a mâinii, când se aşeza, ca din neatenţie, pe mânerul de argint al lungului său pistolet.

"Un gentilom, îşi zise el, un bandit, dar un om de rang înalt, fără îndoială. Ce sunt eu în faţa lui?..."

— Nu! repetă Rescator, nu v-aţi încredinţat mie. Nu mă cunoşteaţi, n-aţi încheiat cu mine nici un contract. Aţi alergat spre nava mea pentru a vă salva vieţile, iar eu v-am îmbarcat, asta-i tot. Să nu credeţi, totuşi, că resping îndatoririle ce decurg din ospitalitatea pe care v-am acordat-o. Sunteţi adăpostiţi şi hrăniţi mai bine decât echipajul şi nici una dintre soţiile şi fiicele dumneavoastră nu se poate plânge că a fost măcar deranjată.

— Doamna Angelica...

— Doamna Angelica nu este hughenotă. Am cunoscut-o cu mult înainte de a se fi amestecat în treaba asta cu cititul Bibliei. Eu n-o consider ca pe una dintre soţiile dumneavoastră.

— Dar va fi în curând a mea, scăpă Berne. Şi, în această calitate, îi datorez protecţie. Ieri seară, promisesem să o scot din ghearele dumitale dacă n-o vom vedea întorcându-se după o oră.

El se aplecă înainte şi această mişcare făcu să zornăie lanţurile pe care le avea la mâini şi la picioare.

— De ce uşa spaţiului dintre punţi era ferecată?

— Pentru a-ţi da plăcerea să o spargi cu umărul aşa cum ai făcut-o, jupâne Berne.

Răbdarea începea să-l părăsească pe cel din La Rochelle. Suferea mult din cauza rănilor şi frământările minţii şi ale inimii i se păreau şi mai grele.

Trăise aceste ultime ceasuri într-un delir, regăsindu-se în magaziile sale din La Rochelle, cu pana de gâscă în mână, în faţa registrului de conturi.

Nu mai putea crede în viaţa dreaptă şi ordonată pe care o dusese până atunci. Totul încetase pe acest vas blestemat odată cu arsura geloziei care-i schimbase gândurile.

Era un sentiment căruia nu reuşea să-i dea un nume, căci niciodată nu-l încercase înainte.

Ar fi vrut să scape de el ca de tunica lui Nessus. Suferise ca în urma unei lovituri de pumnal când celălalt menţionase că Angelica nu era de-a lor. Era adevărat. Ea venise printre ei, fusese în centrul revoltei şi luptei lor, îi salvase punându-şi viaţa în pericol, dar rămânea în afara lor, era din alt aluat.

— O voi lua-o de soţie, zise el cu putere, ce dacă nu îmbrăţişează credinţa noastră. Noi nu suntem intoleranţi precum catolicii. O ştiu respectabilă, devotată, vitează... Nu ştiu, monseniore, ce a fost ea pentru dumneavoastră, în ce împrejurări aţi cunoscut-o, dar ştiu că a fost în casa mea, printre ai mei, şi asta mi-ajunge!

Îl apucă nostalgia pentru zilele petrecute, cu prezenţa discretă şi grijulie a servitoarei care, treptat, fără ca ei să-şi dea seama, le luminase viaţa.

El ar fi fost surprins să afle că trezea în interlocutorul său o suferinţă foarte asemănătoare cu a sa: "gelozie, regret". Deci negustorul cunoştea ceva pe care eu îl ignoram, îşi zicea Joffrey de Peyrac. El era acolo pentru a-i aminti că ea existase pentru alţii şi că o pierduse de ani de zile.

— O cunoaşteţi demult? întrebă el cu o voce ridicată.

— Nu, nu de mai mult de un an.

Joffrey de Peyrac gândi că Angelica îl minţise deja. Cu ce scop, oare?

— Cum ai cunoscut-o, cum a ajuns servitoare la dumneata?

— E treaba mea, răspunse Berne cu umor, şi nu te priveşte, adăugă el simţind că răspunsul său îl atingea pe bărbatul cu mască.

— O iubeşti?

Hughenotul rămase tăcut. Întrebarea îl punea în faţa unor orizonturi interzise. Era stânjenit din cauza lipsei de pudoare a întrebării.

Surâsul batjocoritor al adversarului său îl stârnea iar.

— Ah! ce greu este pentru un hughenot să pronunţe cuvântul dragoste!

— Domnule, nu trebuie să avem dragoste decât pentru Dumnezeu. Iată de ce nu voi pronunţa acest cuvânt. Legăturile noastre pământeşti nu sunt demne de El. Numai Dumnezeu se află în adâncul inimilor noastre.

— Dar şi femeia se află în adâncul măruntaielor noastre, zise brutal Joffrey de Peyrac. O purtăm cu toţii în şalele noastre. Şi împotriva acestui lucru nu putem face nimic, nici dumneata nici eu, jupâne Berne... calvinist sau nu.

Se ridică, împingând scăunelul cu nerăbdare; aplecat spre hughenot, zise cu mânie:

— Nu, dumneata n-o iubeşti. Bărbaţii de felul dumitale nu iubesc femeile. Le tolerează. Se servesc de ele şi le doresc, nu e acelaşi lucru. Dumneata doreşti această femeie, şi de aceea vrei să o iei de soţie, ca să fii împăcat cu conştiinţa dumitale.

Gabriel Berne deveni roşu ca focul. Încercă să se ridice şi reuşi pe jumătate:

— Bărbaţii ca mine nu vor primi lecţii de la dumneata, un pirat, un bandit, un jefuitor de epave...

— Ce ştii dumneata despre asta? Oricât aş fi de pirat, sfaturile mele ar trebui să nu fie nesocotite de un bărbat care se pregăteşte să ia o soţie pentru care l-ar invidia şi regii. Ai privit-o măcar, jupâne Berne?

Acesta reuşise să se aşeze în genunchi. Se sprijinea de perete. Întoarse spre Joffrey de Peyrac o privire arsă de febră... Minţile i se rătăceau.

— Am încercat să uit, zise el, acea primă seară în care am văzut-o cu părul peste umeri... pe scară... Nu voiam s-o jignesc în casa mea, am ţinut post... M-am rugat... Dar adesea

m-am sculat, împins de ispită; ştiind că ea era sub acoperişul meu, nici măcar nu puteam să mă odihnesc în liniște...

Gâfâia, frânt în două, mai puțin ca efect al durerii fizice, cât sub umilința destăinuirilor sale. Peyrac îl urmărea, surprins.

"Negustorule, negustorule, nu ești departe de mine, gândi el. Şi eu mă sculam, pe timpul când această căprioară sălbatică mă ducea cu zăhărelul şi mă ținea la uşă. Desigur, eu nu mă rugam şi nu țineam post, dar mă priveam în oglindă, şi-mi venea să-mi dau palme."

— Da, e greu să te pleci, murmură Rescator, ca pentru sine. Să te afli singur şi slab, în fața unor elemente primordiale: Marea, Singurătatea, Femeia... Când vine momentul să le înfrunți, nu mai ştii ce trebuie făcut... Să refuzi lupta? Imposibil.

Berne căzuse din nou pe paiele sale. Gâfâia şi sudoarea îi curgea peste tâmple. Cuvintele rostite aveau pentru el un sunet atât de nou încât se îndoia că le auzise. În această hală rău mirositoare şi slinoasă, Rescator, mergând de colo-colo în licărul nesigur al lămpii, căpăta mai mult ca niciodată înfățişarea unui înger rău.

El, Berne, se apăra precum Iacob.

— Dumneata vorbeşti despre aceste lucruri cu necredință, făcu el recăpătându-şi suflarea, ca şi cum femeia ar fi un element esențial.

— Unul din ele. Nu e bine să-i disprețuieşti puterea, nici să accepți să aibă prea multă. Şi marea e frumoasă. Dar pieri dacă-i uiți puterea dacă nu reuşeşti să o îmblânzeşti. Vezi dumneata, jupâne Berne, eu încep întotdeauna prin a mă pleca în fața ei, tânăra sau bătrână, frumoasă sau urâtă.

— Dumneata îți bați joc de mine.

— Îți destăinui secretele mele de seducție. Ce vei face cu ele, domnule hughenot?

— Abuzezi de rangul dumitale pentru a mă înjosi şi a mă insulta, izbucni Berne gâfâind de umilință. Dumneata mă disprețuieşti pentru că ești sau ai fost un senior de rang înalt, pe când eu nu sunt decât un simplu burghez.

— Deschide ochii. Dacă ți-ai da osteneala să judeci înainte de a mă urî, ai observa că îți vorbesc ca de la om la om, deci ca egal. Şi e mult de când am învățat să nu prețuiesc la

cineva decât valoarea umană. Între dumneata şi mine nu-i decât o deosebire: eu am asupra dumitale avantajul că ştiu ce înseamnă să nu ai ce mânca, să duci lipsă de toate, să n-ai drept bun decât un firicel de viaţă. Dumneata n-ai aflat încă asta. Fii sigur, o s-o afli. Cât despre insulte, nici dumneata n-ai făcut economie la adresa mea: bandit, jefuitor de epave...

— Bun. Aşa-i, zise Berne respirând cu greutate. Dar, pentru moment, dumneata eşti cel care are puterea, iar eu sunt în puterea dumitale. Ce-ai să faci cu mine?

— Nu eşti un adversar uşor, jupâne Berne şi dacă m-aş lua după mine, te-aş îndepărta din drumul meu cât ai zice "peşte". Te-aş lăsa să putrezeşti aici sau... cunoşti pedepsele piraţilor. Scândura pe care este pus să meargă legat la ochi cel de care vrei să scapi. Dar gândurile mele sunt altele. Îmi place să pun rămăşag. Sunt jucător de noroc. Recunosc că asta m-a costat uneori foarte scump. Totuşi, de data asta, să jucăm zaruri. Mai avem câteva săptămâni de navigat împreună. Îţi voi reda libertate. Şi cădem de acord: odată ajunşi la capătul călătoriei noastre, vom cere doamnei Angelica să aleagă între dumneata şi mine. Dacă te alege pe dumneata, ţi-o cedez... De ce pari bănuitor? Nu eşti prea sigur pe victoria dumitale?

— Încă de la Eva, femeile se lasă mereu atrase de rău.

— Dumneata pari să nu prea ai stimă nici chiar pentru cea pe care ţi-o doreşti de soţie. Crezi că sunt neglijabile armele pe care le ai pentru a o cuceri?... Rugăciunea... postul, mai ştiu eu ce... atracţia vieţii cinstite pe care i-o oferi lângă dumneata... Chiar şi în aceste ţinuturi străine în care ne ducem, respectabilitatea îşi are preţul ei... Doamna Angelica poate fi sensibilă la asta.

Căpitanul vorbea cu o voce batjocoritoare. Protestantul suferea un adevărat chin. Sarcasmul lui Rescator îl obligau să-şi cerceteze temeinic sufletul şi se înspăimânta să descopere acolo îndoiala. Căci acum se îndoia de el însuşi, de Angelica, de valoarea calităţilor pe care i le-ar atribui el pentru a compensa infernala putere a celui care-i arunca mănuşa.

— Consideri toate acestea ca având puţină importanţă în cucerirea unei femei? făcu el cu amărăciune.

— Poate... Dar dumneata nu eşti aşa de slab cum crezi, jupâne Berne, căci dumneata posezi alte arme...

— Care sunt acelea? întrebă prizonierul cu un aer de neliniște care-l făcea simpatic.

Rescator îl urmărea. Se gândea că, încă o dată, era pe cale să comită imprudența de a complica din plăcere partida începută şi care conta mult pentru el.

Dar ar putea şti el vreodată cum era cu adevărat Angelica, ce gândea ea, ce voia?

Se aplecă zâmbind.

— Jupâne Berne, să ştii că un om rănit care găseşte mijlocul să spargă o uşă pentru a o smulge pe iubita sa de la un infam seducător şi care, prins în lanțuri, păstrează încă destul... să zicem, temperament, pentru a se năpusti ca un taur, fie şi numai la pomenirea numelui ei, este un bărbat care are, după părerea mea, cele mai mari calități ca să pună capăt nestatorniciei feminine. Pecetea cărnii, iată principalul atu al puterii noastre asupra unei femei... oricare ar fi ea... Eşti un bărbat, Berne, un adevărat bărbat, un adevărat mascul şi de aceea nu-ți ofer cu bucurie în suflet, îți mărturisesc, dreptul de a-ți juca partida.

— Taci, urlă, omul din La Rochelle, scos din fire şi care, sub efectul indignării, reuşise să se ridice în picioare. Trăgea de lanțuri de-ai fi crezut că le rupe. Nu ştii că a fost scris: "Orice carne este ca iarba şi toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când vântul Celui Veşnic bate peste ele..."

— Posibil... Dar, mărturiseşte că atâta vreme cât Veşnicul n-a suflat peste ea, floarea este încă foarte de dorit.

— Dacă aş fi catolic, zise Berne, scos din sărite, mi-aş face semnul crucii, căci dumneata eşti posedat de diavol.

Uşa grea se închide la loc. Auzi stingându-se zgomotul paşilor celui care-l răscolise atâta şi ecoul unor voci care vorbeau în arabă. După o clipă, alunecă şi căzu pe paie. I se păru că, de câteva zile, trecuse o punte asemănătoare morții. Intra într-o altă viață în care valorile vechi nu-şi mai aveau locul. Şi, atunci, ce mai rămânea, oare?

CAPITOLUL 12

Angelica se întorsese în spaţiul dintre punţi în care locuiau protestanţii. Se aşeză în colţul în care îşi pusese cele câteva lucruri ale ei, lângă tunul acoperit cu prelată, fără să-şi fi dat seama că traversase puntea, cu Honorine de mână, coborând scările abrupte, orientându-se prin ceaţă, evitând obstacolele: colace de frânghii, hârdaie, butoaie de smoală şi marinari ocupaţi să cureţe nava. Nu văzuse nimic din toate acestea...

Acum stătea jos şi nu înţelegea ce căuta acolo.

— Doamnă Angelica! Doamnă Angelica! Unde aţi fost?

Faţa pişicheră a micuţului Laurier se întindea spre ea. Séverine îşi petrecea braţul slab în jurul umerilor săi.

— Răspundeţi-ne!

Copiii o înconjurau. Erau înfofoliţi în zdrenţe, cu bucăţi de fuste pe care mamele lor le rupseseră pentru a-i acoperi, cu smocuri de paie băgate pe sub îmbrăcăminte. Feţele lor mici erau albe şi nasurile roşii.

Din obişnuinţă, ea întinse braţele spre ei şi îi mângâie.

— Vă e frig?

— Oh! Nu, răspunseră ei repede.

Micuţul Gédéon Carrere explică:

— Bondocul, acest pitic al mării, a zis că azi nu putem avea mai multă căldură, decât dacă am da foc navei, pentru că suntem aproape de Pol, dar că, în curând, vom coborî spre Sud.

Îi asculta fără să-i audă.

Adulţii stăteau deoparte şi o priveau din când în când, unii cu spaimă, alţii cu milă. Ce însemnase lunga absenţă din timpul nopţii? Întoarcerea ei rătăcită, zvonurile cele mai urâte şi acuzaţiile pe care Gabriel Berne le proferase, el însuşi, ieri seara, la adresa stăpânului navei.

"Banditul ăsta crede că are asupra noastră toate drepturile... asupra noastră, asupra soţiilor noastre... Fraţilor, acum o ştim, nu ne aflăm pe drumul spre Insule..."

Şi, întrucât Angelica nu se întorcea, a plecat să o caute. Spre marea sa furie, descoperise uşa încuiată. Şi, în ciuda rănii sale, se apucase să spargă canatul gros de lemn cu ajutorul unei răngi şi reuşise să distrugă o broască. Văzând că nimic nu-l

liniştea, Manigault i-a dat în cele din urmă o mână de ajutor. Vântul înghețat se năpustise în cală şi mamele protestau neştiind cum să-şi apere copiii.

Între timp, caporalul scoţian sau german se ivise înjurând de mama focului şi Berne, încolţit de trei haidamaci, fusese înşfăcat şi dus în cala întunecoasă. De atunci, nu mai fusese văzut de nimeni.

Doi dulgheri veniseră, să repare uşa.

Nava avea un tangaj puternic. Instinctul le spunea femeilor şi copiilor că noaptea era plină de pericole.

Ei se ghemuiră unii într-alţii şi stătură liniştiţi, dar bărbaţii discutaseră îndelung cu privire la felul cum să acţioneze, dacă s-ar întâmpla vreo nenorocire vreunuia dintre tovarăşii lor, lui jupân Berne sau servitoarei sale.

Văzând că Angelica se adresa în mod firesc copiilor, Abigaël şi tânăra brutăriţă, care o iubeau mult, se hotărâră să se apropie de ea.

— Ce v-a făcut? şopti Abigaël.

— Ce mi-a făcut? repetă Angelica. Cine?

— El... Rescator.

— El?... zise ea. El n-a făcut nimic. De ce mă întrebaţi?

Bietele fete nu mai ziseră nimic, încurcate..

Angelica nici măcar nu încerca să înţeleagă motivul zăpăcelii lor.

În capul ei nu avea decât o singură idee: "L-am regăsit şi el nu m-a recunoscut. Nu m-a recunoscut ca fiind a lui. Atunci, la ce bun să fi visat, suspinat şi sperat atâta? Astăzi sunt cu adevărat văduvă".

Începu să tremure.

"Toate astea sunt o nebunie... E imposibil... e un vis urât şi am să mă trezesc."

Armatorul Manigault, împins de soţia sa, înaintă:

— Doamnă Angelica, trebuie să vorbiţi... Unde este Gabriel Berne?

Ea îl privi, fără să înţeleagă:

— Nu ştiu nimic!

El îi povesti incidentul din timpul nopţii.

— Berne a fost poate aruncat în mare de piratul ăsta, zise avocatul Carrere.

— Sunteţi nebun!

Angelica începea să înţeleagă. Deci, în timp ce ea dormea azi noapte la Rescator, Berne provocase un scandal pentru a-i veni în ajutor.

De ce nu-i spusese nimic Rescator? E adevărat că avuseseră de vorbit despre atâtea, dar...

— Ascultaţi, zise ea, e inutil să vă bateţi capul şi să speriaţi copiii cu poveşti. Dacă e adevărat că jupân Berne a făcut scandal azi noapte, trebuie să fie închis pe undeva. Dar, în nici un caz, nu l-a omorât cineva!

— Vai! judecata este iute la aceşti vagabonzi, zise avocatul lugubru. Şi nu puteţi face nimic în acest caz.

— Vorbiţi prostii, strigă Angelica, având poftă să-i dea câteva palme peste faţa de culoarea seului rânced.

Îi făcea bine să strige şi să-i privească pe rând şi să-şi spună că, la urma urmei, viaţa continua.

În lumina slabă din cală, ale cărei ferestruici erau închise din cauza frigului, ei întindeau spre ea nişte feţe obosite.

— În sfârşit, doamnă Angelica, continuă Manigault, dacă apreciaţi că n-avem a ne plânge de purtările rele ale acestor piraţi, cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Dar, în ceea ce ne priveşte, suntem foarte îngrijoraţi de soarta lui Berne. Speram să ştiţi ceva de asta.

— O să aflu, zise ea, ridicându-se.

— Stai, mamă, stai, urlă Honorine, care se vedea încă o dată părăsită pentru ceasuri lungi. Târând-o după ea, Angelica ieşi.

Pe punte, îl întâlni pe Nicolas Perrot care-şi fuma pipa şezând pe o grămadă de frânghii, în timp ce indianul său, cu picioarele încrucişate, îi pieptăna părul negru, lung, aplecându-şi capul într-o parte, precum o fată în faţa oglinzii

— Grea noapte, făcu cu un aer de cunoscător, canadianul.

Angelica, mirată, se întreba ce ştie el, de fapt. Apoi înţelese că nu făcea aluzie decât la pericolul orelor petrecute între furtună şi ghеţuri. Situaţia fusese, grea pentru tot echipajul.

— Am fost atât de aproape de moarte?

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-am ştiut şi că sunt încă viu, zise el, înclinându-se. Blestemate locuri! Abia aştept să revăd Hudson-ul meu iubit.

Ea întrebă dacă putea să-i spună ceva despre unul de-al lor, dispărut în cursul acestei nopţi agitate, jupân Berne.

— Am auzit spunându-se că ar fi fost pus în lanţuri. Monseniorul Rescator este jos, să-l ia la întrebări.

Putea, deci, să le spună celorlalţi că prietenul lor nu fusese aruncat peste bord. Bucătarii soseau cu inevitabilul hârdău cu varză şi bucăţi de carne sărată, iar pentru copii felii de portocale şi de lămâi. Pasagerii luară loc cu zgomot. Mesele reprezentau distracţia zilei, cu plimbarea care urma după prânz. Angelica primi o strachină în care Honorine scormoni cu elan după ce o termină pe a sa.

— Tu nu mănânci, mamă?

— Nu mă mai striga tot timpul "mamă", zise Angelica. Înainte nu făceai aşa.

Urechile ei înregistrau frânturi de conversaţie.

— Le Gall, susţii că nu vom trece niciodată prin insulele Capului Verde?

— O garantez, patroane. Suntem la Nord. Foarte la Nord.

— Mergând tot aşa, vom ajunge, unde?

— În zona morutierelor şi a balanierelor.

— Ce bine! Vom vedea balene, strigă unul dintre băieţi, bătând din palme.

— Unde o să ancorăm?

— De unde să ştiu? Poate în Terra Nova, sau în Noua Franţă.

— În Noua Franţă? exclamă soţia brutarului. Vom cădea iar în mâinile catolicilor.

Ea începu să geamă.

— Acum e sigur, banditul a hotărât să ne vândă.

— Taci, proasto!

Doamna Manigault interveni cu hotărâre:

— Dacă aţi avea minte de doi bani, aţi înţelege că oricât ar fi de bandit, nu şi-ar fi dat osteneala să-şi rişte vasul sub zidurile cetăţii La Rochelle ancorând acolo, pentru a se duce apoi să ne vândă de cealaltă parte a Oceanului.

Angelica o privi pe doamna Manigault cu surprindere. Soţia armatorului trona, mereu atotputernică pe un hârdău răsturnat. Scaunul era poate lipsit de confort pentru persoana

sa "latifundiară" dar mânca, folosind o lingură de argint şi o încântătoare supieră de Delft.

"Iată, a reuşit să ascundă chestiile alea în pliurile fustei, în momentul îmbarcării", gândi Angelica, fără să vrea.

Dar, Manigault, cu umor, îşi propunea să o zgândere.

— Mă uimeşti mult, Sarah! Pentru că stăpânul vasului a crezut că trebuie să-ţi flateze maniile oferindu-ţi această supieră, nu este un motiv să-ţi pierzi minţile. Am fost obişnuit să te văd judecând cu mai multă rigoare.

— Raţionamentele mele sunt la fel de bune ca şi ale dumitale. Un bărbat care ştie să aprecieze în mod sigur rangul şi distincţia şi să înţeleagă spre cine trebuie să-şi îndrepte mai întâi atenţiile, nu spun că este un bărbat care inspiră încredere, dar spun, afirm, că nu este un imbecil.

Ea adăugă în doi peri:

— Şi ce gândeşte, oare, doamna Angelica?

— Despre cine vorbeşti? întrebă aceasta, căci nu reuşea să urmărească discuţia.

— Apoi, ...despre EL, strigară toate femeile în acelaşi moment. Stăpânul lui *Gouldsboro*... piratul mascat... Rescator. Doamnă Angelica, dumneavoastră, care-l cunoaşteţi, spuneţi-ne, cine e?

Angelica le fixă cu o rătăcire în priviri.

Să i se pună o astfel de întrebare, părea ireal. Tocmai ei! În tăcere, vocea subţire a Honorinei se auzi cerând:

— Eu vreau un baston. Vreau să-l omor pe omul negru!

Manigault ridica din umeri, luând grinzile drept martori ai prostiei femeilor.

— Problema nu e de a ştii cine este el, ci unde ne duce. Puteţi să ne spuneţi, doamnă Angelica?

— Mi-a afirmat şi azi-dimineaţă că ne duce în Insule şi ruta de Nord duce acolo, precum cea de Sud.

— Oh, suspină armatorul, tu, ce crezi, Le Gall?

— Cred că este posibil. E o rută pe care se merge rar, dar coborând de-a lungul coastei americane, trebuie să ajungi în cele din urmă în Marea Antilelor. Probabil că această rută a fost preferată de căpitanul nostru, celeilalte, prea circulată.

Apoi, bondocul, scurt în picioare, arătă prin gesturi că toată lumea putea ieşi.

Câteva femei rămaseră pentru a face puţină ordine.

Angelica se cufundă din nou în gândurile sale.

— De ce nu dormi, mamă? întrebă Honorine văzând-o că-şi lua faţa în mâini.

— Lasă-mă.

Angelica îşi revenea treptat.

Impresia că a primit o lovitură continua. Totuşi, adevărul începea să-şi facă loc în mintea sa. Nimic nu se întâmplase aşa cum visase, dar se întâmplase. Soţul ei, atâta vreme plâns, nu mai era o fantomă îndepărtată, în vreo parte inaccesibilă a globului, ci se afla la câţiva paşi de ea. Când se gândea la asta, ea zicea EL. Nu se putea hotărî să-i spună Joffrey, într-atât i se părea de diferit de cel pe care ea îl numea astfel, altădată. Dar nu era nici Rescator, străinul misterios, care o atrăsese atât de mult.

Acest bărbat nu o iubea, nu o mai iubea.

"Dar ce-am făcut ca el să nu mă mai iubească? De ce să se îndoiască de mine atât de mult? Îmi reproşează acei ani în care n-aveam loc în viaţa lui? Despărţirea noastră n-am vrut-o nici unul, nici celălalt. Atunci de ce să nu încercăm să ştergem, să uităm? Dar un bărbat judecă cu totul altfel. Că e vorba de un motiv sau altul, din cauza lui Philippe sau a Regelui, el nu mă mai iubeşte... E şi mai rău, chiar, deoarece îl simt indiferent..."

O apucă o neliniştе puternică:

"Am îmbătrânit, poate?... Asta e, am îmbătrânit dintr-odată în aceste ultime săptămâni, cu toate aceste griji epuizante care au precedat plecarea noastră din La Rochelle."

Îşi privi mâinile crăpate, mâini de adevărată gospodină. Are de ce se îngrozi marele senior.

Angelica nu acordase niciodată o importanţă exagerată frumuseţii ei. Desigur, o îngrijise, dar nu fusese cuprinsă niciodată de teama că va fi lipsită de ea.

Acest dar al zeilor pe care ai ei îl celebrau de pe când ea era copil, i se părea că trebuia să dureze totdeauna, cât va dura viaţa ei.

Şi pentru prima oară, ea se simţi pieritoare. Trebuia să se liniştească.

— Abigaël, zise ea, ai o oglindă? Da, Abigaël avea una. Fecioara cuminte, pentru care decenţa şi căciuliţa bine aşezată

erau virtuți, se gândise să se înarmeze cu un accesoriu pe care cochetele îl uitaseră. I-o dădu Angelicăi, care se privi în ea.

"Știu bine că am câteva fire albe de păr, dar, cu căciulița mea, n-a putut să le vadă... poate în prima seară în care m-am dus pe *Gouldsboro*, dar și atunci erau acoperite."

Era departe de clipa în care se privise în oglinda de argint, când trebuia să-i placă lui Rescator. Își trecu degetele peste pometi. Se ștergeau, oare, trăsăturile ei? Nu. Obrajii îi erau un pic prea scobiți, dar nuanța caldă pe care i-o dădea aerul proaspăt nu fusese, oare, una din calitățile tenului său atât de admirat la Versailles și pe care doamna de Montespan o jinduia?

Totuși, cum să știe ce putea gândi despre ea un bărbat care o compara în amintirea lui cu o imagine de adolescentă?

"Astăzi, am trăit atâtea... Viața... "

— Mamă, găsește-mi un băț, cerea Honorine, omul cu masca neagră este un lup male, o să-l ucid!

— Taci... Abigaël, spune-mi sincer. Sunt eu o femeie despre care se poate spune că e încă frumoasă?

Abigaël împăturea cu calm niște îmbrăcăminte. Nu lăsă să se vadă cât de mult o impresiona comportamentul Angelicăi. Astfel, după dispariția ei din noapte, care putea trezi presupunerea că i se întâmplase ceva foarte grav, ea declara că nu se întâmplase nimic, dar cerea o oglindă.

— Sunteți femeia cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată, răspunse tânăra pe un ton neutru și știți bine asta.

— Ah, nu, nu o mai știu, suspină Angelica lăsându-și brațul să cadă.

— Dovada e că toți bărbații sunt atrași de dumneavoastră, continuă Abigaël. Cer părerea dumneavoastră, acordul dumneavoastră în ceea ce întreprind... un zâmbet de la dumneavoastră... Măcar asta. Sunt unii care vă vor numai pentru ei. Privirea pe care o acordați celorlalți îi face să sufere. Înainte ca noi să părăsim La Rochelle, tata îmi spunea adesea că ar fi un pericol groaznic pentru sufletele noastre dacă vă vom lua cu noi... El îl îndemna pe jupân Berne să vă ia de soție înainte ca noi să facem călătoria, pentru ca să nu se iște certuri cu privire la dumneavoastră.

Angelica nu mai asculta decât pe jumătate aceste cuvinte care, într-un alt moment, ar fi tulburat-o. Luase din nou oglinjoara.

— Ar trebui să-mi pun o cataplasmă cu petale de amarilis pentru ten. Din nenorocire, mi-am lăsat toate ierburile la La Rochelle.

— Eu, am să-l *omol*, mormăia peste tot Honorine.

*

Pasagerii, întorcându-se, îl aduceau pe jupân Berne. Doi marinari îl sprijineau. Părea slab, dar nu abătut. Mai degrabă furios. Din ochi îi ieşeau fulgere.

— Acest om este dracul în persoană, declară el, îndată ce oamenii de pe *Gouldsboro* se retraseră, m-a tratat într-un mod nedemn. M-a torturat...

— Torturat?... Un rănit!...

Exclamaţiile ţâşneau din toate părţile.

— Vorbiţi de Rescator? întrebă doamna Manigault.

— Dar de cine vreţi să vorbesc? zise Berne, scos din fire. În viaţa mea n-am avut de-a face cu un personaj atât de odios. Eram acolo, cu lanţuri la picioare şi la mâini, şi el a venit să mă biciuie, să mă întoarcă pe grătar...

— V-a torturat într-adevăr? întrebă Angelica strecurându-se lângă el, cu ochii măriţi de spaimă.

Gândul că Joffrey devenise un om capabil de toate cruzimile o înnebunea.

— V-a torturat, într-adevăr?

— Din punct de vedere moral, vreau să spun! Ah! Nu mă privi aşa!

— Are febră din nou, şopti Abigaël. Ar trebui să-l pansăm.

— Dar am fost pansat. Bătrânul medic din Berberia a mai venit cu toate drogurile sale. M-au dezlegat şi scos la lumină. Nimeni n-ar fi ştiut mai bine să trateze un corp şi, în acelaşi timp, să distrugă sufletul. Nu, nu mă atingeţi!

Închise ochii pentru a nu o mai vedea pe Angelica.

— Lăsaţi-mă, vreau să dorm...

Ceilalţi se depărtară. Angelica rămase la căpătâiul lui. Se simţea vinovată şi răspunzătoare de starea în care se afla el.

Neînsănătoşit după rănile avute, însângerat, petrecuse ore întregi acolo jos, în fundul calei şi apoi, în cele din urmă, Rescator îl chinuise. Ce au putut, oare, să-şi spună aceşti doi oameni atât de diferiţi?

"Berne nu merita să fie făcut să sufere, gândi ea."

El o primise, fusese prietenul ei, o protejase cu discreţie şi ea se putuse odihni, în linişte, în casa lui.

Era un om drept, de o mare forţă morală. Şi Angelica îi distrusese demnitatea austeră în spatele căreia el îşi stăpânea violenţele firii, precum un dig stăvilind marea. El ucisese pentru ea...

În timp ce evoca aceste momente care aparţineau parcă unei alte existenţe, nu observa că Gabriel Berne deschisese ochii.

Acum, el nu voia decât un lucru: să o smulgă pe Angelica de sub influenţa demonică a celuilalt.

Ea îl cotropise. Mintea lui lipsită de ceea ce o umpluse până atunci: comerţul său, dragostea de oraşul său, apărarea credinţei sale, descoperea cu groază drumurile pasiunii.

Vocea repeta în el:

"E greu să şovăi... Să te închini în faţa femeii... Ea poartă pecetea cărnii..."

Tâmplele i se zbăteau... "Nu există poate decât asta, îşi spunea el, pentru a mă elibera trebuie să fie a mea".

Toate gândurile rele pe care le provocaseră vorbele lui Rescator îl ardeau. Ar fi vrut s-o ducă pe Angelica într-un colţ întunecat şi să şi-o supună, mai puţin din dragoste, cât din răzbunare contra puterii pe care ea o avea asupra lui.

Căci era prea târziu acum să se gândească la ţărmurile voluptăţii. El, Berne, n-ar putea niciodată să aibă, în ceea ce priveşte plăcerile carnale, zâmbitoarea dezinvoltură a celuilalt!...

"Suntem oameni ai păcatului, îşi repeta el, simţind un fel de blestem. Iată de ce eu nu voi fi niciodată eliberat... El e liber... Şi ea..."

— Mă priveşti dintr-odată ca pe o duşmană, murmură Angelica. Ce este? Ce ţi-a spus de te-ai schimbat, jupâne Berne?

Negustorul din La Rochelle oftă adânc.

— E drept, nu mai sunt eu însumi, doamnă Angelica, trebuie să ne căsătorim repede, foarte repede... cât mai repede posibil!

Înainte ca ea să-i fi putut răspunde, el îl strigă pe pastorul Beaucaire.

— Domnule pastor! Vino aici! Ascultă-mă! Trebuie să ne cununi imediat.

— N-ai putea să aştepţi până te faci bine, fiule? zise bătrânul liniştit.

— Nu, nu mă voi vindeca decât atunci când acest lucru va fi făcut.

— Oriunde am merge noi, ceremonia trebuie să fie legală. Eu vă pot binecuvânta în numele Domnului, dar numai căpitanul reprezintă autoritatea temporară. Trebuie să-i cerem autorizaţia de a o înscrie în registrul de bord şi o dovadă scrisă.

— O va da, autorizaţia, exclamă Berne furios. Mi-a dat de înţeles că nu se va opune unirii noastre.

— E imposibil! strigă Angelica. Cum poate oare să se gândească, fie şi pentru o clipă, la această mascaradă? El ştie bine că nu pot să mă căsătoresc cu dumneata. Nu pot, nu vreau!

Se îndepărtă de teamă să nu spună mai multe.

— O mascaradă, murmură Berne cu amărăciune. Vezi bine care-i părerea ei, domnule pastor. Şi vă mai ziceam că suntem prada acestui mizerabil scamator şi pirat... Nu există altă scăpare decât marea... singurătatea. Cum explici asta, domnule pastor? S-ar fi putut spune că mă împingea la rău, şi că, în acelaşi timp, îmi dezvăluia tot răul care există în mine şi despre care nu ştiam absolut nimic.

Mi-a spus: "Dacă ţi-ai da măcar osteneala să nu mă urăşti...". Însă nu ştiam că-l urăsc.

N-am urât niciodată, pe nimeni, nici măcar pe cei care ne persecutau. N-am fost eu, oare, până în ziua de azi, un om drept, domnule pastor?... Dar acum, nu mai ştiu.

CAPITOLUL 13

Ea se trezi aşa cum ieşi dintr-o boală. Cu o urmă de slăbiciune, dar şi cu o senzaţie de uşurare. Visase că el o strângea în braţe, pe plajă, râzând şi strigând: "Iată-te în sfârşit! Femeie turbată ce eşti!". Rămase o clipă nemişcată, ascultând cum se stinge ecoul acestui vis. Şi dacă ar fi fost adevărat?

Căută în memorie pentru a retrăi clipa. Când o strângea în braţe, era soţia lui. Şi la Candia, când ochii săi iscoditori din

spatele măştii căutau să o susţină, pe ea o proteja, când venise să o smulgă din ghearele periculoşilor negustori de femei, pentru că ştia cine era ea.

N-o disprețuia, pe vremea aceea, pe soția sa, în ciuda ranchiunei pentru infidelitățile aflate sau presupuse.

"Dar pe vremea aceea eram frumoasă", îşi spuse ea. Da, dar pe plaja din La Rochelle? Trecuse numai o săptămână de atunci, deşi părea că se scursese o veşnicie chiar între zorii zilei în care el îşi scosese masca şi seara care venea.

Căci soarele deja asfinţea. Angelica nu dormise decât câteva ore. Uşa deschisă lăsa să se vadă un pătrat de lumină arămie. Pasagerii se adunaseră pe punte pentru ruga de seară.

Ea se ridică, adusă de spate ca şi cum fusese bătută. "Nu trebuie să rămână aşa. Trebuie să vorbim."

Îşi netezi rochia săracă şi privi îndelung stofa închisă la culoare şi aspră. În ciuda amintirii liniştitoare a plajei şi a visului, teama nu-i dispăruse.

Prea mult necunoscut continua să existe în bărbatul pe care voia să şi-l apropie, umbre de nepătruns.

Îi era frică de el.

"S-a schimbat atâta! Aş fi preferat să rămână şchiop. Mai întâi că l-aş fi recunoscut imediat, încă de la Candia, şi el nu şi-ar fi luat ca paravan aşa zisa mea lipsă de instinct şi de suflet pentru a mă zdrobi. Sunt o femeie şi nu câine de la poliţia Regelui... precum Sorbonne".

Se porni pe râs. Apoi, mâhnirea o cuprinse din nou. Dintre toate reproşurile pe care le primise de la el, cele cu privire la copii o răniseră cel mai mult. "Inima îmi sângerează în fiecare zi pentru că i-am pierdut şi el mă crede indiferentă! Mă cunoştea atât de puţin. De fapt, nu m-a iubit niciodată..."

Indispoziţia ei sporea. Se agăţă din nou de amintirea de pe plajă, de cea a primei seri pe *Gouldsboro*, când el îi ridicase bărbia, zicând în felul lui, inimitabil: "Iată ce înseamnă să fugi pe câmp, în urma piraţilor". Ar fi trebuit să-l recunoască. Atunci semăna atât de mult cu Joffrey în ciuda măştii, a vocii schimbate.

"De ce am fost atât de proastă?

"Eram torturată de ideea că aveam să fim arestaţi cu toţii a doua zi şi că trebuia să fugim cu orice preţ".

Brusc, îi veni alt gând şi tresări.

"Ce făcea el, de fapt, în împrejurimile oraşului La Rochelle? Putea şti, oare, că eram acolo? Să-l fi adus doar întâmplarea în golful acela?".

Şi hotărî încă o dată.

"Trebuie neapărat să-l văd, să vorbim. Lucrurile nu pot rămâne aşa, altfel înnebunesc".

Urcă din nou traveea şi se opri în faţa lui jupân Berne. Dormea şi el. Vederea lui îi inspiră sentimente amestecate. Ar fi dorit ca el să nu fi existat niciodată şi, în acelaşi timp, îi era ciudă pe Joffrey de Peyrac că îl chinuise pe un om care nu greşise decât pentru că fusese prietenul ei, şi că voia să o ia de soţie.

Ar trebui să afle cât îndurase ea şi că dacă se măritase cu Philippe, dacă se ridicase până la Curte, se întâmplase în bună măsură pentru a-şi smulge fii unei sorţi mizerabile. Avea să vorbească, avea să-i spună tot ce avea pe suflet!

*

Afară, umbra acoperea deja puntea principală, "strada mare", adânc încastrată între perete, culoare şi rampele metalice.

Protestanţii adunaţi, mişcându-se, acoperiţi de hainele lor închise la culoare, abia se desluşeau în umbra generală.

Se auzea murmurul rugăciunilor. Dar, acolo sus, pe esplanada pavilionului din spate, ale cărui geamuri sclipeau ca nişte rubine, Angelica, ridicându-şi ochii, îl zări şi inima începu să-i bată puternic. Stătea în ultimele raze ale soarelui, mascat, enigmatic, dar era el, şi bucuria care ar fi trebuit s-o cuprindă dimineaţa, o cuprinse acum pe Angelica, ştergând orice urmă de pizmă.

Se avântă pe prima scară pe care o văzu şi alergă de-a lungul culoarului îngust, fără să ia seamă stropii valurilor care se spărgeau. De data asta nu se va lăsa oprită de vreo privire batjocoritoare şi nici de o frază glacială. Va trebui să o asculte!...

Totuşi, când ajunse pe esplanadă, toate hotărârile ei căzură în faţa spectacolului care i se oferea privirii. Bucuria i se şterse şi rămase doar teama.

Honorine era acolo, apărută ca şi dimineaţă, între ei, cu iuţeala unui duh întunecat.

Plăpândă, la picioarele lui Rescator, ea ridica spre el faţa rotundă, provocatoare, în timp ce-şi înfigea energic cei doi pumni în buzunarele pieptarului. Angelica fu obligată să se sprijine de balustradă pentru a nu cădea pe spate.

— Ce faci tu acolo? zise ea, cu voce pierită.

Auzind-o, Rescator se întoarse. Când purta masca, nu se putea gândi la cel ascuns îndărătul ei.

— Ajungi la timp, făcu el. Tocmai meditam cu privire la îngrijorătoarea ereditate a acestei tinere persoane. Închipuieşte-ţi că mi-a furat pietre preţioase de două mii de lire.

— Să fure? repetă Angelica.

— Intrând la mine, am văzut-o cum îşi alegea din seiful pe care-l deschisesem pentru dumneata azi dimineaţă şi pe care îl reperase în cursul vizitei sale. Prinsă asupra faptului, fermecătoarea domnişoară n-a manifestat căinţă şi mi-a dat de înţeles fără dubii că nu-mi va da îndărăt bunul ce-mi aparţine.

Nenorocirea fu ca Angelica, încercată de emoţiile trăite în cursul zilei, se dovedi incapabilă să ia uşor lucrurile. Umilită din cauza Honorinei, ea se repezi spre copil pentru a-i lua obiectul furat.

Tot încercând să-i deschidă mâinile, ea blestema nefirescul situaţiei. Venită ca îndrăgostită, trebuie să se lupte cu o fetişcană insuportabilă, care era a ei prin forţa lucrurilor, care trăia, în timp ce fiii lui erau morţi.

Reuşi să depărteze degetele mici pentru a scoate două diamante.

— Eşti *lea*, strigă Honorine.

Furioasă că a fost învinsă, ea se dădea înapoi, privindu-i pe amândoi cu mânie.

— Tu eşti o răutăcioasă. O să-ţi dau o...

Ea căuta cuvinte pe măsura furiei sale.

— Îţi voi da una de-o să ajungi la La Rochelle. Şi apoi, vei fi obligată să te întorci pe jos... până aici...

Rescator izbucni în râsul său răguşit.

Nervii Angelicăi cedară şi îi dădu fiicei sale o palmă puternică.

Honorine o privi cu gura căscată, apoi izbucni în urlete stridente. Învârtindu-se pe loc, ca o nebună, ea se avântă spre

scara care ducea la coridorul strâmt şi începu să fugă pe marginea îngustă, continuând să strige. O înclinare a navei la babord, o stropi la trecerea limbii unui val.

— Ţine-o, urlă Angelica.

Honorine continua să alerge. Alerga, pentru a scăpa din acest strâmt univers de scânduri şi de pânze, de această navă pe care, de zile întregi, îndura o suferinţă nedreaptă.

Cerul albastru era sus, în spatele cabinei din lemn gros. Ajunsă la capătul pasajului, ea începu să urce un morman înalt de frânghii. Nava se înclină încă o dată şi o văzură pe fetiţă zburând pe deasupra bordului.

La strigătul Angelicăi, răspunse urletul emigranţilor şi al marinarilor.

Un matelot, care se afla pe brigantina mare a catargului din spate, se aruncă în apă. Alţi doi se năpustiră pe punte pentru a scoate barca. Le Gall şi pescarul Joris, care se aflau în apropiere, le veniră în ajutor. Oamenii alergau. Nava vira. Cât ai clipi, balustrada de la babord se umplu de feţe înspăimântate. Séverine şi Laurier plângeau strigând-o pe Honorine.

Căpitanul Jason urla în portavoce să se îndepărteze pentru a putea fi pusă barca pe mare.

*

Angelica nu vedea şi nu auzea nimic. Se năpusti orbeşte spre cabină şi fu nevoie de o mână puternică pentru a o împiedica să se arunce şi ea în apă.

În faţa ochilor ei, dansa, întinderea violetă, cu dungi verzi şi albe. Văzu în sfârşit, la suprafaţa apei ceva negru, lângă care plutea un rotund, verde. Acel ceva negru, era capul unui marinar care plonjase, rotundul verde, Honorine, cu căciulita ei.

— A prins-o, se auzi vocea lui Rescator... Barca o să ajungă la ei îndată.

Angelica se zbătea, dar el o ţinea cu o mână de fier. Scrâşnind, barca se ridica, balansa, înainte de a coborî pe latura vaporului.

În acel moment, un strigăt puternic se auzi din nou:

— Albatroşii!

Ca şi ieşiţi din spuma valurilor, două păsări imense îşi luară zborul şi coborâră în apropierea capetelor marinarului şi copilului pe care aripile lor albe părură că le ascund.

Angelica strigă ca o nebună. Ciocurile ascuţite aveau să sfâşie aceste prăzi ce li se ofereau.

Răsună un foc de puşcă. Rescator apucase arma maurului Abdullah, care era alături de el. Cu precizie, în ciuda mişcării de ruliu, el reuşise să doboare una dintre păsări care se întinse sângerând, pe valuri.

Pocni un alt foc, cel tras de Nicolas Perrot, căruia indianul îi dăduse imediat o armă gata pregătită. Al doilea albatros atins se zbătea cu bătăi mari de aripi, dar era lovit de moarte.

Matelotul care o ţinea pe Honorine putu să înoate spre barca ce se apropia. Puţin după aceea, Angelica primea în braţe trupul şiroind de apă, scuipând, sufocându-se.

O strânse la piept cu patimă. În acest moment înspăimântător care i se păruse că a durat o veşnicie, se blestemase că a provocat mânia copilei.

Copila era nevinovată. Cei mari, prinşi de conflictele lor, o neglijaseră, o abandonaseră. Şi ea se răzbunase aşa cum putuse.

Toată frica şi remuşcările Angelicăi se transformară în furie împotriva celui a cărui atitudine nemiloasă o împinsese pe ea, mama, să o facă pe copila ei să sufere.

— Numai din vina dumitale, strigă ea, întoarsă spre el, cu faţa răscolită de mânie, pentru că m-ai distrus cu răutatea dumitale, era cât pe-aci să-mi pierd fata. Te urăsc, mai bine erai mort!.

Fugi la celălalt capăt al navei, ascunzându-se ca un animal rănit în colţul său dintre punţi, lângă tun, unde o dezbrăcă pe Honorine. Tremurul acesteia îi dovedea că era vie, dar putea să se îmbolnăvească în apa rece ca gheaţa.

Medicul Albert Parry se oferi pentru a face o sângerare. Era de ajuns să incizeze lobul urechii, dar văzând că se apropie lama briceagului, Honorine începu să plângă.

— Las-o. Îi ajunge ce-a păţit, zise Angelica.

Ea se mulţumi să accepte un pic de rom care se dădea bărbaţilor, o dată pe zi, pentru a frecţiona cu el micul corp

îngheţat. Apoi îl înveli în pătura călduroasă. Cu obrajii roşii, cu privirea pierdută, Honorine, profită de acest răgaz pentru a voma o porţie zdravănă de apă sărată.

— Asta mai lipsea, zise Angelica.

Şi deodată, în faţa acestei frunţi încăpăţânate, a aceastei feţişoare de neîmblânzit, exasperarea ei dispăru. Nu, ea n-avea să se lase. Nici Joffrey de Peyrac, nici Gabriel Berne, nici drăcoaica asta de fetiţă nu vor reuşi să o facă să-şi piardă minţile. Era cât pe-aci să plătească prea scump orele pe care le trăise de dimineaţă. Soţul ei reînviase şi n-o mai iubea. Oricât de violent ar fi fost şocul, ea trebuia să se ţină tare, din cauza fiicei sale.

Se apucă din nou s-o frecţioneze pe Honorine. Pătura era pentru moment inutilizabilă.

Bătrâna Rebeca îi dădu un fel de plapumă de blană.

— Chiar stăpânul navei mi-a dăruit-o pentru a-mi încălzi oasele bătrâne, dar, în noaptea asta am să mă lipsesc de ea!

Angelica rămase singură, în genunchi, lângă copila a cărei figură trandafirie ieşea din blana de culoare închisă.

Părul ei lung, roşcat, se usca şi căpăta tente de arămiu la lumina felinarelor. Angelica surâse.

*

Gestul fiicei sale, o umpluse de spaimă şi de admiraţie, totodată.

— De ce ai făcut asta. dragostea mea, de ce?

— Vloiam să plec de pe vapolul ăsta muldal, răspunse Honorine, cu o voce răguşită, nu vleau să stau aici. Vleau să cobol. Aici tu eşti plea lăutăcioasă...

Angelica ştia bine că ea avea dreptate. Se gândi la apariţia de azi dimineaţă a Honorinei, în cabina în care se înfruntau ea şi soţul ei.

Copila plecase singură să o caute, şi nimeni, nu avusese grijă de ea.

Pe nava răscolită noaptea de furtună, ea ar fi putut să-şi frângă de zeci de ori oasele într-un tambuchi deschis sau să cadă în mare.

A fost nevoie ca maurul, cu instinctul rasei sale să

înţeleagă ceea ce căuta ea, printre obstacolele şi în ceaţa dimineţii.

Iar mai târziu, Angelica, furată de vârtejul înnebunitor al gândurilor sale, nu se mai interesase de fiica sa. Îi lăsase pe ceilalţi pentru a o supraveghea: Abigaël, femeile protestante, Séverine... Dar şi ceilalţi aveau probleme. Atmosfera de pe *Gouldsboro*, răvăşea toate minţile.

După aceste prime săptămâni de călătorie, nu era nici unul care şi-ar fi recunoscut sufletul într-o oglindă. Inconştient sau nu, ei recunoşteau că Honorine, ca şi Angelica, nu erau de-ale lor.

"Tu nu mă ai decât pe mine!" şopti Angelica, plângând încet.

*

Se învinovăţea că s-a lăsat lovită atât de tare. Ar fi trebuit să-şi amintească: începând de la mănăstirea Nieul, o urmărea ghinionul.

"Nu, nu-i voi lăsa să mă înnebunească".

Se aplecă asupra fiicei sale mângâindu-i fruntea bombată.

— N-am să mai fiu rea, dar tu, Honorine, să nu mai furi! Ştii că ai făcut ceva foarte rău ducându-te să iei acele diamante?

— Vloiam să le pun în cutia mea de comoli, zise fetiţa, ca şi cum asta scuza totul.

Între timp, bravul Nicolas Perrot veni să îngenuncheze lângă ea. Indianul său îl urma ducând un castron de lapte.

— Am datoria să vin să iau informaţii despre tânăra cu capul înfierbântat, declară canadianul, iată porecla pe care nu vom pierde ocazia să i-o dăm. Trebuie de asemenea să-i dau să bea această licoare care conţine câteva picături dintr-o doctorie menită să o liniştească. Nimic mai bun, într-adevăr, decât apa rece pentru firile îndărătnice. Ce crezi de asta, domnişoară? O să te arunci iar?

— Oh! nu, este foalte lece şi sălată...

Atenţia bărbatului cu barbă şi cu căciulă de blană, o umplea de bucurie. Deodată, ea se schimbă şi părăsi mina morocănoasă cu care se hotărâse să o chinuie pe mama sa. Bău, supusă, laptele adus.

— Aş vrea să văd Cosse-de-Châtaigne*, ceru ea apoi.

— Cosse-de-Châtaigne?

— Da, pentru că oblazul lui înţeapă şi îmi place să mă flec de el, zise Honorine cu încântare. El m-a dus pe scară... apoi în apă...

— Vorbeşte de Tormini, sicilianul, zise Nicolas Perrot, marinarul care a pescuit-o din apă.

El spuse că omul trebuise să se oblojească, pentru că unul dintre albatroşii lacomi îl lovise la tâmplă. Puţin a lipsit ca el să nu fie orbit.

— Poţi să te lauzi, domnişoară Honorine, că ai avut la dispoziţie doi trăgători dibaci. Umilul dumitale servitor care este recunoscut ca unul dintre cei mai buni vânători şi monseniorul Rescator.

Angelica se strădui să-şi stăpânească tresărirea când auzi acest nume.

Honorine nu-l mai cerea pe Cosse-de-Châtaigne. Ochii săi clipeau. Căzu într-un somn adânc. Canadianul şi indianul se îndepărtară cu acelaşi mers tăcut. Angelica rămase să-şi privească fiica adormită.

Trei ani!

"Cum să îndrăznesc să cer ceva pentru noi, în timp ce copiii noştri abia încep să trăiască?

Inima îi rămânea îndurerată. I-ar trebui mai multe zile pentru a înţelege fericirea şi nefericirea ei.

Miraculoasă descoperire după o astfel de prăbuşire. Totuşi, când se întinse, cuprinsă de frig, lângă copil şi când primii aburi ai somnului o învăluiră, nu mai rămase din acea zi grea decât o undă de speranţă.

"Suntem în acelaşi timp despărţiţi şi apropiaţi. Nu putem scăpa unul de celălalt. Vasul care ne duce pe ocean ne obligă, de altfel, să rămânem unul lângă altul. Şi, cine ştie?...".

Înainte de a adormi, gândi încă: "A vrut să moară lângă mine. De ce, oare?".

---

* Coajă de castană (fr.)

CAPITOLUL 14

— Cred că suntem de aceeaşi părere, zise Joffrey de Peyrac, luând din nou, una câte una, hărţile de pergament. (Le puse una peste alta şi le fixă deschise cu patru pietre grele care străluceau cu sclipiri şterse, de chihlimbar.)

— Călătoria pentru care m-aţi solicitat, dragă domnule Perrot, va da roade, de vreme ce, fără să fiţi obligat să debarcaţi, aţi găsit asociatul pe care urma să-l căutaţi în Europa. Căci minereul acela de plumb argentifer pe care l-aţi descoperit în regiunea Haut-Mississippi mi se pare că oferă garanţii suficiente de îmbogăţire prin măcinare şi simplă spălare pentru ca toată treaba să merite osteneala de a vă însoţi până acolo, susţinând material toată expediţia... Dumneavoastră nu aveţi fondurile necesare şi nici cunoştinţele pentru a-l exploata. Dumneavoastră mi-aţi împărtăşit descoperirile dumneavoastră, eu vă voi aduce aurul necesar pentru a le pune în valoare. Vom vedea mai târziu, la faţa locului, cum vom împărţi între noi ceea ce vom obţine.

Faţa placidă a lui Nicolas Perrot, strălucea de mulţumire.

— La drept vorbind, domnule conte, când v-am cerut să mă luaţi la bord, ştiind că vă îndreptaţi spre Europa, aveam o idee, căci vi s-a dus faima în ţară că sunteţi foarte învăţat, mai ales în problema minelor. Iar acum ştiu că-mi veţi aduce nu numai fondurile necesare, ci şi ştiinţa dumneavoastră nepreţuită, ceea ce schimbă totul pentru mine, biet scotocitor prin junglă. Căci m-am născut, aşa cum ştiţi, pe malurile fluviului Saint-Laurent şi cultura pe care o primeşti acolo e departe de cea din Europa.

Joffrey de Peyrac îi aruncă o privire prietenească:

— Nu-ţi face prea mari iluzii cu privire la bogăţia de spirit a Lumii Vechi, dragă prietene. Ştiu cât valorează şi nu face nici cât o jumătate de coadă a unui coiot din ţara dumitale. Pădurile huroniene[1] şi irocheze[2] sunt pline de prietenii mei. Despoţii din Europa şi curţile lor slugarnice, iată adevăraţii sălbatici, după părerea mea...

---

[1] huron – membru al unei populaţii din Canada.

[2] irochez – membru al unei populaţii indiene din Canada.

Canadianul nu părea convins de asta. La drept vorbind, el se bucurase mult la ideea de a cunoaşte Parisul, în care se vedea deja hoinărind cu căciula sa de blană şi cizmele din piele de focă printre trăsurile aurite. Soarta hotărâse altfel cu el şi, realist de felul său, îşi spunea că totul este pentru mai bine.

— Aşadar, să nu aveţi pică pe mine, continuă contele, mereu gata să surprindă gândul interlocutorilor săi, pentru festa pe care v-am jucat-o fără să vreau, căci eu însumi am fost împins de nişte evenimente... neprevăzute. Escala mea în Spania a fost mai rapidă decât credeam, iar plecarea, ca şi sosirea mea în apropierea oraşului La Rochelle, au fost, şi una şi cealaltă, improvizate. La nevoie, aţi fi putut debarca atunci...

— Coasta nu mi s-a părut deloc ospitalieră. Şi nu era momentul să vă las în împrejurări grele. De vreme ce vă interesează planurile mele, nu regret că m-am întors fără să fi putut pune măcar piciorul pe pământul patriei mame din care ne tragem noi, cei din Saint-Laurent. Poate că, la urma urmei, n-aş mai fi putut interesa pe nimeni acolo, pe pământul meu natal unde mi s-ar fi furat până şi ultimul sfanţ. Se pare că oamenii din Europa nu sunt de o onestitate exemplară.

Iată-i pe nelegiuiţii ăştia că încep din nou să ne spargă urechile cu psalmii lor, făcu canadianul. La început, o făceau seara, dar acum o fac de trei ori pe zi. Sper că nu pe ei vreţi să ni-i daţi pentru a scoate minereu la o mie de leghe de coaste, în fundul pădurilor irocheze, bombăni Perrot.

Şi se îngrijoră văzându-l pe conte că rămâne multă vreme tăcut. Dar acesta dădu negativ din cap:

— Ei! nu, zise el în sfârşit, desigur, nu.

Nicolas Perrot se stăpâni să nu pună o altă întrebare:

"Ce veţi face atunci?".

Îl simţea pe interlocutorul său încordat şi oarecum absent.

E adevărat că aceste cântări de psalmi, duse de vântul mării şi care păreau că răspund ritmului neîncetat al valurilor, aveau ceva care răscolea sufletul şi te făceau melancolic.

"Când ai fost crescut aşa de la vârsta cea mai fragedă, nu e de mirare că nu este ca toată lumea", gândi Perrot, care era un catolic foarte calculat.

Se scotoci prin buzunare pentru a-şi găsi pipa. Apoi, renunţă.

— Nostime recrutări ai mai făcut aici, monseniore. Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ele. Fără a mai pune la socoteală că prezenţa tuturor acestor femei şi fete neliniştește tot echipajul. Deja erau nemulţumiţi că rataseră escalele promise în Spania şi că se întorc de acolo fără să scufunde nave.

Canadianul oftă din nou căci Joffrey de Peyrac nu părea că-l ascultă, dar aruncă deodată o privire pătrunzătoare.

— Mă avertizezi astfel cu privire la un pericol, Perrot?

— Nu chiar, domnule conte. Nimic precis. Dar când ţi-ai petrecut ca mine viaţa scormonind singur pădurea, ştiţi bine lucrurile, ştiţi...

— Ştiu.

— Ca să fim sinceri, domnule conte, n-am înţeles niciodată cum puteţi să vă înţelegeţi cu quakerii din Boston şi să aveţi legături cu oameni atât de diferiţi de ei, aşa cum sunt eu. Există două specii umane pe pământ, după părerea mea: oameni ca ei şi oameni altfel decât ei. Când te înţelegi cu unii, nu te înţelegi cu ceilalţi... cu excepţia dumneavoastră. De ce?

— Quakerii din Boston sunt foarte pricepuţi în meseriile lor: comerţ şi construcţii navale, între altele. Le-am cerut să-mi construiască o navă şi le-am dat cât au cerut. Dacă ar trebui să vă mire ceva în această afacere, ar fi mai degrabă că au avut încredere în mine, în mine, care veneam din Orient cu o corabie modestă, afectată de furtuni şi de luptele piraterești. Nu uit că tocmai un quaker modest, băcan din Plymouth mi-a adus copilul, neşovăind să facă pentru acest lucru, o călătorie de mai mult săptămâni. Căci el nu-mi datora nimic.

Contele se ridică şi apucă prietenește barba canadianului.

— Crede-mă, Perrot, trebuie multe pentru a construi o Lume Nouă: nişte bărboşi, ca voi, care se culcă pe paie şi sunt sălbatici, nişte oameni drepţi, ca ei, duri până la neomenie, dar puternici pentru că sunt uniţi. Deşi, ai noştri n-au arătat încă ce pot.

O mişcare din cap către uşă arăta spre adunarea invizibilă a cântăreţilor de psalmi.

— Aceia nu sunt englezi. Cu englezii e mai limpede, aşa ceva nu merge la ei!.Pleacă. Se stabilesc în alte părţi. Noi,

francezii, avem mania să facem mereu exces de raţionamente: ar vrea să plece, dar, totodată, ar vrea şi să rămână. Refuză să se supună regelui, dar se consideră cel mai bun supus al său... Nu-i uşor, recunosc, să-ţi faci din ei aliaţi folositori. Ei vor refuza o afacere în care Dumnezeu nu are un profit. Banii îşi au, deci, importanţa lor... dar ei nu vor s-o spună cu voce tare.

Joffrey de Peyrac măsura încăperea cu nerăbdare. Calmul care-l stăpânea atunci când se apleca asupra hărţilor, îl părăsise din momentul în care se auziseră vocile protestanţilor adunaţi pe punte.

Bravul canadian simţi că, pentru moment, atenţia stăpânului se depărtase de el şi se concentra asupra grupului de persoane cu care îşi umpluse nava. Se gândea la ei cu aceeaşi intensitate cu care meditase cu puţin înainte asupra perspectivelor miniere oferite de scormonitorul din păduri.

Acesta, destul de afectat că trecuse pe planul al doilea, se ridică, şi-şi luă rămas bun.

CAPITOLUL 15

Joffrey de Peyrac nu-l reţinu. Îi era ciudă că încerca şi el o stare care-l făcea să-şi piardă controlul, când se auzeau, în cursul zilei, psalmodierile lente, parcă potrivite ritmului mării şi solemnităţii sale.

"Perrot are dreptate, protestanţii ăştia exagerează. Să le interzic? Nu pot..."

Recunoştea atracţia pentru aceste cântări care-i aduceau ecoul unei lumi diferite de a sa, închisă şi greu de pătruns. Ei îi mai aduceau aminte de chipul Angelicăi, această femeie care-i fusese soţie, devenită de nerecunoscut în ochii lui, căci nu mai reuşea să-i desluşească nici inima, nici gândul.

Mediul hughenot o marcase, într-adevăr, în ciuda puternicii ei personalităţi de altădată, sau nu era vorba decât de o aparenţă? Ascundea ceva? O femeie interesată, sau... îndrăgostită? Îndrăgostită de acel Berne? Revenea mereu la acest gând şi se mira de fiecare dată de furia care-l cuprindea.

Trebuia să se mire, oare, că femeia pe care a părăsit-o şi a încetat să o iubească de mai mulţi ani e schimbată? Şi nu era vorba de una din fostele sale amante.

De unde această nerăbdare şi dorinţă de a şti tot ceea ce era legat de ea?

Când se auzeau cântările hughenoţilor în aerul palid al dimineţii sau în crepusculul transparent şi îngheţat, trebuia să se abţină să nu alerge la balustrada balconului care domina puntea, pentru a încerca să o vadă printre ei.

Bun, ar vedea-o. Îşi puse masca, având intenţia să iasă, apoi se răzgândi.

Şi, apoi? Ea ar sta mai departe cu fiica sa pe genunchi, semănând în mantia sa neagră şi boneta albă, cu toate aceste femei împietrite ca nişte văduve. Ea şi-ar apleca, poate, capul cu o graţie princiară. Şi apoi, foarte repede, şi-ar întoarce ochii spre pavilionul din spate, sperând că-l va observa.

Se apropie de masă şi luă unul din calupurile de plumb argentifer. Sufletul i se elibera treptat, în timp ce gândurile i se limpezeau.

Meserie regăsită. Perspective pentru ani buni de noi lucrări pe un teren virgin a cărui natură avea datoria de a o descoperi, de a-i cerceta comorile şi posibilităţile şi de a le folosi.

În faţa tribunalului întrunit pentru a-l judeca şi unde el putuse să vadă prostia, ignoranţa, invidia, fanatismul mărginit, slugărnicia, ipocrizia, venalitatea, Joffrey de Peyrac, ascultând sentinţa la moarte care-l condamna la rug ca vrăjitor, avusese revelaţia unei drame pe care cugetările sale descoperiseră treptat.

Se gândise la ea de-a lungul ceasurilor petrecute în închisoare.

Şi, dacă ar fi vrut să trăiască cu o voinţă turbată, în ciuda corpului său zdrobit de torturi, era mai puţin din cauza spaimei de moarte, cât din revolta de a-şi vedea sfârşită viaţa înainte de a-şi fi putut folosi forţele, rătăcite, din greşeală, pe un drum fără ieşire.

Strigătul său în faţa catedralei Notre-Dame nu cerea milă, ci dreptate. El nu se adresa unui Dumnezeu ale cărui precepte le încălcase adesea, ci Celui care este numai Duh şi numai Ştiinţă.

"N-ai dreptul să mă părăseşti, căci nici eu nu te-am trădat...".

Totuşi, în clipa aceea, credea că avea să moară.

Surpriza de a se regăsi viu, pe un mal al Senei, departe de urletele mulţimii, îl făcuse să măsoare amploarea miracolului.

Restul? Fusese o partidă greu de jucat. Să se lase să cadă în apa rece a râului, în timp ce muşchetarii, însărcinaţi să-l păzească, sforăiau, să înoate spre o barcă ascunsă printre trestii, să o dezlege, să se lase purtat de curent.

Poate că leşinase puţin, apoi, venindu-şi în fire, se dezbrăcase de cămaşa sa de ocnaş, şi-şi pusese catrafusele de ţăran pe care le găsise în barcă.

Apoi, începuse să se târască spre Paris, de-a lungul unor drumuri îngheţate, murdar, înfometat, căci nu îndrăznea să intre în gospodării. Dar îţi spunea mereu: "Sunt viu şi am să le scap din mâna..."

Piciorul său şchiop îl supăra. Uneori i se întorcea fără ca el să observe şi laba piciorului se aşeza cu călcâiul în faţă, ca a unei păpuşi.

Din lemnele luate dintr-un gard îşi făcuse nişte cârje grosolane. De fiecare dată când trebuia să se mişte, avea nişte dureri cumplite şi, după prima leghe, se abţinu să urle ca un apucat.

Corbii, cocoţaţi în merii desfrunziţi, priveau cu interes sinistru, acea fiinţă strâmbă, gata să se prăbuşească. Apoi, treptat, suferinţa se micşoră şi izbuti chiar să meargă destul de repede.

Mâncă nişte mere îngheţate adunate de prin şanţ, un nap căzut dintr-un cărucior.

Nişte călugări, cărora le ceruse găzduire, fuseseră buni cu el, dar îşi puseseră în cap să-l ducă la leprozeria vecină şi lui îi venise destul de greu să-i părăsească. Îşi continuase drumul şchiopătând, speriind pe rarii ţărani întâlniţi cu hainele sale pline de sânge şi cu batista care-i ascundea faţa.

Într-o zi, când nu mai putea face un pas, îşi adunase tot curajul pentru a-şi examina piciorul blestemat. După ce, cu multă greutate, îşi smulse stofa întărită a pantalonilor văzu în spatele genunchiului, ieşind din rana căscată, două feluri de zgârcituri albicioase şi retezate, ca dinţii balenei şi a căror frecare permanentă îi provoca un chin din cauza căruia leşinase de mai multe ori.

În disperare de cauză şi ajutându-se cu o lamă de cuţit găsită pe drum, hotărâse să taie aceste apendice stânjenitoare, care erau tendoanele sale. Piciorul îi devenise dintr-o dată insensibil. Acum el se mişca în toate sensurile şi nu putea să-l stăpânească, dar, măcar nu-l mai durea.

Îi apărură în faţă clopotniţele Parisului. Joffrey de Peyrac înconjurase oraşul după planul pe care şi-l făcuse dinainte. Când ajunse în împrejurimile capelei de la Vincennes, avu un sentiment de triumf.

Sanctuar modest ascuns în pădure, scăpase portăreilor regelui, dintre toate bunurile contelui de Toulouse.

Mângâiase piatra zidurilor ei gândind: "Tu, care-mi aparţii încă, ai să mă slujeşti".

Micuţa capelă şi-a făcut datoria. Tot ce pregătise în secret cu nişte muncitori plătiţi gras, funcţionase de minune: subteranul care-i permisese să pătrundă în Paris, puţul prin care putuse să urce chiar în centrul locuinţei sale părăsite, palatul Beautreilles. Ascunzătoarea din camera de rugăciune, în care, mânat de presentiment, ascunsese o întreagă avere de aur şi bijuterii. Cu caseta strânsă la piept, încercase din nou senzaţia că a urcat încă o treaptă revenind din infern. Având bogăţie, el înceta să fie dezarmat.

Pentru un diamant, ar găsi o trăsură, pentru două monede de aur, un cal. Pentru o pungă plină, oameni, care ieri îl renegau, ar veni de partea lui şi ar putea să fugă, să părăsească regatul.

Dar în acelaşi timp, el fusese îmbrăţişat de moarte. Niciodată, nici înainte şi nici de atunci încoace, nu simţise moartea aşa de aproape ca în acel moment în care se prăbuşise pe dalele de piatră, ascultând cum i se răresc bătăile inimii.

Avea el să-l cheme în ajutor pe bătrânul Pascalou care păzea locuinţa? Dar bătrânul care-l observase adineauri şi îl luase drept strigoi, fugise şi stârnise, poate, vecinii. Unde să se ducă după cineva care să-l ajute? Doar un braţ slab care îl susţinuse pe drumul supliciului, cel al micului preot lazarist[1] ce îi fusese dat în ultima clipă drept confesor.

---

[1] lazarist – membru al unui ordin religios fondat în 1625 de Sfântul Vincent de Paul.

Existe fiinţe pe care nu le cumperi nici cu rubine, nici cu aur. Marele şenior de Toulouse, căruia îi plăcea să citească sufletele, cunoştea acest adevăr şi îl accepta în aceeaşi măsură ca şi venalitatea majorităţii oamenilor. Există fiinţe cărora Dumnezeu le-a dat flacăra îngerului. Micul lazarist era dintre aceştia.

Căci trebuie, totuşi, să existe un refugiu pe pământ pentru cei aflaţi în mizerie.

Adunându-şi ultimele puteri, ieşise din palatul de Beautreilles, pe uşa orangeriei a cărei încuietoare o cunoştea – rămăsese deschisă pentru ieşirile şi intrările paznicului – şi după câteva clipe bătea la uşa mănăstirii lazariştilor aflată aproape de locuinţa sa.

Pregătise o frază pentru părintele Antoine: "Trebuie să mă ajuţi, părinte. Dumnezeu nu vrea ca eu să mor... şi sunt foarte aproape de asta". Dar nu putu scoate nici un cuvânt. De câteva zile devenise mut.

Joffrey de Peyrac dădu din cap şi, simţind sub tălpi podeaua mişcătoare a dragului său *Gouldsboro*, pe buze îi apăru un zâmbet. "Acest părinte Antoine! Poate cel mai bun prieten al meu. Cel mai devotat, cu siguranţă cel mai dezinteresat".

El, Peyrac, care domnise peste Aquitaine şi avusese una dintre cele mai mari averi din regatul Franţei, se încredinţase zile şi săptămâni de-a rândul acestor mâini plăpânde care ieşeau din mânecile sutanei tocite.

Preotul, nu numai că-l îngrijise şi-l ascunsese, dar tot el a avut ideea ca să ia locul şi numele unui ocnaş în convoiul care cobora spre Marsilia şi pe care el trebuia să-l însoţească.

Acel ocnaş, turnător al poliţiei, fusese asasinat de tovarăşii săi. Părintele Antoine, numit de curând preot al acestor ocnaşi nenorociţi, organizase substituirea.

Joffrey de Peyrac, aruncat pe paiele dintr-o căruţă, nu risca să fie trădat de tovarăşii săi de mizerie, fericiţi că scapă ieftin. Paznicii grosolani şi brutali nu-şi puneau întrebări cu privire la răufăcătorii pe care-i escortau. Totuşi, părintele Antoine ascundea printre puţinele sale lucruri, alături de obiectele necesare slujbei, caseta conţinând averea contelui.

La Marsilia se întâlniseră cu Kouasi-Ba, sclavul negru condamnat şi el la galere. Tot preotul îl adusese la stăpânul său

bolnav. Evadarea amândurora se organizase cu atât mai uşor, cu cât Joffrey de Peyrac, cu picioarele pe jumătate paralizate, era considerat de comitetele însărcinate cu stabilirea echipelor de ocnaşi ca *inutilizabil* şi, din această cauză, scăpase de o primă plecare pe mare, în echipa de trăgători la rame.

Refugiat cu sclavul său în cartierul oriental al marii cetăţi, liber, dar, cu toate acestea, ameninţat atâta timp cât rămânea pe pământul francez, căutase multă vreme un prilej de a se îmbarca.

Nu voia să o facă fără să-şi asigure o nouă identitate şi protectori care i-ar permite să umble fără riscuri prin ţările din Africa de Nord.

Astfel că trimisese un mesaj Sfântului Muftiu Abd-el-Mechrat, savant arab cu care întreţinuse multă vreme o corespondenţă cu privire la descoperirile cele mai recente din chimie.

Împotriva oricărei speranţe, înţeleptul musulman fusese întâlnit de mesager în oraşul său, Fez, cetate interzisă şi fabuloasă din Maghreb[1].

El îi răspunsese cu înţelepciunea spiritelor elevate pentru care singurele graniţe dintre oameni sunt cele care despart prostia de inteligenţă, ignoranţa de ştiinţă.

Într-o noapte fără lună, puternicul negru Kouasi-Ba, ducându-l în spate pe stăpânul său infirm, se strecura printre stâncile aride dintr-un golfuleţ din apropiere de Saint-Tropez. Cei din Berberia[2] îl aşteptau acolo, cu burnusurile lor albe, cu toate pânzele ridicate.

Erau, oarecum, nişte obişnuiţi ai locului pe care-l bântuiau cu plăcere în căutarea unor frumoase provensale cu faţa albă şi ochii negri. Călătoria se făcuse fără probleme. Pentru bărbatul scăpat de la rug, se deschidea o viaţă nouă. Prietenia sa cu Abd-el-Mechrat, vindecarea sa datorată mâinilor pricepute ale acestuia, legăturile cu Moulay Ismaël care, după ce l-a trimis să scoată aur în Sudan, îl însărcină cu o misiune pe lângă "Marele Turc"[3], organizarea comerţului cu argint care-l făcuse să ajungă unul dintre cei mai mari piraţi din Mediterana...

---

[1] Maghreb – zonă cuprinzând un grup de ţări din nord-vestul Africii.
[2] Berberia – teritoriu ocupat azi de câteva ţări din Africa de Nord.
[3] Sultanul de la Istanbul

Nu regreta, nimic din ceea ce lăsase în urmă! Nici eşecurile, nici înfrângerile. Tot ce îndurase şi făcuse i se părea interesant, demn de a fi trăit şi chiar trăit din nou, la fel ca necunoscutul pe care-l avea de aici înainte, în faţă.

Bărbatul adevărat se simte în largul său în vâltoarea aventurii, căutând pericolele. Inima lui este puternică. Există puţine lucruri în stare să înfrângă inima unui bărbat călit.

Cea a femeilor e mai fragilă, chiar dacă ele trec peste necazuri. Pierderea unei iubiri sau a unui copil poate să le întunece pentru totdeauna bucuria de a trăi.

Ciudate fiinţe sunt femeile, neajutorate şi crude, totodată! Crude când mint şi chiar mai crude când sunt sincere. Precum Angelica, ieri, când îi aruncase în faţă: "Te urăsc... Mai bine erai mort...".

CAPITOLUL 16

Era din vina copilei roşcate, având trăsăturile şi zâmbetul mamei sale. Gura îi era prea mare şi mai puţin perfectă, dar atât de asemănătoare ca expresie, încât, în ciuda părului diferit şi a ochilor negri, mici şi alungiţi spre tâmple – în timp ce ai mamei sale erau imenşi şi de o limpezime de izvor – el nu se îndoise, descoperind că era fiica Angelicăi.

Născută din carnea ei şi dintr-a altcuiva. Din îmbrăţişarea unui bărbat pe care Angelica îl primise, suspinând de dragoste. Cu aceeaşi faţă mirată şi palidă pe care ea i-o arătase, fără să ştie, în prima seară pe *Gouldsboro*.

Ascuns în spatele unei draperii, o văzuse trezindu-se şi aplecându-se asupra copilei. Gelozia îi sfredelise măruntaiele, pentru că în licărul asfinţitului îi apărea mai frumoasă decât o ştia el şi se întreba, cum arătase chipul iubitului aflat în trăsăturile fetiţei adormite.

Atunci când voise să înainteze către ea şi să-şi scoată masca, rămăsese nemişcat în faţa zidului care-i despărţea.

O auzise şoptind cuvinte duioase şi vorbind cu pasiune, foarte încet, copilei. Ea nu avusese niciodată asemenea comportament faţă de Florimond, fiul lui. Şi o lăsase aşa, parcă străină, fără să se arate.

*

După ce-şi pusese masca şi-şi luase sextantul, Joffrey de Peyrac ieşi pe punte şi văzu că protestanţii se retrăseseră de pe puntea mare, după ce-şi terminaseră, în sfârşit, întrunirea religioasă.

Încercă un sentiment de uşurare amestecat cu decepţie.

Apoi, strângându-şi mantia pe lângă corp, urcă pe dunetă pentru a determina latitudinea, dar fu intrigat de atitudinea maurului Abdullah.

Servitorul marocan, alè cărui mişcari păreau potrivite de zece ani după cele ale stăpânului său, nu păru că observă prezenţa acestuia.

Sprijinit de balustrada de lemn aurit care se afla în faţa uşilor de sticlă ale apartamentului căpitanului, el privea înainte, dar, în ciuda atitudinii sale calme, Joffrey de Peyrac, obişnuit să ghicească frământările sufleteşti, ghici că era cuprins de o emoţie violentă.

Semăna cu un animal gata să sară şi buzele sale puternice, albăstrii, tremurau pe faţa sa neagră cu reflexe aurii.

Simţind că stăpânul său îl urmărea, el îşi aplecă, cu viclenie, privirea, păru să se destindă, recăpătându-şi ţinuta impasibilă pe care şi-o însuşise în anii săi de tinereţe, atunci când fusese pregătit să-l apere pe sultanul Moulay Ismaël. Fiind unul dintre cei mai frumoşi şi mai pricepuţi trăgători din garda regelui Marocului, el fusese oferit drept cadou marelui mag Jeffa-el-Khaldoum, pe care sultanul îl onora cu prietenia sa.

De atunci, el îl urma pe toate mările globului. Îi pregătea de mai multe ori pe zi cafeaua, băutură de care un fost navigator din Levant nu se mai poate lipsi după ce a folosit-o atâta timp. Se culca de-a curmezişul uşii sale sau la piciorul patului. Îl urma mereu la doi paşi cu o carabină încărcată şi fuseseră multe clipe grele, bătălii, furtuni, complotări, în care Abdullah îi salvase viaţa.

— Te însoţesc, stăpâne, zise el.

Dar nu era în apele lui, căci ştia că privirea lui Jeffa-el-Khaldoum (diavolul) avea puterea să-i ghicească gândurile.

Şi cu precizie, privirea stăpânului întârzia pe direcţia în care se uita el însuşi cu puţin înainte. Vedea, oare, ceea ce vedea el şi-i urca temperatura, în ciuda frigului din jur?

— Eşti atât de nerăbdător să ajungem, Abdullah? întrebă contele.

— Aici sau acolo, ce contează, murmură arabul. La il la ha, il la la, Mohamed rossoul ul la...

Şi scoţând din djellaba sa un săculeţ conţinând o substanţă albă, luă cu vârful degetului arătător puţin şi se folosi pentru a-şi pune pe frunte şi pe obraji.

Rescator îl urmărea.

— De unde vine această melancolie?

Dinţii maurului se arătară într-un zâmbet strălucitor.

— O, eşti prea bun socotindu-mă egalul tău. Să mă ferească Allah să nu-ţi mai plac şi dacă trebuie să mor, te rog să-mi acorzi bunăvoinţa ca să fie de mâna ta. Căci e scris în Coran: "Când stăpânul taie capul sclavului său, el va avea dreptul la paradisul Credincioşilor"...

Spunând acestea, Abdullah o luă pe urmele stăpânului său. Dar în loc să urce spre dunetă, Rescator coborî câteva trepte şi porni pe coridorul îngust care ducea spre puntea de la proră.

Abdullah se cutremură din toată fiinţa. Stăpânul îl mai ghicise, deci, încă o dată. Îl urmă cu un amestec de nerăbdare şi de spaimă în faţa sorţii. Căci ştia, moartea se afla aproape.

CAPITOLUL 17

Pe puntea de la proră, soţiile protestanţilor îşi spălau rufele. Baticurile albe erau ca nişte pescăruşi pe o plajă îngustă. Când ajunse aproape de ele, Rescator începu să împartă saluturi cu pălăria, doamnei Manigault, doamnei Marcelot, mătuşii Anna, bătrânei domnişoare matematiciene căreia îi aprecia erudiţia, blândei Abigaël care roşi, tinerelor care nu îndrăzneau să-l privească.

Apoi se duse în faţa catargului mare şi începu să manevreze sextantul.

Simţi că ea era în spatele lui.

Se întoarse.

Angelica pălea sub efortul de a se stăpâni.

— Ieri am rostit nişte cuvinte înspăimântătoare împotriva dumitale, zise ea. Îmi fusese atât de teamă pentru copila mea încât nu mai eram eu însămi. Vreau să mă scuz pentru asta.

El răspunse după ce s-a înclinat.

— Îţi mulţumesc pentru acest demers politicos care nu era necesar. Deşi el nu poate fi de ajuns pentru a şterge nişte cuvinte care aveau, fără îndoială, meritul de a fi sincere. Crede-mă, am înţeles.

Ea îi aruncă o privire în care se amestecau durerea şi mânia.

— N-ai înţeles nimic, şopti ea. Apoi îşi lăsă pleoapele, ca şi cum ar fi fost obosită, nesfârşit de obosită.

"Atunci nu se apăra aşa, gândi el. Privea cu îndrăzneală în jurul ei, chiar când îi era teamă. Ipocriziei mondene îi datorează acest joc, destul de emoţionant, trebuie să mărturisesc, sau modestiei hughenote? Exista cel puţin un lucru pe care îl regăsea la ea. Acest aer de vigoare, de sănătate care radia de la ea ca de la soarele de vară. Şi, pe cuvânt, are în mod sigur, braţe foarte frumoase."

Sub privirea sa cercetătoare, Angelica suferea îngrozitor.

Voi să protesteze, dar momentul şi locul nu erau potrivite. Spălătoresele îi vedeau, marinarii, de asemenea, căci aveau întotdeauna privirile aţintite asupra stăpânului când el apărea pe punte.

De mai multe ori, încă de dimineaţă, dorise să se ducă la el pentru a-i vorbi. Fusese oprită de un sentiment amestecat de orgoliu şi de teamă, teama care o paraliza în faţa lui; îşi freca, jenată, braţele goale pe care le încălzea soarele.

— Copila şi-a revenit? întrebă el.

Ea răspunse afirmativ şi se îndepărtă, întorcându-se la taburetul ei.

"Iată! Asta-i viaţa! Rufele trebuiau spălate şi era cu atât mai rău dacă asta îl îngrozea pe domnul de Peyrac", îşi zise Angelica. Ar înţelege, că ea avusese de mai multe ori ocazia să facă treburi mai grele decât să danseze la Curtea regelui? Dacă vrei ca o femeie să dispună de toate armele seducţiei numai în folosul tău, îţi dai osteneala ca s-o aperi.

El o făcuse să înţeleagă cu au devenit doi străini. Se putea foarte bine ca, într-o zi, să devină duşmani. Ea începea prin a urî purtarea lui indiferentă şi dorinţa de a o înjosi. Dacă întâlnirea lor ar fi avut loc pe uscat, ar fi căutat poate să îl evite pentru a-i dovedi că nu era femeia care să se agaţe de cineva care o respingea.

"Din fericire, îşi spunea ea, frecând cu putere rufele, se găseau pe aceeaşi corabie şi nu puteau fugi unul de celălalt."

Ridicând din nou privirea, îl vedea din spate, cu umerii drepţi sub haina sa de catifea, cu mijlocul încins cu centură de piele, cu tocul pistolului cu pat de argint la şold.

Era el. Ah! Ce durere să-l simţi atât de aproape şi atât de absent. "Şi, totuşi, am dormit lângă inima lui, în aceste braţe am devenit femeie. La Candia, ştiind cine eram, mă ţinea pe după umeri şi îmi vorbea cu o blândeţe binefăcătoare. Dar la Candia eram alta. Cum pot face faţă răului pe care mi l-a făcut viaţa? Pe care mi l-a făcut Regele? El mă acuză că am fost amanta Regelui, căutând pretextul pe cel de a mă dispreţui şi de a mă respinge. Şi în timp ce eu luptam, el strângea în braţe alte femei. I-am cunoscut reputaţia în Mediterana. Eu nu mai aveam loc în amintirile lui. Acum îl încurc. Şi el ar fi preferat să fiu moartă de-a binelea, în deşert, din cauza şarpelui.

Dar n-am vrut să mor! Ca şi el.

Ne asemănăm, deci. Şi am fost soţ şi soţie. Împreună la bine şi rău, dincolo, chiar, de absenţă. Este imposibil ca amintirea să dispară şi dragostea noastră să nu reînvie de vreme ce suntem vii, amândoi."

Uitându-se la el, începură să o ardă ochii. Tremura.

*

— Ai să le rupi, tot frecând, mormăi Marcela Carrere, vecina sa. Parcă ai avea săpun de consumat!...

Angelica n-o auzea.

Ea îl vedea ridicându-şi sextantul, întorcându-şi profilul măştii spre orizont, vorbindu-i şefului de echipaj. Venea din nou spre femei şi le saluta pe gospodine cu graţia cu care s-ar fi adresat doamnelor de la Curte, măturând pământul cu pana pălăriei sale de fetru. Se adresa Abigaëlei, prea departe pentru ca Angelica să poată auzi schimbul de vorbe luate de vânt.

Prindea cu privirea ochii tinerei ai cărei obraji se colorau sub această atenţie masculină, neobişnuită pentru ea.

"Dacă o va atinge, am să urlu", gândi Angelica.

Rescator apucă braţul Abigaëlei şi Angelica se cutremură ca şi cum ea ar fi simţit pe piele contactul degetelor lui.

El o ducea pe Abigaël spre prora navei şi îi arăta ceva în depărtare, o vagă barieră albă primind razele soarelui, încă nişte gheţuri la care nu se mai gândeau din cauza vremii bune.

Apoi, sprijinit în cot, cu un zâmbet pe buzele puternice şi seducătoare, asculta cu atenţie cuvintele celei cu care vorbea.

Angelica putea ghici cum Abigaël se calma treptat şi, speriată la început de atenţiile unui personaj atât de înspăimântător, se va lăsa sedusă de farmecul spiritului său. Încurajată de faptul că este înţeleasă, îndemnată, încurajată să arate ce are mai bun în ea, s-ar însufleţi, şi delicateţea ei, ascunsă de austeritatea educaţiei, ar înflori pe obrazul ei dulce.

Dintr-o simplă convorbire cu el, ea va păstra amintirea de a fi trăit o clipă rară, de negăsit alături de camarazii ei.

În felul ăsta infailibil îşi găsea seducătorul calea spre inimile femeilor.

"Dar nu şi spre a mea, în orice caz, spunea cu furie Angelica. Sau, mai bine zis, nu şi-a dat osteneala să mă cucerească din nou."

Ştiuse să o rănească în acelaşi mod în care ştiuse să o seducă.

"Ce spera el să obţină, oare, asaltând-o sub ochii mei pe Abigaël?... Să mă facă geloasă? Să-mi dovedească ataşamentul lui? Să-mi arate că fiecare dintre noi, suntem liberi şi facem ce vrem? Şi de ce Abigaël?... Ah! se crede mai presus de legile omeneşti şi divine, şi, mai ales, de cele ale căsătoriei.

Ei bine, va afla că aceste legi există. Sunt şi voi rămâne soţia lui!"

*

— Nu bate aşa de tare lepedeul ăla, mai zise doamna Carrere, care folosea împreună cu ea hârdăul şi apa dată cu zgârcenie. O să strici lenjeria. N-o să avem prea repede alta de schimb.

"Credea el că va fi sensibilă la nişte calcule grosolane şi că-l va lăsa să se răzbune pe ea?"

Trăise la Curte, acel adevărat cuib de vipere. Nu se lăsase înghiţită de intrigile veninoase. N-o să moară ea azi, deşi fusese atinsă în suflet, căci el fusese dragostea ei permanentă.

Nu, nu s-ar agăţa de el dacă el n-ar dori-o şi nici n-ar vorbi despre nenorocirile pe care el nici măcar nu părea că le bănuieşte.

Nu ţii lângă tine cu forţa un bărbat şi este o dovadă de meschinărie să-i stârneşti remuşcările pentru a-l face să te iubească. La ce-ar ajuta să-i aducă aminte că din cauza lui atinsese ea culmea desfrâului?

Pe vremea aceea, nu trebuia să-şi apere şi el propria viaţă? Şi în condiţii cumplite, pe care ea nu le ştia.

Şi numai el ştia prin ce trecuse. Dacă l-ar iubi cu adevărat, n-ar trebui să mai pomenească vechile ei dureri.

*

Ca să se liniştească, Angelica îşi petrecea timpul potolindu-şi gândurile tumultoase. Ea respingea speranţa, descurajarea şi revolta, şi nu voia să lase loc decât răbdării şi calmului.

Şi începu să-l iubească ca pe o fiinţă umană, prietenoasă, pe această corabie *Gouldsboro* care le permitea să fie alături. Nava, care scârţâia atât de singură pe oceanul de culoare plumburie, îi lega.

Ea ar fi vrut ca drumul să dureze o veşnicie.

*

Rescator, se despărţise de Abigaël. Părăsea platforma pe scara din dreapta.

Doamna Carrère îi dadu cu cotul Angelicăi şi se aplecă spre ea:

— De când aveam şaisprezece ani, am visat la un pirat ca ăsta care să mă răpească şi să mă ducă pe mare, într-o insulă minunată

— Dumneata? făcu Angelica stupefiată.

Soţia avocatului făcu şmechereşte cu ochiul. Semăna cu o furnică neagră. Boneta înaltă din provincia Angoumois, permanent scrobită, părea, prin dimensiuni, că striveşte un corp subţire care născuse nu mai puţin de unsprezece copii. Ochii străluciră din spatele ochelarilor şi ea întări cele spuse:

— Da, eu. Am avut întotdeauna imaginaţie, ce vrei? Mă mai gândesc şi acum, uneori, la piratul visurilor mele. Acum, ocazia de a vedea unul aici, la câţiva paşi de mine, are asupra mea un efect deosebit. Şi apoi, masca aia... mă trec fiorii...

— Frumoaselor, am să vă spun eu ce-i cu el, zise doamna Manigault cu o voce care anunţa o ştire deosebită. Şi să nu se supere doamna Angelica, dar s-ar putea să ştiu mai multe despre el decât ştie ea.

— M-aş mira, făcu Angelica, printre dinţi.

— Ei bine, ce ştii dumneata? întrebară acele doamne apropiindu-se. E spaniol? Italian? Turc?...

— De la noi? Din La Rochelle?

— Am zis eu La Rochelle? făcu doamna Manigault ridicând umerii săi laţi, am zis "de pe la noi", adică de la mine.

— Angoulême! strigara în acelaşi timp femeile din La Rochelle, neîncrezătoare.

— Nu chiar, mai de la sud. Tarbes... sau Toulouse, adăugă ea cu regret, dar totuşi, este un senior din Aquitaine, un gascon, murmură ea cu o mândrie care făcu să-i sclipească ochii negri înfundaţi în grăsime.

Angelica îşi simţi gâtul strângându-se. Ar fi îmbrăţişat-o pe femeia aceea grasă. Îşi spuse că era absurd să fie emoţionată de lucruri care nu mai meritau osteneala. Cât valorau, într-adevăr, aceste amintiri la marginea mării Tenebrelor unde, în serile friguroase, se vedeau lucind aurore de sidef. Ele, amintirile, semănau cu florile uscate pe care le păstrează fiecare, având la capătul rădăcinii puţin din praful de acasă.

— Cum de a ştiut asta? continuă soţia armatorului. Mi-a spus într-o zi când m-a întâlnit pe punte: "Doamnă Manigault, ai accentul din Angouleme!". De aici până la a cunoaşte regiunea...

Doamna Marcelot, soţia papetarului, după ce-şi satisfăcu curiozitatea, nu vru să pară prea entuziasmată.

— Dar, nu ţi-a spus, dragă, de ce poartă mască, de ce nu-i plac întâlnirile şi de ce a plecat să se plimbe atât de departe de casa lui, de atâţia ani?

— Nu toată lumea poate sta în ţară. Spiritul de aventură suflă pe unde vrea el.

— Spiritul jafului, desigur.

O priveau pe Angelica cu coada ochiului. Încăpăţânarea acesteia de a nu vorbi despre *Gouldsboro* şi căpitanul său le devenea cu fiecare zi mai suspectă.

Îmbarcate pe o navă fără pavilion şi fără ţintă mărturisită, considerau că aveau dreptul la unele explicaţii.

Angelica rămânea tăcută, prefăcându-se că n-auzise nimic.

Femeile se îndepărtară în cele din urmă pentru a întinde pe frânghii rufele spălate.

Trebuia să profite de ultimele ore ale acestui soare minunat, căruia îi va urma în câteva zile frigul nopţii nordice. În cursul zilei, prospeţimea excepţională a aerului, oferea, când cerul era fără nori, câteva ore plăcute.

— Ce cald e! exclamă tânăra Bertille Marcelot, scoţându-şi bluza.

Şi, cum boneta îi alunecase, şi-o smulse şi-şi scutură părul blond.

— E aşa pentru că ne aflăm la capătul pământului, că soarele este foarte aproape şi încălzeşte atât de tare! O să ne prăjească! Avu un acces de râs pătrunzător. Cămaşa cu mâneci scurte îi ascundea sânii frumoşi, înalţi şi nişte umeri încă fragili, dar rotunzi şi tari.

Angelica, la câţiva paşi, cufundată în gânduri, îşi ridică ochii spre tânără.

"Poate că-i semănam când aveam şaptesprezece ani", îşi spuse ea.

Una dintre tovarăşele Bertillei o imită smulgându-şi şi ea bluza. Ea nu avea frumuseţea fiicei lui Marcelot, dar era durdulie şi deja frumoasă, ca forme. Cămaşa foarte deschisă îi aluneca pe piept.

— Mi-e frig, strigă ea. Oh! Asta mă înţeapă şi, în acelaşi timp, soarele mă mângâie. Ce bine e!

Celelalte adolescente râseră şi ele, ascunzându-şi invidia.

Angelica îşi încrucişă privirea cu cea a Séverinei cerând ajutor. Mai tânără decât celelalte, micuţa Berne era profund mirată de purtarea celor mai mari ca ea. Într-o pornire de protest, ea îşi strângea aprig la piept broboada neagră.

Angelica înţelese că se petrecea ceva neobişnuit.

Întorcându-se, îl zări pe maur.

Abdullah, sprijinit pe flinta sa de argint, le privea pe tinere cu o expresie dintre cele mai elocvente pentru o persoană pricepută. De altfel, nu era singurul care se lăsa atras de un tablou atât de fermecător. Nişte oameni din echipaj, cu faţa de culoare brun închis şi înfăţişări suspecte, începeau să se strecoare de-a lungul cablurilor de susţinere a catargurilor şi să se apropie cu o indiferenţă prefăcută.

Un fluierat al bondocului îi trimise la posturi.

Piticul aruncă o privire plină de ură către femei şi ei se depărtară după ce scuipară în direcţia lor.

Abdullah rămase triumfător, singurul bărbat din acel loc. Faţa sa de idol african se întorcea spre fructul dorinţelor sale, fecioara blondă pe care începuse să o râvnească de mai multe zile cu o dorinţă sporită de izolarea din mijlocul mării.

Angelica înţelese că trebuia să rezolve problema:

— Ar trebui să te îmbraci, Bertille, făcu ea sec, şi dumneata, Rachel. Sunteţi nebune de vă dezbrăcaţi pe punte.

— Dar e aşa de cald, strigă Bertille, ridicându-şi cu candoare ochii albaştri. Ne-a fost destul de frig înainte ca să nu profităm de ocazie.

— Nu e vorba de asta. Atrageţi atenţia bărbaţilor şi este imprudent.

— Bărbaţii? Dar care bărbaţi? protestă adolescenta cu voce ascuţită. Oh! el, făcu ea de parcă acum îl descoperea pe Abdullah. Oh! nu e el...

Ea izbucni într-un râs cristalin care se prelungea ca sunetul unui clopoţel.

— Ştiu că mă admiră. Vine în fiecare seară când ne întrunim pe punte şi de fiecare dată, când poate, se apropie de mine. Mi-a dat unele mici daruri: coliere de mărgele de sticlă, o mică monedă de argint. Cred că mă ia drept zeiţă. Îmi place asta.

— N-ai dreptate. Te ia drept ceea ce ești, adică...

Se întrerupse, pentru a nu le îngrijora pe Séverine și pe celelalte fete mai tinere. Fetițele erau naive, educate în spiritul Bibliei și protejate până atunci de zidurile groase ale locuințelor lor protestante.

— Îmbracă-te la loc, Bertille, insistă ea. Crede-mă, când vei avea mai multă experiență, vei înțelege sensul acestei admirații și vei roși de purtarea dumitale.

Bertille nu aștepta să aibă mai multă experiență pentru a roși până la rădăcina părului. Fața i se transformă, din cauza jignirii și zise, răutăcioasă:

— Vorbiți așa pentru că sunteți geloasă... Pentru că la mine se uită și nu la dumneavoastră. De data asta, nu dumneavoastră sunteți cea mai frumoasă... Doamnă Angelica, în curând eu voi fi cea mai frumoasă, chiar și în ochii celorlalți bărbați, care vă admiră astăzi... Iată, uitați-vă ce fac eu cu sfaturile dumneavoastră.

Și se întoarse cu o mișcare înspre Abdullah și îi adresă un zâmbet strălucitor al dinților frumoși ca perlele.

Maurul fremătă din toată ființa. Ochii îi sclipiră, în timp ce buzele i se lungeau misterios răspunzându-i la acel zâmbet.

— Oh! ce prostuță! exclamă Angelica. Bertille, încetează, încetează imediat; dacă nu, îți promit că-i voi spune tatălui dumitale.

Amenințarea își făcu efectul. Jupânul Marcelot nu glumea cu privire la capitolul bunei cuviințe și era foarte grijuliu în ceea ce o privea pe fiica sa unică și adorată. Își luă, deci, în silă, bluza.

Rachel se reîmbrăcase iute încă de la primele vorbe ale Angelicăi, căci avea, ca toate tinerele micii comunități, o profundă încredere în slujnica jupânului Berne. Insolența bruscă a Bertillei față de ea le încremenea pe fete.

Dar Bertille, nutrind o gelozie îndelungă, nu voia să se recunoască învinsă.

— Ah! Văd acum, de unde vine acreala dumneavoastră, continuă. Stăpânul navei n-a catadicsit să vă acorde nici o privire... Și, totuși, se știe că petreceți noaptea în cabina sa... Dar astăzi, el a preferat să-i facă curte Abigaëlei.

Izbucni în râsul ei nervos.

— Nu prea are cine ştie ce gust!... Fata asta bătrână şi uscată! Ce găseşte el, oare, la ea?...

Două sau trei din prietenele sale pufniră slugarnic în râs.

Angelica oftă a resemnare.

— Biete copile, prostia voastră, întrece închipuirea. Nu înţelegeţi nimic din ce se petrece în jurul vostru. Aflaţi cel puţin, dacă nu sunteţi capabile să judecaţi, că Abigaël este o femeie frumoasă şi atrăgătoare. Ştiţi că atunci când şi-l desface, părul îi cade până la brâu? Voi nu-l veţi avea niciodată atât de frumos, Bertille. Mai mult, ea are calităţi sufleteşti, în timp ce prostia voastră riscă să-i obosească pe destuii îndrăgostiţi atraşi de tinereţea voastră.

Mâhnite, fetele tăcură, nu prea convinse. Bertille se îmbrăca cu încetineală, observând că maurul era tot în acelaşi loc, statuie întunecată într-un burnus ca zăpada, fluturând în vânt.

Angelica i se adresă în arabă.

— Ce faci acolo? Du-te, locul tău este lângă stăpân.

El tresări ca trezit dintr-un vis, o privi cu mirare pe femeia care-i vorbea în limba sa.

Apoi, sub privirea verde a Angelicăi, teama se ivi pe faţa lui şi răspunse ca un copil surprins în greşeală:

— Stăpânul meu este încă aici. Pentru a-l urma, aştept să plece.

Angelica observă atunci că Rescator fusese oprit la piciorul pasarelei de către Le Gall şi trei dintre prietenii lui cu care discuta.

— Bun. Dacă-i aşa, vom pleca noi, hotărî ea. Veniţi, copii!

Ea se îndepărtă, alături de fete.

— Negrul, şopti Séverine îngrozită, doamnă Angelica, aţi băgat de seamă? O privea pe Bertille ca şi cum ar fi vrut s-o mănânce, nu alta.

CAPITOLUL 18

Dintre protestanţi, patru înaintaseră spre Rescator în timp ce el cobora scara de pe puntea de la proră. Faptul era rar. De la plecarea din La Rochelle, nici unul din hughenoţi nu căutase să-l abordeze şi să discute cu el. Îi împiedicase nepotrivirea dintre ei şi ceea ce reprezenta el în ochii lor.

Omul mărilor, fără rădăcini, fără patrie, fără credinţă şi lege, căruia, pe deasupra, îi datorau viaţa, nu putea să le inspire decât antipatie.

În afară de discuţia sa cu Gabriel Berne, nu mai existase nici o relaţie între ei şi cu fiecare zi încordarea creştea, iar ei deveneau, încetul cu încetul, duşmani.

De aceea, când Le Gall şi trei dintre camarazii săi îl abordaseră, el rămase în apărare.

După cum îi mărturisise lui Nicolas Perrot, apreciind calităţile reformaţilor, nu se amăgea deloc în ce priveşte dificultatea de a şi-i face aliaţi. Dintre toate sectele, aceasta, i se părea cea mai inabordabilă. Privirile unui indian sau cele ale unui negru semit au mai puţin mister şi reţinere decât cele ale unui quaker care a hotărât, odată pentru totdeauna, că tu eşti întruchiparea răului.

Erau acolo, în faţa lui, cu pălăriile lor rotunde, cu părul tuns scurt şi foarte îngrijit.

Toate mizeriile unei traversări făcută doar cu cămăşile de pe ei, nu-i determinaseră să aibă înfăţişarea dezordonată, atât de dragă oamenilor din echipaj. Acestora, dacă le-ar fi dat o pereche de foarfeci şi brice de cea mai bună calitate, tot şi-ar fi păstrat barba şi părul zbârlit, căci erau, majoritatea, mediteraneeni şi catolici.

Aceste cugetări îl făcură să zâmbească, dar cei patru hughenoţi îşi păstrau feţele încremenite. Ţi-ar fi trebuit multă pricepere să citeşti în ochii lor prietenie, indiferenţă sau ură.

— Monseniore, zise Le Gall, timpul trece şi noi nu facem nimic. Venim să vă cerem favoarea de a ne primi în echipajul dumneavoastră. M-aţi văzut la lucru ca pilot, când am trecut prin strâmtori. Înainte am navigat zece ani. Eram un bun gabier[1]. Vă pot fi util, atât eu, cât şi aceştia, căci ştim că aţi avut nişte oameni răniţi în faţa oraşului La Rochelle şi care n-au putut încă să-şi reia treaba. Eu şi camarazii mei îi vom înlocui.

Îi prezentă: Bréage, dulgher de marină, Charron, asociatul său pentru pescării la La Rochelle, şi el bun gabier, Marengouin, ginerele său, mut ca o cărţiţă, dar nu şi surd, care, îşi făcuse stagiul de mus înainte de a se ocupa de peşti şi de languste.

[1] gabier – marinar din serviciul cafaselor catargului.

— Marea ne cunoaşte şi ne mănâncă palmele să mergem să înnodăm câteva otgoane sau să cârpim nişte pânze, acolo sus, între vergi.

Le Gall avea o privire dârză, Joffrey de Peyrac nu uita deloc că el condusese *Gouldsboro* prin strâmtoarea dificilă din arhipelagul breton şi, dacă s-ar putea stabili vreo legătură între echipaj şi protestanţi, aceasta s-ar datora lui Le Gall.

Totuşi, şovăi mult înainte de a trimite după şeful echipajului şi de a-i prezenta cererea protestanţilor.

Bondocul, departe de a împărtăşi neîncrederea stăpânului său, se arătă, foarte satisfăcut. Ceva care semăna cu un zâmbet, îi întredeschise gura ca o lovitură de sabie peste dinţii săi stricaţi.

El recunoscu că-i lipseau nişte oameni. După cei pe care trebuiseră să-i debarce în Spania, efectivul era la limită, zicea el. Cei cinci răniţi în faţa oraşului La Rochelle îl puseseră pe butuci, lucrând cu mai puţin de jumătate din oamenii care ar fi trebuit. De unde, proasta dispoziţie pe care îi venea greu să şi-o ascundă.

— Bine, sunteţi angajaţi, zise Rescator celor patru din La Rochelle. Ştiţi englezeşte?

Ştiau destul pentru a înţelege ordinele bondocului. Îi lăsă pe mâinile lui Erikson şi se întoarse pe pasarela de la pupa.

*

Sprijinit de balustrada de lemn aurit, nu-şi lua ochii de la lumina orizontului, care, de dincolo de puntea mare cufundată dintr-o dată în întuneric, se strecura pe deasupra uşii în spatele căreia locuiau protestanţii. Angelica trăia acolo, printre fiinţele acelea pe care el le socotea ostile.

Ţinea cu ei, oare, şi era împotriva lui? Sau, singură, ca şi el, între două lumi. Nici aici, nici aiurea. Întunericul, învăluia nava. Erau aprinse torţele, felinarele. Abdullah, în genunchi, sufla în oala de pământ în care cărbunii aprinşi deveneau trandafirii, părând că veghează focul veşnic.

Tristeţea apăsătoare a nordului, spaima de marginile pământului care impresionase inima vikingilor şi a tuturor marinarilor din lume, destul de îndrăzneţi pentru a merge în direcţia stelei nemişcate, bântuiau pe marea devenită invizibilă.

Gheţurile nu mai erau de temut. Nimic nu anunţa furtună. Dar spiritul lui Joffrey de Peyrac rămânea neliniştit şi frământat. Pentru prima dată în existenţa lui de marinar, nava îi scăpa de sub control. Nici oamenii săi nu se simţeau în largul lor, căci vedeau îngrijorarea stăpânului. Nu-i mai stătea în putere să-i liniştească.

Povara tuturor acestor vieţi de care răspundea îi apăsa mai tare umerii şi se simţi obosit.

Cunoscuse deja răscruci ale vieţii, momente în care o etapă se sfârşeşte, în care trebuie să apuci într-o direcţie nouă, să o iei de la capăt. În ceea ce-l privea, în partea ascunsă a fiinţei sale, ştia că nu era vorba de un nou început. El continua numai, pe o cale dinainte hotărâtă, ale cărei perspective i se descopereau treptat.

Dar, de fiecare dată, trebuia să abandoneze elementele fiecărei existenţe, aşa cum şarpele se despoaie de pielea veche, lăsând în urmă prietenii.

De data aceasta trebuia să-l redea pe Abdullah deşertului său, căci n-ar suporta pădurea nordică. Jason l-ar duce, deci, spre orizonturile aurii ale Mediteranei ca şi pe bătrânul musulman Abd-el-Mechrat. Abdullah, paznicul său vigilent, îi salvase de multe ori viaţa. Pentru obiceiurile stăpânului său, el avea respectul pe care-l datorezi unor rituri sfinte. "Voi găsi oare un mohican pentru a-mi pregăti cafeaua? Nu, cu siguranţă, nu! Va trebui să te lipseşti de ea, turc bătrân, ce eşti!" Cât despre Abd-el-Mechrat, se instalase în cabina care i se amenajase în mod special sub spaţiul dintre punţi de la pupa, cu tot confortul posibil.

Cu corpul său fragil, epuizat de posturi, îngropat în blănuri, el scria neobosit. La şaptezeci de ani, dorinţa sa de cunoaştere rămâsese atât de ascuţită, încât îl rugase pe prietenul său de Peyrac să-l ia cu el să studieze Lumea Nouă. Înţeleptul ascet ar fi făcut foarte bucuros înconjurul planetei pentru a-şi reînnoi subiectele de meditaţie. Deschidere de spirit relativ rară la un musulman.

Abd-el-Mechrat era prea înţelept pentru a nu plăcea unui fanatic ca Moulay Ismaël, suveranul său.

Joffrey de Peyrac cunoştea acest lucru şi de aceea venise la rugămintea bătrânului, pe care îl iubea, ştiind că, prin aceasta, îi salva, probabil, viaţa.

*

Abd-el-Mechrat îl primise în încăperea bogat împodobită pe care-o avea atunci, prinţ savant şi sfânt ce era, foarte respectat de toţi, la Fez. Joffrey de Peyrac sosise de la Salé în litieră. Se revedea la picioarele prietenului său arab, neputând încă să creadă că rămăsese viu după această călătorie periculoasă şi că el, creştin, necredincios acoperit de ruşine, se afla în centrul misteriosului Maghreb, bolnav, cu sufletul obosit de suferinţele fizice pe care le îndura, neavând drept sprijin decât pe credinciosul negru Kouassi-Ba, el însuşi destul de înspăimântat că se află din nou printre ai săi.

"Toţi, nişte sălbatici, spunea rotind în jurul său ochii mari." Contele se întrebase de multe ori ce-l va aştepta la sfârşitul acestei expediţii.

Dar, acesta era Abd-el-Mechrat, prietenul său.

Îl întâlnise, altădată, în Spania, la Granada. Recunoscu silueta fragilă a doctorului arab, acoperită cu halatul alb, fruntea sa înaltă, deasupra ochelarilor mari cu ramă de oţel care-i dădeau înfăţişarea de bufniţă.

— Nu pot crede că mă aflu în faţa dumitale, la Fez, zise Joffrey de Peyrac, cu voce scăzută. Credeam că ne vom întâlni pe coastă, în secret. Regatul Maroc şi-a pierdut reputaţia de inviolabilitate sau puterea dumitale o depăşeşte pe cea a sultanilor pentru care un creştin nu trebuie să fie decât sclav sau mort? Onorurile cu care sunt înconjurat par un vis. Această iluzie va mai dura, oare?

— Sperăm, dragă prietene. Situaţia dumitale este într-adevăr, excepţională, căci beneficiezi de protecţii înalte pe care, în parte, le datorezi cunoştinţelor dumitale ştiinţifice. Dar pentru a nu dezamăgi speranţele care au fost puse în dumneata, trebuie mai întâi, să te faci sănătos! Sunt însărcinat să te vindec! Aş adăuga că asta este o problemă de viaţă şi de moarte pentru dumneata şi pentru mine, căci pot plăti cu capul un eventual eşec.

În ciuda dorinţei sale de a afla mai mult despre stăpânii de care se temea, bătrânul ascet, rănitul trebui să aştepte să se vindece pentru a avea dreptul la alte explicaţii.

El se supuse, cu curaj, tuturor tratamentelor şi exerciţiilor cerute de priceputul său prieten. Interesul de a deveni el însuşi obiectul unei experienţe ştiinţifice îl cuceri şi îl ajută să persevereze când deznădejdea şi suferinţa păreau să-l facă să dea înapoi.

Abd-el-Mechrat se aplecase asupra rănilor cu o mină mai întâi întunecată şi care se luminase treptat la vederea aspectului lor puţin îmbietor.

— Allah fie, deci, binecuvântat, repetase el. Nu numai că garantez, de aici înainte, vindecarea, dar prevăd că vei scăpa de o infirmitate care te-a chinuit toată tinereţea. Nu-ţi aminteşti ce ţi-am spus la Granada, după ce te-am examinat că dacă ţi-aş fi îngrijit de copil piciorul, n-ai fi fost niciodată şchiop?...

Şi îi explică de ce medicii din Europa atacă doar exteriorul răului, iar, la vederea unei răni, se grăbesc să o vadă închisă cât mai repede, la suprafaţă. Ce contează dacă, în spatele acestei membrane fragile pe care natura însăşi caută să o ţească cât mai repede posibil, continuă să existe cavităţi, carne alterată, învineţită, cauze de atrofieri sau de deformări ireparabile?

Ori, medicina arabă, sprijinindu-se pe ştiinţa veche a magilor, a vindecătorilor africani şi a îmbălsămătorilor egipteni, socoteşte pentru fiecare organ propriul său ritm de însănătoşire. Cu cât o rană e mai adâncă, cu atât trebuie să ştii să încetineşti şi nu să grăbeşti vindecarea.

Ligamentele nu se tratează, într-adevăr la fel ca alte elemente ale corpului.

Foarte satisfăcut de desfăşurarea începutului îngrijirilor sale, Abd-el-Mechrat îi mai spunea că tocmai datorită lipsei oricărui chirurg, fibrele rupte şi sfâşiate se refăcuseră în mod satisfăcător. De vreme ce, graţie cerului, scăpase de riscul teribil al cangrenei – singurul adevărat pericol al acestor tratamente lungi – el, Mechrat, n-ar avea aici decât de terminat o operă atât de bine făcută de maestrul Aubin, călăul Regelui Franţei şi atât de fericit continuată prin multiplele călătorii ale condamnatului la moarte pentru a scăpa de urmăritorii săi.

Abd-el-Mechrat îşi desăvârşea opera ca un giuvaergiu arab. El zicea: "Mersul dumitale va impune în curând respect chiar şi din partea prinţilor aroganţi din Spania!"...

Frânt, Joffrey de Peyrac nu cerea atâta. Se obişnuise destul de bine cu şchiopătatul, pentru a se mulţumi să-l regăsească mai mult sau mai puţin accentuat, dar repede, precum şi vioiciunea obişnuită şi folosinţa tuturor membrelor sale. Se săturase să fie o epavă ale cărei puteri scădeau cu fiecare zi.

Pentru a-l convinge să se supună încercărilor necesare, Abd-el-Mechrat se pricepu să-i demonstreze că era în interesul lui să se ascundă în spatele unei înfăţişări necunoscute de duşmanii săi. Dacă într-o zi ar încerca să pună din nou piciorul în regatul Franţei, cui i-ar trece prin cap să recunoască într-un bărbat care merge ca toată lumea pe cel care altădată era numit "Marele Şontorog din Languedoc"?

Ideea îl convinse pe rănit şi se arătă de atunci tot atât de încăpăţânat ca şi medicul său în încercarea de a ajunge la un rezultat aproape de perfecţiune. În ciuda balsamurilor şi a alifiilor calmante, trebui să îndure un lung martiriu. Să îşi mişte piciorul rănit, să-l oblige să se reeduce atâta vreme cât era încă sensibil, era chinuitor.

Abd-el-Mechrat îl forţă să înoate, ore întregi mai ales pentru a menţine rana deschisă. Medicul şi ajutoarele sale erau de neînduplecat.

Fiecare făcuse mai mulţi paşi către celălalt. Ascetul musulman vorbea la perfecţie franceza şi spaniola. Contele de Toulouse avea cunoştinţe de arabă pe care şi le îmbogăţea rapid.

Câte zile se scurseră, oare, astfel, în pacea adâncă din locuinţa arabului? Nici astăzi nu ştia. Săptămâni? Luni? Un an?... Nu le socotise. Timpul îşi oprise mersul.

Nici un murmur nu pătrundea până la palatul închis, în care nu se strecurau decât servitori tăcuţi. Lumea din jur dispăruse. Trecutul apropiat, cu tenebrele şi răceala închisorilor, împuţeala Parisului sau a ocnei, se estompau în mintea gentilomului francez şi totul îi părea numai o închipuire ivită din coşmarurile lui de bolnav. Realitatea adevărată era cea a unui cer albastru, profund, văzut dintr-o curte interioară pavată, parfumul trandafirilor, sporit de căldura zilei, şi amestecat cu cel al oleandrilor şi uneori al iasomiei.

Trăia deci!

CAPITOLUL 19

Veni şi clipa în care Abd-el-Mechrat îi vorbi, în sfârşit, despre protectorii a căror putere îl ţinea pe el, creştin, în inima Islamului, într-un cerc vrăjit unde nici un rău nu-i putea fi făcut. Înţelesese din aceste dezvăluiri că medicul său considera partida ca şi câştigată şi că vindecarea nu mai era decât o problemă de zile.

Medicul arab, început atunci să-i vorbească de răscoale care însângerau regatul Marocului. Află cu cea mai mare mirare că şi Fez cunoştea, din când în când, masacre cumplite. De fapt, i-ar fi fost de ajuns să privească peste zidurilor palatului pentru a descoperi spânzurători şi cruci ocupate aproape permanent, care-şi schimbau numai "clienţii". Aceste convulsii se datorau agoniei domniei lui Moulay Archy, căruia fratele său, Moulay Ismaël, îi smulgea puterea cu o lăcomie de vultur tânăr.

Moulay Ismaël era deja stăpânul. El dorea serviciile marelui savant creştin. El sau mai degrabă cel care-l reprezintă şi îl îndrumă încă din copilărie, ministrul său, eunucul Osman Ferradji.

Eminenţă cenuşie a unei puteri încă şovăitoare atunci, Osman Ferradji era un negru semit născut sclav al arabilor din Maroc; inteligent şi viclean, el ştia că rasa lui va fi un obstacol dacă nu se făcea de neînlocuit.

Urmărea, deci, mii de proiecte diferite cu perseverenţa şi precizia unui păianjen în pe pânza sa, fie scuturând un fir, fie repezindu-se să înnoade un altul, reuşind să-şi sufoce prada, chinuind-o rafinat.

Ministrul negru veghea la toate intrigile prinţilor şi poporului, format din arabi, berberi şi mauri care, toţi, habar n-aveau de economie şi prudenţă, dispreţuiau comerţul şi se ruinau în războaie şi risipă de tot felul, în timp ce mintea eunucului era, dimpotrivă, subtilă şi experimentată în comerţ şi în combinaţiile economice cele mai complicate.

Cuceririle lui Ismaël puneau în mâinile noului sultan nişte teritorii fabuloase de pe malurile Nigerului de unde sclavii reginei din Saba scoteau, altădată, aur. Puterea noului suveran se întindea acum până la pădurile de pe coasta Spicelor unde trăiau negrii goi la umbra unor copaci uriaşi, brânzarii, spălând aurul pâraielor şi căutându-l în piatra pisată şi în fundul unor puţuri adânci de trei sute de picioare.

Osman Ferradji vedea în asta un argument pentru a spori puterea protejatului său, căci tăria domniei sultanului precedent fusese compromisă de necunoaşterea unei bune gestiuni financiare. Nici succesorul său nu avea cunoştinţe mai multe, dar dacă minele cucerite cu sabia ar putea să prospere ca pe vremea lui Solomon şi reginei din Saba, Osman Ferradji îi garanta puterea care ar deveni durabilă.

Cunoscuse şi o primă decepţie când trimişii săi din sud se întorseseră pentru a-i aduce la cunoştinţă lenea deosebită şi reaua voinţă a triburilor negre. Acestea nu erau interesate de aur decât pentru a-l oferi zeilor şi a fabrica bijuterii, unicele veşminte şi podoabe ale femeilor lor. Ei otrăveau repede pe oricine căuta să-i facă să-şi schimbe gândurile.

Totuşi, numai ei, negrii din pădurea venerată cunoşteau secretele aurului. Constrânşi prin forţă, ei ar lăsa minele în ruină şi n-ar mai produce nimic. Acesta era ultimatumul lor de învinşi.

Marele Eunuc fusese îngrijorat când spionii săi interceptaseră scrisoarea trimisă de Joffrey de Peyrac ascetului musulman din Fez.

— Dacă n-ai fi fost decât un simplu necredincios dintre prietenii mei, mi-ar fi fost destul de greu să te apăr, explică Abd-el-Mechrat, căci în curând, asupra Marocului se va revărsa un val de intoleranţă. Moulay Ismaël spune că el este sabia lui Mohamed! Din fericire, vechile noastre lucrări cu privire la metalele nobile sunt de un nepreţuit folos.

Astrele consultate de Osman Ferradji îl avertizaseră că de Peyrac era un trimis al Destinului.

El ştia că domnia uzurpatorului instalat prin grija sa pe tron va fi lungă şi prosperă, dar stelele îi spuseseră că, în această prosperitate, un magician, deşi străin şi mizerabil, va juca un mare rol, căci, precum Solomon, el deţinea cunoaşterea unor

secrete ale Pământului. Întrebat, Abd-el-Mechrat confirmase profeţia. Savantul creştin, prietenul său, era cel mai priceput, în acea epocă, în cunoaşterea aurului. Reuşea chiar să-l scoată din pietre, acolo unde măcinatul cel mai fin nu permitea să separe nici cea mai mică bucăţică strălucitoare, graţie unor procedee chimice.

Au fost date ordine privitoare la acela pe care o soartă fericită – pentru Moulay Ismaël – îl alunga din Ţara Francezilor.

— Persoana dumitale este, de acum înainte, sacră în Islam, mai spuse medicul arab. Îndată ce te voi declara însănătoşit, vei pleca spre Sudan, cu escortă şi cu armata pe care o vei socoti necesară. Ţi se va da tot ce doreşti. În schimb, va trebui să faci în aşa fel încât să ajungă foarte repede câteva lingouri de aur, la Excelenţa sa, Marele Eunuc.

*

Joffrey de Peyrac cugeta. La prima vedere, el n-avea altă variantă decât să accepte să se pună în slujba prinţului musulman şi a vizirului său.

Propunerile care i se făcuseră îi împlineau dorinţele de savant şi călător. Ţările în care era trimis, de unde se trăgea Kouassi-Ba şi despre care îi vorbea adesea, îi bântuiau visele de multă vreme.

— Aş accepta, zise el în sfârşit, aş accepta fericit, cu pasiune chiar, dacă aş fi sigur că nu mi se va cere, pe deasupra, să mă fac maur. Ştiu că intransigenţa alor voştri este la fel cu cea alor mei. Sunt mai mult de zece secole de când se luptă Crucea cu Semiluna. În ceea ce mă priveşte, am respectat întotdeauna religia prin care o fiinţă umană găseşte potrivit să-şi slăvească Creatorul. Aş vrea să fie la fel şi cu mine. Căci, oricât de jos a căzut odată cu mine numele strămoşilor mei, nu pot să mai adaug la asta şi titlul de renegat...

— Dacă ar fi vorba de Moulay Ismaël, ai avea, într-adevăr puţine şanse să-ţi vezi visele implinite. El preferă, să aibă un nou slujitor al lui Allah pe pământ, decât aur în sipetele sale. Osman Ferradji, mare credincios de altfel, are alte ambiţii. Mai ales pe el trebuie să-l slujeşti bine. Nu ţi se va cere nimic ce n-ai putea accepta.

Şi bătrânul conchise vioi:

— Firește, te însoțesc. Trebuie să veghez la sănătatea dumitale, atât de prețioasă, să te asist la lucrări, și poate, să îndepărtez de dumneata vreo uneltire, căci țara noastră e prea diferită de a dumitale ca să pot să te las pradă evenimentelor.

Anii următori îl văzură pe gentilomul francez călătorind pe pământurile fierbinți ale Sudanului și pe cele, mai umbrite, dar nu mai puțin periculoase, ale pădurilor din Guineea și din Țara Elefanților. Muncii sale de cercetător și de producător de aur i se adăuga ceea de explorator.

Trebuia să pătrundă în mijlocul unor popoare necunoscute, pe care, vederea flintelor purtate de garda princiară de care el trebuise să se înconjoare, îi îndemna mai degrabă la revoltă decât la încredere.

Totuși, le convingea la supunere prin singura legătură care exista între el și acei sălbatici goi, sentimentul profund al pământului și al misterelor sale.

Când înțelese pasiunea care, de generații, îi împingea pe negrii din acele regiuni să coboare, punându-și viața în pericol, în pântecele pământului pentru a nu scoate uneori decât câteva bucățele de aur pe care le dăruiau idolului lor din lemn cioplit, el se simți cu adevărat frate cu ei.

I se întâmplă să rămână singur luni întregi în pădurea care îi îngrozea pe ceilalți tovarăși ai săi, oameni ai deșertului. Kouassi-Ba se oprea, și el, la marginea pădurii. Nu-l păstra decât pe Abdullah, un tânăr fanatic care hotărâse odată pentru totdeauna că magicianul alb avea *baraka*, adică talismanul magic. Și, într-adevăr, nu i se întâmplă, niciodată, nimic. Soldații prințului erau însărcinați mai ales cu escorta convoaielor de lingouri de aur care se îndreptau spre Nord.

Abd-el-Mechrat îl încurajă, în sfârșit, să se întoarcă spre Nord. Eunucul Osman Ferradji, mai mult decât satisfăcut de rezultatele obținute de magicianul său alb, le transmise cererea lui Moulay Ismaël, dornic să-i primească la Miquenez, capitala sa.

Între timp, sultanul își consolidase domnia.

Binefacerile stăpânirii sale se făceau deja simțite până și în capătul acestor ținuturi îndepărtate.

El însuşi negru de origine, după mamă, şi având, ca primă soţie, o sudaneză, recrutase pentru armată cei mai buni războinici din Sudan, din Sahelul nigerian şi de pe Nilul Superior, care-i era în totalitate devotată. La plecarea sa către Fez, Joffrey de Peyrac lăsase regiunile pe care le găsise în dezordine la sosirea sa, înfloritoare.

Micii sultani locali se supuseseră şi îşi încurajau acum supuşii să facă lucrări care-i mulţumeau pe stăpânii din Nord, de la care primeau, în schimb, mărfuri proaste, stofe şi flinte, aceste din urmă comori distribuite cu zgârcenie numai celor mai devotaţi.

După palatele roşii de pe malurile Nigerului, Miquenez, însufleţit, bogat, frumos şi plin de grădini minunate, oferea o imagine de civilizaţie.

Gustul fastului la arabi îi plăcea lui Joffrey de Peyrac, care, pătrunzând în oraş cu escorta sa îmbrăcată în cele mai strălucitoare uniforme şi înzestrată cu arme preţioase cumpărate de la traficanţii portughezi de pe coastă, sau de la negustorii egipteni din interior, îl impresionă puternic pe Moulay Ismaël.

Un suveran invidios l-ar fi făcut să plătească scump această ostentaţie. Contele de Peyrac avea experienţa aceasta în alte ţinuturi, cu Ludovic al XIV-lea.

Nu era un motiv de ajuns pentru a se renega, gândea el şi, pe când traversa oraşul pe calul său negru, acoperit cu o mantie de lână albă brodată cu argint, privea indiferent sclavii creştini care, cu greu, îşi târau poverile sub biciul soldaţilor.

Moulay Ismaël îl primi cu onoruri. Se simţea mulţumit că a obţinut de la necredincios servicii atât de mari fără să-l fi umilit prin constrângeri sau tortură.

Sfătuit de Osman Ferradji, care nu apăru la această întâlnire, Sultanul se feri mai întâi să abordeze, în faţa oaspetelui său, chestiunea la care ţinea cel mai mult, aceea de a aduce spre Allah un om de mare talent, pe care soarta îl făcuse să se nască pe partea greşelii.

Trei zile de sărbătoare pecetluiră prietenia lor. La sfârşitul acestor sărbători, Moulay Ismaël îl anunţă pe Joffrey de Peyrac că îl trimite ambasador la Constantinopol, pe lângă Sultan.

Dar cum gentilomul francez respinse o astfel de misiune, celălalt se întristă. Trebuia să admită că era încă vasalul

Sultanului de Constantinopole şi, într-adevăr, acesta îl voia pe magicianul alb.

Marele Turc voia să-i ceară să repete, cu argintul, miracolul aurului, înfăptuit pentru ilustrul său supus, regele Marocului.

— Aştia îşi închipuie că te închid într-un turn şi tu fabrici aur din balegă de cămilă, exclamă Ismaël sfâşâindu-şi mantia în semn de dispreţ.

Joffrey de Peyrac îl asigură pe Moulay că va rămâne credincios cauzei sale şi că nu va accepta nici una din propunerile care i-ar fi făcute şi care ar putea să-i facă rău suveranului Marocului.

Puţin după aceea, el sosea la Alger. După trei ani de călătorii fabuloase în inima Africii, fostul condamnat la moarte, smuls ca prin miracol din temniţele Regelui Franţei, se regăsea cu trupul refăcut şi reîntinerit, dar cu sufletul întristat, pe malurile Mediteranei.

*

Se gândise oare la Angelica, soţia sa, pe parcursul acelor ani lungi care s-au scurs? Soarta alor săi îl preocupase, oare? La drept vorbind, el ştia, cunoscând mentalitatea sexului slab, că orice femeie ar fi putut să-i reproşeze, cu cea mai bună credinţă din lume, că nu şi-a consacrat timpul unor regrete fierbinţi şi lacrimilor de durere.

Dar el era bărbat şi firea îl îndemnase întotdeauna să trăiască intens clipa prezentă. Iar sarcina de a supravieţui, se dovedise zdrobitoare.

Un reînviat nu păstrează decât o amintire ştearsă a trecerii sale prin regatul morţilor. Pe când îşi refăcea sănătatea la Fez, gentilomul nu-şi mai punea întrebări. Angajamentul pe care şi-l luase în faţa suveranului Marocului de a-l sluji în Sudan, îi oferea siguranţa vieţii lipsite de griji.

Căci, într-adevăr, la ce bun să reînvii dacă te trezeşti în pielea unei fiinţe respinse de toţi, neavând loc printre cei vii?

Acum mergea normal! Senzaţie miraculoasă şi surprinzătoare pentru el! Medicul său îl încurajase să urce pe

cal şi făcea lungi plimbări călare în deşert, pregătind cu grijă în gând amănuntele expediţiei viitoare.

Un om care n-are decât şansa oferită de un protector nu-şi poate oferi luxul de a-şi decepţiona stăpânul prin neglijenţă, sau plăceri.

Totuşi, într-o seară la Fez, pe când se întorcea la vila lui Abd-el-Mechrat, avu surpriza să descopere la lumina clarului de lună o frumoasă fată care-l aştepta întinsă pe perne. Avea ochii mari, o gură ca o rodie şi sub voalul uşor se ghicea un corp perfect.

Era atât de departe, el, fostul stăpân al curţilor, din Languedoc, de gândul de a face dragoste, când ea îi spuse că sfântul ascet însuşi o însărcinase să vină să umple nopţile oaspetelui său, de acum înainte socotit capabil să consacre femeilor nişte forţe pe deplin refăcute, graţie îngrijirilor sale.

Mai întâi râse. O privea desfăcându-şi iliţul şi eliberându-se de voaluri cu simplitatea rafinată a profesiei sale, amestec de cochetărie şi de firesc.

Apoi, la bătaia rapidă şi violentă a sângelui său, recunoscu în el dorinţa de femeie.

Aşa cum fusese atras de pâine când murea de foame, de izvor când murea de sete, lângă această piele de culoarea şofranului, cu parfum de ambră şi de iasomie, el se descoperi, în noapte aceea, definitiv viu.

Tot în noaptea aceea îi reveni, pentru prima oară, după luni nesfârşite, amintirea Angelicăi, vie şi obsedantă, astfel încât nu a putut să închidă ochii după aceea.

Femeia dormea pe covor, animal tânăr atât de liniştit, încât până şi răsuflarea ei părea imperceptibilă.

El, întins pe pernele orientale, îşi depăna amintirile. Ultima oară când strânsese o femeie în braţe, fusese Angelica, soţia sa, mica zână cu ochii verzi din mlaştinile din Poitou.

Era ceva ce se pierdea în negura timpului. Din când în când se întrebase în legătură cu soarta ei. Nu se îngrijora, căci o ştia în familia ei, ferită de singurătate şi de nevoi.

Odinioară, îl însărcinase pe Molines, fostul lui asociat din Poitou, să se ocupe de problemele financiare ale tinerei sale soţii în cazul în care lui i s-ar întâmpla o nenorocire. Ea

trebuia să se refugieze în provincie împreună cu cei doi fii ai ei.

Dar acum el o dori cu o violenţă ce îl făcu să se ridice din pat şi să caute în jurul său mijlocul magic pentru a regăsi zilele şi nopţile de atunci când era în braţele lui.

Când se căsătorise, la Toulouse, era oarecum plictisit la treizeci de ani, de aventurile cu femei.

Surprins de frumuseţea ei, fusese şi mai surprins când constatase că era neatinsă. Ea nu mai cunoscuse bărbat înaintea lui. Iniţierea acestei fete încântătoare, uimitor de sensibilă şi sperioasă, precum o căprioară sălbatică, era cea mai frumoasă amintire de dragoste a sa.

Celelalte femei încetaseră să mai existe pentru el. I-ar fi fost foarte greu să-şi amintească numele şi chiar feţele lor.

El o învăţase amorul, voluptatea. O învăţase şi alte lucruri pe care nu le credea de spus de un bărbat unei femei. Se ţesuseră nişte legături între minţile şi inimile lor. El văzuse cum i se schimbă privirile, corpul şi gesturile. Trei ani o ţinuse în braţe. Ea îi dăruise un fiu şi îl purta în pântece pe al doilea. Se născuse el, oare? Nu mai exista decât ea. Iar acum, acum o pierduse.

A doua zi, fu atât de întunecat încât Abd-el-Mechrat se informă cu discreţie dacă plăcerile pe care şi le oferise îi dăduseră deplină satisfacţie, dacă nu era decepţionat sau îngrijorat şi atunci ar fi putut interveni ştiinţa medicală. Joffrey de Peyrac.

În ciuda afinităţilor care existau între ei, el ştia că n-ar putea fi înţeles. Sentimentul este rar la musulmani, pentru care o femeie, obiect de plăcere, poate fi înlocuită cel mai uşor cu o altă femeie.

Cu totul altfel stau lucrurile când e vorba de un cal sau un prieten.

Joffrey de Peyrac se străduia să alunge obsesia pentru care se disprețuia oarecum. Ştiuse întotdeauna să se desprindă la timp de o chingă sentimentală, considerând drept slăbiciune să lași puterea dragostei să-ţi domine libertatea. Va accepta că Angelica cu mâinile ei fragile, cu râsul ei copilăresc, îl subjugase?

Ce putea face? Să se întoarcă la ea? Fără să fie prizonier, ştia că, în ciuda atenţiilor de care se bucura, nu-şi putea atrage

mânia unor fiinţe atât de puternice ca Moulay Ismaël şi vizirul său Osman Ferradji, în mâinile cărora se afla soarta sa.

Trecu greu peste vâltoarea dorinţei. Timpul, răbdarea, îl vor lăsa într-o zi, spera el, să regăsească femeia pe care n-ar putea s-o uite niciodată.

*

De aceea, când se întoarse pe malurile Mediteranei, primul gest al său a fost, să trimită un mesager la Marsilia pentru a afla ştiri despre soţia şi fiul sau fii săi. După o îndelungă cugetare, hotărî să nu apară printre foştii săi prieteni din regatul Franţei. Aceia îl uitaseră, probabil, demult.

Se mai adresă şi părintelui Antoine, preot al galerelor regale, cerându-i să se ducă la Paris şi să-l întâlnească pe avocatul Desgrez. Băiatul, descurcăreţ şi inteligent, care-l apărase curajos în procesul său inspira încredere.

Aşteptând, trebui să plece la Constantinopol. Dar, avusese grijă să comande unui meşter spaniol din Bône nişte măşti de piele fină şi rigidă care-i ascundeau faţa. Ţinea să nu fie recunoscut. Întâmplarea îl va face să se întâlnească, desigur, cu unii supuşi ai Maiestăţii Sale, Regele Franţei, precum şi cu unele din multele sale rude pe care le avea, ca senior de neam mare, printre nobilii străini. Numai la cavalerii de Malta avea deja doi veri. Mediterana, marea arenă a luptelor împotriva necredincioşilor, atrăgea blazoanele din Europa.

Sub flamurile berbere, situaţia fostului senior de Toulouse rămânea încurcată. Alungat de ai săi, el se integra în lumea opusă a Islamului, care, de secole, câştiga teren în faţa creştinătăţii. Decadenţei spirituale a acesteia, turcii otomani răspunseseră prin ocuparea unor ţări profund creştine până atunci: Serbia, Albania şi Grecia.

Peste câţiva ani vor bate la porţile de fier aurit ale Vienei Catolice. Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim, după ce pierduseră Marea Cretă şi apoi Radosul, nu mai posedau decât minuscula Maltă.

Or, Joffrey de Peyrac se ducea la Sultan. Conştiinţa îi era liniştită. Nu era vorba, într-adevăr, de a da ajutor duşmanilor

unei credinţe pe care el n-o renega. Avea o idee. Îi era clar că dezordinea care domnea în apele mediteraneene era datorată atât impozitelor abuzive ale Europei creştine cât şi pirateriei berbere sau cuceririlor otomane.

Dacă ne gândim bine, escrocheriile unui turc, relativ naiv în problemele comerciale, nu le-ar egala niciodată pe cele ale unui bancher veneţian, francez sau spaniol. Însănătoşirea monedelor reprezenta o misiune de pace la care nimeni nu se gândea. Pentru a face acest lucru, Joffrey de Peyrac va ţine în mâini controlul celor două mari pârghii ale epocii: aurul şi argintul şi ştia cum va face acest lucru. În urma discuţiilor cu Sultanul Sultanilor şi consilierii săi din Marele Divan, îşi instală cartierul general la Candia, într-un palat din împrejurimile oraşului. Tocmai dădea o petrecere când, mesagerul său, întors din Franţa, îşi anunţă sosirea. Îşi părăsi oaspeţii pentru a merge în întâmpinarea servitorului arab: "Vino! Intră repede. Vorbeşte!"

Omul îi înmânase o scrisoare a părintelui Antoine. Acesta îi relata pe scurt rezultatele anchetei sale de la Paris. Aflase prin avocatul Desgrez că fosta contesă de Peyrac, văduva unui gentilom pe care toată lumea îl credea mort, ars pe rug în Place de Greve, se recăsătorise cu un văr al său, marchizul du Plessis-Belliere, că avusese un fiu cu acesta şi că trăia la Curte, la Versailles, unde ocupa funcţii onorabile.

*

Mototolise hârtia în mâini.

Mai întâi nu-i veni să creadă! Imposibil!...

Apoi, evidenţa se impuse treptat, în timp ce descoperea, ca după o perdea care se sfâşie, cât de naiv fusese să nu-şi imagineze un astfel de deznodământ. Cât se poate de firesc, de fapt! O văduvă de o frumuseţe şi de o tinereţe strălucitoare avea ea să îngroape într-un vechi castel de provincie şi să ţesă covoare precum Penelopa?

Căutată, curtată, căsătorită, strălucind la Curtea Regelui Franţei, poate asta trebuia să fie soarta ei.

De ce nu se gândise mai devreme? De ce nu se pregătise pentru acestă lovitură? De ce suferea atâta?

Dragostea te face orb şi numai savantul conte de Peyrac nu ştia acest lucru.

Pentru că o modelase după gustul lui, era acesta un motiv pentru ca ea să nu scape niciodată de influenţa lui? Viaţa şi femeile sunt schimbătoare. Ar fi trebuit s-o ştie.

El se lăsase prins în capcana dulce a bucuriilor pe care i-o întindea spiritul tinerei femei, iute şi limpede ca apa torentelor de munte.

Abia începuse să guste plăcerea de a o simţi legată de el, când soarta îi despărţise iar femeia pe care o iubea, soţia sa, comoara sa, se oferise altora.

Cât se poate de firesc, îşi repeta el. Îl orbise ea într-atât încât să nu fi văzut niciodată la ea semne prevestitoare? O femeie care a primit atâta de la natură, nu este făcută să fie fidelă. Nu ştia el, din propria experienţă, puterea atracţiei ei, subtilă aură care-i însoţea mersul, cele mai mici gesturi ale ei, şi care era esenţa farmecului ei?

Sunt mai rare decât credem femeile născute pentru a-l cuceri pe bărbat. Nu numai pe un singur bărbat ales, ci pe toţi cei care se apropie de ele.

Angelica era dintre acestea. Cu inconştienţă, cu nevinovăţie... Cel puţin o crezuse! Câte calcule poatecă-şi făcuse încă de când o condusese la căsătoria Regelui? Atât de tânără încă, abia ieşită din adolescenţă, el ştia că avea calităţi pe cât de fascinante, pe atât de periculoase: un caracter de oţel, o inteligenţă intuitivă, viclenie. Cu toate acestea puse în slujba ambiţiei, până unde putea ea urca, oare?

Ei! până la frumosul marchiz du Plessis, favoritul Tronului, fratele Regelui!

Până la Regele însuşi, de ce nu?

Câtă dreptate avusese să nu se îngrijoreze pentru ea!...

*

În faţa ochilor scăpărători ai stăpânului său, mesagerul rămăsese mut, împietrit de spaimă. Joffrey de Peyrac strângea scrisoarea în pumni ca şi cum ar fi vrut să prindă gâtul alb al Angelicăi între degetele sale înţepenite.

Apoi izbucnise în râs. Dar râsul îl sufoca. Căci nu mai putea râde în voie de când i se spărsese vocea. Îngrijirile lui Abd-el-Mechrat nu putuseră găsi leac la asta.

Îi redase numai posibilitatea de a scoate vorbe ce puteau fi înţelese. Nu mai putea râde. Nici cânta.

Cântecul eliberează durerea din suflet. Şi astăzi, după atâţia ani, pieptul i se umplea de strigăte care nu puteau ieşi. Se obişnuise cu această mutilare, dar în ceasurile de disperare o suporta greu. Ore de disperare pe care nu le datora decât Angelicăi! Restul, şi-o repetase de sute de ori, nu-l atinsese: chinurile trupului, exilul, ruina, le-ar fi suportat uşor. Dar ar fi existat EA.

Ea fusese singura lui slăbiciune. Singura femeie care l-a făcut să sufere. Şi pentru asta n-o putea ierta.

Merită să suferi, pentru dragoste? Merită să suferi, pentru o femeie?

CAPITOLUL 20

Şi acum când, departe de tot ce a fost trecutul lor, vasul *Gouldsboro* îi ducea pe amândoi în noapte, acum când el nu mai era decât Rescator, un corsar tăbăcit de sarea mării şi de aventuri, de lupte, de intrigi, de uri ale unor oameni care luptau pentru putere, de sabie, de foc, de aur sau argint şi când Angelica devenise o femeie atât de diferită de cea care-l făcuse să sufere, avea să recadă, oare, în vechile capcane ale chinurilor şi regretelor de care se credea eliberat?

Începu să măsoare cu mânie covorul din cabina sa. Se opri lângă un seif, îl deschise şi ridicând stofele şi mătăsurile care o acopereau, scoase de acolo o chitară. Cumpărată de la Cremona, pe vremea când mai spera să-şi recapete vocea, rămăsese şi ea, ca şi el, adesea mută. Îi mai ciupise uneori corzile, pentru a face plăcere unor însoţitoare de ocazie, dar acompaniamentul fără glas îl decepţiona. Îşi păstrase, totuşi, măiestria de odinioară.

Şi venea mereu clipa în care, furat de muzică, simţea cum aerul îi umflă plămânii şi puterea cântecului începea să-l înalţe.

Încercă şi de data aceasta. Vocea sa spartă, răguşită şi neîndemânatică, mutilând melodia, îl opri. Scutură din cap. "Copilării! Ah! Bătrânul nu va accepta niciodată să se târască pe pietrele de pe drum. Cu cât merge mai departe, cu atât mai mult ar vrea să păstreze totul, să îmbrăţişeze tot. Nu spune oare legea că ceva se schimbă în altceva? Poţi să cunoşti în acelaşi timp şi bucuria de a iubi şi libertatea inimii?

Şi deodată, mânat de o presimţire, traversă încăperea şi deschise brusc uşa care dădea spre balcon.

Acolo era ea, fantoma celeilalte femei şi faţa albă ivindu-se în noapte, sub mantia neagră, îi amintea, fără să o reînvie, pe cea pe care tocmai o evocase.

Fu cuprins de o ruşine absurdă la gândul că ea asistase la încercările sale neîndemânatice. Folosi un ton deosebit de nepoliticos.

— Ce făceai aici? Pasagerii nu trebuie să umble pe punte decât la orele stabilite. Numai dumneata îţi permiţi să mergi de colo-colo după cum vrei. Cu ce drept?

Angelica îşi muşcă buzele. Adineauri, pe când se apropia de apartamentele soţului ei, fusese răscolită de sunetul chitarei. Dar altceva o împinsese în aceste locuri.

Zise, străduindu-se să fie calmă.

— Am motive serioase să nu respect disciplina de la bord, domnule. Veneam să-l întreb ceva pe Abdullah, servitorul dumitale. E la dumneata?

— Abdullah? De ce?

Întoarse capul, căută silueta maurului îmbrăcat în halatul său alb şi nu-l zări.

Ea insistă, plină de nelinişte.

— Nu e aici?

— Nu... De ce?

— Una dintre fete a dispărut... şi mă tem pentru ea... din cauza acestui maur.

CAPITOLUL 21

Séverine şi Rachel se strecuraseră până la Angelica.

— Doamnă Angelica, Bertille nu-i acolo.

Ea nu înţelegea ce voiau să spună fetele.

Rachel îi povesti că în momentul în care se întorceau la bateria dintre punţi, care le servea tuturor de locuinţă, Bertille hotărâse să mai rămână afară.

— De ce?

— Oh! e cam nebună, zise Rachel. Zicea că s-a săturat să stea înghesuită într-un grajd şi că-şi doreşte puţină singurătate. La La Rochelle avea camera ei, adăugă fiica mai marea familiei Carrere cu o admiraţie invidioasă.

— Dar au trecut peste două ore şi nu s-a întors, insistă Séverine alarmată. O fi luat-o, poate, vreun val?

Angelica se ridică şi merse după doamna Marcelot care tricota în colţul ei cu două vecine. Lumea îşi făcuse unele obiceiuri, se făceau vizite de la un colţ la altul.

Doamna Marcelot păru surprinsă. O credea pe Bertille cu prietenele sale. Toată lumea fu imediat alarmată şi trebuiră să se plece în faţa evidenţei: tânăra lipsea.

Jupânul Marcelot se repezi furios afară. Bertille îşi cam făcea de cap de câteva zile. Avea să afle pe pielea ei că o fată trebuie să rămână supusă părinţilor ei în toate împrejurările.

Se întoarse după puţin timp, îngrijorat. N-o găsea.

— Doamnă Angelica, vă rog să mă ajutaţi. Dumneata cunoşti limba acelor oameni. Trebuie să vină cu noi, s-o căutăm.

— Marea e agitată, zise avocatul Carrère. Tânara a putut fi luată de vreun val, ca Honorine, alaltăieri.

— Doamne! Gemu doamna Marcelot prăbuşindu-se în genunchi.

Toţi erau cenuşii la faţă. Erau la a treia săptămână de traversare, cea în care, în situaţii grele, rezistenţa morală slăbeşte şi iritarea creşte.

Angelica n-avea nici un chef să-l urmeze pe papetar pe punte. Bertille, aiurită ca toate fetele de vârsta ei, îşi prelungea probabil reveria, în vreun colţ retras, fără să-şi închipuie că

lumea se îngrijora pentru ea. Dorinţa ei de singurătate era, la urma urmei, foarte uşor de înţeles. O încerca fiecare. Totuşi, Angelica, simţindu-se oarecum responsabilă, o rugă pe Abigaëlei să o supravegheze pe Honorine, cât lipseşte ea.

Afară, îi întâlni pe Marcelot, Berne şi Manigault discutând cu bondocul care le arăta prin gesturi să se întoarcă la locul lor. El refuza orice explicaţii. Făcu semn oamenilor săi care îi apucaseră pe cei trei protestanţi de la subsuoară.

— Nu mă atingeţi, bandiţilor, urlă Manigault că vă pocnesc.

Era de două ori mai voinic decât maltezii măslinii care-i cereau să se domolească, dar aceia aveau cuţite. Se grăbiră, dealtfel, să le scoată de la centuri.

Intervenţia canadianului Nicolas Perrot opri, încă o dată, vărsarea de sânge care se profila.

Angelica îi povesti despre întâmplare.

El îi traduse cuvintele neînduplecatului Erikson, dar acesta avea ordine limpezi. Nici un pasager pe punte după ce se întunecă. Totuşi, se miră aflând că una dintre fete dispăruse.

Din când în când, Marcelot, striga, cu mâinile pâlnie: "Bertille, unde eşti?". Nu răspundea decât vântul şi trosnetul permanent al navei clătinându-se pe valurile negre.

Vocea papetarului se stinse.

Erikson permise în cele din urmă prezenţa tatălui. Ceilalţi, zicea el, trebuiau să se întoarcă în spaţiul dintre punţi şi fură încuiaţi acolo.

Angelica rămăsese lângă Nicolas Perrot.

— Mi-e teamă, îi mărturisi ea, cu jumătate de voce. Vă spun că mi-e teamă mai puţin de mare decât de oameni. Nu cumva unul dintre ei, găsind-o pe tânără singură, ar fi căutat să o ducă cu el?

Canadianul vorbi în engleză cu şeful de echipaj.

Acesta mormăi, dar după ce se legănă caraghios în mers, se depărtă, aruncând câteva cuvinte peste umăr.

— Zice că va face apelul tuturor membrilor echipajului de la cei care sunt de gardă la catarg, până la cei care sunt la odihnă. În acest timp, vom scotoci puntea.

Tot el le procură nişte făclii. Până şi cel mai mic colac de frânghii fu cercetat şi Nicolas Perrot merse până la a căuta în interiorul şalupei şi a bărcii de salvare.

Se reîntâlniră în faţa postului de gardă, sub cabina de la pupa, de unde îi striga bondocul.

— Toţi oamenii sunt prezenţi, le spuse el. Nici unul lipsă. Nişte marinari mâncau supă la lumina slabă a lămpilor cu ulei. Atmosfera încețoşată de fumul pipelor era de s-o tai cu cuţitul. Duhnea a tutun şi alcool.

Văzând întoarse spre el acele feţe tăbăcite, cu ochii negri şi lucitori, jupân Marcelot înţelese că marea nu era singurul pericol la care se expunea Bertille. "Credeţi că unul din acei indivizi ar fi putut atenta la pudoarea fiicei mele?", şopti el devenit tot atât de alb ca şi gulerul cămăşii sale.

— Nici unul dintre aceia, în orice caz, de vreme ce sunt prezenţi.

Dar, odată pornită, imaginaţia papetarului înghiţea etapele.

— Asta nu dovedeşte nimic. După înfăptuirea nelegiuirii ar fi putut să fie sugrumată şi aruncată în mare pentru a nu putea vorbi...

Tâmplele i se acopereau de sudoare.

Erikson propuse nişte oameni pentru a scotoci nava de la un cap la altul. Dar Angelica se gândi deodată la maurului Abdullah şi se avântă spre etajul superior.

Maurul nu era, aşa cum ar fi trebuit să fie, de gardă în faţa uşii stăpânului său.

Angelica stătea nemişcată, implorând în adâncul sufletului ei: "Doamne, fă să nu fie aşa. Ar fi prea îngrozitor, pentru noi toţi".

În spatele geamurilor, se auzea sunetul unei chitare. Apoi, Joffrey de Peyrac apăru pe neaşteptate în faţa ei, aspru şi nemilos. Vorbindu-i de Abdullah, ea se aştepta să-i vadă reizbucnind mânia.

Dar, dimpotrivă, el păru să-şi regăsească sângele rece obişnuit. Într-o clipă, redeveni comandantul navei. Privea locul în care stătea de obicei Abdullah şi pe care, de ani de zile, sclavul maur nu-l părăsise niciodată fără ordin. Sprâncenele i se încruntară şi înjură:

— La dracu, ar fi trebuit să-l supraveghez. Haideţi repede!

Joffrey de Peyrac ajunsese pe puntea inferioară, "strada mare". Deschise el însuşi, încuietorile unui tambuchi. Intră şi începu să coboare, ajutându-se numai cu o mână, cu cealaltă ţinând lampa. Angelica era atât de stârnită încât îl urmă, fără să ia în seamă înclinaţia mare a scării.

Nicolas Perrot li se alătură, apoi, de bine, de rău, jupân Marcelot.

Continuau să coboare. Niciodată Angelica n-ar fi putut crede că o corabie este atât de adâncă. Un miros sălciu şi umed o sufoca.

Se apropiară, în sfârşit, de un coridor întunecos.

Joffrey de Peyrac puse mâna pe deschizătura lămpii pentru a-i acoperi lumina. Atunci, ceva mai departe, la capătul culoarului, Angelica ghici o altă luminiţă, sângerie, ca o flacără în spatele unei cortine de purpură.

— E acolo? şopti Nicolas.

Joffrey de Peyrac făcu un semn afirmativ. Jupân Marcelot se chinuia pe ultima treaptă, susţinut de o umbră tăcută şi sigură, cea a indianului, care se strecurase în spatele stăpânului său.

Contele îi întinse lanterna canadianului indicându-i printr-un semn să-i lumineze coborârea papetarului.

Apoi porni pe culoar. Mergea repede şi fără nici un zgomot. Şi în acea linişte, în care se auzea vuietul înfundat şi, parcă, îndepărtat al mării, urechile Angelicăi, credeau că percep sunetele unei melopee stranii, care creştea, cobora, de la strigăt la murmur, pe două note răguşite. Nu, nu visa. Incantaţia, pe măsură ce se apropiau, umplea mintea precum urmele unui vis urât, pe culoarul strâmt, întunecos şi lipicios.

Strigătul acela devenea brutal ca o rugăminte insistentă, apoi murea şi se prelungea mult, cu o notă dureroasă şi ameninţătoare şi-i aminti Angelicăi de tânguiala sălbăticiunilor când fac dragoste, noaptea, în munţii Rif[1].

Părul i se zburli şi cu un gest inconştient, se agăţă de braţul soţului ei. Acesta pusese mâna pe perdeaua roşie zdrenţuită şi o dădu de-o parte.

---

[1] Rif – lanţ muntos în Maroc.

Spectacolul care li se înfăţişă ochilor era înspăimântător.

Şi, în acelaşi timp, de o atât de neobişnuită frumuseţe, încât Joffrey de Peyrac rămase o clipă pe loc, ezitând, parcă, să intervină.

Această gaură, din fundul măruntaielor navei, acest coteţ, luminat prost de o lampă de argint, era bârlogul maurului.

Îşi îngrămădise aici comorile, prada lui din anii lungi de campanii pe mare.

Erau cufere de piele pline cu mii de mărunţişuri sclipitoare, covoare, pernuţe de mătase destrămată, sticle şi pahare fără picior din sticlă ordinară, albastre sau roşii sau negre şi farfurii de email vechi asemenea unor broderii. Dintr-un sac de piele de capră se scurgeau pe jos bijuterii din aur şi din pietre preţioase. Nişte snopi de cânepă, pe jumătate putredă, de umezeală, atârnau de perete, destinate marghilelei ale cărei alămuri străluceau în semiîntuneric.

Un miros greu de mosc, se combina cu cel proaspăt de mentă şi cu celălalt, pătrunzător, al sării de mare care albise cele câteva obiecte preţioase adunate acolo de acel fiu al deşertului.

Şi, în această dezordine somptuoasă şi mizerabilă zăcea Bertille, leşinată.

Coama ei blondă se răsfirase pe covor amestecându-se cu bijuteriile împrăştiate. Braţele inerte semănau cu nişte tulpini albe fără vlagă.

Maurul nu-i scosese hainele. Numai picioarele îi erau dezgolite. Ieşeau în evidenţă, palide, sidefii, atât de fine şi de graţioase, încât, păreau că aparţin unei făpturi de vis, o nimfă transparentă, modelată din alabastru de mâna unui zeu.

Aplecat asupra acestei fiinţe fragile, maurul gâfâia şi spunea rugăciuni.

Corpul său, în întregime gol, nu mai era decât o minunată statuie din bronz, agitată de frisoane şi de mişcări convulsive. Între braţele sale înţepenite pe care se sprijinea, se vedea tresărind săculeţul de piele, atârnându-i de gât, care conţinea amuletele "binecuvântării" sale.

Precum două coloane negre, braţele sale păreau că închid prada pe care o furase.

Părea uriaş, enorm, cu toţi muşchii corpului său umflaţi de dorinţă care-l stăpânea.

De-a lungul şirei spinării şi a mijlocului său, scăldate în sudoare, fiecare din mişcările sale înfăşura nişte şerpi de aur.

Pe buzele întredeschise, melopeea fermecătoare devenea rapidă, insistentă, sincopată, până la isterie...

— Abdullah!

Cântul diavolesc se întrerupse brusc.

Vocea înfundată a stăpânului smulse pe nebun din extazul său.

— Abdullah!

Maurul tremură ca un copac sub secure. Şi, deodată, scoţând un răget, se ridică, se aruncă în spate, cu pupilele incandescente, cu spume la gură.

Mâinile sale înşfăcară un iatagan agăţat de perete. Angelica scoase un strigăt ascuţit. Lama lui şuieră la două degete de capul lui Joffrey de Peyrac. Acesta se aplecase la timp.

Din nou, lama ucigătoare era cât pe-aci să-l atingă. Îl evită încă o dată. Îi vorbea pe limba lui, încercând să-l facă să judece. Dar arabul îl domina. Dorinţa lui frustrată îl făcea de o forţă incredibilă.

Nicolas Perrot interveni şi el şi timp de câteva momente, în cabina strâmtă se dădu o luptă sălbatică şi nesigură.

Lampa cu ulei fu lovită şi se răsturnă pe jumătate.

Ars la umăr, Abdullah scoase un urlet. Şi, deodată, păru că-şi vine în fire.

Patima care îl transformase îl părăsi. Reveni la starea obişnuită, un servitor supus greşelii şi privi în jurul lui cu nişte ochi speriaţi. Corpul său mare începu să tremure în timp ce, încet-încet, sub apăsarea mâinii stăpânului său, aluneca în genunchi. Deodată se curbă, cu fruntea la pământ, între braţele împreunate, murmurând cuvinte aspre şi resemnate.

Angelica se aplecase asupra Bertillei. Ea era numai leşinată de spaimă. Nu fusese lovită. Poate numai puţin sufocată cu mâna care-i înăbuşise strigătele, în timp ce maurul, cu forţa sa herculeană, se strecura cu prada sa până în fundul navei.

Angelica o ridică, o zgâlţâi puţin şi-i potrivi repede hainele de pe ea. Nu atât de repede, totuşi, încât jupân Marcelot să nu poată surprinde semnificaţia scenei pe care o descoperea.

— Oroare! Şi ruşine! strigă el. Fata mea, copilul meu! Doamne!

El căzu în genunchi lângă Bertille, strângând-o la piept, chemând-o cu disperare, apoi, ridicându-se, se năpusti asupra maurului prăbuşit şi începu să-l lovească. Văzând iataganul, puse mâna pe el înainte să aibă cineva timp să prevadă gestul său.

Braţul lui Joffrey de Peyrac opri încă o dată, în ultima clipă, lama ucigătoare. Lui însuşi şi lui Nicolas Perrot, precum şi indianului, le fusese deosebit de greu să-l stăpânească pe jupân Marcelot. În cele din urmă, acesta cedă şi se potoli.

— Blestemată să fie ziua în care am pus piciorul pe nava asta, murmură el, cu privirile rătăcite. Am să-l ucid pe mizerabilul ăsta cu mâna mea, vă jur.

— Eu sunt singurul stăpân la bord, după Dumnezeu, răspunse aspru Rescator. Numai eu împart dreptatea.

— Te voi ucide şi pe dumneata, zise Marcelot, livid. Ştiu acum cine eşti, un bandit, un josnic traficant de carne de om, care nu şovăi să distribui soţiile şi fiicele noastre drept răsplată, echipajului dumitale şi ne vinzi, pe noi, mari hughenoţi din La Rochelle, ca pe sclavi. Dar n-o să-ţi meargă... Îşi trase cu greu răsuflarea în tăcerea apăsătoare. Joffrey de Peyrac continua să stea în faţa negrului prăbuşit şi gemând. Avea un zâmbet straniu care îl făcea înfricoşător.

— Îţi înţeleg emoţia, jupâne Marcelot, zise el calm. Deplor acest incident...

— Simplu incident! sughiţă papetarul. Dezonoarea fiicei mele! Martiriul unei nefericite copile care.... strânse din umeri şi băgându-şi faţa în mâini, scoase un suspin.

— Jupâne Marcelot, vă implor, zise Angelica. Ia seama la ce spun! Slavă cerului, am sosit la timp. Bertille nu va mai avea de ce se teme. Şi această lecţie îi va servi să fie, pe viitor, prudentă...

Dar papetarul părea că nu înţelege cuvintele care-i erau adresate şi nu-i dădeau drumul neştiind ce ar fi în stare să facă. Bertille, venindu-şi în fire, strigă:

— Tată! Tată!

El se duse lângă ea pentru a o linişti. Apoi o ridică în braţe.

Dusă de tatăl său şi de canadian, gemea ca o muribundă, apoi scotea din când în când nişte strigăte isterice. Fu întinsă pe patul tare, făcut din paie. O respingea pe mama ei, dar, fără să ştie de ce, se agăţă de Angelica, care fusese obligată să rămână la căpătâiul ei, în timp ce, deasupra capetelor lor, se încrucişau întrebările, exclamaţiile, relatările şi amănuntele cele mai neverosimile.

— Presimţirile dumitale erau drepte, Manigault, zicea papetarul copleşit. Şi biata mea copilă a fost prima lor victimă...!

— Presimţiri! repetă Manigault. Vrei să spui: certitudini, biet prieten. Ceea ce a surprins Le Gall din planurile acestor criminali, nu lasă nici un dubiu asupra intenţiilor lor. Suntem nişte prizonieri destinaţi unei soarte groaznice...

Nişte femei începură să plângă. Bertille urlă mai tare, luptându-se cu un adversar nevăzut.

— N-ai de gând să te potoleşti? strigă Angelica.

Îl apucă pe papetar de guler şi-l zgâlţâi:

— De câte ori trebuie să-ţi repet că nu i s-a întâmplat nimic grav? E tot atât de neatinsă ca în ziua ei de naştere. Nu eşti în stare să înţelegi şi să-ţi linişteşti nevasta şi fata?

Jupân Marcelot bătu în retragere. Angelica avea la mânie o înfăţişare pe care un bărbat o înfrunta destul de greu. Avocatul Carrere continuă:

— Recunoşti chiar dumneata că ai intervenit la timp, rânji el, ceea ce înseamnă că dacă ai fi intervenit mai târziu, nefericita copilă...

— "Nefericita copilă" a făcut totul pentru a da de necaz... şi ea o ştie bine, zise Angelica, aruncând o privire victimei, care şi deodată să plângă şi păru stânjenită.

— Vrei să insinuezi că fiica mea a provocat omagiile respingătoare ale acestui negru? întrebă doamna Marcelot arătându-şi ghearele.

— Într-adevăr. Insinuez. I-am făcut chiar şi reproşuri Bertillei pe această temă. Prietenele ei erau de faţă.

— E adevărat, zise Rachel cu timiditate.

— Ah! bine-ţi mai stă să dai lecţii de morală!

Angelica simţi intenţia răuvoitoare, dar nu reacţionă. Oamenii aceştia aveau dreptate să fie tulburaţi.

— Într-adevăr, numai când ai experienţa vieţii poţi să judeci comportamentul indecent sau nu al unei tinere zăpăcite. Asta nu e un motiv pentru a acuza de cele mai josnice intenţii echipajul întreg şi pe căpitanul său...

Se produse un murmur. Manigault se deplasă cu greu şi veni să se proţăpească în faţa ei.

— Pe cine aperi dumneata aici, doamnă Angelica? întrebă el pe un ton rece. Un echipaj de bandiţi şi de desfrânaţi? Sau, chiar şi mai rău, pe căpitanul lor? Pe omul suspect pe mâna căruia ne-ai dat?

Lângă el, ceilalţi oameni aveau aceleaşi feţe reci şi luminile rare dintre punţi accentuau strălucirea privirilor care cereau socoteală. Îl căută pe Berne şi îl văzu în picioare, printre ceilalţi şi el glacial, bănuitor.

Făcu o mişcare de nerăbdare. Erau nemulţumiţi, poate, că nu aveau la îndemână catolici pe care să-i blesteme.

— Nu apăr pe nimeni. Pun lucrurile la locul lor. Dacă Bertille s-ar fi comportat în acelaşi fel în port, s-ar fi expus aceloraşi pericole. Ea n-a fost prudentă şi dumneavoastră, părinţii ei, n-aţi fost vigilenţi.

Referitor la faptul că aţi fost predaţi, de cine, de mine?

Calmul o părăsi.

— Aţi uitat de ce aţi fugit din La Rochelle? De ce vă aflaţi aici? N-aţi înţeles, deci?... Eraţi condamnaţi... cu toţii.

Şi le aruncă în faţă, de-a valma, ceea ce îndurase ea în labele lui Baumier şi Degrez.

Poliţiştii ştiau totul despre ei. Locul hughenoţilor era deja hotărât: în puşcăriile Regelui, pe galere. Nimic nu i-ar fi salvat.

— ...Dacă fraţii voştri v-au trădat, vândut, nu aruncaţi greşeala asupra celor care v-au ajutat. Nu eu v-am predat... eu a trebuit, dimpotrivă, să-l implor pe stăpânul lui *Gouldsboro* să vă ia la bord. Cunoaşteţi destul de bine viaţa pe mare pentru a înţelege ce înseamnă îmbarcarea a cincizeci de pasageri suplimentar, pe o navă care nu era pregătită. Oamenii lui au mâncat peşmeţi şi carne sărată încă din prima zi păstrând proviziile proaspete pentru copiii dumneavoastră.

— Dar femeilor noastre, ce le rezervă ei, oare? rânji avocatul.

— Da, întări Manigault. V-ați împinge naivitatea, doamnă Angelica, până la a crede că el va fi făcut acest serviciu fără să ceară ceva în schimb?

— Desigur, nu. Dumneavoastră trebuie să discutați asta cu el.

— Să tratăm cu un jefuitor de epave?

— Îi datorați viața, ați uitat?

— Dumneata exagerezi!

— Nu. Și o știi bine, domnule Manigault. N-ai visat dumneata șarpele care te sufoca și care avea capul domnului Thomas, asociatul dumitale? Dar acum, când ai scăpat de cel mai mare pericol, vrei să nu ai nici măcar obligația de a fi recunoscător față de niște străini care ți-au făcut favoarea să te salveze pe dumneata, hughenotul cel mai respectat și mai temut din La Rochelle? Și de ce? Pur și simplu pentru că nu este de-al vostru, pentru că nu vă seamănă... Samariteanul v-a ajutat și v-a pansat rănile, dar în ochii voștri tot samaritean rămâne. Ce poate veni bun din Samaria?[1]...

Cu respirația întretăiată, se întoarse, mândră.

"Dacă ar ști ei cine e cu adevărat, gândea ea, neîndoielnic m-ar ucide. Mi-aș pierde și bruma de crezare pe care pot s-o mai am din partea lor..."

Cu toate acestea, cuvintele ei îi pătrunseră. Încrederea în ea continua să existe, frângându-le furia.

Fu cuprinsă de mânie la gândul că lupta pentru el, că îl apără. Se așeza dintr-odată de partea lui, și deși el o disprețuia, ea încerca să înlăture amenințările care îl pândeau. Cel puțin un lucru o încuraja. Femeile nu-și ridicaseră glasurile. Le era desigur greu. Decorul universului lor se schimbase prea brusc.

— Nu-i mai puțin adevărat, mormăi Manigault, după o tăcere lungă, că planurile monseniorului Rescator, cu privire la noi, sunt mai mult decât suspecte. Le Gall este categoric, la fel Briage și Charron... Fiind în echipaj, ei au surprins șoapte care nu lasă nici o îndoială. Nu suntem duși în Insule. N-au avut niciodată această intenție.

---

[1] Samaria – parte din Palestina, aluzie la legenda "bunului samaritean".

— Ne duc, poate, în China, adăugă doctorul. Da, anumiţi oameni par să creadă că Rescator a descoperit această trecere din Nord, spre fabuloasa Cathay, strâmtoarea pe care au căutat-o zadarnic navigatorii şi conchistadorii...

Se priviră cuprinşi de o nouă spaimă. Nu ajunseseră la capătul necazurilor! Zgâlţâiţi în mijlocul oceanelor, erau lăsaţi în voia sorţii nemiloase.

În liniştea aşternută, se auzi plânsul Bertillei şi atenţia se îndreptă spre ea.

— Fiica mea va fi răzbunată, zise Marcelot. Dacă ne lăsăm duşi de nas şi crima acestui maur rămâne nepedepsită...

Tăcu brusc, la un semn al lui Manigault, apoi bărbaţii vorbiră în şoaptă destul de mult.

Angelica nu putea să nu recunoască gravitatea situaţiei. Se simţea răspunzătoare.

Uitându-se în jos, îi fu milă de copii, ale căror feţe exprimau îngrijorarea. Unii, căutând sprijin, se strânseseră ca nişte puişori, braţele adulţilor protejându-i pe cei mai mici.

Îngenunche lângă ei, o luă pe Honorine în braţe, sub mantia sa şi se strădui să-i distreze vorbindu-le despre caşaloţi. Marinarii promiseseră să li-i arate în curând.

Tot ea le aminti mamelor că e timpul să-şi pregătească puii pentru culcare. Încetul cu încetul se restabili ordinea. Bertille recunoscuse că în afara spaimei groaznice pe care o încercase simţindu-să purtată de braţele puternice ale negrului, nu-şi mai amintea mare lucru, în afara unui vag regret şi că nu o durea nimic.

Pastorul Beaucaire stătea mai departe veghind, cu Abigaël lângă el.

După ce-şi culcă fiica, Angelica veni spre ei.

— Oh! Domnule pastor, murmură ea, ce crezi de toate astea? De ce, oare, îndoiala şi discordia se adaugă la încercările pe care trebuie să le îndurăm? Vorbiţi-le!

— Ne aflăm în mijlocul unui vârtej, ascult şi nu aud nimic bun. Cuvintele pier în faţa zidului de patimi. Vine o zi în care binele şi răul trebuie să se înfrunte în sufletul oamenilor. Pentru unii, ziua aceea a venit... Nu pot decât să mă rog, aşteptând rezultatul luptei Binelui cu Răul. Asta e dintotdeauna.

Numai el, bătrânul pastor, ceva mai slab şi albit de oboseala călătoriei, nu se schimba.

— Înţelepciunea dumitale este mare, domnule pastor.

— Am stat mult în închisoare, zise bătrânul, oftând.

Dacă ar fi fost preot de aceeaşi religie cu ea, i-ar fi plăcut să se spovedească, să-i spună tot adevărul şi să-i ceară sfatul. Dar, chiar şi acest ajutor spiritual îi era refuzat.

Se întoarse spre Abigaël a cărei atitudine era aceeaşi cu a tatălui ei. Calm, răbdare.

— Abigaël, ce se va întâmpla, oare? Unde ne va duce această ură care este pe punctul să se iţte între noi?

— Ura este adesea fructul suferinţei, murmură tânăra. Ochii ei limpezi priveau la cineva aflat dincolo de Angelica.

Silueta masivă a lui Gabriel Berne se deslușea neagră în lumina lanternelor.

Angelica vru să-l evite, dar el o urmă şi o obligă să se retragă cu el spre capătul întunecos al spaţiului dintre punţi. Singuri, ar putea să schimbe câteva cuvinte, ceea ce le era dat destul de rar, în acea îmbulzeală permanentă...

— Nu pleca iar! Dumneata fugi de mine, zilele trec şi în ochii dumitale eu nu mai exist!...

Era adevărat.

În fiecare zi, Angelica se simţea invadată de prezenţa aceluia pe care-l iubise, pe care tot îl mai iubea şi de care era legată, în ciuda a tot ce se întâmplase. Nu mai era loc în ea pentru un bărbat, fie şi măcar o urmă de interes sentimental şi ea o lăsase, aproape fără să-şi dea seama, pe Abigaël să se ocupe de sănătatea lui jupân Berne ale cărui răni o îngrijoraseră atâta la începutul călătoriei.

Acum el se vindecase, pentru că, stătea în picioare, întreg, ca la început.

El o luase de braţ, cu hotărâre, şi îi vedea ochii strălucind, fără să reuşească să-i distingă trăsăturile feţei. Febra neobişnuită a acestei priviri era singurul lucru care îl deosebea de bărbatul aproape de care trăise atât de liniştit la La Rochelle. Dar era de ajuns pentru ca să fie stânjenită când îl vedea apropiindu-se de ea. Mai mult, propria ei conştiinţă o mustra.

— Ascultă-mă, doamnă Angelica, continuă el cu un ton măsurat, trebuie să alegi! Cel care nu e cu noi, e împotriva noastră. Cu cine eşti?

Ea ripostă cu promptitudine.

— Sunt cu oamenii buni împotriva celorlalţi.

— Cuvintele dumitale de spirit, nu-şi au rost aici. Şi o ştii dumneata prea bine. Cât despre mine, n-am chef să râd de asta. Răspunde-mi fără să glumeşti. O strânse atât de tare de braţ cu degetele, încât era să ţipe de durere. Hotărât lucru, el îşi revenise de pe urma rănilor. Îşi recăpătase întreaga vigoare.

— Nu glumesc, jupân Berne. În faţa panicii care este pe cale să vă apuce pe toţi şi care poate să vă împingă la ceva necugetat, sunt de partea celor care, fără să se amăgească asupra dificultăţilor care-i aşteaptă, au, totuşi, încredere în viitor şi nu se vor aşeza de-a curmezişul.

— Şi dacă într-o zi observăm că am fost păcăliţi, nu va fi atunci momentul să ne regretăm naivitatea? Cunoşti intenţiile acestui şef de piraţi care te subjugă în asemenea hal? Ţi le-a spus, cel puţin? Mă îndoiesc foarte tare de asta.

"Ce ştiu eu despre el, într-adevăr? Îşi spunea ea. Chiar şi mie îmi este necunoscut. S-au scurs prea mulţi ani între bărbatul pe care credeam că-l cunosc şi cel căruia ne-am încredinţat astăzi. Reputaţia sa din Mediterana? Nu era liniştitoare... Regele îşi trimitea galerele împotriva lui. Ar fi posibil, oare, ca el să fi devenit un om fără scrupule, în stare de jafuri şi de crime?".

— De ce refuză el să ne primească, insistă Berne, şi de ce ne răspunde prin dispreţ? Crezi în el? Poţi, să garantezi pentru faptele sale?

— A acceptat să vă îmbarce într-un moment în care vieţile vă erau ameninţate: e de ajuns!

— Îl aperi mereu, văd, bombăni el, chiar dacă ne-ar vinde ca pe sclavi. Dar prin ce vrajă a putut el să te schimbe astfel? Ce legături pot face din dumneata tovarăşa lui, dumneata, pe care nimic nu te atingea... când eram... la La Rochelle.

Numele căzu între ei; reînviind farmecul zilelor în care, în liniştea casei familiei Berne, Angelica, precum o lupoaică rănită, îşi vindecase rănile.

Acele amintiri dulci trebuie că ofereau protestantului o nostalgie sfâşietoare.

Angelica existase lângă el şi el nu ştia atunci că ea poartă, într-un zâmbet luminos, toate deliciile pământului.

Lume nebănuită – iluzorie mai degrabă, îşi spunea el – în adâncul unei inimi prea sigură de ea însăşi şi care nu voia să vadă în capcana femeii decât pericolul, decât pe Eva cea ispititoare şi vinovată. Neîncrederea, prudenţa, uşorul dispreţ fuseseră regula. Acum, el ştia – tocmai pentru că un răpitor îi smulsese această comoară – că bogăţiile materiale pe care le pierduse nu mai contau!

În fiecare zi, această călătorie infernală săpa în el o rană de nesuportat. Îl ura pe omul enigmatic având un farmec neobişnuit, care nu trebuia să facă eforturi ca să vadă întorcându-se spre el, ca un stol de pescăruşi, femeile.

"Toate femeile fără suflet, îşi spunea el indignat. Chiar şi cele mai bune... chiar şi aceasta". Şi el o strângea pe Angelica în ciuda reticenţei ei. Furia îi înzecea forţele şi dorinţa îl zăpăcea într-atâta, încât nu mai auzea cuvintele pe care i le spunea ea încercând zadarnic să-l respingă. Cuvântul "scandal" ajunse, în sfârşit la înţelegerea lui.

— Oare un scandal nu ajunge pentru astă seară? implora Angelica. Fie-ţi milă, jupâne Berne, linişteşte-te... Fii tare. Stăpâneşte-te!

El nu ştia decât un lucru şi anume că ea îi refuza buzele, pe care ar fi putut să i le dea în întuneric.

— De ce te aperi cu atâta înverşunare? Gâfâi el. N-a existat, oare, între noi o promisiune de căsătorie?

— Nu, nu. Te-ai înşelat. Aşa ceva e imposibil. Nu se va face niciodată. Acum, eu nu aparţin decât lui. Lui...

El lăsă să-i cadă braţele, ca şi lovit de moarte.

— Într-o zi, îţi voi spune totul... continuă ea, vrând să atenueze efectul declaraţiei sale, vei înţelege că legăturile care mă ţin lângă el nu sunt din cele care se pot rupe...

— Eşti o mizerabilă!

Respiraţia sa era de jăratic. Vorbiră pe şoptite, neputând să ridice glasul.

— De ce ai făcut tot acest rău? Tot acest rău?

— Care rău? zise ea într-un suspin. Am căutat să vă salvez vieţile cu riscul propriei mele vieţi.

— E şi mai rău.

El făcu un gest a nenorocire. Nu mai ştia ce vrea să spună.

Răul pe care ea i-l făcuse fiind atât de frumoasă, fiind ea însăşi, fiind totuşi acea femeie capabilă să se sacrifice pentru alţii şi îndepărtându-se de el după ce l-a făcut să întrevadă bucuria de a o avea şi de a-i fi tovarăşă de viaţă.

*

Angelica, pe patul ei, stătea cu ochii larg deschişi. În jurul ei, în cele din urmă, se înstăpânise liniştea. Un singur felinar veghea sub plafonul jos, cu grinzi groase de care erau prinse inele şi cârlige.

"Trebuie neapărat să-i explic lui Gabriel Berne legăturile pe care le am cu Joffrey de Peyrac. Este un om drept care respectă tainele bisericeşti. El va înţelege, în timp ce, crezându-mă numai subjugată de un aventurier, este capabil de orice pentru a mă smulge de sub influenţa lui".

Dacă nu vorbise adineauri, era de teamă să nu încalce ordinele pe care le dăduse cel pe care ea continua să-l considere ca fiind soţul ei. El îi spusese: "Nu vorbi".

Şi pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit să contravină acestui ordin rostit de o voce aspră care o făcea să simtă un fior pe şira spinării.

"Nu vorbi. Am nevoie ca dumneata să-i supraveghezi... Dacă ei ar şti, te-ar considera complicea mea..."

Dar ea nu se putea împiedica să-şi chinuie mintea pentru a încerca să descopere sensul acestor cuvinte îngrijorătoare...

"Dacă ar fi adevărat că ne-a minţit... că planurile sale sunt criminale... că el nu mai are suflet... nici pentru mine... nici pentru nimeni..."

Timpul, scurgându-se, departe de a face lumină între ei, îngroşa întunericul.

"Ah! cât de mult mă sperie! Şi ce mult mă atrage!"

Închidea ochii, îşi dădea capul pe spate sprijinindu-l de peretele tare de lemn. Dincolo de el lovea marea, neobosită şi indiferentă.

"Marea... Mare care ne duci cu tine, ascultă-ne... Mare... apropie-ne!"

N-ar fi dorit pentru nimic în lume să fie în altă parte. Regreta oare că nu mai e tânăra contesă de Peyrac, în castelul său, înconjurată de bogăţii? În mod sigur, nu. Ceea ce prefera era să fie acolo, pe o navă care plutea fără ţintă, căci acest coşmar avea ceva miraculos. Trăia ceva înspăimântător şi minunat totodată, care-i sfâşia sufletul. Sub ţesătura de incertitudine şi de spaime, ea păstra speranţa dragostei, o dragoste atât de diferită de ceea ce cunoscuse până atunci, încât merita să fii născută într-o astfel de durere.

În transparenţa somnului, ea percepea legăturile unor realităţi nevăzute ochilor ei când era trează.

Căci această navă ducea dorul aşa cum ducea şi ura. Angelica se vedea avântându-se, căţărându-se pe scările interminabile care se ridicau şi se clătinau în noapte. O forţă supraomenească o împingea spre el. Dar un val uriaş o apuca şi o arunca într-o magazie întunecoasă. Reîncepea să se agaţe de nenumărate trepte, cu teama mărită de senzaţia dureroasă că pierduse şi ceva foarte preţios, numai el ar fi putut-o salva. Era ceva chinuitor: acea furtună de afară, acel întuneric al magaziilor de sub picioarele ei şi al nopţii de deasupra, în care ea era aruncată şi respinsă de ruliul permanent şi, mai ales, acel sentiment insuportabil de a căuta în sine secretul care i-ar da cheia visului şi mijlocul de scăpa de acolo.

Deodată, găsi dragostea. Dragostea golită de ierburile veninoase ale orgoliului şi spaimei.

Sub degetele ei "scările de lemn deveneau nişte umeri tari de care se agăţa, ameţită. Picioarele îi erau cuprinse de slăbiciune. Nimic n-o mai susţinea deasupra golului în afara unor braţe care o strângeau până la durere.

Iar ea era legată de el, ca o liană flexibilă de un trunchi puternic. Nu mai trăia prin ea însăşi. Peste buzele sale erau altele din care ea îşi sorbea cu lăcomie suflarea. Fără sărutul buzelor lui, ea ar fi moartă. Întregului corp îi era sete de nesecatul dor de dragoste pe care i-l dădea gura invizibilă. Toate măsurile ei de apărare căzuseră. Corpul său abandonat şi cuprins de violenţa care cerea un sărut de dragoste era ca o algă plutind pe apele unei nopţi nesfârşite. Dar nu mai exista nimic în afara atingerii a două buze calde pe care le recunoştea...oh! da, le recunoştea!...

Se trezi transpirată, gâfâind şi, ridicându-se de pe patul ei, rămase cu mâna aşezată pe piept pentru a-şi micşora bătăile inimii răscolită de posibilitatea de a fi putut încerca, prin intermediul unui vis care smulgea toate vălurile, o senzaţie de voluptate atât de puternică. Asta nu i se mai întâmplase de foarte multă vreme.

Era, neîndoielnic, din cauza a ceea ce se petrecuse în cală. Melopeea rituală a lui Abdullah bântuia peste tot, amestecându-se cu vuietul mării şi umplea visele celor care dormeau.

Încă în transă, privi în jurul ei şi desluşi cu groază lângă ea forma unui om în genunchi, Gabriel Berne.

— Dumneata eşti, bâgui ea? Dumneata m-ai.... M-ai... Dumneata m-ai sărutat?...

El repetă cuvântul cu jumătate de glas, cu stupoare şi scutură din cap.

— Te-am auzit gemând în somn. Nu puteam să dorm. Am venit aici.

Întunericul îi ascunsese, oare, extazul inconştient?

Ea zise:

— Am visat, nu-i nimic...

Dar el veni şi mai aproape, mergând în genunchi.

Tot corpul ei respira dragostea nebună pe care tocmai o încercase şi în starea în care se afla el, nu putea decât să simtă atracţia unei chemări vechi de când lumea.

Nişte braţe o apucau pe Angelica, dar, de data aceasta nu mai era un vis, şi nu era el. Era destul de trează pentru a şti asta. În ciuda febrei pe care o avea încă, mintea îşi căpăta destulă luciditate pentru a respinge îmbrăţişarea străină. Ea imploră.

Dar era ca şi paralizată. Îşi amintea că jupânul Berne era teribil de puternic. Îl văzuse sugrumând un om.

Încercă să strige dar nu ieşea nici un sunet.

Încercă să se zbată.

"Devenim cu toţii nebuni pe acest vas", gândi ea disperată.

Noaptea îi acoperea, dar ea saimţea că bărbatul înainta cu tenacitate.

Avu încă o tresărire, simţi o mână peste obrazul săi şi, întorcând capul, muşcă din toate puterile.

Mai întâi el căută să o facă să-i dea drumul şi nereuşind, mormăi înfundat, de durere: "Cățea sălbatică!".

Din gura Angelicăi curgea sânge.

Când ea îşi desfăcu în sfârşit menghina dinților, Gabriel Berne se încovoie, de durere.

— Pleacă de aici, şopti ea. Depărtează-te de mine. Cum ai îndrăznit? La doi paşi de copil...

El se retrase. În hamacul ei, micuța Honorine se întoarse. Un val lovi hubloul. Noaptea se va sfârşi în cele din urmă şi se va face ziuă. Ciocnirile erau inevitabile în cursul călătoriei pe acest vas, unde se aflau adunate ființe violente, cu viitor nesigur. Dar spiritul i se liniştea mai repede decât trupul. Continua să fie tulburată, nu putea uita că, atunci când se trezise, era cuprinsă de dorință.

Aştepta un bărbat. Dar nu pe oricare. Îl voia pe cel pe care-l iubea şi de care era despărțită şi ea îi întindea brațele.

"Ia-mă lângă tine!... Eliberează-mă, tu, care eşti atât de puternic... De ce te-am pierdut? Dacă mă respingi, am să mor!"

Şoptea cuvintele foarte încet, simțind încă arşița dorințelor regăsite. Cum a putut rămâne, oare, de gheață în fața lui? Aşa se poartă o femeie îndrăgostită? Şi el ar fi putut crede că nu-l mai iubea. Dar, în visul ei, îi recunoscuse buzele. Săruturile lui Joffrey! Cum putuse să le uite, oare?

Îşi amintea de surprinderea ei la primul sărut al lui, altădată, apoi de uimirea ei permanentă.

Multă vreme, tânăra femeie, preferase această ameteală mai dulce a buzelor celei a posedării.

În brațele lui, sub gura lui, ea gusta din acea distrugere a iubitei care devine o femeie fără nume, prin bunăvoința bărbatului.

Mai târziu nici un fel de alte buze de bărbat nu ştiuseră să o copleşească atât de mult.

Ea socotea sărutul ca pe ceva intim pe care n-avea dreptul să-l împartă cu altcineva în afară de el. La nevoie, îl accepta ca preludiu indispensabil unei aventuri mai complicate.

De la săruturile pe care le dădea, ea se grăbea să alunece spre împlinirea unor dorințe, împlinire la care ea se ştia pricepută şi înfocată.

Unii amanţi o mărturisiseră, dar de buzele lor nu-şi amintea cu plăcere.

De-a lungul întregii sale vieţi, păstrase pentru ea, aproape fără s-o ştie, amintirea acelor săruturi devoratoare şi minunate pe care şi le dădeau râzând şi niciodată sătui, pe vremea atât de îndepărtată de la Toulouse... şi pe care, ca prin miracol, somnul tocmai i-o redase.

CAPITOLUL 22

El era acolo, atât de întunecat sub mască, încât ar fi zis că-i un om de oţel, în dimineaţa foarte palidă, încreţoşată de fumul lumânărilor abia stinse.

Apariţia neaşteptată îi îngrijoră pe pasageri. Abia se trezeau din somnul lor greu, chinuit. Le era frig. Unii copii tuşeau.

Rescator era înconjurat de marinari înarmaţi cu flinte.

Îşi plimbă peste emigranţi privirea care părea mai pătrunzătoare, venind prin deschizăturile măştii.

— Bărbaţii! Adunaţi-vă, vă rog, şi urcaţi-vă pe punte!

— Ce doreşti de la noi? întrebă Manigault, încheindu-şi redingota şifonată.

— O să aflaţi imediat. Aşezaţi-vă acolo, vă rog.

Urcă din nou traveea privindu-le cu atenţie pe femei. În faţa Sarei Manigault îşi părăsi figura severă pentru a o saluta cu curtoazie.

— Doamnă, v-aş fi foarte obligat dacă aţi binevoi să ne însoţiţi. La fel şi dumneavoastră, adăugă el privind spre soţia papetarului.

Acest ceremonial nu-i putea lăsa netulburaţi nici pe cei mai curajoşi.

— Ei bine, vin, se hotărî doamna Manigault acoperindu-se cu şalul său negru. Dar aş vrea să ştiu ce ne rezervaţi.

— Nimic plăcut, doamnă, şi sunt primul mâhnit de asta, dar trebuie să fiţi şi dumneavoastră de faţă.

El se opri în faţa mătuşii Anna şi în faţa Abigaëlei, invitându-le cu un gest să meargă să se aşeze lângă grupul de bărbaţi care aşteptau încadraţi de marinarii înarmaţi.

Apoi, merse până la Angelica, nedumerită. Schiţă o reverenţă şi mai adâncă şi un zâmbet ironic.

— Doamnă, ai amabilitatea şi urmează-mă!

— Ce se petrece?

— Însoţeşte-mă şi curiozitatea dumitale va fi satisfăcută.

Ea se întoarse către Honorine pentru a o lua în braţe, dar el o opri.

— Nu. Fără copii pe punte. Crede-mă. Spectacolul nu e pentru ei.

Honorine începu să urle din toate puterile. Atunci, Rescator făcu un gest neaşteptat. Băgă mâna în punguţa de piele atârnată la centură şi scoase de acolo un safir albastru, mare cât o alună şi care arunca străluciri reci. Îl întinse copilei. Honorine tăcu, învinsă. Puse mâna pe safir şi nu mai văzu nimic în jurul ei.

— În ceea ce te priveşte, continuă el adresându-se din nou Angelicăi, te vei întoarce, peste puţin timp, lângă fiica dumitale.

Pe puntea cabinei de la prora, echipajul era adunat. Printre hainele pestriţe, a căror alegere era lăsată la fantezia fiecăruia, se distingeau meridionalii cu centiroane şi fulare în culori vii, anglo-saxonii cu căciuliţe de lână. Mulţi purtau jiletci de blană. Doi negri şi un arab stăteau în apropierea englezilor blonzi.

Şeful de echipaj şi cei care aveau răspunderea fiecărei echipe de gabieri erau îmbrăcaţi în acea dimineaţă cu redingote roşii garnisite cu galoane de aur, căre arătau rolul lor de subofiţeri la bord.

Indianul cu faţa ca de aramă stătea lângă Nicolas Perrot, bărbos şi păros.

Angelica nu i-ar fi crezut atât de mulţi.

Cel mai adesea împrăştiaţi printre vergi şi frânghii nu vedeai din ei decât nişte siluete pierdute în pădurea înaltă de catarge şi pânze, moşia lor.

Coborâţi astăzi de pe înălţimile lor, ei se simţeau rău pe scândura punţii.

Ei îşi pierdeau agilitatea "celor de pe pânze", deveneau dintr-o dată stângaci. Se vedea că aveau toţi nişte feţe întunecate, iar ochii tuturor, aveau sclipirea privirilor obişnuite să nu aibe încredere.

Angelica ghici că tovarăşele ei erau, ca şi ea, impresionate. E una să vezi marinari veseli hoinărind pe cheiurile din La Rochelle şi alta e să-i descoperi sub cerul singurătăţii lor, despărţiţi de toate bucuriile pământului şi, fie şi pentru asta, mai bărbaţi decât cei care se aşează seara în faţa căminului lor. Văzându-i astfel, faţă-n faţă, ele încercau pentru ei sentimente de milă şi de spaimă. Erau parcă fiinţe dintr-o altă specie.

Pentru ei, conta numai meseria de marinar.

Vântul lovea cu putere învolburând mantia mare şi închisă la culoare a lui Rescator. El se aşezase ceva mai în faţă.

Numai vântul şi marea tulburau liniştea de pe navă.

Oamenii, nemişcaţi şi cu ochii lăsaţi, păreau împietriţi. Starea lor îi cuprinse în cele din urmă şi pe protestanţi, adunaţi la celălalt capăt al punţii, lângă balustradă.

Tocmai către ei se întoarse Rescator, atunci când vorbi:

— Domnule Marcelot, ieri seara reclamaţi dreptate pentru ultrajul a cărei victimă fusese fiica dumitale. O să fiţi satisfăcut. S-a făcut dreptate.

Făcu un gest şi toţi îşi ridicară privirile.

Un murmur de groază le veni pe buze.

Deasupra lor, spânzurat de verga celui de al doilea catarg din faţă, la treizeci de picioare, se legăna uşor un trup.

Abigaël îşi acoperi faţa cu mâinile. La un semn, coarda care-l susţinea pe condamnat se derulă repede. Cadavrul căzu în mijlocul punţii şi rămase acolo, întins, fără viaţă.

Buzele umflateale maurului Abdullah descopereau, întredeschise strălucirea dinţilor săi albi. Aceeaşi lumină, moartă şi sidefie îi ieşea de sub pleoapele pe jumătate închise. Picioarele sale puternice erau desfăcute, iar pielea căpătase o culoare cenuşie. La vederea trupului gol, toţi cei de faţă fură cuprinşi de tremur sub vântul rece al dimineţii.

Angelica revedea pe bărbatul gol, prosternat, şi îi auzea vocea răguşită când murmurase în arabă, la picioarele stăpânului său: "Am ridicat braţul asupra ta, iar mâna ta mă va pedepsi. Allah fie lăudat!".

Cei doi negri veniră în faţă murmurând un cântec cu inflexiuni nostalgice. Ridicară corpul, îi scoaseră ştreangul şi se depărtară cu el în direcţia bompresului. Zidul mateloţilor se închise în urma lor.

Rescator continua să rămână cu faţa spre protestanţi.

— Acum trebuie să ştiţi un lucru, o dată pentru întotdeauna. L-am spânzurat pe acest om nu pentru că a atentat la pudoarea fiicei dumitale, domnule Marcelot, ci pentru că nu m-a ascultat. Când v-aţi urcat la bordul meu, dumneavoastră, soţiile şi copiii dumneavoastră am dat un ordin echipajului meu. Nici unul dintre oamenii mei nu trebuia să se apropie de femei şi de fiice şi să nu le respecte... fără să rişte pedeapsa cu moartea. Abdullah ştia deci ce risca. Acum, a plătit.

Înaintă spre ei, se opri în faţa lui Manigault şi-i studie pe rând, pe Berne, Marcelot, pe pastorul Beaucaire, pe care atitudinea generală a tovarăşilor lor părea să-l desemneze ca pe şeful comunităţii.

În întredeschiderea mantiei sale bătute de vânt, se zăreau mâinile sale înmănuşate strângând mânerele celor două pistolete prinse la centură.

— Vreau să adaug ceva, continuă el pe acelaşi ton ameninţător, ca să trageţi profit de aici. Domnilor, sunteţi din La Rochelle, cunoaşteţi legile mării. Ştiţi că pe *Gouldsboro* eu sunt singurul stăpân, după Dumnezeu. Toţi cei de la bord, ofiţeri, marinari, pasageri, îmi datorează supunere. L-am spânzurat pe acest maur, credinciosul meu servitor, pentru că a nesocotit ordinele mele... Şi dacă şi dumneavoastră le veţi nesocoti într-o zi, vă voi spânzura şi pe dumneavoastră...

CAPITOLUL 23

Ea îl privea înnebunită.

Singur în bătaia vântului. Aşa cum îl văzuse singur pe câmpia pustie. Singur, aşa cum sunt oamenii deosebiţi.

Îşi ducea singurătatea ca pe mantia sa mare şi neagră.

Toate greutăţile vieţii le purtase pe umerii săi de bărbat şi, sărac sau bogat, puternic sau proscris, bolnav sau viguros, aşa îşi dusese existenţa, fără să se clatine ori să se plângă cuiva, şi ea ştia că în asta stătea noblеţea lui.

Va rămâne mereu un mare senior.

Şi îi venea să alerge spre această putere singuratică pentru ca el să o susţină în propria ei slăbiciune, iar ea să-l facă să se odihnească în sfârşit.

Un fluierat scurt dispersase echipajul.

De pe dunetă, căpitanul Jason îşi striga ordinele în cornetul de aramă.

Vergile se acopereau de pânze. Tabloul recăpăta viaţă.

Fără un cuvânt, protestanţii părăsiseră puntea.

Angelica nu-i urmase. În acea clipă, nu mai erau decât ea şi el şi orizontul nesfârşit în jurul lor.

Când se întoarse, Joffrey de Peyrac o văzu.

— Banală aventură pe mare. O execuţie e bună pentru menţinerea disciplinei generale, zise el. N-ai de ce să te emoţionezi, doamnă. Dumneata, care ai navigat în Mediterana, printre piraţi şi negustori de sclave, ar trebui s-o ştii.

— O ştiu.

— Puterea are servituţile ei. Disciplina este o operă greu de făurit, apoi de menţinut.

— Ştiu şi asta, zise ea.

Şi îşi aminti cu mirare că ea fusese comandant de trupă şi condusese oamenii în luptă.

— Şi negrul ştia asta, continuă ea gânditoare. Am înţeles ce îţi spunea, ieri seară, când l-am surprins.

Îşi aminti deodată că ea întinsese mâna şi strânsese braţul celui care era alături de ea. Mai simţea încă, în căuşul palmei senzaţia cărnii musculoase, tare ca lemnul, sub stofa vestei sale. Dragostea sa!

Era acolo! Buzele la care ea visase păstrau, sub rigiditatea măştii, conturul lor fierbinte şi viu. Nu mai trebuia să urmărească, cu disperare, imaginea tremurătoare a unei amintiri. El era acolo! Tot ceea ce îi despărţea nu erau decât fleacuri.

Certitudinea unei realităţi urmărită prea mult timp în vis o pătrundea cu o intensă bucurie.

Stătea în faţa lui, fără să îndrăznească să mişte, oarbă faţă de tot ce nu era el.

La celălalt capăt al navei va fi aruncat astă seară, în mare, corpul spânzuratului.

Dragostea... moartea.

Timpul continua să-şi ţească pânza, prinzând în firele destinelor ceea ce creează viaţa şi ce o distruge.

— Cred că ar fi bine să te întorci, zise Joffrey de Peyrac.

Ea lăsă capul în jos, arătând cu un gest că înţelesese şi că era supusă.

Cu siguranţă, nu toate obstacolele dintre ei căzuseră. Dar nu mai erau decât mici amănunte.

Căzuseră zidurile de netrecut, acelea din spatele cărora ea nu încetase să-l strige frângându-şi mâinile: cele ale morţii şi al absenţei.

Într-o zi se va reaprinde şi dragostea lor.

Doamna Manigault se întorse brusc spre Bertille şi îi dădu o palmă.

— Târâtură! Eşti satisfăcută acum? Ai pe conştiinţă moartea unui om.

Ieşi o întreagă tevatură. În ciuda consideraţiei pe care o datora soţiei armatorului, doamna Marcelot luă partea progeniturii sale.

— Ai fost întotdeauna geloasă pe frumuseţea fiicei mele, în timp ce ai dumitale...

— Oricât ar fi de frumoasă Bertille a dumitale, nu trebuia să facă fiţe în faţa unui negru. Parcă n-ai fi trăit niciodată, cumătră...!

Fură despărţite destul de greu.

— Staţi liniştite, femeilor! mormăi Manigault. Nu cu scandal vom ieşi din viesparul acesta.

Şi adăugă întors spre prietenii săi:

— Am crezut azi dimineaţă, când s-a prezentat, că descoperise ceea ce pregăteam noi. Din fericire, nu-i nimic.

— Asta nu înseamnă că nu bănuieşte nimic, bombăni avocatul, furios.

Tăcură pentru că se apropia Angelica. Uşile se închiseră după ea şi se auzi zgomotul lanţurilor cu care erau ferecate.

— Nu ne putem face nici o iluzie. Suntem nişte prizonieri amărâţi! mai spuse Manigault.

Gabriel Berne nu era de faţă. Doi mateloţi îl reţinuseră, cu misiunea de a-l duce, cu mult respect, dar ferm, în faţa monseniorului Rescator.

"E ciudat, îşi spunea el. Adineauri, când vorbeam cu ea, m-a privit ca o adevărată îndrăgostită. Pot, oare, să mă înşel asupra unei astfel de priviri?".

Încă se mai gândea la clipa aceea, atât de scurtă încât de îndoia că o trăise, când intră hughenotul.

— Ia loc, domnule, zise Joffrey de Peyrac, arătându-i un scaun din faţa lui.

Gabriel Berne se aşeză. Politeţea gazdei sale nu-i spunea nimic.

După o destul de lungă tăcere, în care adversarii se studiară, începu duelul.

— În ce stadiu se află proiectele dumitale de căsătorie cu doamna Angelica? întrebă Joffrey cu vocea având o nuanţă de bătaie de joc.

Berne nu răspunse. Nemulţumit, Peyrac înregistră stăpânirea lui de sine. "Ursul ăsta nu evită înţepăturile, îşi zise el. Dar nici nu le înapoiază."

În sfârşit Berne dădu din cap.

— Nu văd de ce trebuie să vorbim despre astfel de lucruri, zise el.

— Trebuie. Mă interesează această femeie. Deci, îmi place să vorbesc despre ea.

— Ai cere-o şi dumneata în căsătorie? făcu Berne, la rândul său, batjocoritor.

— Nu, desigur.

Râsul interlocutorului său îi era de neînţeles hughenotului şi îi înzecea ura. Totuşi, rămase calm.

— Domnule, ai dorit, poate, să afli, chemându-mă aici, dacă doamna Angelica ar ceda cinismului dumitale şi ar fi gata să-şi distrugă viaţa şi prieteniile pentru a-ţi face pe plac?

— Există, într-adevăr, câte ceva din asta în intenţia mea. Ei bine, ce răspuns îmi dai?

— O cred cu prea mult cap pentru a se lăsa pradă capcanelor dumitale, spuse Berne, cu atât mai multă vehemenţă, cu cât se îndoia, vai, de propriile sale cuvinte. Ea a căutat lângă mine uitarea vieţii sale frământate. Cunoaşte prea bine preţul liniştii. Nu poate să distrugă tot ceea ce ne leagă. Zilele de prietenie, de înţelegere, de întrajutorare... I-am salvat viaţa fiicei sale.

— Ah! Ei bine, şi eu. Iată-ne deci rivali pentru două femei în loc de una.

— Micuţa înseamnă mult, făcu Berne ameninţător. Doamna Angelica n-o va sacrifica niciodată, pentru nimeni!

— Ştiu asta. Dar am cu ce seduce pe domnişoarele tinere. Şi desfăcând capacul unui sipet, ridică, strecurându-le printre degete, nişte bijuterii.

— Am înţeles că fetiţa este sensibilă la sclipirea pietrelor preţioase...

Gabriel Berne îşi încleştă pumnii. Nu putea să uite, aflându-se în faţa unui astfel de om, că are de a face cu o fiinţă infernală. Se făcea răspunzător de răul pe care-l simţea în sine însuşi, şi de furia pe care o încerca aflându-se printre aceşti demoni. Amintirea scurtei drame care se petrecuse noaptea trecută între Angelica şi el îl chinuia.

— Ce mai fac rănile dumitale? întrebă cu o blândeţe prefăcută Joffrey de Peyrac.

— Nu mă mai supără, răspunse el scurt.

— Dar asta? mai întrebă demonul, arătând bandajul înroşit cu care era înfăşurată mâna negustorului, ciopârţită de dinţii tinerei femei.

Berne deveni purpuriu şi se ridică. Joffrey de Peyrac făcu la fel.

— Muşcătură de femeie, murmură el, mai veninoasă pentru inimă decât pentru trup.

*

Scoţându-l din fire pe acest om umilit, Joffrey ştia că face o mare greşeală. Fusese lipsit de cea mai elementară prudenţă aducându-l pe Berne în faţa lui, dar remarcase în acea dimineaţă mâna bandajată şi nu putuse rezista dorinţei de a verifica o ipoteză care se dovedea justă.

"L-a respins, îşi spunea el, jubilând, l-a respins. Nu-i e, deci, amant!" Satisfacţie pe care ar trebui desigur, să o plătească foarte scump. Berne n-o va uita. Berne se va răzbuna. În ochii lui de negustor viclean, se ghicea o ranchiună neînduplecată.

— Ce crezi că ai ghicit, monseniore?

— Ceea ce nu negi nici dumneata însuţi, jupâne Berne. Doamna Angelica e sălbatică.

— Ai vedea cumva în asta triumful cauzei dumitale? Ai risca atunci să te înşeli. M-ar fi mirat să-ţi fi acordat dumitale ceea ce refuză tuturor bărbaţilor.

"Atins", gândi Joffrey de Peyrac, aducându-şi aminte de zbaterea Angelicăi în braţele lui.

Supraveghea cu atenţie faţa indiferentă a adversarului său.

"Ce ştie el, oare, despre ea şi eu nu ştiu?"

Berne îi simţise ezitarea. Vru să-şi mărească avantajul. Vorbi. Spunea una din poveştile de care epoca era plină. Un castel în flăcări, servitori masacraţi, o femeie căzută pradă unui soldat, ducând în braţe un copil înjunghiat.

Din acea noapte groaznică, aceeaşi femeie nu mai putea accepta dragostea, fără să retrăiască atrocităţile suferite. Copila, fiica sa, se născuse din această oroare. Nu va şti niciodată care din acei mercenari împuţiţi era tatăl ei.

— De unde ştii povestea asta? întrebă omul cu mască.

— Chiar din gura ei.

— Imposibil.

Berne putea să se bucure de răzbunare. Adversarul, se clătina, deşi stătea drept şi nu manifesta vreo emoţie.

— Dragonii regelui, zici? Astea nu-s decât bârfe. Căci o femeie de rangul ei, prietena maiestăţii Sale şi a tuturor marilor nume ale regatului, nu putea risca să fie victima soldăţimii. De ce ar fi fost ea atacată? Ştiu că hughenoţii sunt persecutaţi în Franţa, dar ea nu aparţine confesiunii lor.

— Ea îi ajuta.

Negustorul gâfâia şi sudoarea îi apăruse pe frunte.

— Era "Răsculata din Poitou", murmură el, am bănuit asta întotdeauna şi acum, cuvintele dumitale mi-o confirmă. Ştiam că o mare doamnă, onorată odinioară la Curte, îşi ridicase oamenii împotriva Regelui şi stârnise întreaga provincie, pe hughenoţi şi catolici, la răscoală. Asta a durat aproape trei ani. În cele din urmă au fost învinşi. Poitou a fost distrus. Femeia a dispărut. Pe capul ei fuseseră puse cinci mii de lire... Mi-amintesc de asta.

— Du-te! zise Joffrey de Peyrac cu o voce aproape neauzită.

*

Iată, deci, cu ce erau încărcaţi acei cinci ani din viaţa ei pe care el nu-i cunoştea şi în timpul cărora el o crezuse moartă sau pradă Regelui Franţei.

O răscoală împotriva regelui. Smintita! Cele mai groaznice mârşăvii! Şi când te gândeşti că el o credea la Candia. Ar fi scutit-o de aşa ceva.

La Candia, mai păstra imaginea celei pe care o cunoscuse el şi îl emoţiona până în adâncul sufletului.

Ce clipă a fost când, prin fumul bazarului oriental, o văzuse şi o recunoscuse.

Un negustor îl avertizase că ancorează în insula Mylos. În bazarul de la Candia se anunţa vânzarea unei sclave minunate. Era cunoscut drept mare amator de "piese deosebite". În realitate, se exagera, dar obiceiul arab, în situaţia lui, cerea ca el să nu dispreţuiască femeile.

Îi plăceau gesturile spectaculoase care-i măreau legenda şi îi asigurau din partea bogaţilor din Orient o consideraţie crescândă. Gustul său în alegerea unor frumoase fete pentru plăcere era, de altfel, vestit.

Plăcerea vânzării şi a licitaţiei, interesul de a descoperi sub învelişul splendid al cărnii, pâlpâirea omenească din aceste femei umilite, de a le vedea revenind la viaţă, de a le asculta, pe fiecare, cu relatări despre copilăria şi mizeria, din patru colţuri ale lumii: caucaziana moscovită, grecoaica, etiopiana... îl distrăgeau de la treburi mai aspre şi periculoase. În braţele lor gusta odihna, o scurtă uitare, surpriza unor noi voluptăţi.

Ele deveneau repede prietenele lui, devotate până la moarte. Jucărie fermecătoare cu care se distra un moment, mângâind-o ca pe un frumos animal sălbatic pe care îi plăcea să-l îmblânzească.

Cucerirea făcută, îşi pierdea, apoi, repede interesul.

Cunoscuse prea multe femei pentru ca vreuna dintre ele să se poată lipi de el. Şi, înainte de a le părăsi, se străduia să le dea o nouă şansă de viaţă: o readucea pe sclava respectivă în ţara ei. O înzestra pentru a-şi putea alege singură drumul, îi reda, dacă era cazul, pe copii unei mame care-i pierduse... Dar

câte nu se agăţau de el, implorând: "Păstrează-mă pentru totdeauna, n-o să te încurc... Ocup loc puţin... E tot ce-ţi cer...".

El trebuia atunci să se ferească de băuturile magice pe care ele încercau să i le dea şi de şiretlicurile lor. "Eşti prea puternic, scânceau ele pline de ciudă, vezi tot, ghiceşti tot. Nu-i drept! Eu sunt atât de mică. Nu sunt decât o femeie care vrea să stea la umbra ta" Atunci el râdea, sărutând frumoasele buze fierbinţi care n-aveau pentru el mai multă importanţă decât un fruct gustat repede şi pleca din nou pe mare.

Şi dacă faima unei noi frumuseţi îi stârnea curiozitatea, încerca să o obţină şi pe aceasta.

Negustorul din Mylos, vorbindu-i despre captura cu ochii verzi, îl distrase cu entuziasmul lui levantin pentru "calitatea mărfii". Unică! Admirabilă!... Şamyl Bey, eunucul alb, achizitor al haremurilor Marelui Turc, era printre candidaţi. Fie şi pentru acest unic motiv, monseniorul Rescator trebuia să intre în arenă. De n-ar fi păcălit... Să judece! Rasa? O franţuzoaică, asta spunea totul. Calitatea? Surprinzătoare. Era vorba de o autentică mare doamnă de la Curtea lui Ludovic al XIV-lea.

Pe ascuns şi pentru cei care erau cu adevărat hotărâţi să parieze, se şoptea că era vorba chiar de una dintre favoritele Regelui Franţei. Mersul ei, ţinuta, limbajul nu înşelau şi se adăugau la toate frumuseţile la care te poţi aştepta: păr de aur, ochi limpezi ca apa de mare, un corp de zeiţă. Numele ei? La urma urmei, de ce să nu-l spunem, pentru a autentifica un mare secret. Marchiza du Plessis-Belliere. Un nume foarte mare, se zicea. Rochat, consulul Franţei, care o văzuse şi stătuse de vorbă cu ea, era sigur în legătură cu aceasta

După ce se asigură prin întrebări grăbite că interlocutorul său nu bătea câmpii, Rescator se grăbise să ridice pânzele spre Candia, încetând orice afacere. Pe drum, aflase împrejurările care o aduseseră pe tânăra femeie în mâinile negustorilor de sclavi. Unii susţineau că se ducea cu afaceri la Candia, alţii ziceau că pentru a se întâlni cu un amant.

Galera franceză care o ducea naufragiase şi marchizul d'Escrainville, pirat, o salvase cu o barcă.

Fiecare prevedea că licitaţia va urca în mod vertiginos. Totuşi, trebuia să o vadă pentru a crede.

În ciuda sângelui lui rece, el păstra o amintire vagă a acestui moment în care ştiuse în acelaşi timp că era chiar ea şi că era pe punctul de a fi vândută.

Mai întâi, să câştige licitaţia, să încheie târgul. 35.000 de piaştri! O adevărată nebunie!

Şi apoi să o acopere, să o smulgă privirilor.

Abia atunci o simţise, o pipăise, vie şi adevărată. Văzuse, de asemenea, dintr-o privire, că se afla la limita rezistenţei nervoase, o femeie sfârşită, înnebunită de ameninţările şi grosolăniile acestor netrebnici negustori de carne de om, o femeie ca toate cele pe care le strânsese, abia suflând, de pe pieţele din Mediterana.

Ea nu-l recunoscuse...

Atunci el hotărâse să nu-şi scoată încă masca, să o smulgă mai întâi mulţimii lacome şi curioase care-i înconjura. Ar duce-o în palatul lui, i-ar da îngrijiri şi, când ea s-ar trezi, el ar fi acolo, la căpătâiul ei.

Vai, acest plan fusese stricat chiar de Angelica. Putea el, oare, să-şi închipuie că o făptură atât de sfârşită, avea să găsească forţa să-i scape printre degete? Ea avea nişte complici care dăduseră foc portului. Treptat, printre ruinele fumegând, adevărul ieşise la lumină. Fusese zărită o barcă de sclavi care profitând de dezordinea creată de incendiu pentru a se îndepărta. Ea era printre ei! Blestem! Furia sa de atunci se asemăna cu cea pe care o încerca astăzi. Şi putea spune că dacă-i datora Angelicăi cele mai mari dureri ale lui, îi datora şi cele mai violente furii.

Ca şi la Candia, se apucă să blesteme soarta. Ea fugise şi cinci ani fuseseră de ajuns să o piardă pentru totdeauna. Destinul i-o înapoiase, desigur, dar după ce făcuse din ea o femeie nouă, care nu-i mai datora nimic.

Cum s-o mai recunoşti pe zâna mlaştinilor din Poitou sau chiar pe sclava emoţionată din Candia într-o amazoană al cărei limbaj îi era de neînţeles. Era stăpânită de o flacără ciudată pe care el nu putea să şi-o explice.

Şi astăzi se întreba de ce voia ea, cu asemenea ardoare, să-i salveze pe toţi protestanţii "ei", când se prezentase la el, cu părul despletit, udă până la piele. Nu era o epavă, pentru că atunci i-ar fi inspirat măcar milă!

Ar fi de înţeles, chiar, că numai teama de a cădea în mâinile oamenilor regelui, dacă era adevărat că pe capul ei se pusese un premiu, o arunca la picioarele sale pentru a-şi salva viaţa şi pe cea a fiicei sale.

Ar fi primit-o mai bine, neajutorată, plină de teamă, înjosită, atât de străină de trecutul său.

Înjosită! La urma urmei, era o femeie care se vânturase prin atâtea locuri, indiferentă la soarta fiilor ei şi pe care o regăsea având o bastardă, făcută cu un necunoscut.

Nu-i era de ajuns, deci, că se plimbase ca nebuna prin Mediterana, după vreun iubit. De fiecare dată, când el apărea pentru a o scoate din încurcătură, ea găsea mijlocul să fugă, să se arunce în pericole şi mai mari: Mezzo-Morte, Moulay Ismaël, evadarea din închisoarea Rif. Caută cu lumânarea necazurile. O inconştienţă vecină cu prostia.

Da, era proastă, boală de care suferă majoritatea femeilor.

Nemulţumită că a scăpat nevătămată din toate astea, pornise o revoltă contra Regelui Franţei. Ce diavol o poseda?

E, oare, rolul unei femei, mamă de familie, să ridice arma? Nu putea sta să toarcă fuiorul în castelul ei, în loc să se predea soldaţilor? Sau chiar, la o adică, să continue s-o facă pe cocheta la Versailles, la curtea Regelui.

Femeile n-ar trebui să fie lăsate să-şi conducă singure viaţa. Angelica, spre nenorocirea ei, nu avea această calitate musulmană pe care el învăţase s-o respecte, aceea de a şti să se lase în voia destinului. Nu. Angelicăi îi trebuia să dirijeze evenimentele, să le prevadă, să le conducă după placul ei. Iată unde era răul.

*

Ajuns în acest punct al cugetărilor, Joffrey de Peyrac îşi luă capul în mâini spunându-şi că nu înţelege nimic despre femei.

Marele maestru în arta de a iubi pe care trubadurilor din Languedoc le plăcea să-l consulte, nu cunoscuse îndeajuns viaţa. Pe Joffrey, cărţile, filozofiile şi experienţele ştiinţifice nu-l învăţaseră totul.

Observa că în aceste câteva minute, o acuzase pe soţia sa că este stupidă ori prea inteligentă, că s-a dat Regelui Franţei şi că a luptat împotriva lui, că este o fiinţă slabă dar de o energie anormală şi trebuia să constate că toată disciplina judecăţii lui de care era atât de mândru, era inutilă.

Nu simţea decât mânie şi durere.

Contrar oricărei logici, acest viol pe care-l suportase ea îi apărea ca ultima trădare. Se revolta, striga din adâncul sufletului: "Nu puteai să faci în aşa fel încât să te fereşti?".

Simţea toată amărăciunea înfrângerii sale. *Vae victis*!

Acum înţelegea sentimentul care împinge anumite triburi sălbatice din Africa să-şi desfigureze propriile soţii, punându-le să ducă legate de buze platouri de aramă, pentru ca învingătorul care le prinde să nu poată ţine în braţe decât nişte făpturi hidoase...

Ea era prea frumoasă, prea fermecătoare. Era şi mai periculoasă când nu-şi dădea osteneala să fie şi când puterea ochilor, vocii şi gesturilor păreau că izbucnesc din ea ca un izvor.

Cea mai perfectă frumuseţe este cea naturală.

*

— Monseniore, iartă-mă!

Prietenul său, căpitanul Jason, era în faţa lui.

— Am bătut de mai multe ori.

— Da.

Chiar dacă uneori se înfuria cumplit, marele regele mărilor, Rescator, se stăpânea întotdeauna. Tensiunea sa interioară se putea ghici, de cei care-l cunoşteau foarte bine, după flacăra din priviri, care de obicei vioaie sau pasionată devenea rece şi ameninţătoare.

Jason nu se înşela. Existau, mule motive care puteau schimba dispoziţia stăpânului. Nimic nu mergea la bord!

Cu un gest al mâinii, secundul căpitanului arătă, posac, un enorm balot pe care nişte marinari eare-l însoţeau tocmai îl puseseră jos şi plecaseră imediat.

Din pântecele unei vechi pături din păr de cămilă, ieşea un incredibil talmeş-balmeş.Diamante brute a căror sclipiri se

învecinau cu nişte banale dopuri de carafă, bijuterii primitive, un burduf duhnind a ţap şi umflat încă de un rest de apă dulce şi rău mirositoare, un Coran năclăit de umezeală şi grăsime de care era prinsă amuleta sau *baraka*.

Joffrey de Peyrac se aplecă să ia punga de piele şi o deschise. Ea conţinea puţină tămâie de la Mecca şi o brăţară din păr de girafă pe care erau prinşi doi colţi de viperă cu corn.

— Îmi amintesc acea zi, în ţara Ashantis, când Abdullah a ucis vipera care se strecura spre mine, zise el gânditor. Mă întreb...

— Da, şi eu aş face-o, interveni brusc Jason. Îi punem, deci, *baraka* pe piept şi îl vom băga în cea mai frumoasă *djellaba*.

— Apoi, la asfinţit, îl vom coborî în mare. Deşi sufletul său ar fi fost mult mai fericit dacă l-am fi înmormântat...

— Va fi, totuşi, o mulţumire pentru fraţii săi musulmani de la bord, care se aşteaptă să fie tratat ca un câine pentru că a fost spânzurat.

Joffrey de Peyrac îşi privi cu atenţie secundul.

Faţa ciupită de vărsat, gura amară. Ochii reci semănau cu nişte pietre de agat. Zece ani de navigaţie îl legau de flăcăul ăsta bondoc şi taciturn.

— Echipajul bombăne, zise Jason. Oh! desigur, nu atâta vechi noştri camarazi din Orient, cât cei noi, mai ales cei pe care a trebuit să-i angajăm în Candia şi Spania pentru a completa efectivul de pe *Gouldsboro*. Suntem aproape şaizeci. E greu de ţinut în mână astfel de lepădături. Cu atât mai mult cu cât ei ar vrea să ştie ce cloceşti dumneata. Se plâng că nu s-au odihnit cât fusese stabilit la Candia şi că n-au primit partea lor din aurul spaniol pescuit de scufundătorii noştri maltezi în largul golfului Panama... Mai zic că le interziceţi să curteze femeile de la bord... dar că dumneata ţi-o oferi pe cea mai frumoasă.

Acest reproş grav avu darul să-l facă să izbucnească în râs pe stăpânul vasului *Gouldsboro*.

— Pentru că este cea mai frumoasă, nu-i aşa? Jason... Ştia că râsul său îl va scoate în cele din urmă din fire pe căpitan, pe care nimic nu reuşea să-l înveselească.

— E cea mai frumoasă? repetă el insistent.

— Ei, drace, nu ştiu nimic despre ea, bombăni celălalt furios. Ceea ce ştiu, e că pe navă se petrec lucruri rele şi că dumneata nu le vezi pentru că eşti obsedat de acea femeie.

Cuvântul îl făcu să tresară pe domnul de Peyrac. El încetă să râdă şi-şi încruntă sprâncenele.

— Obsedat? M-ai văzut dumneata, vreodată obsedat de vreo femeie, Jason?

— Desigur, nu. De nici una... Dar, da, de aceasta. Nu te-a împins ea, oare, să faci destule prostii la Candia şi după aceea? Ce de mişcări fără scop! Ce de afaceri prost tratate pentru că voiai cu orice preţ să o reîntâlneşti!

— Mărturiseşte că e foarte normal să cauţi să recuperezi o sclavă care te-a costat 35.000 de piaştri...

— Dar mai era ceva, zise Jason, încăpăţânat. Ceva ce nu mi-ai mărturisit niciodată. Ce contează! Era vorba de trecut! Eu o credeam dispărută, moartă. Şi iat-o reapărând!

— Jason, urăşti femeile. Pentru că o stricată, odinioară, pe care ai făcut imprudenţa s-o iei de nevastă, te-a trimis la galere, ca să poată trăi liniştită cu un amant, nutreşti pentru specia feminină o ură care te-a făcut să pierzi ocazii foarte plăcute. Ce de mai bieţi soţi, legaţi de nişte ciume triste, ţi-ar invidia libertatea recucerită de care profiţi atât de prost!

Jason rămânea sumbru.

— Există femei care vâră în tine o otravă de care nu poţi să te vindeci. Dumneata, monseniore, eşti sigur, că vei rămâne mereu la adăpost de aceste tulburări? Sclava dumitale de la Candia mă sperie... Aici.

— Aspectul ei actual ar trebui totuşi să te liniştească. Am fost foarte mirat, şi chiar decepţionat, mărturisesc, să o întâlnesc sub o scufie de burgheză.

Dar Jason dădea din cap cu putere.

— Încă o capcană, monseniore! Prefer o odaliscă sinceră, în goliciunea ei, acestor prefăcute care se ascund şi par să-ţi promită paradisul dintr-o singură privire. Otrava lor devine atunci o esenţă subtilă... prea subtilă pentru ca să o simţi şi să te temi de ea.

Joffrey de Peyrac îl asculta, mângâindu-şi barba, gânditor.

— Straniu! Jason! murmură el, foarte straniu! Credeam că nu mă mai interesează chiar deloc.

— Hm, făcu Jason lugubru. Dac-ar putea fi aşa!

Joffrey de Peyrac îl luă de braţ, pentru a-l duce afară, pe balcon.

— Vino... "Bogăţiile" bietului meu Abdullah put.

Privi cerul portocaliu, în timp ce marea păstra nuanţe reci şi aspre.

— Ne apropiem... încearcă să linişteşti oamenii. Aminteşte-le că aurul spaniol continuă să fie la bord. Îndată ce vom fi atins pământul, peste câteva zile, voi porunci să li se achite un avans în contul viitoarelor negocieri.

— Vor fi plătiţi, căci au fost întotdeauna. Dar ei simt că au avut o traversare ratată. De ce această plecare spre La Rochelle? întreabă ei. De ce i-am luat pe aceşti oameni care ne încurcă şi care ne fac să ducem lipsă de unele lucruri şi din care nu vom trage nici un folos, căci se vede bine că n-au decât cămăşile de pe ei?

Şi cum Joffrey de Peyrac rămânea tăcut, căpitanul Jason luă o înfăţişare nefericită.

— Vorbesc prea mult, monseniore? Îmi dai de înţeles că nu trebuie să mă amestec în treburile dumitale? Tocmai aici ne roade samarul. Oamenii din echipaj şi chiar eu te simţim absent... Marinarii, mai ales, sunt sensibili la asta. Oricare ar fi rasa lor, ştii cum sunt aceşti oameni ai mării. Cred în semne, se lipesc de ceea ce nu se vede mult mai mult decât de aparenţe... Ei spun că nu îi mai protejezi.

Jason făcu o mişcare din barbă către partea din faţă a vaporului.

— Să presupunem că dumneata îi duci pe aceşti indivizi pe care i-ai îmbarcat acolo, să populeze pământurile pe care le-ai cumpărat în Dawn East? Ce ne priveşte pe noi, pe noi, marinarii de pe *Gouldsboro*?

Contele de Peyrac îşi puse mâna pe umărul prietenului său. Privirea continua să-i rătăcească dincolo de orizont.

— Jason, dragă prietene, când m-ai întâlnit, eram deja un bandit care trecuse de jumătatea vieţii. Nu ştii totul despre mine, aşa cum nici eu nu ştiu tot despre tine. Dar, de când sunt pe lume, viaţa mea are două pasiuni: comorile pământului şi farmecele mării.

— Şi femeile?

— Se exagerează. Să zicem că frumoasele au făcut parte, după caz, dintr-o aventură sau alta. Pământul şi marea, Jason, două amante pretenţioase. Când îi dau prea mult uneia, cealaltă se supără. Sunt mai mult de zece ani de când Sultanul m-a însărcinat să monopolizez comerţul cu argint şi de când eu n-am părăsit puntea unui vas. Din Mediterana până la ocean şi de la mările polare la cea a Caraibelor, am trecut prin întâmplări neîncercate de nimeni.

— Iar acum eşti din nou stăpânit de dorinţa de a pătrunde în măruntaiele pământului?

— Exact!

Jason lăsă capul în jos. Auzise ceea ce se temea să audă. Mâinile sale puternice, cu fire de păr roşcat, se crispară pe balustrada de lemn aurit.

Joffrey de Peyrac continuă.

— Îţi voi lăsa corabia, Jason.

Celălalt scutură din cap.

— Nu va mai fi acelaşi lucru. Aveam nevoie de prietenia dumitale pentru a supravieţui. Pasiunea dumitale, bucuria dumitale de a trăi m-au întărit mereu. Aveam nevoie de astea pentru a exista şi eu.

— Gata! Oi fi sentimental, bătrâne caşelot? Priveşte. Îţi rămâne marea.

Dar, Jason nu ridică privirea de pe întinderea mişcătoare, verde-albăstruie.

— Dumneata nu poţi înţelege, monseniore. Eşti un om de foc. Eu sunt de gheaţă.

— Sparge atunci gheţurile!

— Prea târziu.

Jason scoase un oftat lung.

— Ar fi trebuit să cunosc mai devreme secretul dumitale, care te face să arunci, în fiecare clipă, asupra lumii, o privire nouă. Care este acela?

— Nu-i un secret, zise Joffrey de Peyrac. Ce să spun? Să fii mereu în stare să o ieie de la capăt... Să nu te împaci cu gândul de a avea numai o viaţă.

Această călătorie pe mare nu se mai termina. Ieşind pe punte dis-de-dimineaţă, pasagerii nu văzură decât marea, tot

marea. Numai că aceasta îşi schimbase încă o dată înfăţişarea. Părea un lac aproape fără nici o cută. Deşi toate pânzele erau sus, nava abia se mişca, lucru care le dădu speranţa ocupanţilor spaţiului dintre punţi că se aflau sub ancoră. Nişte voci întrebaseră pline de speranţă: Am ajuns?

— Rugaţi-vă Domnului să nu fie nimic, strigase Manigault. Nu suntem încă destul de la Sud pentru a ne afla la San Domingo. Asta ar însemna deci că am atins coastele pustii ale Noii Scoţii şi nimeni nu ne poate spune ce soartă ne aşteaptă acolo.

Contemplau întinderea posomorâtă din faţa lor cu un amestec de decepţie şi de uşurare. Pânzele atârnau şi singura agitaţie dintre vergi era cea a echipajului care făcea manevre pentru a prinde o pală de vânt.

Obsesia liniştilor totale, atât de temute de marinari, îşi făcuse apariţia. Vremea era călduţă.

Ziua păru lungă. Şi când, seara, în cursul unei noi ieşiri, pasagerii văzură că pânzele atârnau, fără viaţă în ciuda eforturilor echipajului, scoaseră oftaturi lungi. Jenny, fiica mai mare a familiei Manigault, care aştepta un copil, izbucni în plâns.

— Dacă mai stăm aşa, am să înnebunesc. Să ajungă odată! Să ajungă oriunde, dar să se termine odată călătoria asta. Se repezi spre Angelica, implorând:

— Spune-mi... Spuneţi-mi că vom ajunge curând.

Angelica o duse la patul ei mizerabil, străduindu-se să o liniştească. Cele tinere aveau încredere în ea, dar nu se simţea în stare să răspundă la întrebări de acest fel.

Nu putea comanda vânturilor, mării şi lui *Gouldsboro*. Niciodată nu se aflase în faţa unui viitor atât de neclar şi neputinţa de a şti ce hotărâre să ia.

— Când vom debarca, oare? implora Jenny.

— Nu ştiu, draga mea.

— Ah! Atunci de ce n-am rămas la La Rochelle? Uitaţi-vă la mizeria de aici... Acolo aveam cearceafuri atât de frumoase, aduse special din Olanda pentru trusoul meu de nuntă.

— În acest moment, pe cearceafurile dumitale de nuntă stau culcaţi caii dragonilor Regelui, Jenny. I-am văzut deja făcând aceasta în casele hughenoţilor din Poitou. Spălau copitele

cailor lor cu vinul din pivniţele voastre şi le ştergeau cu dantelele de Malines.

— Copilul dumitale s-ar fi născut într-o închisoare şi ţi-ar fi fost luat. Acum, se va naşte liber. Totul se câştigă, totul se plăteşte!...

— Da, ştiu asta, făcu tânăra femeie stăpânindu-şi lacrimile, dar aş vrea atât de mult să simt pământul... Mişcarea asta permanentă a mării mă îmbolnăveşte. Şi, apoi, toate merg atât de prost pe vasul ăsta. Ştiu că până la urmă va fi vărsare de sânge. Şi poate că soţul meu se va afla printre cei morţi... Nenorocire!

— O iei razna, Jenny. De unde temerile astea?

Jenny păru speriată şi privi cu îngrijorare în jur. Continua să se agaţe de Angelica.

— Doamnă Angelica, şopti ea, dumneata, care-l cunoşti pe Rescator, o să ai grijă de noi, nu-i aşa? Vei face în aşa fel încât să nu ni se întâmple nimic îngrozitor?...

— De ce te temi? repetă Angelica, descumpănită

În acel moment, simţi o mână pe umăr şi o văzu pe mătuşa Anna care-i făcea un semn.

— Vino, draga mea, zise bătrâna domnişoară, cred că înţeleg ce o tulbură pe Jenny.

Angelica o urmă, în timp ce ea se îndrepta spre capătul bateriei. Împinse uşa măcinată de carii, în spatele căreia, la începutul călătoriei, fuseseră auzite behăind capre şi grohăind nişte porci. De multă vreme caprele şi porcii dispăruseră, dar locul acesta ascuns păstra un miros de grajd.

Îndepărtând nişte zdrenţe aruncate într-un colţ şi câteva grămezi de paie, doamna Anna descoperi vreo zece puşti făcute stivă, precum şi nişte săculeţi de alice şi un butoiaş cu praf de puşcă.

— Ce crezi despre astea?

— Sunt nişte flinte...

Angelica privea armele.

— Ale cui or fi?

— Nu ştiu. Dar cred că nu e locul potrivit să pui nişte arme pe o navă unde disciplina mi se pare destul de strictă.

Angelicăi îi era teamă să înţeleagă.

— Nepotul meu mă nelinişteşte, continuă tanti Anna, sărind la un alt subiect. Şi dumneata, doamnă Angelica, nu eşti străină de schimbarea în rău a caracterului lui. Dar n-ar trebui ca decepţia lui să-l ducă la nişte fapte necugetate.

— Vrei să spui că jupân Berne ar fi cel care a pus aceste arme aici? Cu ce scop? Şi cum ar fi putut să le procure?

— Nu ştiu nimic, zise bătrâna domnişoară dând din cap. Dar îl auzeam deunăzi pe domnul Manigault zicând: să-l jefuieşti pe un jefuitor nu e păcat.

— E, oare, posibil? murmură Angelica. Prietenii noştri ar intenţiona să-l păgubească pe cel care i-a salvat?

— Îl bănuiesc că le vrea răul.

— Să aştepte măcar să se convingă de asta.

— Ei zic că după aceea va fi prea târziu.

— Ce planuri au?

Senzaţia că sunt urmărite le făcu să tacă.

În spatele lor, doi marinari, apăruţi din umbra ascunzătorii, le priveau cu neîncredere. Păreau că sunt nemulţumiţi. Se apropiară vorbind repede în spaniolă. Angelica înţelegea suficient de bine limba lor.

— Zic că armele sunt ale lor şi nu e treaba noastră să ne ocupăm de asta şi că ei le taie limba femeilor prea vorbăreţe...

Adăugă, ceva mai uşurată:

— Vezi! Gândurile dumitale erau greşite. E vorba de armele echipajului.

— Armele echipajului n-au ce căuta sub paie, repetă mătuşa Anna, ştiu ce zic. Strămoşii noştri erau piraţi. Şi de ce ziceau mitocanii ăia că ne taie limba, dacă aveau conştiinţa curată? Doamnă Angelica, când se va ivi ocazia, n-ai putea să-i vorbeşti monseniorului Rescator despre ceea ce ţi-am arătat astăzi?

— Mă crezi atât de mult în graţiile lui încât să îndrăznesc să mă duc să-i dau sfaturi legate de intrigile oamenilor săi? Bine-ar mai fi primită. Este mult prea orgolios ca să asculte o femeie, oricare ar fi ea!

Cuvintele îi erau pline de amărăciune. De fiecare dată când el îi vorbise, Angelica simţea cât de mult o ţinea departe de el cel lângă care ar fi trebuit să reînceapă să trăiască, suflet lângă suflet.

— Aş fi crezut... zise doamna Anna, pe gânduri. Există, totuşi, între dumneata şi omul acesta ceva ce vă apropie. Trecutul, nu-i aşa? Dumneata semeni cu el. Am înţeles de când am văzut că bietul meu Gabriel nu mai avea nici o şansă. Recunosc, comandantul dumitale inspiră oarecari temeri coreligionarilor noştri şi nu-şi dă osteneala să le împrăştie. Dar aş acorda, încredere iniţiativelor sale. E curios. Sunt convinsă că e un om înţelept care caută binele. Şi apoi... e un mare savant.

Obrajii roşiră ca şi cum ea şi-ar fi reproşat un entuziasm suspect.

— Mi-a împrumutat nişte cărţi excepţionale. Dintr-o eşarfă de mătase, în care le împachetase cu pioşenie, scoase două volume cu muchiile roşii, legate în piele. Sunt nişte exemplare rarisime: *Principii de geometrie analitică* de Descartes, şi *De revolutionibus orbium caelestum* de Copernic. Visasem dintotdeauna să le citesc în Franţa. N-am putut să le găsesc deloc, nici la La Rochelle. Şi tocmai Rescator mi le împrumută, în plin ocean. Curios lucru!

Doamna Anna se aşeza pe jos, pe mantia împăturită, cu spinarea slabă sprijinită de perete.

— Nu voi merge la plimbare astă seară. Mă grăbesc să termin aceste tratate. Mi-a promis că-mi va mai împrumuta şi altele...

Angelica înţelese că supusa domnişoară fusese rareori atât de fericită.

"Joffrey a ştiut întotdeauna să se poarte cu femeile, îşi spuse ea. Aici, îl recunosc pe deplin".

Ea îi recunoştea şi talentul de a-i răscoli pe oameni, de a face dintr-un om calm, ca jupânul Berne, un furios, şi dintr-o cumătră bârfitoare, ca doamna Manigault, o femeie iertătoare.

Totul era schimbat şi, în mod sigur, de-a-ndoaselea. Pe uscat, Angelica avusese mereu bărbaţii de partea ei, pe când femeile o tratau cu răceală.

Iată că aici femeile păreau că se apropie de ea, în timp ce privirile bărbaţilor o ţintuiau ca pe o inamică.

Micuţa Honorine era mulţumită. Descoperise în sfârşit un protector puternic.

Pentru a fugi de această lume rea, sărise în mare unde valurile ar fi dus-o într-o țară unde, şi-ar găsi frații şi un bărbat înalt şi puternic care ar fi tatăl ei.

Dar şi marea o trădase.

Marea, care continua să ducă gheţurile şi păsările, nu voise s-o ducă şi pe ea. Păsările deveniseră rele şi căutaseră să-i smulgă ochii. Dar atunci țâşnise dintre valuri un prieten cu fața de arici. Era "Coajă de Castană". El alungase pasărea cea mare şi o luase în brațe în momentul în care apa sărată şi rea îi intra în gură.

Apoi, "Coajă de Castană" o dusese pe corabie, unde, toată seara, mama se ocupase de ea. Şi acum, "Coajă de Castană" care avea nişte brazde negre şi umflate în locul rănilor făcute de pasăre. Honorine îşi trecea uşor degetele sale mici peste ele. Ca să-l facă bine, zicea ea.

La rândul său, el fusese impresionat de medalia Fecioarei, pe care ea o purta la gât.

— *Per Santa Madona, è cattolica, ragazza carina*?

Honorine nu înțelegea şi nu-i păsa deloc de asta.

Tonul era de ajuns s-o umple de fericire.

— Tu eşti tatăl meu? îl întrebă ea, apucată de o speranță bruscă.

Sicilianul izbucni în râs.

Dădu din cap şi îi vorbi, iar ea înțelese că nu el era tatăl ei şi că regreta mult acest lucru.

Aruncând în jur o privire, el îşi duse mâna la centură şi trase cuțitul. Din cămaşa sa italiană, albă cu dungi roşii, scoase un obiect, pe care îl atârnă la gâtul Honorinei. Apoi, vrând să o vadă mai bine, o împinse într-o rază roşiatică de soare.

Efectul i se păru satisfăcător. Murmură:

— N-o să spui cine ți-a dat asta. Jură! Scuipă! Scuipă!

Şi cum Honorine nu înțelegea, marinarul scuipă pe jos, invitând-o să-l imite, ceea ce ea făcu cu plăcere. Marinarul se depărtă, cu un deget pe buze, căci văzuse că Angelica îşi căuta fiica.

Honorine era fericită de două ori. Căci avea un alt prieten şi că reîncepeau să-i facă daruri. Scotoci în buzunarul şorțului şi dădu de piatra strălucitoare pe care i-o dăduse Omul Negru. O ascunse repede, speriată, văzând că apare mama ei şi se prefăcu că n-o vede venind.

O rază de soare accentua roşeaţa părului fetiţei şi Angelica remarcă imediat, strălucirea unui lănţişor de aur pe gâtul copilei, de care atârna un pandativ conţinând, fără îndoială, nişte relicve, bucăţi din crucea adevărată sau din vreun instrument de tortură a unui sfânt martir, căci ieşeau în evidenţă aşchiile de lemn lipite.

— Unde ai găsit această bijuterie, Honorine?

— Mi-a dat-o cineva.

— Cine oare?

— Nu Omul Negru mi-a dat-o.

— Dar cine?

— Nu ştiu.

Lângă lănţişorul de aur, se afla mica medalie de cositor agăţată la gâtul copilei de călugăriţele de la azilul din Fontenay-le-Comte şi pe care Angelica nu îndrăznise niciodată să i-o scoată, spre aducere aminte şi în semn de recunoştinţă.

— Nu minţi! Acest pandativ n-a căzut, totuşi, din cer.

Honorine avu viziunea oceanului cenuşiu răpindu-i bijuteria. Zise cu un aer sigur:

— Ba da. Tocmai pasărea care îl ţinea în cioc. A trebuit să-l lase şi el a căzut pe gâtul meu.

Apoi scuipă pe jos şi zise cu un aer încăpăţânat:

— Per Santa madona, ze lé jurre!

Angelica ezita între pofta de a râde, de a se supăra sau de a-şi continua ancheta. Copila furase, oare, din nou?

O luă în braţe şi o strânse tare. Simţea că îi scapă printre degete.

— Aş vrea să-l găsesc pe tatăl meu, zise Honorine. Trebuie că este foarte bun, pe când tu eşti aşa rea.

Angelica oftă. Hotărât lucru, începând cu fiica şi terminând cu soţul, nu i se ierta nici cea mai mică slăbiciune...

— Păstrează-ţi bijuteriile, la urma urmei! zise ea. Vezi că nu sunt aşa de rea cum crezi?

— Ba da, eşti foarte rea, strigă Honorine. Fugi mereu şi mă laşi singură. Atunci cred că am să mor şi mă plictisesc.

— Când eşti fetiţă, nu te plictiseşti niciodată. Viaţa e mereu frumoasă. Vezi, păsărica ţi-a adus deja un cadou.

Honorine pufni, ascunzându-se pe umărul Angelicăi. Era încântată să descopere că mama sa era aşa de prostuţă. În seara asta totul mergea mai bine.

— Vasul e cuminte, zise ea. Nu mai mişcă deloc.

— E adevărat.

Angelica îşi stăpâni un nou oftat aruncând o privire peste întinderea uleioasă şi încremenită a mării.

Seara se lăsă într-o lumină de început de lume, portocalie şi densă, dulce şi grea şi, totuşi, rece ca o ameninţare.

Nişte insule negre şi cenuşii, ca o iluzie, se cufundau şi reapăreau între apele cafeniu-aurii.

Mişcările lor neîncetate păreau un dans nefiresc. "Visez" îşi spuse Angelica care voia să-şi frece ochii. De sus se auzi o voce, cea a sicilianului:

— Oh! Nişte caşaloţi!

Copiii care se jucau cu săgeţile, pe "strada mare" se repeziră să vadă.

Angelica fu înconjurată de grupul lor. Cei mai mari îi ridicau pe cei mai mici să poată admira şi ei spectacolul.

Erau, într-adevăr, caşaloţii pe care, adineauri, ea îi luase drept insule. Uriaşele corpuri negre şi lucitoare apăreau, apoi se scufundau şi alunecau între apele a căror transparenţă mărea şi mai mult siluetele lor monstruoase. Deodată fu văzută una, ieşită minunat din apă, siluetă neagră ca cu turn puternic încununat de un gheizer de abur.

— Balena lui Iona, strigă un băieţaş, tropăind, balena lui Iona!

Nu mai putea de bucurie.

— Aş vrea să trăiesc mereu pe vasul ăsta, zise una dintre fetiţe.

— Eu n-aş mai vrea să ajung niciodată la ţărm întâri o alta.

Angelica, emoţionată şi ea la apariţiile caşaloţilor, privi cu uimire la micile domnişoare.

— Atunci, voi sunteţi mulţumite că vă aflaţi pe *Gouldsboro?* întrebă ea.

— Oh! da, făcură în cor copiii.

Séverine, atât de secretoasă de obicei, o luă înainte:

— Da, aici suntem liniştiţi. Nu mai riscăm să fim trimise la mănăstire. Nu mai suntem plictisite cu toate rugăciunile pe care mătuşa mi le dădea să le învăţ în insula Ré.

Ea oftă cu uşurare. Séverine cea plină de nelinişti, era eliberată. Povara neliniştii pe care o ducea căzuse de pe umerii fragili ca o haină de plumb.

— De asemenea, nu riscăm să intrăm în puşcărie, zise Martial.

De la începutul călătoriei, Angelica se mirase de curajul copiilor. Ei nu erau nici arţăgoşi, nici plângăreţi. Dacă se îmbolnăveau, se vindecau repede. Părinţii erau cei care se văitau şi se plângeau de zburdălniciile lor.

— Dacă părinţii ne-ar lăsa să ne căţărăm pe frânghii şi să luăm parte la manevre, ar fi şi mai bine, comentă Martial.

— Pe mine, un marinar m-a învăţat nodurile pe care nu le cunoşteam, zise unul dintre fiii lui Carrere.

— E adevărat că Rescator ne vrea răul? ntrebă Séverine.

— Nu cred, răspunse Angelica.

Îşi puse mâna pe umărul delicat. Ochii Severinei arătau încredere. Ca şi la La Rochelle, Angelica, privindu-i pe copii, încerca un sentiment de linişte cu privire la efemeritatea existenţei. Viaţa ei se justifica ajutându-i să supravieţuiască.

— Nu vă amintiţi, că el şi oamenii lui v-au salvat de dragonii regelui care ne urmăreau?

— Da. Dar taţii noştri zic că el nu ştie unde ne duce.

— Părinţii voştri sunt neliniştiţi pentru că Rescator şi oamenii săi sunt foarte diferiţi de noi. Ei vorbesc o altă limbă, au alte obiceiuri. Uneori e greu să te înţelegi cu cineva cu care nu te asemeni.

Martial vorbi cu înţelepciune:

— Dar ţara în care mergem noi nu este şi ea diferită de cea pe care am cunoscut-o? Va trebui să ne obişnuim acolo, ne îndreptăm spre alte tărâmuri.

Micul Jerémie, pe care Angelica îl iubea pentru că semăna cu Charles-Henri, îşi dădu de-o parte părul blond care-i acoperea ochii albaştri şi exclamă:

— Ne duce spre Pământul Făgăduinţei!

Angelica îşi simţea inima liniştindu-se.

— Da, afirmă ea cu tărie. Da, voi aveţi dreptate, dragii mei.

Se întoarse spre pupa navei şi tresări căci el era acolo, pe dunetă şi o privea.

CAPITOLUL 25

Să o vadă înconjurată de copii care-i vorbeau cu însufleţire şi cărora le răspundea zâmbind, însemna pentru el descoperirea unei alte femei.

Ea o ţinea de mână pe copila roşcată. Adineauri, o văzuse strângând-o în braţe. Dacă era adevărat că fetiţa era născută dintr-o tragedie, de unde scotea ea forţa să o iubească atât de pătimaş?

Berne povestise că fiul său ultim fusese sugrumat sub ochii ei. Iată deci ce se întâmplase cu micuţul du Plessis-Belliere...

De ce se destăinuise ea protestantului şi tăcea în faţa soţului ei?

De ce nu-i dezvăluise, aşa cum atâtea altele ar fi făcut-o în locul ei, povestea încercărilor prin care trecuse şi care trebuiau să însemne tot atâtea scuze în ochii lui?...

Îl înciudau seninătatea ei, rezistenţa, şi că, după ce a înfruntat acele mii de pericole şi a trăit clipe de groază, ea îndrăzneşte să apară cu faţa liniştită, ca o plajă frumoasă, cu linia încântătoare pe care mareea se duce şi vine fără să lase urme, fără să-i şteargă strălucirea sidefie.

Este oare aceeaşi femeie care-l înfruntase pe Moulay Ismaël, care suferise tortura, foamea, setea?

"Şi am mai aflat că ea uneltea împotriva Regelui! A fost însemnată cu floarea de crin. Şi acum, acolo jos, zâmbeşte printre copii uitându-se după balene.

O femeie nobilă, dar diavolul, dacă ar putea, s-ar întrupa în ea.

Puterea lui de prezicere, deşi era numit Magicianul, se oprea aici. Cum să ajungă până la ea?

Un cuvânt al lui Jason îi deschisese ochii asupra propriilor sale contradicţii.

"Eşti obsedat de această femeie!..."

Obsedat. Deci obsedantă. Trebuia să recunoască faptul că devenind mai tainic, farmecul Angelicăi era şi mai puternic. Nu era dintre acelea care se pierd ca parfumurile ieftine. Orice

ar fi fost, acest farmec exista şi domnul de Peyrac se găsea sedus de el de-a-binelea, în ciuda propriilor sale refuzuri. Era prins în capcana întrebărilor dureroase, al căror răspuns numai ea i-l putea da.

E zadarnic să-ţi închipui că ştii totul despre o fiinţă şi să-i refuzi dreptul să urmeze anumite căi. Cele pe care le urmase Angelica, departe de el de-a lungul acestor ultimi cinci ani, erau surprinzătoare.

O vedea călărind în fruntea gloatei de ţărani pe care-i conducea în luptă. O vedea târându-se ca o pasăre rănită, urmărită de oamenii Regelui... Aici începea misterul pe care nu-l va pătrunde, poate, niciodată şi se indigna, admiţând că în această transformare a ei se afla eternul feminin.

Gelozia pe care o încercase văzând-o devotându-se prietenilor săi, descoperindu-i fiica şi duioşia plină de sensibilitate cu care o înconjura, zărind-o îngenunchiată, răscolită, în faţa protestantului, cu mâna pusă pe umărul gol al rănitului, era mai rea decât dacă ar fi surprins-o în braţele unui amant. Cel puţin ar fi disprețuit-o şi ar fi ştiut câţi bani face. Şi ar fi luat-o drept ce era.

Din ce aluat era ea plămădită? Ce adăuga la frumuseţea ei matură, coaptă de soarele de vară al vieţii sale, această iradiere tandră şi călduroasă care-ţi stârnea pofta să-ţi pui fruntea obosită pe sânul ei, să-i asculţi vocea spunând lucruri dulci şi odihnitoare.

Simţea o slăbiciune pe care o încercase rareori... De ce trebuia să-l cuprindă, această amazoană, insolentă, iute de limbă, faţă de această femeie senzuală şi îndrăzneaţă care-l înşelase fără ruşine, acest sentiment?

Şi, în timp ce soarele dispărea la orizont, Joffrey de Peyrac găsi una dintre cheile care, spre marea sa mirare, îi oferi explicaţia comportării Angelicăi în mai multe împrejurări.

"Da, e generoasă", îşi zise el.

A fost ca o iluminare.

Se lăsa noaptea. Copiii nu mai vedeau nici marea, nici balenele. Coborâră iute scările pentru a ajunge între punţi.

Angelica, nemişcată, privea în depărtare.

El era sigur că privea spre el, prin întunericul care sporea.

"Ea e generoasă. Ea e bună. I-am întins nişte capcane pentru a-i dovedi răutatea dar ea n-a făcut nici un pas greşit... De aceea nu mi-a reproşat că sunt cauza nenorocirilor sale. Şi tocmai de aceea este gata să sufere din partea mea nedreptăţi şi reproşuri, mai degrabă decât să-mi arunce în faţă acel lucru oribil pe care crede că-l ştie, că eu sunt răspunzător, eu, tatăl, de moartea fiului meu Cantor."

CAPITOLUL 26

În liniştea cabinei sale şi a nopţii – şi calmul atât de rar al mării care-i legăna gândurile, el retrăia episodul dramatic de la capul Passero. Lumea ar fi fost foarte mirată în acea vreme să afle că lupta şi înfrângerea escadrei franceze, care emoţionaseră atât de mult curţile Europei, fuseseră determinate de prezenţa în "casa" amiralului de Vivonne, a unui mic paj de 9 ani!

*

Când întâlnise escadra franceză, în largul Siciliei, puterea lui Rescator era de necontestat. Fostul infirm din Marsilia avea peste tot complici şi aliaţi.

Pentru a ajunge la acel rezultat, deşi naviga pentru afaceri, trebuise să-şi echipeze şebecul ca navă de război. Lupte cu unii sau cu alţii apăreau frecvent. Lichidase câţiva piraţi, nu dintre cei mai mici, precum vicleanul Mezzo-Morte. Trebuise să riposteze, spre marele său regret, unor atacuri ale cavalerilor de Malta care continuau să vadă în acest corsar mascat căruia nu-i cunoşteau numele şi originea, un renegat josnic aflat în serviciul Marelui Sultan de la Constantinopole. Aparenţele le dădeau dreptate. Nu mai era cale de mijloc între Cruce şi Semilună. Erai sau pentru una sau pentru cealaltă. Ori, Joffrey de Peyrac, încă o dată, alese un al treilea semn, scudul lui de argint bătut simbolic pe etamina roşie a steagului său.

El ştia că, plecând pe mare, escadra comandată de ducele de Vivonne avea drept scop o expediţie de pedepsire, avându-l, printre obiectivele, pe el însuşi. Căci acţiunea sa îl

deranjase teribil pe Ludovic al XIV-a şi zguduise şi câteva mari averi franceze bazate pe troc cu Orientul Apropiat, cu produse manufacturate de proastă calitate pe care nu reuşeau să le desfacă în Franţa.

Joffrey de Peyrac îşi trimisese, deci, spionii să se informeze cu deosebită grijă asupra itinerarului prevăzut pentru escadra regală franceză, a efectivelor sale şi le recomandase să facă planul cât se poate de precis al ocupanţilor galerelor franceze. Şi atunci, citind lista cu oamenii Ducelui de Vivonne, ochii îi căzură pe un prenume care-l puse pe gânduri: Cantor de Morens, paj. Cantor! Nu era oare şi prenumele fiului care i se născuse după pseudo-execuţia sa şi de a cărui existenţă aflase din scrisoarea reverendului Antoine, primită la Candia?

În cursul anilor precedenţi, Peyrac se întrebase adesea dacă acel copil pe care-l aştepta Angelica fusese băiat sau fată.

Grijă minoră, atunci, faţă de altele. Acela fusese, deci, băiat. Când a aflat-o, ştirea nu i-a reţinut atenţia, într-atâta era de impresionat de un anunţ fierbinte: cel al recăsătoriei Angelicăi.

Dar acum, în faţa acestui nume apărut dintr-o dată, reflectă: Cantor de Morens... Nu putea fi vorba deci, decât de acel fiu "postum". El ceru şi alte informaţii şi îndoiala fu înlăturată: copilul avea 9 ani. Era nepotul mareşalului du Plessis-Beliere.

Prima intenţie a lui Rescator fusese să nu răspundă intenţiilor războinice ale amiralului de Vivonne. Prevenit el ar merge să se baricadeze dincolo de Candia şi de Rhodos şi ar aştepta până când escadra şi-ar fi încheiat patrularea şi ar fi renunţat la urmărirea unei fantome.

Dar prezenţa micului Cantor îi schimbă proiectele.

Marea îi trimitea fiul. Cu fiecare oră, cu fiecare zi, îl cuprindea dorinţa de a se afla în faţa acelei întruchipări a trecutului său. Fiul lui şi al Angelicăi. Conceput într-una din nopţile de la Toulouse, nebune şi delicioase, a căror nostalgie îl cuprindea adesea.

Chiar cu puţin înaintea plecării spre Saint-Jean-de-Luz, unde fusese prin viclenie arestat de zbirii Regelui, mica viaţă începuse să se dezvolte în ea. În carnea ei dulce şi primitoare, a cărei amintire îi stârnea dorinţa.

Să-l vadă pe acel fiu, născut din dragostea lor frântă.

Şi, mai ales, să-l ia înapoi.

Voinţa sa se contură, implacabil. Remarcase cu amărăciune că-i dăduseră copilului numele de Morens şi nu de Peyrac şi că i se datora respect nu pentru că era fiul unui mare senior d'Aquitaine, ci numai nepotul mareşalului du Plessis.

Rescator dădu imediat ordin de plecare.

Ajunse lângă escadrila franceză. Voia să ofere un schimb. Dar amiralul de Vivonne, aflând că piratul pe care avea ordin să-l scufunde cu totul, mai avea şi îndrăzneala să vină până la el, porunci să-i fie aruncat în mare solul şi îi trimise fără somaţie o salvă de ghiulele.

Atins sub linia de plutire, *Şoimul Mărilor*, avu un sfert de oră foarte greu. Mai mult, era obligat să se angajeze luptă.

Din fericire, galerele greoaie manevrau ca nişte saboţi plini de pietre. Pe una dintre ele se afla Cantor. Joffrey de Peyrac făcu în aşa fel să o izoleze de celelalte, dar în focul luptei, galera fu atinsă. Nebun de îngrijorare, ştiind cu câtă rapiditate dispare o navă în valuri, îşi trimisese ienicerii cei mai devotaţi să se urce pe ea şi să-l găsească pe copil cu orice preţ printre pasagerii adunaţi la pupa şi dintre care unii începuseră să se arunce în apă.

Tocmai Abdullah, maurul, i-l adusese. O voce subţire şi limpede striga: "Tată! Tată!". Joffrey de Peyrac, credea că visează. Acest băieţaş, aflat în braţele lui Abdullah, părea să nu se teamă, nici de moartea de la care tocmai scăpase, nici de feţele întunecate care-l înconjurau, şi nici de iataganele curbate.

Cu ochii lui verzi ca apa izvorului, el privea faţa cu mască neagră a unui pirat la care era adus şi el îi spunea "tată", ca şi cum ăsta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Cum să nu răspunzi acestei chemări?

— Fiule!...

Cantor, încântat de viaţa pe care o ducea pe mări în umbra tatălui pe care-l admira şi nu părea să regrete viaţa trecută. Joffrey de Peyrac observase foarte repede că băiatul avea tainele lui. Dar nu voia să-l descoasă. Îi era teamă.. Teama de a şti prea multe şi de a atinge din stângăcie răni nevindecate.

Într-adevăr, prima oară când Cantor făcu aluzie la familia sa rămasă în regatul Franţei, fu pentru a declara nu fără mândrie:

— Mama mea este amanta regelui Franţei. Sau, dacă nu e încă, va fi în curând.

— E normal. Este cea mai frumoasă doamnă din regat.

După lovitura primită, Joffrey de Peyrac preferase să-l lase pe copil cu amintirile lui.

Totuşi, frânturile pe care le culegea compuneau tablouri curioase, unde se aflau Angelica, în veşminte somptuoase, Florimond, eroul, mareşalul du Plessis-Bellière, rece şi curtezan şi pe care Cantor îl iubea, Regele, Regina şi Delfinul, care lui îi inspirau, toţi trei, lucru ciudat, sentimente de milă.

Cantor îşi amintea de toate rochiile pe care le purtase mama sa şi le descria uneori în amănunţime, ca şi bijuteriile ei.

În relatările micului paj se amestecau istorii tenebroase cu otrăviri, adultere, crime săvârşite în întunericul unui coridor, cu perversiuni şi intrigi sordide care nu păreau să-l fi emoţionat câtuşi de puţin.

Pajii de la curte învăţau viaţa din spatele trenei rochiilor pe care trebuiau să le susţină. Nu erau de temut mai mult decât căţeii.

Cantor mărturisea, totuşi, că îi plăcea mai mult pe mare decât la Versailles. Tocmai pentru acest motiv hotărâse să-l întâlnească pe tatăl său. Ar veni şi Florimond, dar mai târziu! Nu părea să aibă în vedere că şi Angelica ar putea să li se alăture.

Astfel se contura în ochii lui Joffrey de Peyrac imaginea unei mame frivole şi indiferente faţă de fiii săi.

Într-o seară, se hotărî să-l întrebe.

În timpul unei lupte cu o şaică[1] algeriană, trimisă de Mezzo-Morte, unul dintre piraţii duşmani, Cantor primise o schijă de obuz în picior şi, la căpătâiul lui, Rescator îşi aduse reproşuri, deşi băieţaşul era foarte mândru, căci avea, ca orice gentilom, dragostea de război în sânge.

Nu cumva copilul era prea tânăr pentru a cunoaşte o viaţă aventuroasă?

— Nu duci lipsa mamei tale, dragul meu?

Cantor îl privise mirat. Apoi faţa i se întunecase şi vorbise despre ceea ce el numea, fără ca de Peyrac să ajungă să desluşească de ce: "vremea ciocolatei".

[1] şaică – ambarcaţiune din Mediterana.

— "Pe vremea ciocolatei", zise el, mama ne lua pe genunchi. Ne aducea gogoşi. Făcea clătite. Bucătarul prost, David Chaillon, mă ridica pe umerii săi şi mergeam la Suresnes să bem câte un păhărel de vin alb duminica... Nu noi, pentru că eram prea mici, dar jupânul Bourjus, mama mea beau... Îmi plăcea mult atunci. Dar după, când eram la palatul Beautreillis, trebuia ca mama să se arate la Curte şi noi la fel. "Timpul ciocolatei" a dispărut.

Joffrey de Peyrac află că Angelica locuise la palatul Beautreillis, pe care el îl construise pentru ea.

Cum reuşise ea, oare, să reintre în posesia lui? Nici Cantor nu ştia.

La urma urmelor, actuala viaţă a lui Cantor era de ajuns să-i ocupe timpul şi n-avea gustul regretelor.

Joffrey de Peyrac descoperise repede, cu emoţie, darul fiului său pentru cânt şi muzică. Şi îşi reluă obicieiul de a ciupi coardele chitarei sale. Compunea pentru copil şi îl iniţia în diferitele variaţiuni instrumentale din Orient şi Occident. Hotărî, încetul cu încetul, să-l încredinţeze timp de mai multe luni unei şcoli italiene de la Veneţia sau de la Palermo, în Sicilia, a căror aşezare făcea din ele port de legătură pentru toţi corsarii.

Cantor era ignorant. Abia ştia să citească şi să scrie, foarte puţin să numere şi dacă viaţa de curte, apoi cea de pirat, făcea din el un flăcău minunat, priceput în exerciţii de scrimă, manevrând pânzele şi, la nevoie, perfect educat şi cu maniere elegante, savantul pe care-l avea ca tată considera toate acestea ca jalnic de insuficiente.

Cantor nu era leneş. Era însetat de cunoaştere. Dar profesorii pe care-i avusese până atunci nu ştiuseră să-i trezească interesul pentru studiu. Acceptă, fără prea mare bucurie, să intre ca intern în casa iezuiţilor din Palermo, din care aceştia făcuseră un centru de cultură.

Pe malurile acestei insule impregnate cu civilizaţie greacă, regăseai ceva din atmosfera vechilor clase de cultură greacă şi latină, care, în secolul al XIV-lea formaseră atâţia oameni învăţaţi.

Un alt motiv îl împingea pe Rescator să-l pună pe fiul său la adăpost. Pericolele fără număr care-l înconjurau puteau într-o zi, să-l atingă pe copil. Trebuia să scape de principalii săi duşmani, atât prin război, cât şi prin manevre diplomatice.

În timp ce se odihnea la Tunis, nu era cât pe-aci ca fiul său, Cantor, să fie luat de trimişii lui Mezzo-Morte, amiralul de la Alger, acest homosexual sadic, pe jumătate nebun de delirul grandorii şi care nu-l ierta că-i micşorase influenţa în Mediterana?...

Dacă ar fi reuşit atentatul lui, Rescator ar fi trebuit să treacă prin furcile caudine. Ar fi acceptat orice pentru a-l regăsi teafăr pe copil.

Ceea ce ratase Mezzo-Morte în răpirea lui Cantor, o reuşi cu Angelica după ce aceasta fugi din Candia şi părăsi Malta.

Joffrey de Peyrac rămase înlemnit aflând că soţia sa, ieşită în Mediterana nu se ştie cum, căzuse în mâinile celui mai rău duşman al său. Tocmai fusese anunţat că ea se afla în Malta şi se pregăti să plece în căutarea ei.

Dar trebui deci să se prezinte la Mezzo-Morte, la Alger.

Renegatul calabrez ştia foarte bine că Rescator va trece pe unde ar vrea el. Cunoştea – cum o fi putut să-l afle – secretul că Angelica era soţia lui creştină şi că ar sacrifica totul pentru a o regăsi.

De douăzeci de ori, în faţa pretenţiilor amiralului berber, Joffrey de Peyrac fu pe punctul să-i arunce în faţă tot dispreţul său şi să renunţe. Pentru o femeie el trebuia să se înjosească în faţa unui personaj respingător şi necioplit. Dar acea femeie era soţia lui Angelica. El nu putea să decidă refuzul care ar condamna-o la moarte, la o soartă groaznică. "Îţi voi trimite, dragul meu, zicea Mezzo-Morte, unul dintre degetele sale. Îţi voi trimite, *miocarissimo*, o buclă din părul ei... Într-o superbă casetă, unul din ochii ei verzi..."

Joffrey de Peyrac recurgea la şiretlicuri, pusese în joc toate talentele sale de comedian, pentru acel mizerabil care era italian şi cunoştea, şi el, jocul subtil şi feroce.

Odată cu teama pentru ea, creştea şi mânia împotriva ei. Blestemată creatură care nu putea sta locului. După ce i-a scăpat la Candia, ea găsise mijlocul de a se arunca cu capul înainte în capcanele grosolane ale lui Mezzo-Morte. Ah! cu siguranţă că nu de la ea moştenise cel de-al doilea fiu al lor darul său al prevestirii. Cum, nu-l recunoscuse, nu-l ghicise ea la Candia? Era, neîndoielnic, prea preocupată de celelalte amoruri după

care alerga. Şi, tot zbătându-se pentru a o salva, îşi promitea s-o pedepsească foarte aspru când o va găsi-o.

Era pe cale să-şi distrugă a doua oară viaţa pentru ea.

Mezzo-Morte pretindea să aibă numai el hegemonia în Mediterana. Rescator trebuia să se retragă şi să părăsească locul, zicea el. Odată plecat el, ar putea fi reluate jaful, răpirile, vânzarea de sclavi, aceasta atât de comodă şi disputată monedă din Mare Nostrum.

Joffrey de Peyrac încercă să profite de lăcomia lui. Îi propuse nişte afaceri care i-ar fi adus însutit faţă de ce câştiga el trimiţându-şi reişii[1] şi felucile lor să atace navele creştine, militare sau comerciale. Dar nu asta râvnea renegatul. El voia să fie piratul cel mai puternic, cel mai de temut, cel mai urât de toţi....

În faţa acestei nebunii, raţiunea, interesul dispăreau.

Calabrezul prevăzuse totul, chiar şi faptul că Rescator putea afla, înainte de a intra în luptă cu el, ce făcuse cu Angelica şi unde se afla ea, ceea ce se şi întâmplă. Graţie unor dezvăluiri, el ştiu că prizoniera cu ochii verzi fusese oferită sultanului Moulay Ismaël. "Cel mai bun prieten al tău, nu te flatează aşa?", rânji Mezzo-Morte. "Dar fi atent. Dacă părăseşti Algerul fără să-mi dai cuvântul că-mi vei da mână liberă de aici înainte să acţionez cum vreau, n-o s-o mai vezi vie! Unul dintre oamenii mei este în escorta marocană. Nu trebuie decât să-i trimit un mesaj: o va ucide chiar în noaptea aia..."

Joffrey de Peyrac se angajă în cele din urmă faţă de Mezzo-Morte. Fie, va părăsi Mediterana!

Nu preciza pentru cât timp şi nici nu arăta că avea intenţia să opereze în largul Marocului şi al Spaniei păstrând contactul cu oamenii lui, până ce puterea "amiralului" va fi, la rândul ei, distrusă.

Renegatul, fericit de o victorie pe care n-o mai spera, se arătă naiv în bucuria lui. Reuşise mult mai bine decât dacă ar fi scăpat de rival asasinându-l. E adevărat că încercase asta, dar nu reuşise niciodată şi respectase în cele din urmă, superstiţios, *baraka* magicianului...

---

[1] căpitan de corabie turc.

Şi apoi, mai trebuia să se teamă de trăsnetele sultanului de la Constantinopol care ar fi aflat fără întârziere cine îl lipsise de consilierul său secret şi mai marele finanţelor sale.

După ce a putut să părăsească Algerul, Rescator naviga spre coloanele lui Hercule, pregătindu-se să treacă fără prea mare greutate pe sub tunurile spaniole de la Ceuta. Socotea să ajungă la Salé şi, de acolo, la Miquenez.

Era trist. Angelica expusă bunului plac al senzualului şi crudului Ismaël pe care el îl cunoştea atât de bine, nu era o imagine care să-l bucure. Îl blestema pe Mezzo-Morte, dar o blestema şi pe Angelica. Dar nu putea să-şi interzică să plece în ajutorul ei.

Atunci, el primi un mesaj de la Osman Ferradji:

— Vino... femeia pe care stelele ţi-au hărăzit-o este în pericol...

*

În acel moment al amintirii sale Joffrey de Peyrac se ridică deodată, în cabina sa de pe *Gouldsboro*. O puternică aplecare a vasului, apoi alta, îl făcură să se clatine. Spuse cu jumătate de glas: furtuna...

Furtuna pe care marea uleioasă o anunţa la asfinţit, îşi trimisese primele semne. Rămase în picioare, cu picioarele depărtate, pentru a-şi menţine echilibrul.

Gândul său nu părăsise încă amintirea unui trecut, alb de soare, roşu de sânge...

"Vino, femeia pe care stelele ţi-au hărăzit-o este în pericol".

Astfel, se înnodau firele pentru a-i apropia.

Dar când ajunsese el la Miquenez, Osman Ferradji era mort, ucis de un sclav creştin. Mirosul grămezilor de cadavre era amestecat cu parfumul trandafirilor din grădini...

Toţi evreii din ghetou, de la copiii de ţâţă până la bătrânii centenari fuseseră trecuţi prin lama iataganului de paznicii negri ai Sultanului. Se vorbea de evadarea a şapte sclavi creştini, şi mai ales de una din femeile din harem.

— Ce femeie, dragă prietene, îi povesti Ismaël, cu admirație aproape mistică, a încercat să mă ucidă chiar şi pe mine. Priveşte...

Arătă pe gâtul negru urma unei tăieturi.

— ...cu propriul meu pumnal! Asta-i artă! A rezistat şi torturilor. Am iertat-o pentru că era într-adevăr prea frumoasă şi pentru că Marele Eunuc mi-o recomanda permanent.

Şi el e mort, el, atât de puternic şi de înțelept, din cauza slăbiciunii lui față de ea. Ea a reuşit să fugă. Era un demon cu chip de femeie.

Nici nu era nevoie să întrebe de numele femeii. Joffrey de Peyrac ar fi recunoscut-o imediat. Copleşit, înțelegea extazul Sultanului:

— Da, ce femeie, prietene!

El îi explică lui Moulay Ismaël că acea femeia era, în realitate, soția sa şi că, aflând că se afla în posesia lui, venea să o răscumpere. Moulay Ismaël îl slăvi pe Allah că firea sălbatică a Angelicăi l-a ferit pe el, Comandorul Credincioşilor, să comită față de cel mai bun prieten un ultraj ireparabil, cu atât mai mult cu cât nu e bine pentru un credincios musulman să se servească de o femeie al cărei soț este încă în viață. El i-ar înapoia-o şi nu i-ar cere preț de răscumpărare. Aşa prevedea Legea coranică.

Sultanul mai spera că va fi prinsă cu cei fugiți. Emisarii săi, trimişi peste tot, primiseră nişte ordine: să-i execute pe sclavii bărbați şi să o aducă vie pe femeie.

În sfârşit, sosiră ştirile, apoi capetele înnegrite de sânge uscat. Moulay Ismaël văzu imediat că lipsea cel al lui Colin Paturel.

— Dar femeia? întrebă el.

Soldații spuseră că înainte de a muri, creştinii vorbiseră. Când fuseseră capturați, femeia nu mai era printre ei. Franțuzoaica era moartă de multă vreme de la o muşcătură de şarpe. Tovarăşii ei o înmormântaseră în deşert. Moulay Ismaël îşi sfâşie hainele de pe el. Furia sa era sporită de regretul de a nu putea onora cu un gest minunat pe prietenul pe care-l stima. El înțelegea durerea pe care o ascundea fața plină de cicatrici a creştinului.

— Vrei să mai omor? îl întreba pe Joffrey de Peyrac. Acei paznici care n-au ştiut să o prindă înainte ca ea să moară...

care au lăsat-o să scape... Un semn de la tine şi îi sugrum pe toţi.

Joffrey de Peyrac respinse oferta acestei bunăvoinţe sângeroase.

În aceste palate în care pluteau duhori de incendii şi crime, bântuia încă spiritul Marelui Eunuc şi el credea că aude vocea sa armonioasă. "Noi suntem pentru Dumnezeu şi sângele vărsat în numele Său... iar tu vei rămâne singur."

Zădărnicia tuturor planurilor sale, a gândurilor sale, chiar a pasiunilor sale îi apărea limpede.

Fie, el ar pleca. Ar părăsi Mediterana nu numai pentru că se angajase faţă de Mezzo-Morte, ci pentru că se descoperea încă străin printre cei care-l ajutaseră să-şi refacă viaţa timp de mai mulţi ani. S-ar duce, deci, după Cantor şi se va îndrepta spre Vest, spre noile continente. Abandonând o avere fabuloasă, ar lăsa în urma lui două civilizaţii atinse de corupţie înfruntându-se în oala lor clocotind, împinse de acelaşi fanatism religios care le făcea, în timp, să semene în excesele şi intoleranţa lor. Era sătul de această luptă a cărei sterilitate era evidentă. Rezistă tentaţiei de a se avânta prin deşert, în căutarea unui mormânt sărac. Altă nebunie care nu l-ar fi dus la nimic, în afară de disperare.

Să se asigure că ea murise cu adevărat? Ce asigurare ar primi? Nişte urme scoase din pulbere? Pentru a căuta o altă pulbere care ar fi putut fi toată viaţa lui. Vanitate a lucrurilor. Sclavii, tovarăşii ei de fugă, erau morţi. El o simţea şi pe ea dispărută în imensitatea deşertului crud, care distruge gândirea şi naşte năluci. Voinţa sa de a o atinge se lovise de această înfăţişare de vis trecător pe care ea părea să o ia pentru el.

Soarta care-i despărţise, refuza să-i unească, cu o stăruinţă care trebuie că însemna ceva. Ce oare?...

În cele din urmă, el, atât de puternic, totuşi, n-avea răbdarea suficientă pentru a căuta un secret pe care numai viitorul îl va dezvălui...

Lunga sa şedere în Orient şi Africa făcuse din el dacă nu un fatalist, cel puţin o fiinţă care ştia că omul e nimic în faţa sorţii. Fiul său rămânea, singura realitate din viaţa sa.

*

Regăsindu-şi fiul la Palermo, el mulţumi cerului că-i lăsase cel puţin acest copil a cărui prezenţă îl smulgea unor suferinţe adânci şi pe care de data aceasta îi venea greu să le depăşească.

Când intră în ocean, la ieşirea din strâmtoarea Gibraltar, îndreptându-se spre America, *Şoimul Mărilor* şi echipajul plecau spre un nou destin.

O adunătură de epave umane ar fi spus, cu dispreţ, marii burghezi din La Rochelle!... Desigur. Dar el le cunoştea pe toate aceste fiinţe bătute de soartă.

Ştia dramele care-i aruncaseră, ca şi pe el, pe drumurile lumii. Nu-i păstrase decât pe cei care mai degrabă s-ar fi culcat la picioarele sale, decât să accepte să rămână singuri pe chei, cu bocceaua lor mai mult goală, printre oameni ostili. Pentru că nu ştiau unde să se ducă. Teama de sclavia musulmană sau de cea de pe galerele creştine, teama de a cădea sub comanda unui nou căpitan, brutal şi aprig la câştig, teama de a fi furat, de a-şi pierde capul şi de a comite nişte prostii pe care ei le-ar plăti şi mai scump, era mai mare decât teama de necunoscut.

Joffrey de Peyrac respecta aceste suflete întunecoase, cu inimile triste sub asprimea pe care o afişau.

El îi trata cu severitate dar nu-i păcălea niciodată, ştiind să le stârnească interesul pentru călătoriile lui.

El nu le ascunse, părăsind Mediterana, că încetau să aparţină unui stăpân atotputernic. Căci totul trebuia luat de la capăt, pentru el. Ei acceptară aventura.

Şi, de altfel, el a putut, foarte repede, să le recompenseze devotamentul prin daruri bogate.

Luase cu el o echipă de scufundători maltezi şi greci. Începu să cerceteze Marea Caraibelor şi să caute comorile galioanelor spaniole scufundate în aceste locuri de către piraţii şi corsarii care mişunau aici de peste un secol. Această muncă, puţin cunoscută nu întârzie să-l îmbogăţească.

Avea înţelegeri cu piraţii din Insula Broaştei Ţestoase şi cu spaniolii sau englezii, precum căpitanul Phipps, pe care nu-i ataca şi cărora le dăruise câteva dintre cele mai frumoase piese recuperate de pe fundul mărilor.

Reuşi, treptat să depăşească obsesia de care credea că nu va scăpa: Angelica...

Nu o judeca pentru că trăise nebuneşte. Moartea îi completa legenda. El nu putea uita că îl respinsese pe Moulay Ismaël şi înfruntase cu mândrie supliciul! Nu le ceri femeilor să fie eroice, îşi zicea el cu disperare. Dacă ar fi rămas în viaţă, dacă ar mai fi putut să o strângă în braţe, să-i simtă corpul lipit de al lui, să-i privească ochii, ca la Candia, ar fi uitat urmele pe care infidelităţile le-au lăsat asupra ei, ar fi iertat totul!... Să o aibă vie, să-i guste farmecul pielii, să o aibă într-un prezent voluptos care nu s-ar sinchisi de trecut, să nu mai fie silit să-şi închipuie trupul ei minunat uscat de nisipuri, agonizând, cu buzele cenuşii.

— Scumpa mea, cât de mult te iubeam...

*

Urletul furtunii creşcu, zgâlţâind hublourile, iar furtuna din sufletul lui Joffrey sporise şi ea.

— Iubito, te iubeam, plângeam... şi iată că te-am regăsit vie şi nu ţi-am deschis braţele.

Aşa e făcut omul. Suferă, apoi se vindecă. Şi atunci uită înţelepciunea cu care te îmbogăţeşte durerea. Plesnind de viaţă, se grăbeşte să-şi care povara de iluzii, de temeri, de ranchiune distructive. Departe de a-i deschide braţele, ei, pe care o căutase atâta, se gândise la copila pe care i-o dăduse altul, la rege, la anii pierduţi, la buzele care le sărutaseră pe ale sale...

Părea să fie o necunoscută.

Dar el o iubea astăzi tocmai pe această necunoscută. Toate întrebările pe care şi le pune un bărbat gata de a se căsători, cu o femeie care l-a sedus şi pe care o doreşte şi le punea el astăzi.

"Cum vor răspunde, oare, buzelor sale când le voi căuta? Ce va face ea când voi încerca să o iau în braţe? Secretul trupului său, ca şi cel al sufletului, nu-l cunosc.

"Cine eşti? Ce au făcut cu tine, corp frumos, ascuns cu atâta gelozie, de acum..."

Visa la părul curgându-i pe umeri, la pierderea de sine a ei în braţele lui, la flacăra umedă a ochilor verzi reflectată în ai lui. "Tu eşti a mea şi voi şti să te fac să înţelegi asta."

*

Trebui să-şi folosească toată forţa împotriva vântului pentru a împinge uşa. Afară, în noaptea sălbatică, orbit de ploaie, se opri o clipă, agăţat de balustrada balconului, care gemea ca un lemn gata să crape.

"Cine eşti tu, oare, conte de Peyrac, ca să-ţi abandonezi soţia altuia fără să te lupţi? Dumnezeule! Să scap de curva asta, de furtună, şi apoi... vom schimba tactica, doamnă de Peyrac!"

CAPITOLUL 28

Totul devenise un coşmar. Trosnetele sinistre ale lemnelor deasupra capetelor lor, acopereau toate celelalte zgomote: mugetul valurilor, şuieratul vântului, strigătele de groază ale nenorociţilor, aruncaţi de-a-valma unii peste alţii în întuneric.

Angelica alunecă de-a lungul podelei ridicată dintr-o dată ca un zid.

Se regăsi lângă afetul al unui tun, dar fu aruncată din nou în sens opus, îngrozită la gândul că micul corp al Honorinei era supus acestei înspăimântătoare sarabande. Unde să o găsească? Cum să o audă? Vaietele se încrucişau. Plafonul continua să trosnească greoi.

Un val de apă năvăli cu putere. O femeie strigă: "Doamne, salvează-ne... Pierim!"

Mâna Angelicăi se prinse de un obiect tare şi fierbinte: unul din felinarele stinse, care nu se spărsese.

"Trebuie să fac lumină aici", îşi zise femeia. Ghemuită pe jos, bâjbâind, găsi bricheta cu piatră, ca rezervă. Reuşi să aprindă felinarul, luminând o îngrămădire indescriptibilă de haine, corpuri şi obiecte, duse dintr-o parte în alta, din faţă spre spate, de nebunia furioasă a tangajului.

Şi mai ales, acolo, sus apăruse o deschizătură aruncând o apă înspumată.

—Pe aici, strigă ea. Talpa catargului de mijloc ne sparge acăpostul.

Manigault ieşi primul din întuneric. Cu o vigoare de Goliath, el se aşeză sub grinzile pe jumătate rupte.

Berne, Marcelot şi trei dintre cei mai viguroşi bărbaţi veniră lângă el.

Ca nişte titani care susţin greutatea lumii, ei se încovoiau pentru a sprijini tavanul. Apa ţâşnea mai puţin. Sudoarea şiroia pe feţele chinuite ale bărbaţilor.

— Ar trebui... nişte dulgheri, gâfâi Manigault. Să vină... cu nişte lemne şi nişte unelte.

— Dacă s-ar putea să sprijinim catargul... breşa nu se va mări.

Bâjbâind prin apa care clipocea, Angelica reuşise să o găsească pe Honorine. Ca prin minune micuţa era tot în hamacul ancorat solid. Angelica îndreptă lumina felinarului spre Manigault şi tovarăşii lui, sprijinind cu umerii lor enormele scânduri de stejar.

Cât timp ar putea rezista, oare? Cu ochii injectaţi de sânge, Manigault îi mai strigă:

— Dulgherii!... Mergeţi după ei...

— Uşa e închisă.

— Ah! blestemaţii! Ne închid şi ne lasă să pierim ca nişte şobolani într-o gaură...

Treceţi... prin ascunzătoare, gâfâi el. Există o trapă.

Angelica înţelese că era vorba de trapa prin care deunăzi, mateloţii spanioli ieşiseră brusc în spatele ei şi a mătuşii Anna.

Ea puse felinarul în mâna lui Martial care se afla lângă ea.

— Ţine-l bine. Am să încerc să-l anunţ pe căpitan.

Se târî în genunchi, găsi clanţa trapei şi se lăsă să alunece în gaura întunecoasă. Coborî treptele unei scări, o luă pe un culoar de ai cărui pereţi se izbea ca o minge. O dureau toate oasele. Ajunse pe punte. Aici era şi mai rău!

Cum puteau, oare, nişte fiinţe umane să stea pe puntea cea mai de sus, măturată permanent de valuri monstruoase? Cum puteau să mai reziste, agăţate de vergi şi de frânghii, precum fructele unui copac, gata să fie smulse şi duse de vânt departe?

Începu să se târască, agăţându-se de frânghiile care erau întinse de-a lungul culoarului.

Ştia că Joffrey era acolo, sus, pe dunetă, ţinând roata timonei şi că trebuia, cu orice preţ, să ajungă până la el.

"Să mor lângă el. Atâta vreau, de la soartă." Îl zări, în sfârşit, în mijlocul acelui iad, înfipt în furtună, părând mai degrabă o întruchipare a spiritului apelor. Nemişcarea lui era uimitoare în mijlocul unei astfel de zăpăceli.

"E mort, îşi zise ea, e mort..."

Nici o forţă omenească nu putea să se opună furiei oceanului.

Încă un val, două...

Se târî până la el, atinse piciorul în cizmă care părea înfipt în podea. Cu un efort, se ridică, agăţându-se cu ambele mâini de centura lată din piele.

El stătea nemişcat ca o statuie din piatră. Dar, în lumina unui fulger, ea îl văzu mişcând capul şi coborând privirea.

El tresări şi ea mai mult ghici decât îi auzi întrebarea:

— Ce cauţi aici?

— Dulgherii! Repede!... Spaţiul dintre punţi se prăbuşeşte!...

Auzise, cel puţin, înţelesese?... El nu putea lăsa cârma. Se aplecă sub lovitura unui val, care reuşise să treacă peste cabina de gardă de pe dunetă. Când Angelica reuşi să-şi recapete răsuflarea, cu gura plină de apă sărată, îl văzu pe căpitanul Jason lângă Rescator. Puţin după aceea el se apropie de balustradă, de unde trimise nişte ordine, cu cornetul la gură.

Un alt fulger îi arătă Angelicăi faţa soţului ei aplecată din nou spre a ei... şi zâmbind:

— Totul e bine... Încă puţin şi se termină.

— Se termină?

— Se termină furtuna...

Ea îşi ridică ochii spre întunericul demenţial. Acolo, foarte sus, o ghirlandă albă se lungea, crescând parcă sub efectul unei înfloriri diavoleşti.

Se întindea pe tot cerul, brăzdând tot întunericul.

— Acolo! Acolo! urlă ea.

Joffrey de Peyrac văzuse şi el. Ştiu că acel baraj alb, suspendat în aer, nu era altceva decât creasta de spumă a unui val monstruos, orb, care se năpustea peste ei.

— Ultimul, murmură el.

Cu muşchii încordaţi, luptând cu muntele care se apropia ameninţător, el învârti timona până la refuz spre babord şi o blocă.

— Toţi oamenii la babord, urla Jason.

Joffrey de Peyrac se aruncă spre spate. Culcat pe tribord, împins cu o viteză vertiginoasă, *Gouldsboro* nu mai fu decât un mic dop de lemn, rostogolit de bucla uriaşă a valului.

Apoi, reuşi să treacă de creasta clocotitoare, se răsturnă pe partea cealaltă cu viteza unui şarpe şi coborî panta ca şi cum s-ar fi dus într-o prăpastie nesfârşită.

Angelicăi i se părea că ploaia torenţială nu va înceta niciodată.

Singura realitate era acel braţ de fier din jurul ei, braţul lui, care o ţinea.

Ea vru să respire, dar trase apă sărată. Erau pe fundul mării, înecaţi pentru totdeauna, reuniţi pentru vecie şi o linişte minunată îi invadă sufletul şi trupul ajunse la capătul puterilor: "Cea mai mare fericire... iat-o... în sfârşit...".

Nu leşinase, dar avea o stare de ameţeală şi nu reuşea să creadă că marea încetase să o rostogolească precum o scoică şi în jurul ei se reinstalase calmul.

Un calm foarte relativ. Nava continua să se cutremure, dar faţă de ce îndurase, aceste mişcări păreau o joacă.

Cabina lui Rescator era un adăpost dumnezeiesc.

Angelica avea hainele leoarcă, nereuşind să-şi amintească cum ajunsese până acolo.

"Ar trebui să mă scol şi să mă duc jos, îşi spunea ea, dulgherii... or fi ajuns la timp, pentru a opri dezastrul?... Da, de vreme ce vasul nu s-a scufundat".

Zări în încăpere un bărbat cu pieptul gol, pieptănându-se energic, în timp ce-şi scutura, cu nerăbdare, părul des care răspândea în jur un nor de picături de apă.

Era gol, cu o pânză în jurul coapselor.

Lumina unei lămpi mari – Angelica nu observase momentul când fusese aprinsă acea lampă – arăta urme neobişnuite pe piele: tăieturi, cicatrici, brazde adânci care întrerupeau cu liniile lor neregulate jocul armonios al muşchilor.

— Ei bine, dragă doamnă, ţi-ai venit în fire? zise vocea lui Joffrey de Peyrac.

Încetă să-şi mai frece energic umerii, apoi, aruncând prosopul, se apropie de Angelica pentru a o privi îndelung, cu mâinile pe şolduri.

— Ah! dumneata eşti?... murmură ea mecanic.

— Desigur... Ar trebui să-ţi scoţi hainele astea ude... Ce zici despre o furtună în apropierea Noii Scoţii? Magnifică, nu-i aşa? Nici o legătură cu furtunile acelea ca în lighean din mica Mediterană. Din fericire, lumea e mare şi nu-şi arată numai părţile urâte...

Râdea. Asta o revoltă atât de tare pe Angelica încât reuşi să se ridice în picioare în ciuda greutăţii de plumb pe care părea că o are fusta sa plină de apă.

— Dumneata râzi, exclamă ea, furioasă. Toate furtunile te fac să râzi, Joffrey de Peyrac... Torturile te fac să râzi. Dumneata cântai în piaţa din faţa catedralei Notre Dame... Ce dacă eu plâng? Mie mi-e frică de furtuni... chiar şi în Mediterana... fără dumneata.

Buzele îi tremurau. Pe obrajii palizi îi şiroia apă sărată sau lacrimi? Plângea ea, oare, cea neîmblânzită?...

Îi întinse braţele, o trase la pieptul său cald:

— Linişteşte-te, linişteşte-te!... A trecut pericolul! Furtuna s-a dus.

— Se va întoarce!

— Poate. Dar o vom înfrunta iar. Ai aşa de puţină încredere în capacitatea mea de marinar?

— Dumneata m-ai părăsit, se plânse ea, neştiind prea bine la ce fel de întrebare dădea ea acest răspuns.

Degetele sale îngheţate, bâjbâind, căutau cutele hainelor de care se agăţase adineauri şi nu întâlnea decât pielea tare şi caldă. Nişte buze se apropiau de ale sale.

Emoţia venea prea repede şi fără ca ea să o stăpânească. Cu o zvâcnire, se smulse de la pieptul lui şi fugi spre uşă.

— Stai!

Ochii rătăciţi ai Angelicăi îl întrebau.

— Acolo, jos, totul e bine. Dulgherii au ajuns la timp. A trebuit să fie sacrificat catargul din mijloc, dar plafonul e deja reparat şi apa a fost scoasă. Cât despre fiica dumitale, am încredinţat-o unei doici foarte pricepute, Tormini–sicilianul, pe care ea îl adoră.

El îi atinse cu delicateţe, obrazul şi o obligă să-şi culce capul pe umărul lui.

— Stai... Nimeni n-are nevoie de dumneata în altă parte... decât eu, aici.

Ea tremura din tot corpul. Nu-i venea să creadă că această blândeţe era adevărată.

El o îmbrăţişa... O îmbrăţişa!...

Iar ea era luată de un vârtej care o zdrobea, ca furtuna de adineauri.

— Dar, exclamă ea, eliberându-se din nou, e imposibil. Dumneata nu mă mai iubeşti... Mă disprețuieşti... Mă găseşti urâtă!...

O îndepărtă de el ca s-o ţină la o lungime de braţ şi să o studieze cu zâmbetul lui plin de nuanţe amestecate. Melancolie, tandreţe şi în ochii lui negri, o scânteie care se aprindea.

Ea îşi atingea propriul obraz proaspăt şi tare, părul năclăit de apa de mare.

— Dar sunt îngrozitoare, gemu.

— Da, desigur, aprobă el ironic, o sirenă smulsă din fundul apelor de plasele mele. Pielea ei e amară şi sărată şi se teme de dragostea bărbaţilor... ce curioasă înfăţişare ţi-ai ales, doamnă de Peyrac?

El o cuprinse de mijloc cu ambele mâini şi o ridică în aer ca pe un pai.

—Cine nu te-ar vrea?... Sunt prea mulţi cei care te doresc... Dar nu-mi aparţii decât mie.

El o ducea către pat şi după ce o aşeză, continä să o ţină la piept, mângâindu-i fruntea ca unei bolnave.

— Cine nu te-ar vrea?

În braţele sale, pierdută, era fără apărare.

Furtuna care o speriase atâta îi adusese, în mod surprinzător, această clipă, pe care n-o mai spera şi pe care nu încetase să o dorească şi să se teamă, totodată. De ce?

— Hai, grăbeşte-te să-ţi dai jos aceste haine, dacă vrei să nu ţi le rup eu.

Cu siguranţa lui obişnuită, o sili să se dezbrace de hainele ude care se lipeau de pielea ei cuprinsă de tremur.

— Aşa ar fi trebuit să începem când ai venit să mă cauţi prima dată la La Rochelle. Nu câştigi nimic discutând cu o femeie... pierzi numai un timp preţios care ar fi putut fi mult mai bine folosit.

Goală, lângă trupul lui gol, ea începu să-i simtă mângâierile.

— Nu te teme de nimic, zicea el, foarte încet, vreau numai să te încălzesc.

Ea nu se mai întreba pentru ce o trăsese spre el, uitând reproşurile şi îndoielile.

O dorea. El o dorea...

Părea că o descoperă aşa cum un bărbat descoperea pentru prima oară o femeie la al cărei corp visase îndelung.

— Ce braţe frumoase ai, zicea el minunându-se.

Era în pragul iubirii, se pregătea să-l treacă.

Al acelei iubiri mari şi minunate, aşa cum fusese a lor, odinioară. Se reînnodau legăturile cărnii care, umplându-i de delicii, îi păstraseră legaţi unul de altul prin spaţiu şi timp.

Braţele Angelicăi, îl cuprindeau, lacome şi ea îşi recăpăta gesturile de demult şi totuşi noi.

Ea accepta, fără să poată răspunde încă la ea, căutarea gurii lui arse de dor pe buzele ei.

Apoi pe gât, pe umeri...

Nişte buze care înaintau prin săruturi din ce în ce mai fierbinţi ca şi cum el ar fi vrut să-i soarbă, cu lăcomie, sângele.

Tot ce mai rămânea din spaimele ei dispărea. Cu el, totul era firesc, simplu şi frumos.

Să-i aparţină lui, să rămână acolo, robită de vraja lui şi totuşi lucidă, să observe, într-un amestec de spaimă şi de bucurie strălucitoare, că în sfârşit, constituiau un singur tot...

*

Venea ziua, ridicând unul câte unul voalurile de umbră şi redând ochilor vrăjiţi ai Angelicăi, contururile acelei feţe de faun, cioplită dintr-un lemn vechi, de care nu era încă sigură că nu aparţin de domeniul visului.

Ştia că nu s-ar mai putea lipsi de îmbrăţişările lui, de mângâierile şi de strălucirea pe care i-o vedea în ochi.

Ziua creştea, a doua zi după furtună, şi valurile aveau acea mişcare domoală şi voluptoasă pe care Angelica credea că o simte până în adâncul sufletului ei. Parfumul mării îşi pierdea din putere. Angelica îl respira pe cel al iubirii. Şi, totuşi, continua să se teamă.

Din toate întrebările care-i umpleau sufletul, nici una nu putuse să-i ajungă pe buze.

Ce gândea el, oare, despre tăcerea ei? Ce-ar zice el când ar vorbi? I-ar răspunde cu o glumă, era sigură. Se ghicea după cuta sarcastică ce îi traversa obrazul.

— Puţin îmi pasă, făcu el, la urma urmei nu e prea rău pentru o mică stareţă. Dar, între noi fie vorba, draga mea, n-ai mai făcut progrese în materie de dragoste de când erai la primele lecţii.

Angelica începu să râdă. Era mai bine să-i reproşeze nepriceperea decât să-i laude progresele.

— Ştiu. Sunt multe lucruri de învăţat, stăpâne. Departe de dumneata eu n-am trăit, am supravieţuit doar. Nu e acelaşi lucru...

El se încruntă.

— Hm! Nu te cred, dar n-are importanţă! Fraza e frumoasă.

Continua să o mângâie, alunecând cu mâna pe formele care se evidenţiau sub degetele sale.

— E o crimă să acoperi un asemenea trup cu nişte haine de slujnică. Am să rezolv eu acest lucru.

Ea îl privi ridicându-se şi mergând să caute într-un cufăr nişte haine pe care le puse la capătul patului.

— Începând de azi, te vei îmbrăca elegant.

— Eşti nedrept, Joffrey. Hainele mele de slujnică au un avantaj. Mă vezi îmbarcându-mă îmbrăcată în toalete elegante pe vasul dumitale *Gouldsboro*? Ar trebui un regat.

El se întinse din nou lângă ea. Ridicat pe jumătate şi sprijinit în cot, cu celălalt braţ aşezat pe unul din genunchi, gânditor, părea că visează.

— Un regat?... Am unul. Este uriaş... Perfect. Anotimpurile îl îmbracă în smarald sau aur. Marea de un albastru pur îi scaldă plajele aurii...

— Unde se află regatul dumitale, scumpul meu stăpân?

— Te duc acolo.

— Nu ne duci, deci, în Insule?

— Insulele?... Vă voi da insule... mai multe decât aţi dori voi.

O privi din nou şi zâmbi iar.

Mâna i se cufundase în părul Angelicăi revărsat pe pernă. Uscându-se, el îşi recăpătase culoarea obişnuită

Joffrey de Peyrac părea intrigat.

— Ce mult s-a deschis părul tău, exclamă el. Ai fire de păr albe.

— Da, murmură ea, fiecare fir este amintirea unei nenorociri.

Cu sprâncenele încruntate, el o îndemnă:

— Povesteşte, zise el, poruncitor.

Să povestească? Ce oare? Suferinţele care-i marcaseră drumul departe de el?

Cu privirile mărite, ea îl fixă cu o privire mistuitoare. El îi mângâia uşor tâmplele, cu degetele. Ea nu ştia că, prin gestul lui, îi ştergea lacrimile care începuseră să se prelingă.

— Am uitat totul, nu-i nimic de povestit.

Îşi ridică braţele goale, se încolăci în jurul lui şi îl trase la pieptul ei.

— Eşti atât de tânăr faţă de mine, domnule de Peyrac, ţi-ai păstrat părul, negru ca noaptea. Abia câteva fire cenuşii.

— Ţi le datorez...

— E adevărat?

El îi vedea tremurând în lumina nehotărâtă a zorilor linia buzelor sale, pe jumătate zâmbet, pe jumătate tristeţe.

"Singura mea durere... singura mea iubire..."

— Da, am suferit... din cauza dumitale... dacă asta poate să te mulţumească, devoratoare de bărbaţi!

Ce frumoasă era! Mai frumoasă pentru că sălăşluia în ea o căldură cu care viaţa o îmbogăţise. S-ar odihni la pieptul ei. În braţele ei, ar uita de toate. Îi luă coama lungă aurie, o răsuci, îi făcu o legătură pe care şi-o înfăşură în jurul gâtului. Unindu-şi buzele, reîncepură să se sărute pătimaş, când bubuitura unui foc de puşcă, afară, sparse liniştea dimineţii.

PARTEA A DOUA

RĂZVRĂTIREA

CAPITOLUL 1

Auzind împuşcăturile, Angelica avu impresia că retrăieşte întâmplări cunoscute: poliţia regelui apărând pe neaşteptate, dragonii. Totul se amesteca.

Cu ochii măriţi, îl privea pe Joffrey de Peyrac care sări din pat şi care se îmbrăca iute, strângându-şi pieptarul de piele neagră, trăgându-şi cizmele înalte.

— Haide! spuse el. Repede!...

— Ce este?

*

Îi trecu prin minte că o navă pirat atacă *Gouldsboro*.

Regăsindu-şi sângele rece, ea se repezi la hainele pe care soţul său i le aruncase la căpătâi. Niciodată o femeie nu s-a îmbrăcat cu mai puţină grijă pentru felul în care arată. Termină de încheiat plastronul corsajului, când o lovitură înfundată zgudui uşa cabinei.

— Deschideţi, horcăi o voce de afară.

Joffrey de Peyrac trase zăvoarele şi un corp greu se prăbuşi spre el, apoi se rostogoli pe covor. Între umerii bărbatului care tocmai căzuse acolo se lăţea o enormă pată de un roşu închis.

Mâna lui Rescator îl înţoarse.

— Jason!

Căpitanul deschise ochii.

— Pasagerii, murmură el, ei m-au atacat... surprinzător... în această ceaţă... ei sunt stăpâni pe puntea de sus a navei.

Prin uşa deschisă, ceaţa groasă intra în valuri grele şi albicioasă. Angelica văzu profilându-se o siluetă cunoscută. Gabriel Berne apăru în prag, ţinând în mână un pistol fumegând.

În acelaşi timp mâna sa înarmată şi cea a lui Rescator se ridicară simultan. "Nu" vru să strige Angelica. Strigătul nu-i ieşi de pe buze, dar lovi braţul soţului ei. Ţeava armei care-l ţintea pe negustorul protestant fu deviată şi glonţul se pierdu în lambriul de lemn aurit de deasupra uşii.

— Proasto! făcu Rescator printre dinţi.

Dar nu putu să o dea de-o parte. El ştia că n-avea timp să-şi reîncarce arma. Angelica îi făcea scut cu corpul ei.

Mai puţin iute ca adversarul său, jupân Berne n-avusese timp să tragă. Acum ezita. Nu l-ar fi putut doborî pe cel pe care-l ura, fără să rănească şi poate să o ucidă pe femeia pe care o iubea. Intră Manigault, apoi Carrere, Marcelot şi câţiva mateloţi, complici de-ai lor.

— Ei bine, monseniore, zise armatorul cu ironie, e rândul nostru, acum! Mărturiseşte că nu te aşteptai la aşa ceva de la aceşti emigranţi mizerabili, numai buni să fie vânduţi de un aventurier lacom.

Vegheaţi şi rugaţi-vă, căci nu cunoaşteţi nici ziua, nici ora, e scris în Scriptură. Ai lăsat-o pe Dalila să-ţi adoarmă vigilenţa şi noi am profitat de această slăbiciune pe care o pândim demult. Monseniore, dă-mi, te rog, armele dumitale!

Angelica stătea între ei ca o statuie de piatră. Joffrey de Peyrac o îndepărtă atunci şi întinse pistolul lui Manigault, care-l puse la centură. Omul din La Rochelle era înarmat până-n dinţi, ca şi tovarăşii săi. Avantajul era de partea lor şi Rescator înţelesese că nu ar câştiga nimic dacă ar manifesta o rezistenţă în care şi-ar pierde viaţa. Foarte liniştit el îşi termină de încheiat jaboul şi volănaşele de dantelă de la mânecile cămăşii sale.

*

Protestanţii priveau cu dispreţ salonul luxos, pe acest om depravat şi dezordinea grăitoare de pe din divanul oriental. Angelicăi nu-i păsa de judecata lor. Ceea ce se întâmplase depăşea şi cele mai rele temeri ale sale şi puţin lipsise ca ea să fi văzut pe contele de Peyrac şi jupânul Berne ucigându-se reciproc sub ochii săi. Iar acţiunea trădătoare a tovarăşilor săi împotriva soţului ei o încremenea.

— Ce aţi făcut, murmură ea, oh! prieteni!

Protestanţii se aşteptau la mânia sa şi se pregătiseră împotriva reproşurilor vehemente ale doamnei Angelica. Susţinuţi de conştiinţa lor, erau hotărâţi să facă faţă, dar sub privirea, se îndoiră o clipă de dreptatea lor în această aventură. Într-adevăr, ceva le scăpa.

În acest cuplu pe care-l aveau în faţă – bărbatul cu faţa necunoscută şi stranie, căci era prima oară când îl vedeau fără mască şi femeia, necunoscută şi ea, în rochia sa nouă – presimţeau o legătură tainică, alta decât cea a cărnii, de care îi acuzau. Angelica cu umerii peste care cădea părul ei ca grâul copt, nu mai era prietena pe care o cunoşteau, adevărata doamnă pe care Gabriel Berne, cu intuiţia sa, o ghicise sub deghizarea de slujnică. Ea stătea lângă Rescator ca lângă stăpânul ei. Mândri, dispreţuitori, ei erau din alt aluat, de altă rasă, şi protestanţii simţeau că sunt pe punctul de a comite o greşeală pe care-o vor plăti crunt.

Cuvintele pe care Manigault ar fi vrut să le rostească, dispărură. Se bucurase înainte să-l vadă pe enigmaticul şi dispreţuitorul Rescator la cheremul său. Dar acum bucuria îi dispăruse.

Totuşi, el îşi reveni primul.

—Ne apărăm, făcu el cu tărie. Era datoria noastră, domnule, să facem ordine pentru a scăpa de soarta nefericită pe care ne-o pregăteai. Şi doamna Angelica ne-a ajutat adormindu-ţi vigilenţa.

— Nu fiţi ironic, domnule Manigault, zise ea grav. Veţi regreta că aţi judecat după aparenţe, în ziua în care veţi cunoaşte adevărul. Dar astăzi nu sunteţi în stare să-l auziţi. Sper, totuşi,

că raţiunea vă va reveni curând şi că veţi înţelege nebunia intrigilor dumneavoastră.

Numai calmul şi demnitatea puteau să-i ţină la respect pe aceşti oameni disperaţi. Ea simţea nevoia lor de a ucide. Un gest, o vorbă şi ireparabilul ar putea să se împlinească.

Continua să stea în faţa lui Joffrey de Peyrac.

Ei nu îndrăzneau totuşi să tragă asupra ei, care-i condusese pe drumul de pe faleză.

Şi într-adevăr, ezitau.

— Depărtează-te, doamnă Angelica, zise în sfârşit armatorul, orice rezistenţă este inutilă. De acum înainte eu sunt stăpân la bord şi nu acest om pe care, în mod inexplicabil, vrei să-l aperi în faţa noastră, pe care uneori ne numeai prietenii dumitale.

— Ce o să faceţi cu el? N-aveţi dreptul să-l ucideţi fără judecată, fără să dovediţi greşelile lui faţă de dumneavoastră. Asta ar fi ultima dintre infamii. V-ar pedepsi Dumnezeu.

— N-avem intenţia să-l ucidem, zise Manigault, după o ezitare.

Dar ştia că veniseră toţi cu acea dorinţă de a-l omorî şi că, fără ea, el ar fi întins acolo, lângă Jason. Se simţi scăldată de o sudoare rece.

Minutele se scurgeau lent.

Nu trebuia să tremure. Se întoarse spre soţul ei şi tresări. Gura nobilului aventurier se lungea în acel zâmbet enigmatic pe care îl avusese totdeauna în faţa haitelor adunate pentru a-l pierde.

Ce avea acest om surprinzător de ridica mereu contra lui oameni hotărâţi să-l doboare. Ea se străduia să-l apere, să-l urmeze. El n-avea nevoie de nimeni şi poate că lui însuşi îi era indiferent dacă moare.

— Nu vedeţi ce au făcut? zise ea mânioasă. Au pus mâna pe nava dumneavoastră.

— Vom vedea, vom vedea, zise el cu un aer amuzat.

— Află, domnule, îl informă Manigault, că cea mai mare parte din echipajul dumitale se află închisă în cale. Oamenii mei înarmaţi supraveghează fiecare ieşire, fiecare tambuchi... şi toţi cei care vor căuta să iasă, vor fi ucişi fără milă. Cât despre

ceilalţi care vegheau pe punţi, majoritate dornici să scape de un stăpân tiranic şi rapace, ne promiseseră deja, de multă vreme, sprijinul lor.

— Sunt încântat s-o aflu, zise Rescator.

Îi privea pe mateloţii spanioli care se apucaseră să dea târcoale ca nişte lupi prin salon, ale cărui bogăţii le descopereau pentru prima oară şi care începeau să fure bibelourile de aur care le stârneau lăcomia.

— Jason mă prevenise, zise el. Am făcut greşeala să-i angajez prea repede. Şi vedeţi, o greşeală se plăteşte mult mai scump decât o crimă...

El privi corpul, devenit ţeapăn, al căpitanului Jason, al cărui sânge intrase în lâna groasă şi florile covorului. Trăsăturile i se înăsprirră şi pleoapele îi acoperiră sclipirea ochilor negri.

— Mi-aţi ucis secundul... prietenul meu de zece ani!...

— I-am ucis pe cei care ne opuneau rezistenţă. Dar, ţi-am spus-o, erau puţini numeroşi iar ceilalţi ni s-au alăturat.

— Vă urez să n-aveţi prea multe greutăţi cu aceşti străluciţi recruţi, luaţi din cea mai rea drojdie din Candia şi Lisabona, rânji Joffrey de Peyrac. Marmelo! strigă el cu o voce aspră.

Unul dintre răsculaţi tresări şi Rescator îi transmise un ordin în spaniolă. Celălalt se repezi cu un aer de spaimă să-i aducă mantaua.

Contele şi-o aruncă pe umeri şi merse cu pas hotărât spre uşă.

Protestanţii îl înconjurară imediat. Manigault îi puse pistolul între omoplaţi.

— Nu încerca să ne intimidezi, domnule. Deşi n-am hotărât ceva cu privire la soarta pe care ţi-o rezervăm, eşti în mâinile noastre şi nu ne vei scăpa.

El înainta pe balcon, pândit de aproape de ţevile puştilor şi ale pistoalelor şi se sprijini pe balustrada de lemn sculptat. O parte din balustradă fusese smulsă de furtuna din timpul nopţii.

Sub el, Joffrey de Peyrac, putu vedea dezastrul navei sale. Pânzele sfâşiate atârnau. La capătul vergilor, frânghiile încurcate erau nişte ghemuri uriaşe care se balansau, ameninţând pe oricine.

Pe puntea din faţă, tronsonul de catarg doborât, cu pânze, vergi şi frânghii amestecate, dădeau viteazului *Gouldsboro* un aspect de epavă.

La toate stricăciunile cauzate de furtună se adăugaseră cele ale luptei care fusese scurtă, dar violentă.

Pe punte zăceau cadavre, pe care mateloţii astăzi răzvrătiţi începeau să le arunce peste bord.

— Aşa, deci, zise Rescator, din vârful buzelor. Îşi ridică privirea. Printre vergile celor două catarge rămase întregi, noul echipaj, foarte redus, dar destul de activ, se străduia să repare pânzele, să descurce frânghiile şi să le înlocuiască..

Pe dunetă, Le Gall care – strecurându-se la adăpostul cetei din zori – îl lovise pe Jason, pusese mâna pe cornetul portavoce.

Manigault încredinţase comanda manevrei navigatorului-pilot, le Breton fiind cel mai calificat în această meserie.

Bréage ţinea cârma. Aceşti oameni din La Rochelle, nu erau străini de noile lor sarcini şi, cu ajutorul celor douăzeci de marinari care li se alăturaseră trebuiau să stăpânească şi să conducă vasul, cu condiţia să nu se odihnească... şi cu condiţia...

*

Rescator se întoarse către protestanţi. Continua să zâmbească.

— Frumoasă treabă, domnilor. Recunosc că afacerea a fost condusă perfect. Aţi ştiut să profitaţi că oamenii mei, extenuaţi de o noapte de luptă pentru salvarea corabiei, a vieţilor lor şi pe ale dumneavoastră, se odihneau, nefiind decât câţiva de veghe, pentru a vă realiza planurile demne de piraţi...

Manigault roşi la această insultă.

— Piraţi!, Inversezi rolurile, mi se pare.

— Hm! Cum numeşti atunci actul care constă în a pune mâna cu forţa pe bunul altuia, în speţă nava mea?

— O navă pe care dumneata le-ai furat-o altora. Dumneata trăieşti din jafuri...

— Sunteţi foarte categorici în aprecierile dumneavoastră despre religie, domnilor. Duceţi-vă la Boston. Veţi afla că

Gouldsboro a fost construită după planurile mele şi că a fost plătit cu scuzi adevăraţi.

— Atunci scuzii ăştia sunt din sursă suspectă, fac pariu pentru asta.

— Cine se poate lăuda cu originea cinstită a aurului pe care-l are în pungă? Chiar dumneata, domnule Manigault, averea pe care ţi-au lăsat-o pioşii dumitale strămoşi, piraţi sau comercianţi din La Rochelle, n-a fost, oare, stropită cu lacrimile şi sudoarea miilor de sclavi negri pe care i-aţi târguit pe coastele Guineii pentru a-i revinde în America?

Sprijinit de balustradă şi zâmbind permanent, el vorbea aşa cum ar fi făcut-o într-un salon şi nu sub ameninţarea unor arme.

— Ce vorbeşti? zise Manigault stupefiat. Nu eu am inventat sclavia. Dar e nevoie de multe sclave pentru America. Mai duc şi eu...

Rescator izbucni în râs.

Protestanţii erau vrăjiţi de personaj. Angelica simţi ca pe ceva material, curentul care emana de la el. El îi ţinea pe loc printr-o forţă invizibilă, reuşea să anuleze în jurul lor sentimentul locului şi al momentului în care trăiau.

— O, conştiinţa curată a celor drepţi, făcu el recăpătându-şi răsuflarea. Ce îndoială va atinge vreodată temeiul faptelor celui care este sigur că a primit adevărul? Dar să lăsăm asta. Conştiinţa curată dă puritate unei acţiuni. Totuşi, dacă nu pirateria v-a condus fapta, ce motiv invocaţi pentru a vă justifica dorinţa de a mă lăsa fără bunurile care-mi aparţin şi chiar fără viaţă?

— Ai plănuit să nu ne duci la San Domingo, scopul călătoriei noastre.

Rescator rămase tăcut. Privirea sa neagră, strălucitoare nu se desprindea de faţa armatorului. Se înfruntau. Victoria va fi a aceluia care va reuşi să-l facă pe celălalt să-şi coboare privirea.

— Deci, nu negi, continuă Manigault. Vroiai să ne vinzi.

— La naiba! Comerţul cu sclavi nu este un mijloc bun şi cinstit de a câştiga bani. Vă înşelaţi. N-am avut niciodată intenţia să vă vând. Asta nu mă interesează. Nu ştiu ce aveţi

dumneavoastră la San Domingo, dar ceea ce posed eu depăşeşte toată bogăţia acestei insulițe şi ceea ce aş fi putut obține pe scheletele voastre palide ar fi fost o nimica toată. Aş plăti, mai degrabă, să mă văd scăpat de voi, adăugă el, cu un zâmbet suav. Dumneata îți exagerezi valoarea comercială, domnule Manigault, în ciuda experienței dumitale de geambaş de carne de om.

— Ah! ajunge, exclamă furios Manigault. Suntem prea buni că te ascultăm. Obrăzniciile nu te vor salva. Ne apărăm viețile.

— Ce rău?...

Drept şi aspru, contele de Peyrac, cu brațele încrucişate la piept, îi măsura pe toți şi sub privirea aceasta fulgerătoare, rămâneau muți.

— Răul pe care vi l-am făcut eu este, oare, mai mare decât cel pe care vi-l doreau dragonii Regelui, alergând cu sabia scoasă după voi? Aveți memoria foarte scurtă, domnilor, dacă nu cumva este ingrată...

Apoi, râzând din nou:

— Ah, nu mă priviți cu ochii aceştia înspăimântați, ca şi cum n-aş înțelege ce simțiți. Dar înțeleg, vai! Înțeleg răul real pe care vi l-am făcut. Ați cunoscut ființe care nu vă seamănă, care reprezintă pentru dumneavoastră Răul şi care v-au făcut bine. Omul se teme întotdeauna de ceea ce nu înțelege. Aceşti mauri necredincioşi, duşmani ai lui Christos, pe care i-am luat la bord, aceşti mediteraneeni desfrânați, aceşti oameni ai mării duri şi nelegiuiți, au împărțit, totuşi, cu dumneavoastră, de bună voie, rațiile de biscuiți care le reveneau, au cedat copiilor dumneavoastră alimentele proaspete care-i apăra de scorbut. Am, încă, în cală, doi oameni care au fost răniți în La Rochelle. Dar n-ați putea să le acordați prietenia pentru că, după dumneavoastră, sunt "răi". Cel mult v-ați face complici din ei, aşa cum faceți când tratați cu arabii traficanți de sclavi, care vin pe coaste pentru a vă revinde negri, adunați cu forța de ei din ținuturile înalte din Africa pe care eu îi cunosc foarte bine, dar dumneavoastră, nu. Dar să lăsăm asta.

— Să lăsăm, după ce-mi arunci sclavii pe cap? izbucni armatorul. S-ar zice, pe cuvântul meu, că dumneata mă acuzi de crime. Nu-i, oare, mai bine să-i smulgi pe sălbaticii păgâni de sub influenţa idolilor şi a viciilor lor pentru a le arăta pe adevăratul Dumnezeu şi virtuţile muncii?

Joffrey de Peyrac fu surprins. Se apucă de barbă cu o mână şi păru că reflectează dând din cap.

— Recunosc că punctul dumitale de vedere poate fi apărat, deşi trebuie să ai o minte profund... religioasă pentru a-l fi conceput. Dar nu-mi place. Poate pentru că, altădată, am purtat şi eu lanţuri. Îşi ridică manşetele de dantelă arătându-le încheieturile cafenii de la mâini pe care se mai vedeau urmele alburii ale unor cicatrice adânci.

Făcuse o greşeală? Protestanţii care-l ascultau descumpăniţi, tresăriră şi feţele lor îşi recăpătară înfăţişarea dispreţuitoare.

— Da, insistă Rescator, ca şi cum se bucura de descoperirea lor, eu şi echipajul de pe această navă am purtat aproape toţi lanţuri. De aceea nu ne plac negustorii de sclavi, ca dumneata.

— Ocnaşule! îi aruncă Manigault. Şi ai mai vrea să avem încredere în tine şi prietenii tăi de la ocnă.

— Să tragi la galere este, oare, o ruşine, domnule? Am avut alături de mine în închisoarea din Marsilia oameni a căror singură crimă era că ţin de religia calvinistă.

— Nu era acelaşi lucru. Ei sufereau pentru credinţa lor.

— E, oare, dreptul dumitale să judeci motivul pentru care, am suportat şi eu sentinţe nedrepte?

Marcelot râse batjocoritor.

— Curând, ai să ne faci să credem, monseniore, că puşcăria din Marsilia şi galerele erau pline de nevinovaţi şi nu de criminali.

— Cine ştie? "Există un rău pe care l-am văzut sub soare ca greşeală venind de la cel care conduce: nebunii ocupă posturi înalte, iar cei bogaţi sunt înjosiţi. Am văzut sclavi pe cai şi prinţi mergând pe jos ca nişte sclavi". Citez din Scriptură, domnilor.

Ridică degetul făcându-i să ia aminte şi, în acel moment Angelica, înţelese! Juca teatru. Deodată îi descoperea jocul. Ştiindu-i pe protestanţi dornici de discuţii căuta să le stârnească interesul. "Caută să câştige timp, îşi zise ea. Dar ce poate să spere, să aştepte? Oamenii devotaţi din echipaj închişi şi toţi cei care caută să iasă sunt doborâţi fără milă?"

Berne, pe care sentimentul intens ce-l chinuia faţă de Angelica îl făcea mai bănuitor, îi ghici gândurile:

— Prieteni, strigă el, feriţi-vă! Omul acesta, caută să ne adoarmă vigilenţa. Speră că tovarăşii săi vor veni să-l ajute şi încercă, prin cuvintele sale să ne întârzie!

Se apropiară de Rescator, dar nici unul nu îndrăzni să-l atingă.

— Nu încerca să ne păcăleşti, ameninţă Manigault. Aceia dintre ai noştri pe care i-ai angajat în echipaj ne-au dat un plan amănunţit al navei, iar jupân Berne, pe care l-ai pus în lanţuri, ne-a spus că celula lui primea aer prin puţul în care intră lanţul ancorei. Prin acest puţ avem acces la praful de puşcă. Ne vom lupta, dacă va trebui, în cale, dar avem, pusă de-o parte rezerva de muniţii.

— Felicitări!

Ironia sa, abia ascunsă, îi scotea din pepeni.

— Recunosc că, pentru moment, sunteţi cei mai tari. Subliniez, "pentru moment", fiindcă am, totuşi, cincizeci de oameni aici.

Bătu cu cizma în punte.

— Credeţi că vor aştepta cuminţi zile de-a rândul să le deschideţi cuşca?

— Dacă află că nu mai au căpitan pe care să-l slujească sau de care să se teamă, zise Gabriel Berne pe un ton apăsat poate ni se alătură. Ceilalţi, cei care vor rămâne veşnic fideli... atât mai rău pentru ei!

Angelica îl urî pentru această singură frază. Gabriel Berne voia moartea lui Joffrey de Peyrac. Acesta nu părea impresionat.

— Domnilor, nu uitaţi că, pentru a ajunge în Insulele Americii, sunt cam două săptămâni de navigaţie grea.

— Nu suntem chiar aşa de imprudenţi pentru a încerca să ne ducem acolo fără escală, zise Manigault pe care tonul

doctoral al adversarului său îl exaspera. Ne îndreptăm spre coastă şi vom fi poate în două zile la Saco sau la Boston...

— Dacă curentul de Florida v-o permite.

— Curentul de Florida?

În acel moment ochii Angelicăi se întoarseră pe puntea de la proră şi încetă să urmărească discuţia. Ceaţa care i se păruse că se îngroaşă pe partea aceea a navei, era fum. Nu-şi putea da seama de unde veneau valurile dese de fum, care, întinzându-se, acopereau puntea năruită. Deodată, scoase un strigăt. Cu braţul întins, arăta uşa spaţiului dintre punţi în spatele căreia se aflau femeile şi copiii. Prin crăpăturile ei ieşea încet fumul alburiu. Dintre scândurile duşumelei care închidea puntea, acelaşi fum se încolăcea ameninţător.

— Foc în spaţiul dintre punţi... Aţi scos femeile?

— Nu, zise Manigault, le-am zis să stea liniştite cât ne facem treaba. Dar de ce nu ies?

— Poate şi-au dat duhul, zise Berne.

Şi se avântă într-acolo, urmat de Marcelot.

*

Nu se mai gândeau la prizonier.

Acesta sări cu supleţea unui tigru. Se auzi un horcăit înfundat. Matelotul spaniol postat ca santinelă în faţa apartamentelor lui Rescator se prăbuşi străpuns de vârful pumnalului scos din carâmbul cizmei.

Ceilalţi se întoarseră şi nu văzură decât acel corp întins pe jos.

Rescator se baricadase în cabina sa, unde nu-l puteau ajunge. Probabil că pusese mâna pe arme şi nu era uşor să-l scoţi de acolo.

Manigault strânse pumnii, înţelegând că fusese păcălit.

— Blestematul! Doi dintre voi să rămână aici, le spuse unor mateloţi înarmaţi veniţi în fugă. Trebuie să stingem focul şi ne vom ocupa de el după aceea. Nu va putea să scape. Nu-l lăsaţi să iasă viu.

Angelica nu auzi aceste ultime cuvinte. Gândul la Honorine în mijlocul focului o împinse spre partea ameninţată a navei.

Aici nu se vedea la doi paşi. În faţa uşii, Berne şi Marcelot, tuşind şi sufocându-se, încercau să o deschidă.

— Uşa e blocată prin interior. Puseră mâna pe un topor şi reuşiră să spargă canatul.

Apărură nişte siluete care bâjbâiau cu mâinile la ochi.

Angelica se avântă orbeşte, lovindu-se de cei care se zbăteau să iasă la aer. Nişte mâini se agăţau de ea. Ridică nişte copii căzuţi şi îi trase afară. Totuşi, nu simţea miros de fum. Ochii o usturau, dar, în afară de această senzaţie şi o iritare a gâtului, altceva nu simţea.

Fără teamă se întoarse în cala plină de ceaţă, în căutarea Honorinei.

Nişte voci înăbuşite începeau să se strige în jurul ei:

— Sarah! Jenny! Unde sunteţi?

— Aici, dar nu puteam să deschidem nici uşa, nici hublourile.

— Mă doare gâtul.

— Berne, Carrère, Darry, veniţi cu mine. Trebuie să stingem focul!.

— Dar... nu e foc!

*

Deodată Angelica se revăzu în noapte, în faţa Candiei în flăcări: nava lui Rescator plutea în derivă învăluită într-o cupolă de fum gălbui şi Savary striga:

— Acel nor de pe suprafaţa apei, ce e oare?... Ce e?

Târându-se, Angelica bâjbâi, căutând-o pe Honorine. Nu erau nici foc, nici flăcări. Era, şi ea ar fi trebuit să bănuiască, o şmecherie a lui Joffrey, acest conte savant ale cărui experienţe ştiinţifice treziseră în jurul lui spaimă.

— Deschideţi hublourile, strigă cineva.

Nişte mâini puternice făcură aceasta. Dar în ciuda curentului de aer curat, ceaţa neobişnuită se împrăştia încet: parcă se lipea de obiecte şi de pereţi.

În sfârşit, Angelica ajunse lângă tunul unde îşi instalase culcuşul în timpul traversării. Căută în jurul ei, se lovi de o femeie care, încerca să se îndrepte spre una dintre deschizături pentru a respira.

— Abigaël! Unde-i fata mea? Fata tuşea şi Angelica o susţinu până la fereastră.

Tânăra, recăpătându-şi răsuflarea, îi spuse că şi ea o căuta pe Honorine.

— Cred că marinarul sicilian care veghea lângă ea a luat-o cu puţin înainte ca fumul acesta să ne invadeze cala. L-am văzut de departe ducând ceva, poate copilul.

N-am fost atentă... Vorbeau între noi despre ceea ce se întâmpla la bord. Eram atât de îngrijorate... Iartă-ne, Angelica.

Mai tuşi odată, ştergându-şi ochii înroşiţi şi lăcrimând.

Aşa cum se împrăştie ceaţa unei dimineţi în bătaia razelor răsăritului de soare, fumul se rărea încetul cu încetul.

— Credeam că ai pierit, Angelica. Ce curaj ai avut să te duci după ajutor în acea noapte! Când au sosit dulgherii, jupân Marcelot leşinase. Ne duseserăm toate să sprijinim puntea aceea care se prăbuşea peste noi. Valurile ne inundau. N-am mai fi rezistat mult. Acei dulgheri care au venit la ţanc.

— Şi azi dimineaţă i-aţi omorât, făcu Angelica, cu amărăciune.

— Ce s-a petrecut, de fapt? şopti Abigaël cu spaimă. Noi dormeam. Când ne-am deşteptat, şi i-am văzut pe toţi bărbaţii noştri înarmaţi. Tata a discutat violent cu domnul Manigault. Îi spunea să nu facă o faptă necugetată.

— Într-adevăr, au pus stăpânire pe navă, ucigându-i pe membrii echipajului care vegheau pe punte şi blocându-i în cală pe cei care se odihneau acolo.

— Dar monseniorul Rescator?

Angelica îşi lăsă în jos braţele într-un gest de disperare.

Evenimentele se precipitau şi o răscoleau ca o furtună.

— Ce poţi să faci împotriva nebuniei oamenilor? zise ea, privind-o pe Abigaël.

— Nu te îngrijora pentru fata dumitale. Rescator îi dăduse nişte ordine sicilianului, când a venit azi noapte. Vorbea despre fiica dumitale ca şi cum ar fi fost a lui. E atât de ataşat de ea,

din cauza dumitale? Rescator te iubeşte, nu-i aşa?

— Oh! E timp să vorbim despre iubire, exclamă Angelica, închizând ochii.

Dar slăbiciunea ei fu de scurtă durată.

— Zici că a venit astă-noapte?

— Da... Ne-am agăţat de el strigând: "Salvaţi-ne!" şi, Angelica, cum se explic asta? Cred că a râs şi, deodată, am încetat să ne mai temem şi am înţeles că vom scăpa încă o dată de la moarte.

El spunea: "Furtuna nu vă va înghiţi, doamnelor. Asta e o furtună mică, nu-i e foame!".

Ce proaste eram că ne-am temut atâta. El a supravegheat treaba dulgherilor, şi apoi...

"Apoi a venit la mine, gândi Angelica, şi m-a luat în braţe. Nu, n-o să mă las cuprinsă de deznădejde. Destinul nu m-a adus până aici... în braţele lui pentru ca să abandonez!".

"Asta-i ultima încercare", îi şoptea o voce tainică.

— Soarta nu acceptă dragostea noastră, zise ea cu voce tare. Poate pentru că e prea frumoasă, aşa cum spunea Ferradji Osman.

Trăsăturile feţei i se înăspriră şi se ridică, hotărâtă.

— Vino repede, îi zise ea Abigaëlei.

Trecură peste grămezile de paie şi obiectele răsturnate. Acum, fumul se risipise cu totul. Nu mai rămânsese din el decât o pânză subţire şi un miros usturător.

— De unde a venit acest abur? întrebă Angelica.

— Ai zice că de peste tot. La început am crezut că adormisem. Oh!... îmi amintesc. Mi s-a părut că-l văd pe medicul arab printre noi. El ţinea în mână o sticlă enormă neagră, atât de grea încât se apleca ducând-o. Am crezut că era un vis, dar poate că era ceva adevărat...

— Şi eu l-am văzut, se auzi altă voce.

Pe punte, femeile şi copiii se reînsufleţeau. Erau încă ameţiţi. Mulţi îl văzuseră pe medicul arab Abd-el-Mechrat prin straturile de ceaţă care începeau să-i învăluie.

— Cum a putut, oare, să intre şi, mai ales, să iasă? Asta-i adevărată magie!

La auzul acestui cuvânt se priviră înspăimântaţi. Teama ascunsă în ei din momentul în care se aflau pe *Gouldsboro* ieşea la iveală. Manigault întinse pumnul spre geamurile care sclipeau sub dunetă.

Angelica nu mai putut suporta şi se avântă în mijlocul lor.

— Imbecililor! Aceleaşi cuvinte i se aruncă de cincisprezece ani: Magician! Vrăjitor! Aceleaşi baliverne! La ce vă ajută credinţa şi învăţăturile pastorilor voştri, dacă rămâneţi tot aşa de mărginiţi ca şi acei ţărani necioplţi pe care-i disprețuiţi. "Până când omul va urî..."

Cititori de biblie ce sunteţi, aţi meditat vreodată la aceste cuvinte din cărţile voastre sfinte? "Până când va urî omul ceea ce-l depăşeşte, pe fiinţa superioară care vede mai departe decât el, pe care nici o teamă nu o opreşte în cercetarea universului? La ce vă ajută că aţi fost târâţi spre un nou pământ dacă duceţi pe tălpile încălţărilor voastre tot noroiul prostiilor, tot praful vechii lumi?..."

Nu-i mai păsa de privirile lor încruntate. Depăşise teama. Simţea că numai ea putea să-şi asume rolul de mediatoare între cele două grupuri de oameni care se înfruntau.

— Crezi în mod serios, domnule Manigault, că te afli în faţa unui fenomen de vrăjitorie?... Nu! Atunci de ce încerci să tulburi minţile simple şi temătoare cu nişte pretexte mincinoase? Iată, domnule pastor, strigă ea întoarsă spre bătrânul care stătea tăcut, ce mai rămâne în enoriaşii dumitale din spiritul de dreptate şi de adevăr pe care-l invocau la La Rochelle când erau în posesia tuturor bunurilor lor şi a confortului? Astăzi, lăcomia, gelozia, pizma cea mai josnică sunt cele care le conduc faptele!

Aţi hotărât această lovitură, domnule Manigault, nu numai de teama de a nu vă pierde banii, ci pentru că vă temeaţi că nu veţi mai câştiga! Nava asta, minunată vă ademenea. Şi aţi descoperit că mituirea unor nelegiuiţi, înseamnă operă de caritate.

Manigault se înfurie:

— Rămân la părerea mea. În afară de asta, din partea unor nelegiuiţi te poţi aştepta la orice şi intenţiile lor în ceea ce

ne priveşte mi se par prea puţin liniştitoare. Ştiu că dumneata ne dezaprobi, domnule pastor. Ne sfătuieşti să aşteptăm. Dar ce să aşteptăm? Când vom fi debarcaţi pe un ţărm pustiu, fără bunuri, fără arme, cum ne vom apăra? Am auzit, destul de des, vorbindu-se despre acei nefericiţi, îmbarcaţi pentru Lumea nouă şi vânduţi de căpitanii navelor care îi duceau proprietari de ţinuturi, ce urmau să fie colonizate. Noi luptăm pentru a scăpa de această soartă. Mai mult, luptăm împotriva unui renegat, un nelegiuit, un om fără moravuri şi fără credinţă. Mi s-a spus că a fost sfetnic de taină al Sultanului de Constantinopole. Asemenea acelor nelegiuiţi, el este crud, prefăcut. Şi, chiar adineauri, n-a căutat el, oare, să facă să piară în mod cumplit femeile şi copiii noştri nevinovaţi?

— Şi a făcut-i chiar când îi ameninţaţi viaţa! Viclenie este?

— Nenorocito! Asfixierea familiilor noastre, nu e un procedeu care-l arată pe om şi cruzimea lui?

— Procedeul era inofensiv dacă mă iau după înfăţişarea de acum a victimelor sale...

— Dar cum a putut să trimită fumul dintr-o singură... privire? întrebă, cu o voce şovăitoare, unul dintre ţăranii din cătunul Saint-Maurice. El vorbea cu noi, acolo jos, la pupa şi, deodată, ne-am trezit cu fumul. Asta e vrăjitorie, nu?...

Manigault ridică din umeri.

— Mda, mormăi el... nu e greu de înţeles... Avea complici de care nu ne-am ferit. Bătrânul medic arab care părea doborât de boală în patul lui... şi apoi sicilianul, probabil. Presupunem că Rescator îl postase acolo intenţionat pentru că bănuia ceva. El a căutat să-şi anunţe stăpânul. Din fericire, am fost mai iuţi. Dar trebuie că plănuise cu medicul arab, în cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură proastă... Ziceţi că acest fiu al lui Mahomed, de trei ori blestemat, avea cu el o sticlă neagră?...

— Da! Da!... L-am văzut noi! Dar credeam că e vis.

— Ce otravă putea conţine acea fiolă?...

— Nu ştiu, interveni mătuşa Anna. Era ceva ca amoniacul, sare inofensivă, într-adevăr, dar iritantă şi a cărei evaporare, când scapă din recipient, seamănă panică prin asemănarea sa bizară cu fumul gros al unui incendiu.

Ea tuşi discret şi-şi şterse ochii încă inflamaţi de "sarea inofensivă".

— O auziţi? O auziţi? făcu Angelica cu vehemenţă. Dar răsculaţii nu vroiau să asculte vorbele bătrânei domnişoare. Departe de a-i linişti, explicaţia le spori furia. Atunci când se credeau stăpâni pe situaţie, Rescator îi păcălise cu o dibăcie care nu putea fi considerată decât diabolică.

El îi ţinuse pe loc prin discursuri şi discuţii în care avuseseră imprudenţa să se lase antrenaţi. Şi în acelaşi timp, el îşi vedea de treabă. Se dădea astfel, complicilor posibilitatea să pregătească simulacrul de incendiu. Profitând de frica pe care o crea apariţia focului la bord, Rescator scăpase.

— De ce nu l-am ucis imediat? exclamă Berne, nebun de furie.

— Dacă-i veţi atinge un singur fir de păr de pe cap... făcu Angelica cu dinţii strânşi, dacă veţi îndrăzni să-l atingeţi...

— Ce-o să faci? interveni Manigault, înfruntând-o. Suntem tari, doamnă Angelica şi dacă tot o să mai iei parte duşmanilor noştri, o să te punem în situaţia de a nu mai putea să faci necazuri.

— Încearcă să ridici mâna asupra mea, îi aruncă ea, sălbatică. Încearcă numai şi ai să vezi!

Era un lucru pe care n-ar îndrăzni să-l facă. Ar încerca s-o intimideze prin ameninţări. Ar dori s-o vadă prăbuşită, amuţită dacă ar fi posibil, căci fiecare din vorbele pe care le scotea era o nouă săgeată, dar n-ar îndrăzni s-o lovească. Aşa ceva li s-ar fi părut un sacrilegiu. Nici unul dintre ei n-ar fi ştiut să explice de ce.

Angelica se agăţă de influenţa pe care-o mai avea, asupra lor. Îi privi cu asprime şi hotărî:

— Să ne întoarcem sus. Trebuie să negociem, cu orice preţ, cu el.

O urmară cuminţi. Mergând de-a lungul coridorului, aruncară o privire spre mare. Ceaţa se îndepărtase dar forma un cerc închis la câteva zecimi de milă de navă.

În acelaşi timp, marea continua să fie molatică şi blândă şi marşul vasului *Gouldsboro*, afectat de furtună, continua fără

probleme. Ai fi zis că forţele naturii hotărâseră să lase oamenilor timpul să-şi domolească furia.

"Ce vòi face cu oamenii ăia blocaţi în cală? Trebuie să ni se alăture neîntârziat... gândi deodată Manigault.

Şi pentru asta, să-i facem să creadă că Rescator e mort. Atâta timp cât îl vor crede viu, vor aştepta de la el miracolul... Atât cât va fi viu!..."

Spectacolul care li se oferi privirilor, când ajunseseră pe balconul cu balustrada aurită, îi opri şi Angelica era cât pe-aci să leşine de groază. Împotriva ordinelor lui Manigault, răzvrătiţii spanioli pe care-i pusese de pază în faţa apartamentului lui Rescator spărseseră uşile şi geamurile.

Voiau să pună mâna pe cel de care se temeau şi contra căruia avuseseră îndrăzneala de a se răscula. După aceea să jefuiască.

Unul dintre ei, Juan Fernandez, pe care Rescator poruncise să fie legat de catargul de la prora, pentru nesupunere, se arăta cel mai furios.

Şi el simţea că, atât timp cât stăpânul ar fi viu, victoria putea să treacă de partea cealaltă. Şi atunci, ar fi fost nenorocire pentru răzvrătiţi! Vergile s-ar fi îndoit sub greutatea celor spânzuraţi...

După spargerea uşii, ei aşteptaseră riposta celui care se baricadase acolo. Apoi, intraseră cu puşti şi cuţite în mâini. Nimic.

Acum stăteau în mijlocul salonului mare. Gol!

Erau atât de miraţi, încât nu se mai gândeau la bogăţiile ce se ofereau lăcomiei lor.

Unde se ascundea bărbatul care-i neliniştea? O fi intrat, ca un firicel de fum, în acea vază încaşă de aramă? Manigault blestemă şi începu să le dea lovituri de cizmă.

Printre lovituri, ei reuşiră să explice. Intraseră, ziceau ei. Nimeni. S-o fi transformat, poate, într-un şobolan. De la un astfel de om te poţi aştepta la orice...

Cercetările reîncepură. Marcelot merse să deschidă ferestrele mari din spate, cele prin care Angelica văzuse soarele asfinţind, în acea seară minunată de la La Rochelle. Aplecaţi peste pervaz, ei scrutară valurile învolburate de sub pupă.

Nu putuse să fugă pe acolo şi, de altfel, cineva remarcă, pe drept, că n-ar fi putut să închidă la loc ferestrele.

Ei găsiră cheia enigmei în mica încăpere de alături. Acolo, covorul dat la o parte lăsa să se vadă chepengul unei trape. Se priviră unii pe alţii. Manigault se stăpânea să nu înjure.

— Noi nu cunoaştem toate ascunzişurile de pe acest vas, făcu Le Gall care li se alăturase. Este după chipul celui care l-a construit.

În vocea lui era amărăciune şi îngrijorare.

Angelica interveni:

— Vedeţi bine! Vă minţiţi pe voi înşivă când îl acuzaţi pe Rescator că este pirat. Sunteţi convinşi, de fapt, că acest vas îi aparţine şi că, aţi fi putut să vă înţelegeţi cu el. Garantez că nu vă vrea răul. Predaţi-vă, înainte ca situaţia să nu devină fără speranţă!

Angelica ar fi trebuit să ţină seama că locuitorii din La Rochelle puneau onoarea mai presus de orice.

— Să ne predăm? strigară ei, uimiţi.

— Sunteţi mai puţin apăraţi decât stridiile agăţate de o stâncă, făcu ea.

Deocamdată, Joffrey era la adăpost. Asta era un punct câştigat pentru ea. Dar pentru ei?

Ei priveau tăietura trapei din duşumeaua de lemn preţios. Marcelot avu ideea să tragă de inelul care ajuta la ridicarea ei şi spre mirarea lor panoul se ridică uşor.

O scară de frânghie cobora în puţul întunecat.

— A uitat să zăvorească deschizătura, după ce a astupat-o la loc, constată Manigault cu satisfacţie. Iată o trecere care va putea să ne fie de folo! Trebuie să închidem toate ieşirile.

— Mă duc să văd unde duce asta, zise unul dintre ei. După ce aprinse un felinar pe care-l avea la şold, cel care vorbise se apucă de scara de frânghie şi începu să coboare.

Acesta era tânărul brutar, jupânul Romain, cel care plecase atât de curajos în dimineaţa de la La Rochelle, cu coşul de cozonaci şi de pâini calde drept orice bagaj.

Era la jumătatea drumului când o bubuitură izbucni în adâncime. Îl auziră pe Romain scoţând un strigăt de fiară rănită

şi apoi, groaznicul zgomot al corpului său strivindu-se mai jos, şi explozia felinarului spart.

— Romain! urlară ei.

Nici un răspuns. Nici măcar ecoul unui geamăt. Berne vru să coboare, şi el, pe scara de frânghie. Manigault îl opri.

— Închide trapa la loc, porunci el.

Şi întrucât ei stăteau împietriţi, o închise el însuşi cu piciorul şi trase zăvorul de afară.

Acum începeau să înţeleagă. Între punte şi cala vaporului începuse războiul.

*

"Ar fi trebuit să-l opresc pe Romain, îşi zise Angelica. Ar fi trebuit să-mi amintesc că Joffrey nu uită niciodată nimic, că gesturile şi acţiunile sale nu sunt niciodată fructul întâmplării, ci sunt dictate de un calcul precis. El a lăsat trapa deschisă tocmai pentru ca acest lucru oribil să se întâmple. E o nebunie să te măsori cu el".

Alergă pe puntea lui *Gouldsboro*, legănat de valuri mici în mijlocul mării liniştite.

Fugea cineva, urmărit de strigăte, ameninţat de lamele strălucitoare ale pumnalelor care apăruseră de la centurile răzvrătiţilor spanioli.

O siluetă subţire, împiedicându-se în halatul alb, agăţându-se de trepte, încerca să scape de haită.

— El e! El e! se striga. Complicele! Turcul! Sarazinul! El a vrut să ne înăbuşe copiii!

Bătrânul medic arab se întoarse. Le ţinu piept necredincioşilor. Printre ei, aceşti creştini îmbrăcaţi în negrul sectei numită reformată şi nişte spanioli, duşmani din totdeauna ai Islamului. O moarte frumoasă pentru un fiu al lui Mohamed. El căzu sub lovituri.

Protestanţii se opriseră. Dar spaniolii se înverşunau, mânaţi de gustul sângelui şi ura seculară a maurului.

Angelica se aruncă în mijlocul adunăturii.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! Ce laşi sunteţi!... E un bătrân.

Unul dintre spanioli îi dădu o lovitură de cuţit care, din fericire, nu făcu decât să-i sfâşie mâneca halatului şi să-i zgârie braţul. Văzând aceasta, Gabriel Berne sări. Îl lovi pe spaniol şi trebui să-i ameninţe pe ceilalţi cu arma pentru a-i obliga să se retragă.

Angelica, în genunchi lângă bătrânul savant, îi sprijini capul însângerat. Îi vorbea încet, în arabă:

— Efendi! Oh! Efendi! Nu muriţi. Sunteţi departe de ţara dumneavoastră. Veţi vedea din nou Miquenez şi trandafirii săi... şi Fez, oraşul de aur, amintiţi-vă!

Bătrânul avu forţa de a deschide ochii în care se citea ironia.

— Nu-s importanţi trandafirii, copila mea, murmură el în franceză, m-am legat de alte ţărmuri prea puţin pământene. Aici sau acolo, n-are importanţă! N-a spus Mahomed: "Ia ştiinţa din oricare loc..."

Ea voi să-l ducă la adăpost în apartamentele lui Joffrey de Peyrac, dar observă că el îşi dăduse sufletul.

Angelica, istovită, scoase un suspin. "Osman era prietenul <<său>>, sunt sigură, aşa cum Ferradji a fost al meu... El l-a salvat, l-a vindecat. Fără el, Joffrey ar fi mort. Şi ei l-au ucis."

Ea nu mai ştia pe cine să urască şi pe cine să iubească. Oamenii, toţi oamenii, erau de neiertat. Îl înţelegea pe Dumnezeu care trimite, focul asupra oraşelor şi potopul pe pământ pentru a distruge oamenii plini de păcate.

*

Ea o găsi pe Honorine stând cuminte lângă sicilian care, culcat, părea că doarme. Şi pe el îl loviseră de moarte.

În părul său ciufulit se căsca o rană roşie.

— I-au făcut foarte rău lui "Coajă de Castană", zise Honorine.

Nu zicea "l-au ucis", dar ştia ce înseamnă acel somn rece al prietenului său.

— Oh! ce rochie frumoasă ai, zise Honorine. Ce e scris pe ea? Acestea sunt flori?

Angelica o ţinea în braţe. Ar fi vrut să plece departe. Fericit fusese timpul în care ele puteau să fugă în pădure, să treacă de pe un drum pe altul.

Aici nu puteai să fugi nicăieri. Nu puteai decât să te învârteşti în cerc pe această navă mizerabilă, plină de cadavre şi sânge.

— Mamă, astea sunt flori?

— Da, sunt flori.

— Rochia ta este albastră şi închisă ca marea. Atunci acestea sunt flori de mare. Am vedea aceste flori, dacă am merge la fundul apei, nu-i aşa că le-am vedea?

— Da, le-am vedea! zise Angelica.

*

Restul zilei fu liniştit. Nava aluneca încet. Oamenii din echipaj închişi în fundul calei împreună cu Rescator, nu dăduseră încă vreun semn de viaţă. Această nemişcare ar fi trebuit să le stârnească, îngrijorarea, dar răsculaţii, obosiţi de lupta care se dăduse după o noapte de furtună, se lăsau pradă unei încrederi periculoase.

Se lăsase un fel de pace la bord.

Femeile reîncepeau să se ocupe de treburile gospodăreşti şi, însoţite de copii, îi ajutau pe bărbaţi să facă ordine pe punte şi să prepare pânzele sfâşiate.

Numai că, seara, nişte împuşcături înfundate îi făcură pe oamenii de pe punte să vină la magaziile unde se aflau rezervele de apă dulce. Găsiră butoaiele sparte, iar santinela care le păzea, dispărută.

Nu mai era apă de băut decât pentru două zile.

În zori, *Gouldsboro* intra în curentul de Florida.

CAPITOLUL 3

Nu-şi dăduseră seama de asta decât la câteva ore după aceea. Angelica auzi zgomotul de voci al grupului de bărbaţi din comandament, care se apropia.

— O notă excelentă pentru dumneata, Le Gall, zicea Manigault, că ai ştiut să profiţi de această mică fereastră de senin pe o asemenea ceaţă. Dar eşti sigur de ce spui?

— Cât se poate de sigur, domnule. De altfel, şi un novice într-ale marinăriei având la dispoziţie un sextant, nu s-ar putea înşela. Într-o zi, cu vânt bun pe direcţia Vest, am făcut peste cincizeci de mile spre Nord. Sunt de părere că e din cauza unui blestemat de curent care ne duce unde vrea el, fără, să-l putem stăpâni...

Manigault îşi frecă nasul, cugetând. Nu se priveau, dar fiecare se gândea la fraza aruncată de Rescator.

— Te-ai asigurat că în timpul carturilor de noapte, din ignoranţă sau trădare, cârmaciul dumitale n-a fixat direcţia spre nord?

— Eu eram la cârmă, făcu Le Gall şi, de azi dimineaţă, e Bréage. Ţi-am spus-o şi dumitale şi lui jupân Berne.

Manigault tuşi pentru a-şi curăţa gâtul.

— Da, am vorbit cu jupân Berne, cu cei doi pastori ai noştri şi alţi membri de vază ai comunităţii, cu privire la ceea ce trebuie să facem, căci în curând nu vom mai avea apă. Şi întrucât situaţia e gravă, am venit să spunem soţiilor noastre pentru ca şi ele să-şi dea aprobarea cu privire la ce vom face.

La aceste cuvinte, Angelica, aflată ceva mai departe, tresări şi trebui să-şi muşte buzele pentru a nu vorbi. Se simţi uşurată când o auzi pe doamna Manigault spunând cu voce tare ceea ce gândea şi ea.

— Părerea noastră? Nu v-a interesat deloc când aţi pus mâna pe arme şi v-aţi făcut stăpâni pe vas! Tot ce ne-aţi cerut a fost să stăm liniştite orice s-ar întâmpla, iar acum, că lucrurile iau o întorsătură care nu vă convine, veniţi să căpătaţi un sfat de la bietele noastre minţi. Vă cunosc eu pe voi, bărbaţii, aţi făcut mereu aşa şi în afaceri. N-aţi procedat decât după capul vostru. Noroc că am mai fost şi eu pe-acolo să vă dreg prostiile.

— Cum, Sara? protestă Manigault, nu dumneata, oare, m-ai avertizat de mai multe ori, că Rescator nu ne duce la destinaţie? Ziceai că aşa simţi. Şi acum, spui că nu ne aprobi acţiunea de a pune stăpânire pe *Gouldsboro*.

— Nu, spuse cu hotărâre, Sarah Manigault.

— Atunci, ai fi preferat, fără îndoială, să fii vândută la Quebec ca prostituată pentru colonişti? urlă soţul ei privind-o cu supărare pe trupeşa doamnă.

— La urma urmei, de ce nu? Soarta aia nu e mai rea decât cea care ne aşteaptă mulţumită obişnuitelor voastre idei de trei parale.

Avocatul Carrère interveni ironic:

— Nu e momentul pentru glume îndoielnice şi nici pentru scene de familie. Am venit la voi pentru a lua hotărâri cu acordul comunităţii, aşa cum e tradiţia. Ce trebuie să facem?

— Mai întâi să reparaţi uşa asta spartă, zise doamna Carrere. Ne răcesc copiii.

— Poftim, parcă de asta ne arde. Această uşă nu va fi reparată, strigă din nou Manigault, scos din fire. Degeaba mai încercăm să batem scândurile în cuie acum când timpul ne presează. Trebuie să ajungem la un mal în două zile, altfel...

— La ce mal?

— Asta-i problema. Nu cunoaştem ţinuturile cele mai apropiate. Nu ştim unde ne duce curentul, dacă ne îndepărtăm sau ne apropiem de regiunile locuite, unde am putea găsi apă şi alimente... În sfârşit, nu ştim unde ne aflăm, conchise el.

Se aşternu o tăcere grea.

— Pe lângă asta, continuă el, trăim sub ameninţarea lui Rescator şi a oamenilor lui. Pentru a grăbi lucrurile, m-am gândit să-i afumăm aruncând înăuntru şomoioage date cu smoală şi aprinse, aşa cum sunt domolite revoltele sclavilor la bordul corăbiilor care transportă negri. Dar, acest procedeu, faţă de oameni de rasa mea, mi se pare nedemn de noi.

— Spune mai degrabă că au destule hublouri deschise spre mare ca să se evite necazurile cu afumătoarea dumitale, remarcă Angelica.

— Mai e şi asta, acceptă Manigault.

Îi aruncă o privire piezişă, şi ea avu impresia că el este destul de nemulţumit că a rămas printre ei.

— Mai e şi faptul că, adăugă armatorul, oamenii aceia din cală au descoperit câteva arme şi muniţii. Nu destule, desigur, pentru a ne ataca în luptă deschisă, dar destule pentru

a ne ţine la respect, dacă am încerca să-i lichidăm coborând spre ei. De altfel, manevra ar fi grea prin puţul lanţului ancorei. Am făcut mai multe încercări de găurire pentru a desface zăvoarele şi am nimerit în blindajul de bronz.

— Pus, fără îndoială, acolo, pentru prevenirea vreunei revolte, strecură Angelica.

— Am putea, firește, să încercăm să străpungem această armătură cu un tun mic sau cu un berbec din fier, dar nava a suferit deja prea mult din cauza ultimei furtuni şi am risca să ne scufundăm odată cu ea. Să nu uităm şi că această navă este a noastră şi să nu uităm, de asemenea, că monseniorul Rescator...

El o fulgeră cu privirea pe Angèlica:

— Nu o duce mai bine ca noi şi că, fără apă, alimente şi muniţii stă acolo ca un urs în vizuina sa. El şi oamenii lui vor muri de sete înaintea noastră. Asta-i limpede!

În jurul său, femeile clătinau din cap cu îndoială. Ele nu reuşeau să înţeleagă. Marea era calmă, vasul luneca uşor prin ceaţa slabă care nu ascundea decât orizontul.

Nu le era clar dacă merg spre sud sau spre nord.

Nu erau de faţă la eforturile timonierului de a scăpa de forţa curentului şi de a reveni pe direcţie.

Iar copiii încă nu cereau de băut.

— Să moară ei înaintea noastră, asta ar fi poate o consolare, zise în sfârşit mătuşa Anna, dar eu aş prefera să scăpăm toţi. Monseniorul Rescator este, mi s-a părut, obişnuit cu aceste locuri necunoscute pentru noi şi trebuie că are prin echipaj piloţi care să ne conducă şi să ne permită să acostăm. Propun să discutaţi cu el pentru a obţine ajutorul necesar.

— Ai vorbit bine, mătuşă, exclamă jupân Berne a cărei faţă se lumină şi tocmai asta aşteptam de la înţelepciunea dumitale. Să fim bine înţeleşi! Nu e vorba de capitulare. Vrem să-i propunem adversarului nostru o înţelegere. Să ne conducă spre pământ ospitalier şi, în schimb, îi redăm libertatea, lui şi oamenilor care vor vrea să-i rămână fideli.

— Şi veţi da înapoi corabia? întrebă Angelica.

— Cu siguranţă, nu. Noi am câştigat-o prin luptă, şi avem nevoie de ea pentru a ajunge la San Domingo. E destul că-i lăsăm viaţa şi libertatea.

— Şi vă închipuiţi că va accepta?

— Va accepta! Pentru că soarta lui e legată de a noastră. Şi recunosc că Rescator e un navigator remarcabil. El ştie că în acest moment, nava se îndreaptă spre pieire. Degeaba o împingem noi spre Vest, ea se întoarce mereu spre Nord. Şi dacă o tot ţinem aşa spre Nord, o să ajungem în ţinuturile reci şi printre gheţari.

Ce ne ameninţă: scufundarea sau naufragiul pe un ţărm periculos ale cărui capcane nu le cunoaştem, lipsa de alimente şi de mijloace de salvare, frigul... Rescator ştie toate acestea şi va înţelege unde este interesul său şi al oamenilor săi.

Apoi discutară despre cel sau cei care vor negocia şi vor îndrăzni să înfrunte mânia piratului. Execuţia sumară a bietului brutar fusese un avertisment.

Nereuşind să se pună de acord, protestanţii trecură la mijlocul de a intra în contact cu cei din cală.

Fu făcută propunerea de a se coborî în puţul lanţului prin care protestanţii avuseseră acces la magazia de praf de puşcă şi unde lăsaseră santinele. Vor bate în perete un mesaj prin codul marinăresc.

Le Gall, care cunoştea acest cod, coborî însoţit de marinari înarmaţi. Când urcă, după vreo oră, era negru la faţă.

— Vrea femei, zise el.

— Cum? făcu Manigault.

Le Gall îşi şterse sudoarea care-i curgea pe frunte. Jos nu era aer.

— Oh! Nu mă înţelege greşit! Nu e vorba despre ceea ce crezi dumneata. Mi-a fost greu să stabilesc legătura şi nu poţi să explici prea multe cu ajutorul unei bucăţi de lemn bătând într-un perete. Am înţeles că Rescator vrea să primească o delegaţie, cu condiţia ca ea să fie alcătuită din femei.

— De ce?

— Zice că dacă vreunul dintre noi sau dintre spanioli s-ar prezenta, el n-ar putea să-şi împiedice oamenii să-i facă bucăţi. Mai cere ca, printre cele care vor veni, să se găsească şi doamna Angelica.

CAPITOLUL 4

Doamna Manigault ar fi vrut să facă şi ea parte din delegaţie, dar dimensiunile ei o împiedicară.

Indicaţiile date prin perete de către Rescator, recomandau să o ia pe trapa şi scara de frânghie din apartamentele private, pentru a ajunge la el.

— Încă una din bufoneriile nesănătoase ale acestui individ, bombăniră protestanţii.

Puneau la îndoială reuşita negocierilor căci nu acordau decât o slabă încredere talentelor diplomatice ale soţiilor lor.

Doamna Carrère, care, în ciuda numeroaselé naşteri îşi pastrase supleţea necesară, acceptă rolul ingrat de purtător de cuvânt al comunităţii. Femeia mărunţică, plină de viaţă, obişnuită să-şi conducă iute atât casa şi slujnicele, nu risca să se lase intimidată şi ar merge până la capătul misiunii primite.

— Să fii neînduplecată cu privire la condiţii, îi recomandă Manigault. Viaţa şi libertatea, nimic mai mult.

Angelica, ridică din umeri. Joffrey n-ar accepta niciodată asemenea condiţii.

Atunci, cine ar ceda? În planul vicleniei, Joffrey de Peyrac era, fără îndoială, mai bun decât adversarii săi improvizaţi, dar în cel al încăpăţânării, el şi oamenii lui n-ar putea fi superiori acestor oameni din La Rochelle.

Se prezentă Abigaël. Manigault o respinse. Atitudinea dezaprobatoare a pastorului cu privire la răscoala pasagerilor o făcea suspectă pe fiica sa. Apoi se răzgândi. Rescator îi arătase respect tinerei. Poate că ar asculta-o cu simpatie. Cât despre rolul Angelicăi, nu voiau să insiste asupra lui. Nimeni nu reuşea să desluşească de ce era singura în care se puneau speranţe. Nimeni nu îndrăznea să o mărturisească, dar multe femei ar fi vrut să o apuce de mână pe ascuns şi să o implore: "Salvează-ne!".

Ce-i putea spune ea omului cu faţa tăbăcită, cu inima înăsprită, cu tâmplele cenuşii, invada toată scena. Vocea spartă era cea care o sprijinise în cursul acelor clipe neînchipuite de farmec şi de teamă, dintr-o scurtă noapte de dragoste, după

furtună şi pe care ea credea astăzi că le-a visat. Acele mâini uscate şi subţiri, dar care mânuiau atât de iute pumnalul, erau cele care o mângâiaseră.

Bărbatul, încă străin, era el, amantul ei, iubirea ei, soţul ei.

*

În spatele măştii sale, Rescator i se păru rece şi, cu toate că le salută curtenitor pe cele trei femei, nu le invită să ia loc. Şi el stătea în picioare lângă ferestruică, cu braţele încrucişate, puţin liniştitor.

Nicolas Perrot, şi el în picioare, îşi fuma pipa într-un colţ al micii încăperi.

— Ei, bine, doamnelor, soţii dumneavoastră se joacă de-a războinicii destul de bine, dar se pare că încep să se îndoiască de calităţile lor de navigatori, aşa-i?

— Pe cinstea mea, monseniore, răspunse femeia cumsecade care era doamna Carrere, soţul meu, avocatul, este la fel de nepriceput şi la una şi la cealaltă. Asta-i părerea mea, nu a lui. Nu contează că ei sunt bine înarmaţi şi hotărâţi să-şi păstreze avantajele pentru a se duce în Insulele din America şi nu aiurea. Atunci, ar fi poate rezonabil să căutăm să ne înţelegem pentru ca fiecare să aibă din asta partea sa de câştig.

Şi cu foarte mult curaj, ea transmise propunerile lui Manigault.

Tăcerea lui Rescator avu darul de a le face să spere că el se gândea cu interes la termenii acordului.

— Un pilot care v-ar permite să acostaţi în schimbul salvării vieţii mele şi a echipajului? repetă el gânditor. Găselniţa nu e rea. Un singur lucru împiedică realizarea acestui plan magnific. Coasta de-a lungul căreia mergem nu permite acostarea. Admirabilul curent al Floridei o protejează, târând pentru totdeauna în larg pe îndrăzneţii care visează să acosteze... stânci sub apă, la nivelul apei, un şir neîntrerupt şi ucigător... trec de asta. Două mii opt sute de mile de meandre stâncoase pe două sute optzeci de mile în linie dreaptă.

— Dar orice coastă, oricât ar fi de proastă, trebuie să

aibă vreun port unde este posibilă acostarea, zise Abigaël, căutând să-şi întărească vocea tremurătoare.

— Într-adevăr. Şi trebuie s-o recunosc.

— Şi nu le ştiţi, dumneavoastră care păreţi atât de sigur de traseu? Dumneavoastră care ziceaţi că atingem uscatul peste câteva zile?

Obrajii Abigaëlei erau aproape roşii de emoţie, dar ea insistă cu o îndrăzneală pe care Angelica n-o văzuse niciodată la ea.

— Nu ştiţi nici unul, monseniore? Chiar nu cunoaşteţi nici unul?

Un zâmbet care avea o anumită blândeţe se ivi pe buzele lui Rescator.

— E greu să vă mint în faţă domnişoară. Ei bine! admiţând că eu cunosc destul de bine coasta pentru a încerca – zic bine a încerca – să acostez acolo – mă crezi destul de...

Tonul se schimbă şi vocea redeveni aspră...

— ... pentru a vă salva, pe dumneata şi pe ai dumitale, după cât mi-aţi făcut? Predaţi-vă, predaţi armele, înapoiaţi-mi nava. După aceea, dacă nu va fi prea târziu, am să mă ocup de salvarea dumneavoastră.

— Comunitatea noastră nu a avut în vedere predarea, zise doamna Carrere, ci numai să scăpăm de soarta comună care ne pândeşte pe toţi: să pierim de sete peste puţin timp şi să ne sfărâmăm de un pământ necunoscut sau să murim printre gheţurile, înspre care ne mână acest curent nebun. Dumneata ai străpuns butoaiele cu apă dulce, dar te condamnai şi pe dumneata... Nu-i altă ieşire decât aceea de a acosta oriunde pentru a ne aproviziona... sau a muri.

Rescator se înclină:

— Apreciez logica dumitale, doamnă Carrere.

Continua să zâmbească şi ochii săi se opriră pe rând la cele trei feţe de femei, îndreptate spre el, cu aceeaşi expresie de nelinişte.

— Ei bine! să murim, deci, împreună, conchise el.

Se întoarse spre fereastra prin care ajungea la ei, mai

intens decât pe punte, zgomotul valurilor izbite de coca navei, deviată de curent.

Angelica văzu tremurând mânuţele de gospodină ale doamnei Carrere.

— Monseniore, nu puteţi accepta cu sânge rece...

— Oamenii mei sunt de acord.

Vorbi fără să-i privească, poate pentru că nu avea curajul s-o facă.

— Vă este teamă de moarte, dumneavoastră, creştini şi creştine, care vorbiţi de un Dumnezeu pe care pretindeţi că-l iubiţi? Şi pentru mine şi pentru cei care cunosc ţările Islamului, această groază care vă bântuie este un motiv de uimire. Viziunea mea este alta. Desigur, dacă n-ar fi vorba decât de a trăi doar această viaţă, am putea să ne simţim plictisiţi de zilele care se scurg şi de fiinţele pe care le întâlnim. Din fericire, e vorba şi de moarte şi tărâmul de dincolo ne aşteaptă, prelungire a tuturor adevărurilor pe care le-am perceput în cursul existenţei noastre terestre.

Ele îl ascultau, cu inima răscolită, ca şi când ar fi auzit cuvintele unui nebun.

Soţia avocatului îşi întinse spre el mâinile împreunate:

— Milă! Milă! Pentru cei unsprezece copii ai mei.

El se întoarse, cuprins de o bruscă furie.

— Trebuia să vă gândiţi mai devreme la asta. N-aţi ezitat să-i târâţi în hăţişul acţiunii pe soţii dumneavoastră. Acceptaţi, deci, dinainte ca ei să plătească eventualul eşec al dumneavoastră. E prea târziu. Fiecare cu preferinţele lui. Dumneavoastră vreţi să trăiţi, dar eu prefer să mor de o sută de ori decât să cedez ameninţărilor. Acesta e ultimul cuvânt. Duceţi-l la soţii dumneavoastră, la pastorii dumneavoastră, la părinţi şi la copii.

Îngheţate de această izbucnire, doamna Carrere şi Abigaël ieşiră cu capul plecat, conduse de Nicolas Perrot. Nu mai vedeau limpede. Angelica nu le urmă.

— Nu există decât două soluţii. Să mă predau eu sau să se predea ei. Pentru prima, nu conta pe ea. Mă vezi aşezându-mă, tremurând ca varga, la timonă, sub ameninţarea puştilor

prietenilor dumitale, pentru a mă trezi după aceea pe o plajă pustie cu cei câţiva rămaşi credincioşi mie? Îmi dispreţuieşti onoarea, doamnă, şi mă cunoşti destul de prost.

Ea îl privea. Pupilele ei aveau adâncimea şi mişcarea mării, lumină unică în semiobscuritatea cabinei.

— Oh! ba da, te cunosc, zise ea cu jumătate de glas.

Întinse braţele şi îl prinse de umeri fără să fie conştientă de gestul ei.

— Încep să te cunosc şi de aceea mă înspăimânţi. Îmi pari uneori nebun, dar eşti mai lucid decât toţi ceilalţi. Numai dumneata ştii permanent ce faci... Ştii sigur ce faci când citeşti Sfintele Scripturi... Aştepţi momentul în care complicii dumitale vor acţiona după planurile dumitale. Ai prevăzut totul dinainte, chiar şi că vei fi trădat. Dar când vorbeşti de celălalt tărâm acestor femei, ce urmăreşti? Joci permanent o partidă, urmăreşti un scop. Când eşti, oare, sincer?

— Când te ţin în braţe, prea frumoasa mea. Numai atunci nu mai ştiu ce fac. Şi asta-i o greşeală pe care am plătit-o foarte scump. Tocmai pentru că aveam slăbiciunea să vreau să stau lângă tine, prea seducătoarea mea soţie, acum cincisprezece ani, n-am fugit la timp de oamenii Regelui, însărcinaţi să mă aresteze, iar alaltăieri noapte, vigilenţa mea a slăbit, lăsându-le hughenoţilor dumitale timp să se pregătească...

Vorbind, el îşi scotea masca. Văzu cu surprindere că zâmbea învăluind-o cu o privire plină de căldură.

— Dacă socotesc cât ghinion îmi porţi, ar trebui să-ţi port pică. Dar nu pot.

Se aplecă spre ea. Angelica era aproape de ameţeală.

— Joffrey, te implor, nu lua uşor ce se petrece. Vrei să pierim toţi?

— Ce gânduri te bântuie, prea frumoasa mea!

— Ai acceptat să vorbeşti cu ei...

— Pretext pentru a te face să vii până la mine.

Cu o delicateţe răscolitoare el o învăluia cu braţele, o trăgea spre el, îşi punea buzele pe ale ei.

— Joffrey, Joffrey, te rog...

— Este asta un joc? întrebă el strângând-o şi mai tare la piept. Mă faci să cred, doamnă, că ai într-adevăr foarte puţin

experienţa tulburării în care îl poate arunca frumuseţea dumitale pe un bărbat care te doreşte.

Pasiunea lui era adevărată. Ea îşi pierdea capul, atrasă de căldura fremătătoare a buzelor lui, de parfumul respiraţiei lui apropiate, care-i redevenea familiară şi totuşi, o surprindea precum acele descoperiri pe care le faci una câte una, lângă un amant necunoscut.

Îndoiala care o torturase, se împrăştia: "Mă iubeşte, deci. E adevărat... Mă mai iubeşte încă, pe mine? Pe mine?..."

— Te iubesc, tu ştii asta, murmură el foarte încet, te visez de alaltăieri noaptea... Totul a fost aşa de rapid şi tu erai aşa de neliniştită... Abia aşteptam să te revăd... pentru a mă asigura... că nu fusese un vis... că-mi aparţii cu totul, din nou... că nu-ţi mai este frică de mine.

Buzele o acopereau cu săruturi, pe părul Angelicăi, pe tâmplele ei.

— De ce te mai fereşti? Îmbrăţişează-mă... Îmbrăţişează-mă cu adevărat.

— Nu pot, cu spaima asta în suflet... Oh! Joffrey, ce fel de om eşti? Nu e momentul să vorbim despre dragoste.

— Dacă ar trebui să aştept momentul lipsit de pericol pentru a vorbi despre dragoste, n-aş mai fi cunoscut deloc plăcerea în cursul ultimilor ani. Să ne iubim între două furtuni, două bătălii, două trădări, e norocul meu şi, pe cuvânt, am ştiut să mă obişnuiesc cu acest condiment suplimentar al plăcerii.

*

Amintirea unor aventuri pe care soţul ei le putuse avea departe de ea, în Mediterana sau aiurea, o stârni pe Angelica. Fu cuprinsă de o gelozie sălbatică.

— Eşti un bădăran, domnule Peyrac, şi greşeşti confundând-mă cu odaliscele proaste care te potoleau după luptele pe care le dădeai. Lasă-mă!

El râdea. Căutase să o facă să se înfurie şi reuşise. Furia Angelicăi se mări, aţâţată de sentimentul că el îşi bătea joc de groaza lor, a tuturor.

— Lasă-mă! Nu mai vreau...

Ea punea atâta forţă în a-l respinge, încât îi dădu drumul.

— Hotărât, eşti tot aşa de mărginită ca şi hughenoţii dumitale.

— Hughenoţii "mei" nu sunt nişte copii de cor şi dacă erai atent să nu-i provoci, n-am fi acum în situaţia de faţă. E adevărat că n-ai avut niciodată intenţia să-i duci în Insulele Americii?

— E adevărat.

Angelica păli. Furia îi dispăru şi el îi văzu buzele tremurând ca ale unei copile înşelate.

— Eu credeam în tine şi m-ai minţit. E rău!

— Încheiaseră, oare, un contract precis privind locul unde trebuia să-i duc? Când ai venit la La Rochelle să mă implori să le salvez viaţa, credeai că am să accept să-i iau la bord pe nelegiuiţii ăia, fără nici un fel de avere şi care nu-mi vor da niciodată nici un sfanţ pentru efortul meu, pentru singura plăcere de a-i auzi cântând psalmi?... Sau pentru frumoşii dumitale ochi? Eu nu sunt Pavel, apostolul milosteniei.

Şi cum ea îl privea tot tăcută, adăugă pe un ton mai blând.

— Dacă ai crezut asta, înseamnă că idealizezi generozitatea masculină, doamnă. Nu, nu sunt, nu mai sunt un erou cavaler, am luptat prea greu ca să supravieţuiesc. Dar nu-mi pune, totuşi, în cârcă asemenea planuri ticăloase. N-am avut niciodată intenţia să-i "vând" pe aceşti nefericiţi, aşa cum îşi închipuie ei, ci numai să-i duc în calitate de coloni pe pământurile mele din America, unde s-ar fi îmbogăţit foarte repede şi mult mai mult decât în insule.

Ea îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

El i se aşeză în faţă.

— Unde te duci?

— La ei.

— De ce?

— Pentru a încerca să-i apăr.

— Împotriva cui?

— Împotriva dumitale.

— Nu sunt ei cei mai tari? N-au ei situaţia în mână?

Ea scutură din cap.

— Nu. Tu eşti cel care ai în mâini soarta lor.

— Uiţi că au vrut să mă ucidă? S-ar părea că asta nu prea te emoţionează!

Vroia el, oare, să o înnebunească punându-o în situaţii sfâşietoare? Deodată, o luă din nou în braţe.

— Angelica, iubirea mea, suntem aşa de departe unul de altul! De ce nu reuşim să ne apropiem? Îmbrăţişează-mă... Îmbrăţişează-mă...

Ea se apără cu atât mai multă înverşunare cu cât ştia că este slabă, gata să se ascundă la pieptul lui, să uite, să aibă încredere în el, să se lase în voia puterii lui fără să dorească altceva.

— Lasă-mă, nu pot.

El o slăbi, cu faţa încruntată.

— Deci... nu mă mai iubeşti. Vocea mea îţi displace, omagiile mele te înspăimântă... Noaptea trecută, buzele tale n-au răspuns alor mele... Erai rece şi crispată... cine ştie dacă n-ai acceptat să vii la mine pentru a le permite prietenilor tăi să-şi pună în aplicare planul.

— Bănuiala ta este jignitoare şi ridicolă, făcu ea cu o voce tremurătoare. Aminteşte-ţi, chiar tu m-ai reţinut. Cum te poţi îndoi de dragostea mea?

— Rămâi cu mine. Aceasta ar fi dovada.

— Nu, nu, nu pot. Vreau să mă întorc. Vreau să stau lângă copii.

Şi fugi ca o nebună.

În ciuda dorinţei de a se topi în braţele lui, a durerii pe care i-o producea reproşurile lui, ar fi fost incapabilă să rămână cu el, în timp ce, acolo, sus, Honorine şi copii erau în pericol de moarte.

Tocmai asta nu putea el să priceapă. Ei îi umpleau sufletul, erau slabi şi fără apărare, îi pândea setea, naufragiul. Pentru ei merita să sacrifici totul.

Aşezată printre ei, pe puntea lui *Gouldsboro*, ea revenea cu gândul la cuvintele pe care i le spusese el.

O ţinea pe Honorine pe genunchi. Laurier şi Séverine

erau la picioarele ei, ca şi blondul Jeremie. Unii copii se jucau şi râdeau încet, dar cei mai mulţi tăceau.

Se strânseseră în jurul ei mânaţi de instinctul puilor care-i face să caute o aripă ocrotitoare la ceas de furtună. În fiecare dintre ei, ea credea că îi vede pe Cantor şi Florimond. "Mamă, trebuie să plecăm! Mamă, salvează-mă, apără-mă!"... Vedea aievea faţa albă, lipsită de culorile vieţii, a micuţului Charles-Henri.

De adulţi nu-i mai era milă.

Îi erau toţi indiferenţi, chiar şi Abigaël cea dreaptă, chiar şi Joffrey de Peyrac, soţul ei, pe care-l căutase atâta.

"Încep să înţeleg că nu ne mai putem uni, el şi eu. S-a schimbat prea mult. Sau a fost mereu aşa, fără ca eu s-o ştiu. Aşadar, preferă să moară decât să cedeze. A trăit destul şi puţin îi pasă că îi trage după el pe aceşti copii. Bărbaţii îşi pot permite, dar nu noi, femeile, care suntem răspunzătoare de aceste vieţi. N-ai dreptul să iei, cu bună ştiinţă, viaţa unui copil."

— Doamnă Manigault, zise ea cu voce tare, trebuie să te duci după soţul dumitale şi să-l determini să fie mai puţin zgârcit cu condiţiile pe care le pune. Nu cred că te sperii de strigătele lui. Dumneata ai mai văzut de-astea şi el trebuie să priceapă că Rescator nu va ceda, dacă nu i se va înapoia vasul.

Doamna Manigault nu răspunse şi Angelica văzu două lacrimi grele apărând în colţul ochilor ei.

— Nu pot cere soţului meu să se predea; doamnă Angelica. Înseamnă să-l condamn. Dacă Rescator va relua puterea, îl va ierta, oare?

Rămaseră amândouă tăcute. Angelica insistă:

— Încearcă, doamnă Manigault... Apoi voi încerca şi eu. Voi coborî din nou în cală pentru a-l determina pe Rescator să facă unele concesii.

Soţia armatorului se ridică, suspinând.

După întoarcerea lui Abigaël şi a doamnei Carrere, fruntaşii protestanţilor se întrunise în sala hărţilor pentru a cerceta posibilitatea de a acosta, cerând părerea marinarilor pricepuţi.

Răsculaţii spanioli se agitau. Începea să le fie teamă. Angelica auzea frânturi din vorbele lor. Ziceau că vor lua şalupa şi vor fugi de vasul ăsta condamnat..

Smintiţii! Curentul i-ar duce pe acelaşi drum al morţii şi puterile lor slabe n-ar fi de-ajuns pentru a-i scoate din strânsoarea lui, acolo unde nava luptă în zadar.

*

Deşert de ceţuri, tăcere, orizonturi îngheţate unde nişte oameni alergau spre moarte.

Apoi se auzi un strigăt, o nouă mişcare printre umbrele, care se agitau pe punte. Ceva se schimba. O speranţă. Femeile, se ridicară în picioare.

Martial, cu sufletul la gură, ieşi în faţa lor:

— Acceptă! Acceptă!... Rescator! A anunţat că va trimite un pilot şi trei oameni care cunoşc coasta de-a lungul căreia mergem pentru a scoate nava din curent şi s-o ducă la ţărm.

CAPITOLUL 5

Erikson ieşise dintr-un tambuchi. Faţa sa de pitic bondoc rămânea de nepătruns. Legănându-se pe picioarele sale scurte, ajunse la scară şi urcă pe dunetă.

Angelica, înconjurată de câteva femei, se aştepta să vadă ieşind şi silueta înaltă a soţului ei. Dar el nu apăru. Urmară Nicolas Perrot şi indianul său, apoi vreo zece oameni din echipaj, cei credincioşi, nişte englezi şi trei maltezi.

Unul dintre marinarii îl întâlni pe Erikson la pupa, ceilalţi, împreună cu canadianul bărbos, merseseră să se aşeze lângă şalupa mare. Acţionau cu calm şi nu păreau că ia aminte la puştile îndreptate spre ei. Nicolas Perrot îşi scoase chiar pipa şi o umplu. Privi în jur.

— Dacă mai aveţi nevoie de oameni pentru manevrarea pânzelor, făcu el lungindu-şi cuvintele, mai sunt şi alţii, acolo jos, la dispoziţia dumneavoastră.

— Nu, răspunse Manigault care-l supraveghea în mod deosebit, echipajul meu se descurcă foarte bine.

— Şi cum veţi traduce gabierilor comenzile lui Erikson de la cârmă?

Ceilalţi tăcură.

— Haide! Haide! oftă el scuturându-şi pipa, ca şi când renunţa la un moment fericit o s-o fac eu. Nu ştiu, nimic despre mare, dar vorbesc toate limbile pământului. Mi s-a spus să-mi pun talentele în slujba dumneavoastră. Nu sunt mari. Asta-i tot.

Îşi scoase scurta de blană şi se îndreptă la rândul său spre pupa, după ce lăsă câteva sentinele lângă oamenii ce stăteau jos, Manigault îl urmă.

În fond, fiecare era în acelaşi timp decepţionat şi uşurat că nu-l văzuse apărând pe Rescator, în persoană.

Decepţionat, căci cunoştinţele sale şi măiestria de comandant de care dăduse dovadă în mai multe rânduri erau, pentru pasagerii speriaţi, asigurarea că el îi va scoate şi din această încurcătură.

Uşurat, pentru că fie şi numai prezenţa sa inspira deja teamă. În faţa lui, Manigault s-ar fi îndoit de reuşită.

Oamenii lui păreau obosiţi şi indiferenţi. Ar fi preferat, fără îndoială, să fie debarcaţi pe o plajă şi să-şi piardă partea lor de pradă, decât viaţa. Poate încercaseră să-l convingă pe neînduplecatul Rescator, să facă un ultim efort de a-i salva pe toţi şi să-l determine să accepte această înţelegere care-i mira, pe răsculaţi.

— Trebuie să ştii să fii ferm, îndruga avocatul Carrere, agitându-se. Acest fanfaron, în faţa atitudinii noastre, a plecat stindardul. Am câştigat partida.

— Las-o mai moale, te rog, bărbate, îl linişti soţia sa. Scuturată de un fior, îşi strânse mâinile sub şal.

— Dacă i-ai fi vorbit aşa cum am făcut-o eu, faţă-n faţă, ai fi văzut că nu teama de moarte, nici pentru el, nici pentru ceilalţi l-a determinat pe acest om să ne trimită un pilot.

— Atunci, ce oare?

Femeile ridicau din umeri.

Bonetele lor tremurau în ceaţa cenuşie, tăiată uneori de o lumină galbenă, neobişnuită ca un porţelan translucid.

Părul Angelicăi se îngreunase de umezeală, dar, ca şi tovarăşele ei, nu se hotăra să se ducă la adăpost.

Aşteptau ca Erikson să-şi ia locul la bară. Pe *Gouldsboro*, bara, în legătură directă cu cârma, se afla instalată pe dunetă, la pupa şi nu dedesubt.

Timonierul putea deci, la nevoie, să manevreze numai după ochi. Sub ameninţarea armelor care-l supravegheau, omuleţul cu pupilele de piatră nu mişca. Se mulţumea să menţină cârma. Visa sau dormea cu ochii deschişi. La câţiva paşi, canadianul, cu barba în vânt, îşi morfolea pipa, cu vechea pâlnie a căpitanului Jason la îndemână.

După mai multe ore, enervarea cuprinsese din nou pe pasageri şi echipajul începător. Cei care supravegheau cafasurile catargurilor confirmau că se îndreptau tot pe firul curentului spre Nord, şi mai repede chiar, căci Erikson dispusese pânzele în aşa fel, încât primeau tot vântul pe această direcţie.

Îi cuprinsese pe toţi bănuiala că machiavelicul Rescator nu le trimisese un pilot decât pentru a-i duce mai repede la moarte.

— Crezi că este posibil aşa ceva? murmură Abigaël către Angelica. Dumneata crezi că ar fi în stare de aşa ceva?

Angelica făcu semn că nu dar se îndoia şi ea. I se mai cerea să garanteze cu privire la intenţiile bărbatului pe care-l iubea şi trebuia să-şi mărturisească faptul că nu le cunoştea. Vroia, din toate puterile să creadă în bărbatul din trecut pe care-l adorase. Totuşi, din bărbatul acela, ce cunoscuse cu adevărat? Viaţa nu-i lăsase timp să pătrundă spiritul bogat, fremătător al soţului ei şi de a afla în decursul anilor de viaţă în comun care ar fi trebuit să fie a lor, că un bărbat şi o femeie se caută zadarnic, oricât ar fi de apropiaţi, ca într-o ceaţă deasă de pe mări şi că unirea lor nu este decât himerică şi nu poate aparţine lumii pământeşti.

"Ce eşti tu, oare, cel în ochii căruia îmi caut fericirea? Dar eu însămi, sunt şi eu pentru tine un mister de nepătruns?..."

Dacă era adevărat că Joffrey se întreba la fel cu privire la ea, că o chema la el din spatele carapacei sale tari şi închise, atunci nimic nu era pierdut.

Ei se chemau, îşi întindeau braţele prin aceste ceţuri grele care-i despărţeau, atât de greu de împrăştiat.

Numai să nu se depărteze unul de celălalt duşi de un curent ca acesta, nesimţitor în aparenţă şi care târa totuşi nava departe, departe, nu se ştia unde.

"Nu, nu mă iubeşte. N-am rădăcini în sufletul lui. Nimic nu trece dincolo de o dorinţă de suprafaţă pe care i-am inspirat-o în cele din urmă... Prea puţin pentru ca el să se sacrifice la rugăminţile mele, să mă asculte... e groaznic să fii fără putere, cu mâinile goale... el e singur... Şi totuşi, eu am fost soţia lui".

Celelalte o priveau mişcându-şi buzele, murmurând printre dinţi şi scuturându-şi, fără să vrea, coama blondă, irizată de perle de apă.

— Ah! mai degrabă rugaţi-vă, le spuse ea, este momentul să faceţi asta şi să nu aşteptaţi de la o amărâtă ca mine vreo minune!...

*

Căderea nopţii nu aducea decât zgomotele asurzitoare ale mării şi vântului, străbătute de dangătul clopotului de ceaţă pe care un ucenic de marinar, Martial sau Thomas, trebuia să-l bată.

"Sunt atât de naivi oamenii ăştia, în ciuda aerelor lor belicoase. Să sune clopotul de ceaţă în largul portului La Rochelle, sau al peninsulei Bretagne, sau al Olandei, avea rost. Atunci sunt prevenite alte nave, este anunţat uscatul unde veghează nişte lumini. Dar aici, în această singurătate, clopotul nu bate decât pentru a încerca să ne facă să credem că nu suntem singuri pe lume..."

Asta te făcea să te gândeşti la dangătul de clopot pentru morţi. Dar braţele Honorinei o strângeau pe Angelica din toate puterile, iar ochii ei larg deschişi îi aminteau de noaptea în care o dusese, în pădurea îngheţată în care bântuiau lupi şi soldaţi.

Se ridică.

"Am să cobor din nou... da, am să cobor din nou. Am să-i vorbesc. Trebuie să ştim!"

În acel moment răsună vocea lui Nicolas Perrot, şi ridicând ochii, văzură pânzele atârnând moarte de-a lungul catargelor şi vergilor. Nava trosnea, legănându-se cu zvâcniri, supunându-se cu icneli manevrei impuse. Ordinele veneau unul după altul, poruncitoare. Marinarii alergau de colo-colo. Chiar şi spaniolii se agitau, dând dovadă de un spirit de disciplină care nu le era în obicei.

Oamenii lui Rescator, aşezaţi până atunci lângă şalupă, se ridicaseră dintr-o dată. Urmăreau cu privirile diferitele mişcări ale pânzelor. Poate fuseseră trimişi pentru a da o mână de ajutor în caz de manevră delicată, dar văzând că aceasta se efectua fără probleme, nu intervenire. Ceva mai târziu, se reaşezară, dând din cap cu un aer înţelegător. Unul din ei aprinse un felinar şi începu să fredoneze. Un altul luă un ghemotoc de tutun şi se puse pe mestecat.

— Cred că flăcăii noştri nu sunt marinari prea răi, zise doamna Manigault care îi urmărise. Nu regret că prizonierii dumitale n-au avut inspiraţia să se împrăştie printre cabluri, domnule Carrere, căci aş fi fost foarte curioasă să te văd adunându-i dumneata, care ştii atât de bine să discuţi fără să ai habar.

Avocatul, care moţăia tresări şi se auziră râsete. Lumea reîncepea să spere. Se petrecuse ceva. Din nou, în aer, se auzea trosnetul pânzelor întinse.

*

Dar zorii nu aduseră femeilor obosite decât decepţie. Aveau aceeaşi senzaţie că sunt târâte irezistibil de curent şi frigul, mai aspru decât în ajun, le pătrundea până în măduva oaselor.

Apa primită avea gust de lemn putred.

Era de pe fundul burdufurilor. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt şi când Le Gall pătrunse în spaţiul dintre punţi cu o înfăţişare veselă, îl priviră ca pe un nebun.

— Veşti bune, zise Le Gall, şi vin să vă liniştesc, doamnelor! Am lăsat în apă instrumentul de măsurat viteza şi am reuşit să aflu ceva, destul de greu, căci abia se mai vede conturul soarelui. Dar vă pot asigura că am schimbat direcţia şi că, de acum înainte, ne îndreptăm spre sud.

— Sud?... Dar e mai frig ca ieri!

— E, pentru că, de două zile, eram duşi de un curent călduţ, curentul de Florida, care ne încălzea. În timp ce acum suntem purtaţi de un curent rece din golful Hudson, pun pariu pentru asta.

— Blestemate locuri! bâigui bătrânul pastor, poftim de te mai recunoaşte între aceşti curenţi calzi şi reci. Încep să mă întreb dacă închisorile regelui n-ar fi fost mai bune decât aceste regiuni nesănătoase, în care oamenii şi elementele naturii se comportă de-a-ndoaselea.

— Tată! făcu Abigaël, pe un ton de reproş.

Pastorul Beaucaire îşi scutură părul alb. Cel mai important lucru nu era că au trecut de la un curent cald la unul rece, gândea el, ci să nu mai fie morţi. Enoriaşii îi scăpau din mână şi el nu mai ştia ce să le spună. Cât despre ceilalţi necredincioşii, ce efect ar avea asupra lor îndemnurile bătrânei sale voci către Drepate şi Milostenie?

— N-am fost niciodată de acord cu pastorul Rochefort, acest vânător de aventuri, care vroia să ne trimită peste oceane. Să-i fie de bine! Se vede unde duce asta...

Vocea sa se pierdu în gălăgia întrebărilor şi răspunsurilor pe care le dădea Le Gall.

— Vom acosta acum?

— Unde oare?

— Ce zic Erikson şi Canadianul?

— Nimic! Duceţi-vă şi faceţi-l să vorbească pe acest urs morocănos şi pe acest bondoc mai colţuros şi mai tăcut decât o stridie. Dar este un cârmaci excelent. A profitat, ieri, de o întâlnire a celor două curente pentru a ne trece dintr-unul în celălalt. E ceva, mai ales pe această blestemată de ceaţă.

— De data asta, m-am convins, zise Marcelot cu un aer doct, e olandez. Îl credeam scoţian din cauza săbiei, o *claymore*[1], dar numai olandezii pot avea un astfel de simţ al curenţilor. Îi citesc pe mare, îi ghicesc cu nasul...

În timp ce el vorbea, Angelica crezu că-l revede în faţa mapei sale de scris de la La Rochelle, caligrafiind cu pana sa de gâscă pe foaia velină, dragele sale "Anale ale Reformaţilor". Astăzi, pieptarul său alb nu mai era decât o cârpă, redingota sa neagră plesnise pe la cusăturile de la umeri şi era cu picioarele goale în ciuda frigului. În focul acţiunii se căţărase probabil pe frânghii şi, cine ştie, ajunsese la pânzele de sus?

— Mi-e sete, făcu el, n-o fi, oare, ceva de băut?

— Puţină ţuică de Charentes, prietene? îi propuse soţia sa cu un râs hodorogit şi trist.

Această amintire a pământului natal îi făcu să viseze. Îşi aminteau parfumul de ambră aurie al ţuicii şaranteze, ciorchinii copţi de sub zidurile de la Cognac. Sarea mării le ardea gâtlejul. Pielea le era lunecoasă, ca a heringilor în saramură.

— Curând vom acosta, zise Le Gall. Pe uscat vom găsi provizii.

Angelica stătea de-o parte. Se prefăceau că n-o văd. Când lucrurile mergeau bine, nu-i mai vorbeau. Când situaţia se înrăutăţea, o implorau să intervină. Începea să se obişnuiască cu asemenea purtare.

CAPITOLUL 6

Spre mijlocul zilei, auzi pe punte o discuţie în şoaptă.

În faţa şalupei mari, Manigault şi Nicolas Perrot erau în tratative.

— O să punem şalupa pe apă pentru a recunoaşte coasta, zise canadianul.

— Unde ne aflăm?

---

[1] claymore – sabie mare şi lată purtată de cavalerii scoţieni.

— Nu ştiu nimic mai mult decât dumneavoastră! Ceea ce pot să vă asigur e că ţărmul este aproape. Am fi nebuni să mergem mai departe fără să găsim o trecere pentru navă. Trebuie să găsim un golf mic, o radă pentru a acosta. Dar trebuie să nu ne sfărâmăm la intrare... Mai degrabă ascultaţi!...

Îşi dădu pe spate căciula de blană, cu capul aplecat ca pentru a surprinde un zgomot auzit numai de el.

— Ascultaţi...

— Ce?

— Zgomotul cârmei. Acest huruit este zgomotul unei bariere peste care se trece.

— N-aud nimic.

— Eu da, zise canadianul.

El sorbi ceaţa, atât de deasă încât aveai impresia că înghiţi ceva solid când deschideai gura.

— Pământul nu-i departe. Îl simt eu.

Acum îl simţeau şi ei. Nişte efluvii nedesluşite le aduceau în acest deşert alb – semnul unei prezenţe pe care o doreau ci disperare – PĂMÂNTUL!

*

Un mal, nisip, pietriş, iarbă şi copaci...

— Nu staţi prea mult pe gânduri, glumi canadianul. Pentru că, pe aici, sunt maree înalte de o sută douăzeci de picioare şi care urcă în două ore.

— O sută douăzeci de picioare! Îţi baţi joc de noi. Aşa ceva nu există!

— Crezi ce vrei! Dar nu trebuie să pierdem ora de trecere. Şi, până atunci, v-aş sfătui să vă aruncaţi în apă înainte ca vasul să hârşâie fundul şi să se sfărâme. Cea mai stâncoasă coastă din lume, cum nu mai există alta, se zice.

Cu ochii pe jumătate închişi, părea că-şi bate joc de ei. Se auzea de la pupa huruitul făcut de lanţul ancorei.

— N-am dat nici un ordin! strigă Manigault.

— N-avem de ales, patroane, făcu Le Gall. Uscatul e aproape... Dar la ce distanță, e, asta-i o întrebare... Pe ceața asta.

Veni un om care zise că ancora atinsese fundul la patruzeci de picioare.

— Era şi timpul!

— N-avem de ales, repetă Le Gall, decât să facem ce zic ei.

Făcu un semn din barbă spre Nicolas Perrot şi oamenii lui Rescator care continuaseră să pregătească şalupa.

Ei profitaseră de un val înalt pentru a pune ambarcațiunea pe mare, apoi coborâră şi ei în ea.

Manigault şi Berne se priveau, şovăitori, temându-se să nu fie încă o dată traşi pe sfoară.

— Aşteptați, zise armatorul protestant. Trebuie să negociez cu Rescator.

Ochii canadianului deveniră atunci tot atât de duri ca şi gloanțele de flintă. Mâna sa se lăsă greu pe umărul lui Manigault.

— Greşeşti, prietene. Uiți că jos, în cală, gşoanțele rămase sunt pentru voi. Ați vrut război, îl aveți. Dar să ții minte... fără noi...

Sări peste portiță şi se lăsă să alunece pe o frânghie de cânepă până la şalupă. Aceasta dansa pe valurile cu creste albe ale unei mări care, prin ceață, le apărea de un albastru-violet nemaivăzut.

Cu câteva bătăi de vâslă, ambarcațiunea se puse în mişcare şi dispăru din fața ochilor.

Ca un fir al Ariadnei care o lega de vas, frânghia continua să se desfăşoare.

Erikson rămăsese la bord. Se ocupa de manevră neluându-i în seamă pe protestanți, aceşti pasageri demni de dispreț, marinari de apă dulce, care se aliaseră cu lepădăturile spaniole pentru a-l deposeda de "puntea" sa. Cu fluierături şi lovituri de cizmă el puse zece oameni la cabestan[1].

[1] cabestan – scripete, troliu pe un vas.

Frânghia se desfăşura iute, trăgând după ea cablul gros ca pe braţ, înfăşurat pe cabestan. Mai rămăsese puţină când încetă să se mişte. Şalupa ajunsese probabil la ţărm. Cablul zvâcnea cu violenţă.

— Îl prind de o stâncă pentru a ne trage apoi către trecere, murmură Le Gall.

— E imposibil, suntem la reflux.

— Mai ştii!... Aş crede mai degrabă că e vorba de un prag în apă pe care nu-l poţi trece decât la flux. Dar care or fi orele de flux aici?

Cu toţii aşteptau, neputând să creadă că necazurile lor au luat sfârşit.

Un strigăt răguşit al lui Erikson fu semnalul care îi făcu pe oamenii de la cabestan să-şi dea toată osteneala pentru a strânge cablul. Mai înainte, un alt strigăt dăduse ordinul de ridicarea ancorei.

Gouldsboro se mişcă uşor, ca tras de o mână nevăzută. Oamenii de la cabestan se opinteau, plini de sudoare, în ciuda frigului ascuţit. Cablul întins tremura gata să se rupă.

În tăcere, Le Gall îi arătă ceva lui Manigault, peste bord. Foarte aproape, puteau distinge, în ciuda ceţii, vârfurile negre şi ascuţite ale stâncilor se iveau peste tot la suprafaţa apei, acoperite de spumă.

*

Dar corabia îşi continua drumul neabătut, trasă printr-un culoar strâmt şi adânc.

În fiecare clipă se aşteptau la o trosnitură sinistră, la strigătul de nenorocire: "Eşuat", familiar oamenilor din strâmtori. Dar, nu se întâmplă nimic, în afară de faptul că *Gouldsboro* continua să înainteze şi că ceaţa devenea şi mai groasă. În curând, pe punte, abia se mai putură vedea.

Deodată, simţiră o izbitură uşoară.

Gouldsboro se aplecă spre babord, apoi se redresă şi se clătină cu nişte mişcări lungi, legănătoare.

— Am trecut de barieră, zise Le Gall.

Şi aceleaşi oftat de uşurare ieşi din piepturile tuturor.

Strigătul răguşit al lui Erikson se auzi undeva, urmat de un zăngănit de lanţ. *Gouldsboro*, din nou la ancoră, continua să se balanseze, uşor.

Aşteptară o vreme, pândind plescăitul ramelor care anunţa întoarcerea şalupei. Le Gall bătu clopotul de ceaţă.

Manigault, lovindu-se cu palma peste frunte, se îndreptă spre cabestan. Trase de cablu care veni moale în mâinile sale.

— Cablul s-a rupt.

— Poate a fost tăiat!...

Se apropie unul dintre oamenii care trăsese la cabestan, un hughenot din Saint-Maurice.

— S-a rupt în momentul în care treceau bariera. Băieţii din şalupă s-au ocupat de el. Trebuiau să o facă, altfel am fi fost aruncaţi pe stânci. Frumoasă manevră! Dar suntem în siguranţă.

Strânseră cablul rămas care, într-adevăr, fusese tăiat cu securea.

— Nu mai era mult. Frumoasă manevră, repetă marinarul, admirativ.

Angelica auzi şoptindu-se.

— Cine ţinea cârma în timp ce treceam prin canal? Acolo era Erikson.

Se grăbiră spre pupa, Angelica o luă după ei. Ar fi vrut să fie peste tot în acelaşi timp, pentru a face faţă tuturor pericolelor pe care ea le presimţea. Natura încetase să mai ameninţe. Cu toate acestea, nu era liniştită. Solidaritatea oamenilor împotriva mării încetase să mai funcţioneze. Un alt joc începea între protestanţi şi Joffrey de Peyrac.

*

Lângă cârmă, acum blocată, dădură de un corp întins pe jos, un spaniol, cel mai nepriceput dintre răsculaţi şi a cărui viaţă de netrebnic fusese curmată de o lovitură de pumnal.

— Era cel pe care Erikson îl pusese să ţină cârma?

— Imposibil. Numai dacă...

Se priviră îndelung.

— Doamna Angelica, zise în sfârşit Manigault, nu-i aşa că EL ţinea cârma când treceam prin culoar?

— Cum aş putea eu s-o ştiu, domnilor? Sunt cu dumneavoastră şi, credeţi-mă, nu pentru că vă aprob faptele, ci pentru că mai vreau să sper că ne vom salva toţi.

Lăsară capul în jos fără să răspundă.

Manigault scoase un oftat adânc.

— De acuma, puţin îmi pasă, vinul e tras, trebuie să-l bem. Să veghem, fraţilor şi să ne pregătim să ne vindem scump pielea, dacă trebuie. Cine ştie, soarta ne va fi, poate, prietenă. Avem şi noi arme. Chiar dacă şalupa nu se întoarce, vom putea ajunge la ţărm cu micul caiac de la bord. Iar noi suntem numeroşi şi înarmaţi. Chiar şi tunurile de la bord sunt ale noastre. Vom face o recunoaştere, vom aduce apă pe care o vom găsi-o negreşit, apoi, sub ameninţarea armelor, îi vom duce pe uscat pe Rescator şi pe oamenii lui, şi vom porni spre Insule.

Vorbele sale nu reuşiră să-i liniştească.

— Aud ceva ce seamănă cu un zgomot de lanţuri, zise Marcelot.

— O fi ecoul.

— Ce ecou?

— Poate o altă navă? spuse Le Gall.

— Asta aminteşte mai degrabă zgomotul lanţului de la La Rochelle când îl întindeau între radă şi port, până la turnul Saint-Nicolas.

— Visezi.

— Aud şi eu, zise un altul.

Stăteau la pândă.

— Blestemată ceaţă! Niciodată, niciodată n-am mai întâlnit una ca asta.

— Unde e Erikson? zise deodată Manigault.

Dispăruse.

La căderea nopţii, tânărul Martial, aprinzând prima lumânare, avu o vedenie.

— Veniţi încoace, strigă el.

Bărbaţi, femei şi copii veniţi în fugă, îl găsiră înconjurat de mii de focuri, născute din ceaţa atinsă de aripa plăpândă a palidei lumini.

Cristale de gheaţă, lumini verzi, verzi-aurii, galbene, roşii, trandafirii şi albastre. Au fost aprinse toate felinarele.

Fiecare apariţie a unei noi flăcări năştea alte fantasme multicolore, pe care ei le priveau cu gura căscată, cuprinşi de spaimă şi încântare, întrebându-se: "Unde ne aflăm?".

În halo-urile surprinzătoare, de culoarea curcubeului, Angelica zărea nişte siluete rebegite, îmbrăcate în haine negre, veghind, cu ochii deschişi, la noaptea stranie.

Din când în când, o pală de ceaţă aşeza pe umeri polei sclipitor.

"De ce sunt, oare, aici? se întreba ea. Nu-mi place de ei. Nu-mi mai place de ei. Îl urăsc pe Berne, care era odinioară cel mai bun prieten al meu. Aş fi putut să-i iert multe lucruri, dar a vrut să-l ucidă pe Joffrey. Asta nu i-o voi ierta niciodată.

Şi, totuşi, sunt aici. Simt că am trebuie să fiu aici...

Copiii, da... Honorine. Nu puteam să-i părăsesc. Cât despre Joffrey, el e puternic. A cunoscut în viaţă tot ce poate un om să trăiască. E dur. N-are nici o slăbiciune, nici măcar pe aceea de a mă iubi".

Îi dorea prezenţa şi, departe de el, se simţea pustiită.

Noaptea trecută fusese atât de aproape, atât de tandru.

Vis sau realitate? Nu mai ştia...

Se mai uita după primele licăriri ale zilei, când, o mână o trase în spate. Doi marinarii stăteau în spatele ei şi îi recunoscu pe cei care o însoţiseră la La Rochelle cu Nicolas Perrot.

Unul, un maltez fără îndoială, şopti în sabira mediteraneană pe care ea o ştia destul de bine:

— Stăpânul ne-a trimis să te apărăm.

— De ce să mă apăraţi?

Îi strânseră încheieturile cu putere. Auzi un zgomot înfundat. Protestantul care veghea în faţa celui mai apropiat tambuchi se prăbuşise. Atunci, deasupra lui, Angelica zări o creatură înfricoşătoare care ţinea în acelaşi timp de om, de animal şi de pasăre. Părea uriaşă. Se desfăşura, în lumina slabă,

cu un freamăt de pene de egrete roşii, de cozi de pisică stufoase, care fluturau în jurul lui.

Fiinţa se mişca unduitor, ca un duh. De peste tot, alte apariţii tăcute ţâşniră şi alunecară şi, ca şi cum ar fi mers prin nori, invadară puntea.

Penele lor roşcate şi capetele de blană albe sau roşcate, fluturând în spatele lor precum nişte aripi pufoase, îi făceau să semene cu nişte arhangheli răzbunători.

Angelica vru să strige, dar cei doi oameni ai lui Rescator o liniştiră.

— Nu striga! Sunt indienii noştri... prietenii noştri.

Unul dintre ei îi sări în faţă ca un dansator acrobatic. Ţinea într-o mână o spadă lată, ornată cu pene roşii, iar în cealaltă un suport din lemn cu o bilă de fier în cap, formând un fel de măciucă.

Angelica îi văzu lângă ea faţa vopsită cu argilă roşie, şi brăzdată de linii albastre.

Marinarii ridicară mâna şi-l strigară pe indian într-o limbă necunoscută. O arătară pe Angelica şi uşa spaţiului dintre punţi în faţa căreia făceau de pază.

Indianul făcu semn că a înţeles şi se întoarse din nou la luptă.

Se mai auziră câteva ţipete izolate, focuri de armă, apoi un urlet prelung, urmat de o gălăgire amintind serile de chef dintr-o tavernă din port.

Vorbind mereu, veseli, întrerupându-se unii pe alţii, alţi oameni, de data aceasta bărboşi, cu căciuli dè blană ca Nicolas Perrot, treceau balustrada şi se urcau la rândul lor pe *Gouldsboro*.

Angelica văzu trecând două persoane care aveau aerul de gentilomi cu săbiile la şold, cu veste de modă europeană şi cu pălării mari, un pic cam vechi, dar purtate cu mândrie. Ei se îndreptară cu paşi siguri spre pupa şi se făcură nevăzuţi. Puntea mişuna de o însufleţire febrilă. Acei oameni păreau că văd prin perdeaua deasă de ceaţă cu care erau obişnuiţi. În câteva minute Angelica ştiu că totul era hotărât. Victoria îşi schimbase cursul şi vremelnica putere a protestanţilor se prăbuşise.

Manigault, Berne şi complicii lor, cu mâinile legate la spate, fură aduşi pe puntea principală. Erau palizi, cu bărbiile crescute, cu hainele sfâşiate. Asaltul indienilor nu le dăduse timp să lupte.

Bătuţi cu arma cu bilă de piatră abia îşi veneau în fire. Mulţi sufereau din cauza loviturilor primite. Feţele le erau crispate de durere.

Angelica nu simţi pentru ei nici un fel de milă. Dar ar fi dorit ca să nu fie vărsare de sânge.

În adâncul sufletului simţise că el îşi va învinge în cele din urmă adversarii, hotărâţi şi curajoşi, desigur, şireţi poate, dar neexperimentaţi.

El acceptase temporar înfrângerea numai pentru a aştepta un moment mai bun.

Cu cunoştinţele sale despre mare şi locurile în care îi dusese, îi păcălise fără greutate. Ascuns în pântecele navei sale, urmărise marşul nebun al lui *Gouldsboro* în curentul Floridei, apoi, la momentul potrivit, îi trimisese pe Erikson şi pe Nicolas Perrot.

Aceştia, prefăcându-se că nu ştiu unde acostaseră, duseseră vasul în bârlogul piratului.

Pe uscat, oamenii din şalupă îi întâlniseră şi anunţaseră pe unii din vechii lor tovarăşi care chemaseră pe indienii din triburile prietene.

Prizonieri ai acestui deşert de ceţuri necunoscute de ei, protestanţii se aflau la bunul plac al celorlalţi.

Felinarele aprinse pe navă îndrumaseră bărcile uşoare din coajă de mesteacăn, pline cu arme şi războinici piei-roşii, vânători şi mateloţi, gentilomi, corsari, locuitori pestriţi ai acestor ţinuturi sălbatice, toţi oameni ai lui Rescator.

Apăru şi el, ieşind sumbru din ceaţă. Părea mai înalt, chiar şi alături de indieni şi aceştia îl salutau şi se închinau cu gesturi largi, pe care le accentuau hainele lor lungi din blănuri bogate, cu cute pe spate şi aceste cozi de pisică tărcată care, plecând din vârful capetelor rase, li se legănau pe umeri.

Rescator vorbi pe limba lor.

Chiar şi acolo, în această ţară de la capătul lumii, era la el acasă.

Păru că nu o vede pe Angelica şi se opri numai în faţa prizonierilor. Îi studie îndelung, apoi scoase un fel de oftat.

— Aventura s-a terminat, domnilor hughenoţi, zise el. Regret pentru voi că valoarea pe care o aveţi nu s-a putut arăta în nişte cauze folositoare tuturor. Nu ştiţi să vă alegeţi duşmanii şi nici măcar să vă recunoaşteţi prietenii.

— Ce vei face cu noi? întrebă Manigault.

— Ce aţi fi făcut voi cu mine dacă aţi fi ieşit învingători. Mi-aţi citat nu demult nişte cuvinte din Scriptură. Mi-a venit rândul să vă ofer spre meditaţie una din legile din Marea Carte: "Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!"

CAPITOLUL 7

— Doamna Angelica, ştii ce face cu ei?

Angelica tresări şi ridică ochii spre Abigaël. Tânăra, în dimineaţa aceea lăptoasă, avea înfăţişarea răvăşită. Era prima oară când arăta neîngrijită. Neliniştea nu-i mai lăsa timp pentru cochetărie. Nu-şi scoase şorţul murdar din nopţile de veghe când încărca şi curăţa puştile protestanţilor, nu-şi pusese boneta albă, iar părul său galben ca inul îi cădea pe umeri. Angelica o privi îndelung. Ochii vineţi ai Abigaëlei şi expresia lor de spaimă o mirau cu atât mai mult, cu cât fiica pastorului Beaucaire nu avea motiv să se teamă de represalii asupra tatălui său sau a vărului său, care, în timpul răscoalei, avusese o atitudine cumpănită.

Ea nu avea nici fii, nici soţ, printre cei a căror soartă era încă nesigură.

"Ei" erau şefii răzmeriţei: Manigault, Berne, Marcelot, Le Gall şi cei trei bărbaţi care se angajaseră în echipajul lui Rescator. Din ajun, nu-i mai văzuse. Ceilalţi se întorseseră printre soţii şi copii.

Cu capetele plecate, obosiţi şi amărâţi, gustaseră cu vârful buzelor fructele şi legumele stranii însoţite de burdufuri de apă dulce care se distribuiseră din belşug.

— Încep să mă întreb dacă n-am acţionat ca nişte imbecili, spusese medicul Darry, trântindu-se pe o grămadă de paie.

— Înainte de a-i asculta pe Manigault şi pe Berne, am fi putut cel puţin să negociem cu acest pirat care, la urma urmei, a acceptat să ne ia la bord atunci când eram într-o situaţie grea, bombăni şi avocatul Carrere. Mereu stângaci, el se rănise cu o puşcă şi mâna care-l durea îi sporea proasta dispoziţie.

— În fond, ce mă interesa dacă merg aici sau acolo, în Insule sau aiurea... Dar Manigault se temea că-şi pierde banii, iar Berne, că pierde dragostea unei persoane care-i sucise capul...

Vorbind, avocatul aruncă o privire întunecată spre Angelica.

— M-am lăsat manevrat de aceşti doi nebuni... Acum, iată-mă într-o situaţie critică... cu unsprezece copii...

Deznădejdea îi apăsa pe protestanţii tăcuţi şi chiar şi copiii, speriaţi de ultimele evenimente şi de pieile-roşii, nu-şi recăpătaseră veselia şi stăteau liniştiţi, privind feţele îngrijorate şi triste ale părinţilor lor.

Legănarea uşoară a navei la ancoră, liniştea de afară în care se simţea apăsarea continuă a ceţii dese şi albicioase care-l ţinea blocat pe *Gouldsboro*, se adăugau, după acele zile de furtună şi de luptă, la starea de vis trăit pe care o simţeau toţi.

Abigaël simţise ameninţarea de dimineaţă şi se trezise cu inima bătându-i nebuneşte.

Aflată încă sub vălul coşmarului pe care tocmai îl avusese ea se sculase şi o căutase pe Angelica.

Nici aceasta nu închisese ochii, dar nu din pricina ostilităţii pe care o simţea printre foştii ei tovarăşi din La Rochelle. Rămânea printre ei mai degrabă pentru a-i apăra decât pentru a-şi căuta refugiu.

Aplecată asupra feţei palide a lui Laurier, căuta să-l liniştească, dar buzele strânse ale copilului nu lăsau să treacă nici o întrebare.

Copiii sufereau din nou, din cauza conflictelor încurcate dintre părinţii lor.

— Nu cumva i-am smuls închisorilor Regelui numai pentru a deveni de două ori orfani... la capătul lumii?

Abigaël îi întări temerile. Angelica se ridică şi îşi netezi

fără grabă rochia. Trebuia să-şi adune forţele pentru a stăpâni disperarea care avea să năvălească.

În spatele Abigaëlei, se ridicaseră şi alte neveste. Cele ale lui Bréage, Le Gall, ale marinarilor, timide dar împinse, totuşi, de spaimă, neîndrăznind să se amestece cu celelalte, cucoanele din La Rochelle. Doamna Marcelot, doamna Manigault şi fiicele sale, înaintau spre Angelica, cu feţele aspre.

Nu vorbeau, dar ochii tuturor repetau aceeaşi întrebare pe care o pusese şi Abigaëlei.

— Ce vor face cu ei?

— Ce-i cu tine, Abigaël? murmură Angelica. Mulţumesc Domnului, tatăl şi vărul dumitale s-au arătat înţelepţi neamestecându-se într-o acţiune pe care o dezaprobau. Nu li se poate întâmpla nimic rău.

— Dar Gabriel Berne! exclamă tânăra cu o voce sfâşietoare. Doamnă Angelica, ai să-l laşi să piară? Uiţi că el te-a adus în casa lui şi că din cauza dumitale... din cauza dumitale....

În ochii înnebuniţi se simţea ură. Seninătatea blândei Abigaël pierise. Angelica înţelese.

— Abigaël, îl iubeaţi?...

Tânăra îşi ascunse faţa în mâini, şi gemu înăbuşit.

— Ah! da, îl iubesc. De atâţia ani, atâţia ani... nu vreau să moară, chiar dacă mi l-ai lua dumneata.

"Ce proastă sunt, gândea Angelica. E prietena mea şi n-a ştiut ce are în inimă. Dar Joffrey a înţeles imediat, de cum a văzut-o pe Abigaël în prima seară pe *Gouldsboro*. A citit în ochii ei că era îndrăgostită de jupânul Berne.

Abigaël îşi ridică faţa şiroind de lacrimi.

— Doamnă Angelica, fă să-l ierte. Sunt sigură că se pregătesc să-l spânzure! Ah! dacă va muri am să mă omor şi eu!

Retrăiră groaznica surpriză dintr-o altă dimineaţă când îl văzuseră pe Abdullah legănându-se la capătul unei vergi a catargului din mijloc. Li se arătase dovada că judecata stăpânului putea fi grabnică şi cumplită. Cu gurile întredeschise de respiraţia gâfâită, ascultau paşii grăbiţi de deasupra lor.

— Imaginaţia dumitale te zăpăceşte, Abigaël, zise în sfârşit Angelica, apelând la tot calmul de care era în stare. Nu poate fi vorba de pregătirea unei spânzurători, catargul din mijloc a fost doborât de furtună.

— Ah! mai sunt destule catarge şi vergi pe *Gouldsboro*, exclamă doamna Manigault cu furie. Mizerabilo, dumneata ne-ai băgat în asta, ne-ai vândut amantului dumitale, complicele dumitale la pierzania noastră... eu n-am avut, de altfel, niciodată încredere în dumneata.

Cu mâna ridicată, cu obrajii în flăcări, ea mergea spre Angelica, dar privirea tăioasă a acesteia o opri.

De când Angelica îmbrăcase o rochie nouă, un anumit respect se amesteca la ele cu pizma.

Sub această îmbrăcăminte se descoperea noblețea ei.

Cucoana se înclină, fără să vrea, în faţa marii doamne. Mâna ei rămase în aer.

Doamna Marcelot o apucă de încheietură.

— Linişteşte-te, cumătră, zise ea trăgând-o în spate. Uiţi că numai ea mai poate face ceva pentru a ne scoate de aici? Am făcut destule prostii, crede-mă...

Ochii Angelicăi deveniseră aspri.

— E adevărat, zise ea, scurt. Greşiţi, vrând să aruncaţi asupra altora răspunderea greşelilor voastre. Doamnă Manigault, chiar dumneata simţeai că Rescator merită încredere, dar n-ai ştiut să stăpâneşti rătăcirea bărbatului dumitale, urmărind scopuri şi interese care nu sunt, poate, mai puţin ruşinoase decât cele ale piraţilor pe care-i disprețuieşti atâta. Da, eram cu căpitanul când au pus mâna pe el. "L-au ameninţat cu moartea, i-au ucis camarazii sub ochii lui... Ce om ar putea uita asemenea insulte?... Iar el, mai puţin decât altul!... Şi o ştiţi. Tocmai de aceea vă e frică.

Indignarea o făcea să tremure.

Ele o priveau şi deveneau conştiente de dezastrul petrecut.

Iar doamna Manigault repeta, cu vocea stinsă acum, întrebarea chinuitoare:

— Şi ce vor face cu ei?

Angelica lăsă capul în jos. Această întrebare nu încetase să şi-o pună toată noaptea.

Deodată, doamna Manigault căzu în genunchi în faţa Angelicăi. Şi toate celelalte făcură la fel.

— Doamnă Angelica! Salvează-ne bărbaţii!...

Îşi întindeau mâinile împreunate către ea.

— Numai dumneata o poţi face, vorbi cu înflăcărare Abigaël. Numai dumneata îi cunoşti sufletul şi ai să găseşti cuvintele potrivite ca să-l înduplece.

În faţa acestei rugăminţi, Angelica simţi că păleşte.

— Vă înşelaţi, n-am nici o putere asupra lui. Inima lui este de neînduplecat.

Dar ele i se agăţau de rochie.

— Numai dumneata o poţi face!

— Dumneata poţi totul!

— Doamnă Angelica, ai milă de copiii noştri.

— Nu ne lăsa, du-te şi găseşte-l pe pirat...

Ea scutură din cap.

— Nu înţelegeţi. Nu pot nimic. Ah! dacă aţi şti!

— Dar pentru dumneata! Pasiunea pe care i-o inspiri îl va face să cedeze.

— Eu nu-i inspir, nici o pasiune.

— Eh! exclamară ele, ce spui? Niciodată un bărbat n-a fost mai vrăjit de o femeie. Când te privea, ochii îi sclipeau ca jarul.

— Toate eram geloase şi supărate, mărturisi doamna Carrere, care se apropiase.

O înconjurau şi se agăţau de ea.

— Salvează-mi tatăl, imploră Jenny. El e şeful nostru, al tuturor de aici. Ce o să se întâmple cu noi fără el, pe aceste pământuri necunoscute?

— Suntem aşa de departe de La Rochelle...

— Suntem singure.

— Doamna Angelica! Doamna Angelica!

În acest vacarm de voci care implorau, Angelicăi i se părea că le aude pe cele, ale Severinei şi a lui Laurier care nu scoteau, totuşi, nici cel mai mic sunet.

Se strecurară până la ea şi o înconjurară cu braţele lor mici. Îi strânse la piept.

— Bieţi copii părăsiţi la capătul lumii!

— De ce vă temeţi, doamnă Angelica? Dumneavoastră nu vă poate face rău, făcu Laurier cu glăsciorul lui şovăitor.

Nu putea să spună că bănuielile tăcute îi despărţeau. O dovedea cearta lor, violentă, de alaltăieri, care izbucnise în ciuda scurtei lor împăcări.

Nu se putea bizui pe dorinţa fizică pe care i-o stârnea soţului ei. Căci asta reprezenta puţin. Nu-l încătuşai pe Joffrey de Peyrac prin puterea simţurilor. Ea ştia asta. Erau puţini bărbaţi în stare să savureze cu rafinament femeile şi să se desprindă de ele fără efort.

Ce-şi închipuiau, oare, aceste femei virtuoase care, în genunchi, în faţa ei, sperau cu naivitate ca puterea ei de seducţie să-l facă pe un lup de mare, al cărui echipaj a fost asmuţit la răscoală, să-şi uite mânia.

Joffrey de Peyrac n-ar ierta asta! El nu şovăise niciodată să facă vărsare de sânge când socotea că e necesar.

Şi, atunci, cum să sprijine ea nişte vinovaţi dovediţi care-l jignise de moarte?

Aşa ceva l-ar înfuria.

Femeile şi copiii îi urmăreau cu spaimă pe faţă semnele acestor gânduri.

— Doamnă Angelica! Numai dumneata îl poţi îndupleca!

Atâta timp cât nu-i prea târziu... Curând, va fi prea târziu.

Se auzeau zgomotele pregătirilor şi fiecare minut care trecea era unul pierdut.

Curând va fi prea târziu pentru ţipete şi implorări.

Angelica fu trecută de un fior.

— Da. Mă voi duce, zise ea cu jumătate de glas. Trebuie, dar... o, Doamne, ajută-mă!

Se simţea fără vlagă, pregătindu-se să distrugă legătura fragilă reînnodată între ei.

"Rămâi lângă mine" murmurase el. Ea strigase "nu" şi fugise. Nu era bărbatul care să ierte.

— Lăsaţi-mă să trec!

Ridiându-se, femeile se îngrămădiră în jurul ei, tăcute. Abigaël îi aruncă haina pe umeri. Doamna Marcelot îi strânse mâinile. O însoţiră până la uşă.

Două străji, marinari de pe *Gouldsboro*, vegheau în prag. La vederea Angelicăi, ezitară, dar, amintindu-şi că este în grațiile stăpânului, o lăsară să se depărteze fără să o oprească.

Ea urcă încet scările care duceau la pupa. Aceste trepte de lemn, unsuroase, impregnate de sarea furtunilor, de sângele luptelor, îi deveniseră familiare. Ceața continua să învăluie nava, ancorat în golful invizibil. Reflexe trandafirii şi neaşteptate stele aurii scânteiau, dar Angelica nu le vedea.

Se lovi de un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă cu galoane aurii şi purtând o frumoasă pălărie împodobită cu panaş. Crezu mai întâi că e soțul ei, dar el salută foarte galant.

— Doamnă, mă prezint: Roland d'Urville, mezin al casei de Valanges, gentilom normand.

Franceza lui, eleganța manierelor, în ciuda feței tăbăcite de pirat, aveau ceva liniştitor. El o întrebă dacă doreşte să-l vadă pe contele de Peyrac şi propuse să o însoțească până la apartamentele acestuia.

Angelica încuviință. Se temea să nu dea nas în nas cu vreunul dintre războinicii indieni.

— Să nu vă temeți de nimic, zise Roland d'Urville. Deşi războinici teribili în luptă, sunt, când nu au arme, blânzi şi plini de demnitate. Domnul de Peyrac se pregăteşte să meargă să-l salute pe marele lor Sachem Massawa şi va coborî pe uscat... Ce s-a întâmplat?

Ajungând la balconul pavilionului din spate, Angelica privi în sus. Văzuse legănându-se nişte picioare goale, domol, între cer şi pământ, înspre catargul cel mare.

— Ah! da, nişte spânzurați, zise d'Urville care-i urmărise privirea. Nu-i nimic, unii dintre răsculații ăia spanioli care, se pare, l-au făcut pe şeful nostru şi pe oamenii săi să trăiască un atât de rău sfert de oră. Judecata pe mare sau în regiunile sălbatice trebuie să fie iute.

Angelica ar fi vrut să-l întrebe ce s-a făcut cu ceilalți hughenoți, dar nu putu.

Pătrunzând în salonul din dunetă, trebui să se sprijine de uşă, după ce aceasta fu închisă de gentilomul normand.

Încăperea, în care parfumurile plăcute ale luxului oriental luptau contra mirosurilor marine, îi era familiară.

Câte întâmplări se desfăşuraseră aici începând cu acea primă seară de la La Rochelle în care căpitanul Jason o condusese la Rescator.

Nu-l văzu imediat pe soţul ei. Când se obişnui cu semiobscuritatea, căută cu privirea în jur şi-l zări lângă fereastra mare pe care ceaţa sclipitoare îşi lipea zăpezile efemere. Lumina care trecea prin geamuri, cădea pe un sipet aflat pe masă şi din care Joffrey de Peyrac scoase diferite bijuterii, perle şi diamante.

Domnul d'Urville spusese că se pregătea să primească pe uscat pe un conducător reputat de trib al pieilor-roşii.

Poate în vederea acestei ceremonii, îmbrăcase un veşmânt de o splendoare deosebită.

Angelica se crezu în zilele de altă dată ale sărbătorilor de la Curte, zărindu-i mantia de moar roşu, brodată cu flori mari de diamante, vesta fără mâneci, pantalonul scurt şi bufant din catifea bleu închis, fără ornamente dar de o croială rafinată şi care-i conferea siluetei sale o înfăţişare plină de seducţie.

Odinioară şchiop, n-avusese el reputaţia de a fi, cu toate acestea, unul dintre nobilii cei mai eleganţi ai epocii sale? Cizmele sale spaniole, foarte înalte, erau din piele roşie închisă, ca şi mănuşile cu manşetă, puse pe masă şi centura care susţinea teaca pistolului şi a pumnalului.

Singurul detaliu care l-ar fi putut deosebi de marele senior de Curte, era, lipsa spadei.

Încrustat cu sidef, patul de argint al lungului său pistol îi strălucea la şold.

Îl privi punându-şi două inele în deget şi prinzându-şi la gât, peste vestă, un fel de eşarfă cu plăcuţe de aur şi de diamante, aşa cum purtaseră şi sub Ludovic al XIII-lea marii seniori războinici care disprețuiau cuirasa devenită inutilă şi o transformaseră în podoabă.

Era pe jumătate cu spatele la ea. O auzise, intrând? Ştia, că ea se afla acolo? Închise, în sfârşit, caseta şi se întoarse.

În clipele grele, apar gânduri ciudate. Ea îşi spunea că ar trebui să se obişnuiască cu barba pe care el şi-o lăsase să crească şi care-i dădea o înfăţişare de sarazin.

— Am venit... începu ea.

— Văd.

N-o ajută şi o privi fără blândeţe.

— Joffrey, zise ea, ce-ai să faci cu ei?

— Asta te macină?

Ea înclină capul în linişte, fără să vorbească.

— Doamnă, vii de la La Rochelle, ai navigat pe Mediterana şi am auzit spunându-se că eşti iscusită. Cunoşti, legile mării. Ce soartă au cei care, în cursul navigării, se opun disciplinei cerute de căpitan şi caută să atenteze la viaţa lui?... Sunt spânzuraţi... Sus, repede şi fără judecată. Deci, îi voi spânzura.

Spuse aceste cuvinte liniştit. Hotărârea era luată.

O senzaţie puternică de frig o cuprinse pe Angelica.

"N-o să se întâmple aşa ceva, îşi zise ea, o să fac orice, mă voi târî la picioarele sale..."

Ea traversă încăperea şi căzu în genunchi în faţa lui, înconjurându-l cu braţele.

— Joffrey, iartă-i... Ţi-o cer nu atât pentru ei cât pentru noi. Mi-e teamă ca o astfel de faptă să nu rănească dragostea ce ţi-o port... nu vor putea uita cine i-a trimis la moarte... Între noi ar exista sângele prietenilor mei.

— Există deja sângele alor mei: Jason, credinciosul meu camarad de zece ani, bătrânul Abd-el-Mechrat, asasinat.

Vocea stăpânită vibra de mânie şi ochii îi luceau:

— Cererea dumitale este jignitoare pentru mine, doamnă, şi mă tem că sunteţi împinsă la asta de un ataşament demn de dispreţ pentru unul dintre acei oameni care m-au trădat, pe mine, soţul dumitale, pe care pretinzi că-l iubeşti.

— Nu, nu, şi o ştii bine. Nu te iubesc decât pe tine, nu te-am iubit niciodată decât pe tine... era să mor... să-mi pierd viaţa... să-mi pierd sufletul departe de tine...

El ar fi vrut să o respingă, dar nu putea, ea se agăţa de el cu putere şi simţea căldura braţelor, a frunţii lipită de el.

Încremenit, privea dincolo de ea, refuzând să întâlnească ochii rugători. Dintre toate cuvintele pe care ea le rostise, unul îl ardea: "Iubitul meu". Se credea pregătit să nu cedeze, dar fusese atins de acele neașteptate cuvinte.

— Știu, zicea ea cu o voce înăbușită, acțiunea lor merită moartea.

— Nu înțeleg, atunci, doamnă, de ce te încăpățânezi să intervii în favoarea lor, dacă e adevărat că nu aprobi trădarea.

— Mă simt legată de ei în ciuda greșelilor și trădării lor. Poate pentru că m-au salvat odinioară și pentru că i-am salvat, la rândul meu, ajutându-i să părăsească la La Rochelle, unde erau condamnați. Am trăit printre ei și am mâncat aceeași pâine. Eram pierdută când jupân Berne mi-a oferit adăpost în casa sa.

Dacă ai ști... Eram ca un animal hăituit, fără milă, vânat de toți...

Cu o apăsare a mâinii el o opri.

— Ce-a fost, a fost! făcu el aspru, binefacerile trecutului nu pot șterge nedreptatea actuală. Dumneata ești femeie. Nu pari a înțelege că oamenii de pe nava mea sau din ținuturile în care acostăm n-au altă lege decât aceea pe care le-o impun și pe care-i fac să o respecte. Trebuie să domnească disciplina și dreptatea, dacă nu se va instala anarhia. Nu se va putea construi nimic mare, nimic durabil și pe deasupra, mi-aș pierde în mod inutil viața. Aici unde ne aflăm, slăbiciunea este imposibilă.

— Nu e vorba de slăbiciune, ci de milostivire.

— Periculoasă nuanță!

— Dar cum ai fi dorit să mă găsești, la urma urmei? exclamă ea cu o tresărire de revoltă. Dură? Rea! Neînduplecată? Acum câțiva ani nu aveam decât ură. Dar, acum, nu mai pot... Nu mai vreau răul, Joffrey. Răul înseamnă moartea. Eu iubesc viața.

El își aplecă privirea asupra ei.

Strigătul de adineauri îl învinsese.

*

Pământul sălbatic și aspru pe care o ducea el nu avea nevoie de inimi pustiite și goale. Lui îi trebuia devotament, pe

care Joffrey îl citea în ochii ridicaţi spre el. Surprinzătoare expresie, trebuia să admită, pentru o privire care cântărise pe atâţia dintre mai marii acestei lumi, vrăjindu-i. Dar, Angelica, prin nişte căi misterioase, lăsându-şi în tufişurile de pe drum cele şapte voaluri care-i învăluiau sufletul, ajunsese până la el.

Ea îl fixa nebuneşte, aşteptându-i verdictul şi neştiind ce gândea el.

El gândea: "Cei mai frumoşi ochi din lume! Pentru asemenea pupile... 35.000 de piaştri, nu era un preţ prea mare.

Un rege a cedat ispitei... un sultan sângeros s-a înclinat în faţa puterii lor".

Îi puse mâna pe frunte ca pentru a scăpa de chemarea lor, apoi îi mângâie părul. Încercările vremii nu păreau să fi albit această coamă decât pentru a-i da o nuanţă nouă strălucirii ochilor verzi. Râul de aur şi sidef, pe care l-ar fi invidiat şi zeiţele din Olimp.

El se înflăcără pe ascuns, văzând că ea rămânea frumoasă chiar şi în dezordinea neliniştii, aşa cum o găsise frumoasă în cea a furtunii şi a dragostei. Căci frumuseţea ei nu mai era din cele care-şi datorează perfecţiunea artificiilor cochetăriei. Simplitatea se potrivea cu noua sa splendoare, construită în acelaşi timp din seninătate şi o uimitoare pasiune de a trăi.

Durase atât de mult să o descopere, să o accepte.

Experienţa cu femeile nu-i ajuta deloc să o înţeleagă pe aceasta, căci nu întâlnise niciodată pe cineva asemenea ei. Şi nu pentru că decăzuse prea mult nu putuse s-o recunoască, ci pentru că urcase mai sus. Şi atunci totul se limpezi.

Ea putea foarte bine să apară îmbrăcată în barchet ordinar, în zdrenţe, despletită, biciuită de mare sau neliniştită şi marcată de oboseală ca astăzi, sau goală, subţire şi dăruită, ca alaltăieri noapte, când o strânsese în braţe şi ea plângea fără să ştie; ar rămâne tot frumoasă, frumoasă ca izvorul peste care te poţi apleca pentru a-ţi potoli setea.

Iar el n-ar mai putea rămâne niciodată un bărbat singur, nu, asta niciodată.

Să trăiască fără ea, ar fi o încercare peste puterile lui.

Deja îi era insuportabil să o ştie despărţită de el la celălalt

capăt al navei. Îl răscolea să o vadă tremurând astăzi la picioarele sale.

Dumnezeu ştie că nu-i spânzura cu dragă inimă pe protestanţii "ei". Nişte oameni prefăcuţi, desigur, dar curajoşi, răbdători şi, la urma urmei, demni de o soartă mai bună. Totuşi, condamnarea se impunea. În decursul vieţii sale pline de pericole, el plătise ca să înveţe că slăbiciunea este cauza celor mai mari eşecuri, că ea provoacă mii de dezastre. Dacă tai la timp un braţ putred, salvezi viaţa...

*

Angelica aştepta în tăcere...

Mâna care-i mângâia părul îi reda speranţa, dar rămânea în genunchi, ştiind că nu-l convinsese şi că dacă ar încerca să-l seducă, el ar rezista, s-ar arăta neîncrezător, şi, cine ştie, ar deveni şi mai neînduplecat.

Ce alt argument să găsească? Mintea îi rătăcea într-un pustiu în care imaginea celor din La Rochelle, spânzuraţi de vergile catargului mare, se confunda cu cea de la Pierre-aux-Fées, descoperită odinioară într-o dimineaţă îngheţată în pădurea Nieul. Toate acele corpuri legănându-se, învârtindu-se, de acum fără viaţă, mute, o înconjurau într-un dans ameţitor şi macabru. Şi vedea printre ele feţele slăbite ale lui Laurier, Jeremie şi a Severinei, palidă sub boneţica ei.

Când vorbi, vocea îi era întretăiată:

— Nu mă lipsi, Joffrey, de singurul lucru care-mi rămâne... de a mă simţi necesară unor copii ameninţaţi. Totul este din vina mea. Am vrut să-i salvez de la o soartă mai rea decât moartea la La Rochelle şi-ar fi văzut părinţii umiliţi, persecutaţi, hăituiţi, puşi în lanţuri... A trebuit, oare, să-i aduc aşa de departe, până la capătul lumii, pentru ca ei să-i vadă spânzuraţi în modul cel mai ruşinos?... N-aş putea să le suport durerea. Una din raţiunile mele de a trăi a fost să ajut aceste tinere vieţi să triumfe asupra sorţii fatale... Mi-o vei lua-o?... Sunt, oare, atât de bogată?... În afara acestei speranţe de a-i salva... de a-i duce pe păşunile verzi promise credinţei lor naive, ce-mi rămâne, oare? Am pierdut totul... pământurile,

averea... rangul... numele, onoarea, copiii mei... pe tine... dragostea ta... Nu-mi mai rămâne nimic... decât o copilă blestemată.

Un suspin i se înecă în gât. Îşi muşcă buzele.

Degetele lui Joffrey de Peyrac îi strângeau ceafa.

— Să nu crezi că mă înduioşezi cu nişte lacrimi.

— Ştiu, murmură ea, sunt neîndemânatică...

"Oh! nu, prea abilă, dimpotrivă", gândi el. Nu putea suporta să o vadă plângând. I se sfâşia sufletul, în timp ce simţea tremurul care-i scutura umerii.

— Ridică-te, zise el, în sfârşit.

Ea se supuse. Îi desprinse mâinile care se încleştau în jurul lui. Erau de gheaţă. Le ţinu o clipă într-ale lui. Apoi, lăsând-o, începu să măsoare încăperea.

Îi urmărea mersul. Genele îi erau umede, pleoapele vinete.

O iubi în acea clipă cu o asemenea violenţă, încât crezu că nu va rezista imboldului de a o strânge în braţe, acoperind-o de sărutări şi chemând-o încetişor cu pasiune: Angelica! Angelica! Sufletul meu. Nu mai voia ca ea să tremure în faţa lui.

Cum, oare, putea ea să fie, pe rând, atât de puternică şi atât de slabă, atât de arogantă şi atât de umilă, atât de dură şi atât de blândă?... Acesta era secretul farmecului ei. Trebuia să se lase vrăjit sau să accepte să trăiască într-o singurătate stearpă pe care n-ar mai tulbura-o nici o lumină.

— Aşează-te, făcu el brusc, şi spune-mi deci, de vreme ce cauţi să mă pui, încă o dată, într-o situaţie imposibilă, ce propui? Trebuie să mă aştept la noi întâmplări sângeroase apărute între prietenii irascibili ai dumitale, oamenii mei, indienii, căutătorii prin păduri, mercenarii spanioli şi toată fauna din Dawn East?

Ironia uşoară conţinută în cuvintele sale îi produse Angelicăi o uşurare de nespus. Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu, scoţând un oftat adânc.

— Să nu crezi că ai câştigat partida, zise contele. Îţi pun numai o întrebare? Ce să fac cu ei? Dacă nu dau măcar un exemplu acelora care ar fi tentaţi să-i imite, eliberaţi, vor aştepta momentul de a-şi lua revanşa. Ori, eu n-am ce face cu duşmani printre noi, pe un pământ deja plin de capcane... Aş putea,

desigur, să scap de ei, abandonându-i cu familiile lor undeva de pe coastă, spre nord, de exemplu. Ar însemna să-i trimit la o moarte tot aşa de sigură ca şi spânzurătoarea. Cât despre ducerea lor, cu plecată cucernicie, în Insule, mulţumindu-le pentru trădare, această soluţie rămâne exclusă, chiar dacă este pe placul dumitale. M-ar dispreţui tot Noul Continent. Acolo proştii nu sunt iertaţi.

— Te gândeai să le propui să colonizeze o parte din terenurile dumitale. De ce renunţi la asta?

— De ce?... Să dau arme celor care s-au declarat duşmanii mei? Ce garanţii aş avea cu privire la loialitatea lor faţă de mine?

— Interesul faţă de misiunea pe care le-o oferi. Mi-ai spus alaltăieri că ei ar câştiga acolo mai mulţi bani decât în oricare comerţ din Insulele Americii. E adevărat?

— E adevărat. Dar aici încă nu e nimic stabilit. Totul trebuie creat. Un port, un oraş, un magazin.

— Nu pentru asta ţi-a venit ideea să-i alegi pe ei? Ştiai, fără îndoială, că hughenoţii fac minuni când e vorba să se pună pe treabă. Mi s-a spus că nişte protestanţi englezi care-şi ziceau "pelerini" au fondat de curând oraşe frumoase pe o coastă până atunci pustie şi sălbatică. Cei din La Rochelle vor face tot aşa.

— Nu zic nu. Dar mentalitatea lor ostilă şi ciudată mă împiedică să fiu optimist cu privire la comportamentul lor viitor.

— Desigur, nu e uşor să te înţelegi cu ei, dar sunt buni negustori, curajoşi, inteligenţi. Fie şi numai felul în care şi-au conceput planul de pune mâna pe o navă de trei sute de tone, ei, care n-aveau nimic la plecare, nici arme, nici aur şi nici experienţă.

Joffrey de Peyrac izbucni în râs.

— Asta înseamnă să-mi ceri multă măreţie sufletească!

— Dar, dumneata eşti în stare de toate măreţiile, zise ea cu căldură.

El îşi întrerupse mersul, pentru a se opri în faţa ei.

Admiraţia şi ataşamentul pe care el le citea în ochii Angelicăi nu erau deloc prefăcute. Era privirea din tinereţea ei prin care mărturisea iubirea fierbinte.

El ştiu că, pentru ea, nu exista alt om, în afară de el, pe pământ.

Cum putuse să se îndoiască de asta? Îl cuprinse o fericire fără margini. Abia dacă o mai auzea pe Angelica continuându-şi pledoaria.

— Pot părea că uit cu uşurinţă o faptă care pe tine te atinge în inimă, Joffrey, şi ale cărei consecinţe rămân ireparabile prin moartea prietenilor credincioşi ai dumitale. Voi continua, totuşi, să lupt ca toate acestea să nu ducă la moarte, ci la viaţă. Există uneori porniri de neîmpăcat. Aici nu e cazul. Suntem cu toţii fiinţe de bună credinţă. Numai că am fost victimele unei neînţelegeri şi m-aş simţi de două ori vinovată dacă n-aş încerca să o clarific.

— Ce vrei să spui?

— Joffrey, când am venit să te caut la La Rochelle neştiind cine eşti şi rugându-te să-i iei la bord pe aceşti oameni care urmau să fie arestaţi peste câteva ore, ai refuzat la început, apoi, după ce m-ai descusut referitor la profesiile lor, ai acceptat. Îţi venise, deci, ideea să faci din ei coloni. Sunt convinsă că în hotărârea pe care tocmai o luaseşi, nu exista deloc intenţia de a le face rău, ci, dimpotrivă; calculul, conform intereselor dumitale, era să le oferi acestor exilaţi o şansă nesperată.

— Aşa e...

— De ce, atunci, nu i-ai informat imediat de intenţiile tale? Nişte discuţii amicale ar fi îndepărtat neîncrederea pe care puteai să le-o inspiri. Nicolas Perrot îmi spunea că nu există fiinţă pe lume al cărei limbaj să nu reuşeşti să-l înţelegi şi că ai ştiut să-ţi faci prieteni atât din indieni cât şi din scormonitorii de păduri sau din pelerinii stabiliţi în coloniile din Noua Anglie...

— Neîndoielnic, aceşti oameni din La Rochelle mi-au inspirat o ostilitate imediată şi reciprocă.

— Pentru care motiv?

— Dumneata.

— Eu?

— Da. Raţionamentul dumitale mă lămureşte cu privire la antipatia care s-a născut imediat. Îţi închipui asta? Te vedeam printre ei, atât de familiară. Cum să nu bănuiesc că aveai printre

ei un amant sau, şi mai rău, un soţ? În plus, descopeream că ai şi o fată. Tatăl ei nu era cumva, la bord? Te vedeam aplecată tandru asupra unui rănit a cărui soartă te preocupa peste măsură

— Joffrey, îmi salvase viaţa!

— Şi, iată, colac peste pupăză, mă ameninţai cu căsătoria dumitale cu el!... Încercam să te readuc la mine, neavând curajul să-mi scot masca atâta timp cât te simţeam atât de departe. Dar cum să nu-i urăsc pe puritanii ăştia scorţoşi şi bănuitori care te vrăjiseră? Să adăugăm la asta furia lui Berne, pe care l-ai făcut nebun de dragoste.

— Cine ar fi crezut asta? zise Angelica mâhnită. Un om atât de liniştit, atât de la locul lui!... Ce blestem mă urmăreşte ca să despart astfel nişte oameni?...

— Frumuseţea Elenei a provocat războiul Troiei.

— Joffrey, nu-mi spune că eu sunt cauza atâtor rele.

— Femeile sunt pricina celor mai mari dezastre.

Îi ridică bărbia şi-i trecu uşor cu mâna peste faţă ca şi cum i-ar fi şters supărarea.

— Şi a celor mai mari fericiri, uneori. Înţeleg de ce Berne a vrut să mă omoare. Nu-l iert decât pentru că-l simt învins, nu atâta de securile mohicanilor mei, cât de alegerea dumitale... Atâta timp cât mă îndoiam de finalul acestei alegeri, ar fi fost zadarnic să-mi ceară cineva îndurare. Iată cât valorează bărbaţii, draga mea. Nu mare lucru. Să încercăm, deci, să reparăm greşelile, în care, recunosc, fiecare dintre noi îşi are partea sa. Mâine, nişte bărci vor duce pe toţi pasagerii pe uscat. Manigault, Berne şi ceilalţi vor fi în lanţuri şi sub pază. Le voi spune ce aştept de la ei. Dacă vor accepta, le voi cere să depună jurământ de loialitate cu mâna pe Biblie... cred că nu vor îndrăzni să se ferească de la un asemenea jurământ.

Îşi luă pălăria de pe masă.

— Eşti mulţumită?

Angelica nu răspunse. Nu putea crede încă în victorie. I se învârtea capul.

Se ridică şi-l însoţi până la uşă. Acolo, cu un gest spontan, zise:

— Şi dacă nu acceptă? Dacă nu reuşeşti să-i convingi? Dacă dorinţa lor de răzbunare e mai puternică?...

El îşi întoarse privirile. Apoi, ridică din umeri:

— Li se va da o călăuză indiană, nişte cai, căruţe şi arme şi se vor duce aiurea... la dracu, până la Plymouth sau Boston, unde îi vor primi nişte hughenoţi de-ai lor...

CAPITOLUL 8

Pe dunetă, ceaţa îi aducea Angelicăi strigătele îndepărtate de pe uscat. Cântece sau chemări? Lumea necunoscută care se ghicea la o jumătate de milă era cea în care Joffrey de Peyrac aruncase ancora şi alesese să trăiască.

Din acest motiv, Angelica se simţea legată de ea. Asculta atentă, în timp ce era cuprinsă de o bucurie care-i învingea oboseala. Nu mai ştia ce înseamnă cuvântul "fericire", altfel ar fi recunoscut ceea ce simţea.

Clipa va trece, dar va rămâne în amintirile ei, marcând, cu lumina ei, drumul destinului.

Angelica aştepta, înconjurată de ceţuri. Era singură, cu Honorine, pe punte, la pupa, unde urcase după ce dusese vestea cea bună femeilor îngrijorate.

Trebuia să fie singură. Prea multe lucruri o frământau, dar apăsarea nenorocirii o părăsise.

Joffrey de Peyrac abia se depărtase. Ea îi pândea deja întoarcerea. Îi pândea glasul. Pândea murmurul apei, şiroind de pe vâsle, care ar anunţa apropierea unei bărci, poate a lui.

Dorea să fie alături de el, să-l urmărească din priviri să-l asculte. Să-i afle grijile, visurile, ambiţiile. Să trăiască în umbra lui, în braţele lui.

Deodată, începu să râdă.

— Îndrăgostită! Îndrăgostită! Sunt îndrăgostită.

Bucuria de a iubi îi umplea inima. Avea chef să alerge, cântând, pe dealuri. Dar trebuia să mai aştepte în ceaţă, încă prizonieră vasului care traversase Marea Tenebrelor.

Atunci ea retrăia fiecare din gesturile pe care el le făcuse faţă de ea, fiecare din cuvintele pe care le spusese. Mâna lui mângâindu-i părul, vocea înăbuşită şi parcă înduioşată dintr-odată! "Ia loc, doamnă stareţă..."

"El n-ar fi cedat aşa de repede rugăminţilor mele, atât de total, dacă nu m-ar iubi... "

Mi-a aruncat-o în faţă ca pe un cadou princiar, iar eu l-am lăsat să se depărteze... ca odinioară când îmi oferea cu dezinvoltură, podoabe de regină, iar eu nu îndrăzneam să-i mulţumesc.

E ciudat... El mi-a inspirat mereu o anumită teamă. Poate pentru că este atât de diferit, de ceilalţi bărbaţi?... Poate pentru că mă simt slabă în faţa lui?... Cât mi-e de teamă să mă las dominată! Dar ce contează că mă domină. Sunt femeie... Sunt soţia lui.".

Legătura căsătoriei, unindu-i, îi ajutase să se regăsească. În ciuda a ceea ce numea "trădările" ei, contele de Peyrac nu putea să fie total dezinteresat de cea care-i era soţie. Venise în ajutorul ei la Candia, apoi, când îl anunţase Osman Ferradji, pornise spre Miquenez. Tot pentru a veni în ajutorul ei se dusese la La Rochelle...

Angelica tresări. Acum era sigură că nu întâmplarea îl adusese pe contele de Peyrac sub zidurile cetăţii La Rochelle. O ştia în acel oraş. Anunţat de cine?... Ea luă în calcul mai multe ipoteze şi se opri la cea care i se păru cea mai plauzibilă: limbuţia domnului Rochat. Totul se află în aceste porturi deschise spre Orient şi spre Occident.

"A căutat să mă ajute întotdeauna când mă ştia la ananghie. Asta înseamnă că ţinea la mine, iar eu nu i-am pricinuit decât necazuri".

— Mamă, tu tremuri când visezi în somn, zise Honorine.

— Tu nu poţi înţelege, zise Angelica, e atât minunat!...

Honorine făcu o mutră care dovedea că nu era de această părere. Angelica o mângâie pe părul ei lung şi roşcat.

Honorine ştia întotdeauna că, atunci când lucrurile se aranjau între omul negru şi mama sa, liniştea ei era ameninţată. Mama sa o uita sau suferea din cauza prezenţei ei... De ce oare?

— Nu te teme, zise Angelica încet, nu te voi părăsi, draga mea, atâta timp cât vei avea nevoie de mine, voi fi cu tine. Şi inimioara ta e răscolită. Dar voi fi mereu aici pentru tine.

Şi, mângâind căpşorul rotund, înţelegea legătura lor atât de misterioasă

— Am să-ţi spun ceva, Honorine. Tu ai fost preferata mea. Tu mi-ai dat o iubire mai mare decât cea pe care o avusesem până atunci pentru ceilalţi copii ai mei. Cred că tu eşti cea care, vai, m-ai învăţat să fiu mamă. N-ar trebui s-o mărturisesc, dar vreau ca tu s-o ştii. Pentru că la naşterea ta, tu n-ai primit nimic.

Ea vorbea încet. Honorine nu înţelegea cuvintele dar le ghicea după sunetul vocii sale. Dar pe fericirea Angelicăi căzuse o umbră. Mai erau şi altele: fiii lor, infidelităţile, dintre care una, cea mai gravă, nu era adevărată.

Ar trebui să aibă într-o zi curajul să-i spună că nu fusese niciodată amanta Regelui.

Că nu-l iubise niciodată, pentru motive pe care nu le va spune, pe cel care fusese tatăl Honorinei.

Ar trebui să vorbească şi de Florimond. Era datoria lor, să încerce să-l găsească pe băiatul care fugise odinioară de la Plessis, la timp, din fericire, pentru a scăpa de moarte. Trebuia să aibă curajul să se întoarcă la momentele acelea cumplite.

Şi dacă el i-ar vorbi de Cantor?

De ce oare el, Joffrey, care le ştia pe toate, nu aflase, în timp ce ataca flota regală, că fiul lui era la bordul uneia dintre galere?

Aceasta era singura acţiune de război pe care el a condus-o vreodată personal împotriva regelui Franţei...

Nenorocul voise... nenorocul? Sau altceva?

Ca şi adineauri, când se gândise la Rochat, Angelica avu impresia că avea să descopere ceva, care ar fi trebuit să fie evident de multă vreme. Spiritul său se cutremură. Ridică ochii spre cer şi în acelaşi timp simţi o frică nebună.

Luminozitatea care nu încetase să crească, se schimba în violet, apoi în roşu şi rămase la un portocaliu de nesuportat. Lumina părea difuză, dar cuprindea toată bolta cerească în acelaşi timp.

Angelica îşi ridică şi mai mult privirea.

O enormă sferă portocalie se deschise ca o ciupercă deasupra ei. Simţi o căldură care-i păru de nesuportat şi o făcu să plece capul.

Honorine întinse degetul:

— Mamă, soarele!...

Totuşi acest soare era cu adevărat straniu. Se schimba în roşu şi rămânea uriaş.

Era, parcă, înconjurat de perdele de culori diferite, ca nişte ecrane perlate şi transparente, uşor curbe şi aşezate unele în spatele celorlalte.

Căldura astrului se făcea simţită în contrast cu aerul rece adus de vânt. După focul ceresc, Angelica se simţi transformată în statuie de gheaţă. O înfăşură pe Honorine în haina sa şi îi spuse. "Să ne întoarcem repede" dar nu se mişcă. Spectacolului pe care-l avea în faţa ochilor, o ţinea pe loc.

Perdelele de ceţuri policrome se topeau şi piereau atinse de razele fierbinţi.

I se păru că zăreşte un monstru de smarald care se lungea, devenind uriaş, întinzând peste lume imense gheare de un trandafiriu aprins.

Şi, deodată, nu mai fu nici o ceaţă. Măturat de un suflu îngheţat, căzuse şi ultimul văl.

Aerul purificat vibra ca o cochilie uriaşă. Soarele palid scânteia pe un cer cu nuanţe de albastru, dar, sub el, ceea ce Angelica luase drept un monstru de smarald se arăta a fi priveliştea unor coline acoperite de o pădure deasă care se întindea până la capătul unor promontorii mărginite de plaje cu nisip roşu şi trandafiriu.

Pădurea era smălţuită şi strălucea în depărtare, sclipind în culori vii punctate de negrul brazilor, de albastrul cenuşiu al unor pini uriaşi de roşul auriu al frunzelor, vestind toamna.

Peste tot împrejur, în golf şi mai departe, pe marea de o intensă culoare de lavandă, insule cu marginile trandafirii îşi înălţau turlele înfrunzite.

Păreau spinările unor rechini, apărând ţărmul de lăcomia oamenilor, prin ameninţarea colţilor lor de stâncă.

Să te strecori printre ele pentru a ajunge la recifuł unde se legăna nava, părea ceva imposibil.

După zilele de ceață, vioiciunea atâtor culori bucura ochii, era o apariție pe care crezi că n-o poți descoperi decât în vis. Într-atât de mare era vraja pe care Angelica o simțea la vederea ei, încât nu auzi întoarcerea şalupei.

Joffrey de Peyrac veni în spatele ei. O privi şi citi pe fața ei uluirea. Frigul şi sălbăticia locurilor o emoționau mai puțin decât frumusețea. Când îşi întoarse ochii spre el, acesta făcu un gest larg.

— Vroiai insule, doamnă. Iată-le!

— Cum se numeşte această țară? întrebă ea.

— Gouldsboro.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 1

— Suntem în America? întrebă unul dintre tinerii Carrere.
— Nu ştiu, dar cred că da, zise Martial.
— Nu seamănă cu ceea ce scria pastorul Rochefort.
— E mai frumos.

Se auzeau glasurile copiilor, în timp ce, într-o tăcere apăsătoare, pasagerii se adunau pe punte.

— O să coborâm pe uscat?
— Da.
— În sfârşit!

Priviră cu toţii spre pădure. Era greu de apreciat distanţa până la ea.

Angelica avea să afle, după aceea, că doar arareori panorama se descoperea în întregime, aşa cum avusese pentru prima oară ocazia să-l vadă. De multe ori erau câteva zone invizibile, secrete, parcă pentru a stârni neliniştea sau curiozitatea.

Vremea rămânea, destul de senină pentru a se vedea uscatul şi mulţimea de canoe de scoarţă de copac, vopsite în roşu, maro şi alb, care veneau dinspre plajă spre navă.

Se auzea zgomotul furios al talazurilor, în zona barierei şi a strâmtorii de legătură care închidea golful.

Tocmai în această direcţie se îndreptară privirile lui Manigault, Berne şi ale camarazilor lor când ieşiră din cală. Pe

partea barierei ţâşnea un zid de apă huruind şi gâfâind şi acest monstru de spumă simboliza pentru prizonieri imposibilitatea de a evada dintr-o vizuină atât de bine păzită.

Înaintară, totuşi. Angelica înţelese că nu ştiau încă pentru care motiv fuseseră scoşi din lanţuri şi duşi sus.

Rescator îşi prelungea răzbunarea şi trebuie că luaseră drept pregătiri pentru execuţie, atenţiile cu care-i înconjuraseră doi mateloţi muţi. Într-adevăr, li se dăduseră cele trebuincioase pentru a se rade şi li se adusese lenjerie albă şi hainele lor obişnuite, destul de uzate, dar curate şi călcate.

Când apărură, aproape că aveau înfăţişarea de altădată. Angelica remarcă, nu fără emoţie, că aşa cum îi spusese soţul ei, nu purtau lanţuri.

O făcuse pentru ea!

Îl căută cu privirea. Apăruse, ca de obicei, pe neaşteptate, purtând mantia mare, de culoare roşie cu care se îmbrăcase în ajun. Şi penele roşii şi negre ale pălăriei sale se adăugau la acel foşnet de pene care se mişcau în toate părţile. Indienii urcau, în linişte, la bord, cu agerimea de maimuţă. Erau peste tot. Tăcerea lor şi privirea enigmatică a ochilor lor oblici erau apăsătoare.

"Am văzut odată un om roşu pe Pont Neuf, îşi aminti Angelica. Un marinar bătrân îl arăta ca pe o curiozitate. Nici prin cap nu-mi trecea atunci că voi ajunge pe Noul Continent şi mă voi afla printre ei."

Nişte indieni îi apucară pe copiii cei mai mici şi dispărură cu ei. Mamele începură să strige.

— Ei ! cumetrelor, exclamă jovial domnul d'Urville, care venise lângă vas cu şalupa mare de pe *Gouldsboro*. Sunteţi prea numeroşi pentru a putea fi îmbarcaţi cu toţii. Mohicani îi iau întâi pe copii în caiacele lor din scoarţă de copac. Potoliţi-vă!

Nu sunt nişte sălbatici!...

Piratul normand privi cu atenţie chipurile femeilor.

— Sunt câteva foarte drăguţe printre aceste doamne, remarcă el.

— E rândul meu să-ţi zic: potoleşte-te, zise Joffrey de Peyrac. Nu uita că eşti însurat cu fiica marelui Sachem şi că-i datorezi fidelitatea, dacă nu vrei să te trezeşti cu o săgeată în inima ta nestatornică.

Domnul d'Urville se strâmbă, apoi strigă că era momentul să se hotărască să coboare în şalupe şi că era gata să o primească în braţe pe cea mai curajoasă dintre acele doamne.

Cu el, atmosfera întunecată păru că se împrăştie.

Înţelegând că ajunseseră la capătul călătoriei, fiecare îşi luase bruma de lucruri aduse de la La Rochelle, părăsind corabia.

*

Angelica fu poftită să ia loc în şalupa mare.

Coborâră şi prizonierii, precum şi pastorul Beaucaire, Abigaël, doamna Manigault şi fiicele sale, doamna Marcelot şi Bertille, doamna Carrère şi o parte din copiii ei.

Joffrey de Peyrac sări ultimul în ea, rămase în picioare în partea din faţă şi îl invită pe pastor să vină să se aşeze lângă el.

Trei ambarcaţiuni conduse de marinari îi luaseră pe ceilalţi pasageri. Părăsindu-l, nimeni nu avu chef să se mai uite spre *Gouldsboro* care, fără catarge, se legăna pe apă.

Toţi priveau spre ţărm.

Bărcile înaintau având după ele flotila de canoe indiene, de unde răsuna un cântec nedesluşit, scandat în ritmul valurilor.

Malopeea dădea momentului pe care-l trăiau o solemnitate pe care o simţeau cu toţii.

După aceste lungi zile de frământări, petrecute între cer şi apă, le apărea în faţa ochilor Pământul.

Apropiindu-se, văzură o adunătură pestriţă pe o mică plajă de nisip şi scoici de un trandafiriu deschis. Stânci roşii, aproape purpurii, ieşeau din apă şi urcau o pantă de granit, acoperită de pini uriaşi care alternau cu albeaţa de culoarea osului a trunchiurilor de mesteceni şi frunzişul fremătător al unor stejari imenşi.

La poalele acestor uriaşi, oamenii păreau că se mişcă precum furnicile. Ai fi zis că au ieşit dintre rădăcini. Dar, privind mai de aproape, desluşeai o potecă abruptă care ducea până la o poiană aflată la jumătatea pantei, pe un povârniş înclinat spre mare.

Erau acolo câteva colibe scunde, ale indienilor. Apoi poteca urca mai departe, pe creasta de granit şi descopereai un

fel de fort construit din trunchiuri de copac. Un gard lung, înalt de zece picioare, din trunchiuri de brad întregi, înconjura o clădire mai înaltă, flancată de două turnuri pătrate.

Gardul era străpuns de ochiul rotund al unor tunuri.

În ciuda acestor urme de viaţă, locul rămânea sălbatic. Culorile, ca smălţuite, vii, spălate de trecerea ceţurilor, dădeau o impresie de ireal. Şi apoi, mărimea lucrurilor. Totul părea enorm, prea mare, apăsător.

Ei priveau muţi. Ţinutul era uimitor.

Şalupa, purtată de o creastă înspumată, lovi pietrişul de culoarea sângelui, sub transparenţa apei, devenită, deodată, violetă. Nişte marinari intrară până la brâu în valuri pentru a trage ambarcaţiunea spre plajă.

Joffrey de Peyrac, continuând să stea în partea din faţă, în picioare, se întoarse spre pastor:

— Domnule pastor, acest golf pierdut, ascuns de ochii tuturor, a fost şi continuă să fie un refugiu al piraţilor, de pe vremea când, în negura timpurilor, nişte navigatori din Nord numiţi vikingi, care se închinau zeilor păgâni, au acostat aici Oamenii veniţi din Europa care au căutat aici, la rândul lor, un refugiu, n-au fost decât aventurieri sau nelegiuiţi, şi eu mă număr printre ei, căci, deşi nu caut nici crima, nici războiul, singura lege pe care o ascult este a mea. "Vreau să spun, domnule pastor, că dumneata vei fi primul om al lui Dumnezeu, al Dumnezeului lui Abraham, al lui Iacob şi al lui Melchisedech, aşa cum spun cărţile sfinte, care ajunge în aceste locuri şi pui stăpânire pe ele.

Bătrânul, care nu se aştepta deloc la o astfel de cerere, se ridică. Strângea la piept, Biblia sa groasă. Cu o energie nebănuită, sări din şalupă şi traversă prin apă distanţa mică ce îl despărţea de ţărm.

Părul alb îi flutura în vânt, căci îşi rătăcise pălăria pe parcursul traversării.

Înaintă, slab şi negru şi după ce merse pe plajă se opri, ridică sfânta carte deasupra capului şi intonă un psalm. Ceilalţi îl reluară în cor.

Trecuseră mai multe zile de când nu mai cântaseră pentru lauda Domnului. Gâtlejurile lor arse de sare, inimile frânte de tristeţe nu puteau cânta rugăciunea comună. Adunaţi în jurul pastorului lor, cântară cu voci nesigure dar avântate.

Unii, după doi sau trei paşi, îngenuncheară.

Indienii din canoe aduceau copii în braţe. În contrast cu pieile arămii, ce palizi şi mizerabili păreau aceşti micuţi europeni în hainele cu care se îmbrăcaseră, prea largi pentru corpurile lor slăbite!

De jur împrejur, făcând cerc pentru a-i privi pe noii veniţi, se arăta cel mai uluitor amestec de oameni, "fauna din Dawn Est" ar fi zis Joffrey de Peyrac. Indieni şi indiene, ţărani sau războinici, cu penele, blănurile şi armele lor strălucitoare, pictate în culori ţipătoare, femeile ducând în spate un prunc de culoare, apoi grămada pestriţă a oamenilor din echipaj, de la mediteraneanul închis la culoare, până la roşcovanul palid din Nord. Erikson, bondoc, mestecându-şi bucata de tutun lângă un napolitan cu bonetă roşie, în timp ce burnusurile albe ale celor doi arabi se umflau în bătaia vântului, toţi având asupra lor săbiile de abordaj, pumnalele şi spadele lungi.

Un grup de oameni bărboşi ca şi Nicolas Perrot, îmbrăcaţi în piele, cu căciuli de blană, priveau de departe, sprijiniţi în puştile lor, în timp ce alt grup de soldaţi spanioli, ale căror armuri şi căşti de oţel negru sclipeau, stăteau ţepeni, cu suliţele lungi în mâini, pregătiţi ca pentru paradă.

Un hidalgo slab, cu o uriaşă mustaţă neagră, părea să-i comande. Angelica îl mai văzuse pe *Gouldsboro*, în timpul acostării. El strângea din buze şi, din când în când, îşi arăta dinţii cu un aer sălbatic.

Neîndoielnic suferea de moarte să vadă ereticii debarcând pe aceste plaje. Dintre toţi, el îi păru Angelicăi personajul cel mai ameninţător.

Ce făcea el, aici, departe de societatea înaltă în care trăise ca mare senior castilian?

La coborârea din şalupă, se poticni. Vru să se apuce de ceva. Ce se întâmpla? Totul se învârtea în jur. Pământul se ridica şi se lăsa sub paşii ei.

Era cât pe-aci să cadă, în genunchi. Un braţ puternic o sprijini şi îl văzu pe soţul ei, care râdea.

— Pământul tare te surprinde. Vei avea încă vreo câteva zile impresia că te afli pe puntea unui vas.

Astfel, ea cobora pe plajă la braţul lui.

Oricât de obişnuit fu gestul lui, ea îl socoti de bun augur.

Dar puştile îndreptate de marinarii de pe *Gouldsboro* asupra bărbaţilor protestanţi o nelinişteau.

După depăşirea primului moment de emoţie, bărbaţii şi familiile lor aşteptau cu îngrijorare. Aici legea talionului domnea şi mai straşnic şi nu sperau la milă de la un om ale cărui răspunsuri avuseseră prilejul să le aprecieze în mai multe situaţii. Chiar îi mira faptul că mai erau încă în viaţă.

Câţiva indieni se apropiară şi veniră să depună la picioarele lui Manigault şi alor săi, spice de porumb legate, coşuri cu legume şi băuturi aflate în nişte vase de formă rotundă sau alungită, pe care le-ai fi bănuit cioplite dintr-un lemn foarte uşor şi mâncăruri gătite pe bucăţi de scoarţă de mesteacăn.

— Trufandalele de la recepţia prevăzută pentru marele Sachem, explică de Peyrac. Nu a venit încă, dar nu va întârzia să apară.

Manigault rămânea încordat.

— Ce faceţi cu noi? întrebă el. E timpul să spuneţi, domnule! Dacă ne aşteaptă moartea, la ce bun toată această comedie?

— Priveşte în jurul dumitale! Nu este moarte, ci viaţă, zise contele, cu un gest larg spre priveliştea opulentă.

— Trebuie să înţeleg că renunţaţi la execuţia noastră?

— Într-adevăr, renunţ.

Feţele palide şi obosite ale protestanţilor căpătară culoare. Se pregătiseră cu curaj să moară, amintindu-şi de nemilosul "ochi pentru ochi, dinte pentru dinte".

— Aş fi curios să aflu ce ascunde această bunătate a dumitale, mormăi Marcelot.

— Curiozitatea dumneavoastră va fi satisfăcută. Căci, oricum, îmi datoraţi preţul sângelui, domnilor, pentru oamenii pe care mi i-aţi ucis, dintre care doi erau prietenii mei cei mai dragi.

— Ce preţ trebuie să plătim?

Gentilomul bătu cu cizma roşie în nisipul roşu.

— Rămâneţi aici şi construiţi un port care să devină mai bogat, mai mare şi mai celebru ca La Rochelle!

— Aceasta e condiţia salvării noastre?

— Da... dacă salvarea oamenilor înseamnă realizarea unui lucru măreţ.

— Ne faci sclavii dumitale?

— Vă fac cadou un tărâm nemaivăzut.

— Mai întâi, unde ne aflăm? întrebă Manigault.

El le răspunse că se aflau într-un punct de pe coasta Dawn Est, ţinut care se întinde de la Boston până la Port-Royal, în Noua Scoţie, învecinându-se la Sud cu New-Jerse, la Nord cu Canada şi făcând parte dintr-una din cele treisprezece colonii engleze.

Armatorul din La Rochelle, Berne şi Le Gall se priviră încremeniţi.

— Ceea ce ne cereţi e o nebunie. Această coastă e o capcană pentru toate navele. Nici o fiinţă civilizată nu poate prinde rădăcini aici.

— E foarte adevărat. Cu excepţia acestui loc în care v-am adus eu. Ceea ce consideraţi a fi o trecere foarte grea nu e decât un prag stâncos, navigabil pe timpul fluxului şi care constituie un adăpost în această radă liniştită.

— Pentru un refugiu de piraţi, sunt de acord. Dar ca să construieşti un port! Champlain însuşi a eşuat: amintiţi-vă. Nişte relatări înspăimântătoare. Foamea, frigul, creşterile bruşte de nivel în timpul fluxului, zăpada pe care vântul o spulberă până la malul mării. Iată, deci, ce soartă ne aşteaptă!

Îşi privi mâinile goale.

Joffrey de Peyrac făcu un gest cu mâna, către marinarii rămaşi într-una din bărci. Apoi porni spre stâncile roşii care înaintau în mare.

— Luaţi-o pe aici!

Îl urmară mergând încet. După ce crezuseră că avea să le pună ştreangul de gât, îl vedeau pe acest diavol invitându-i la o plimbare. Îl ajunseseră din urmă la capătul îndepărtat unde se afla barca. Mateloţii desfăşurau acolo o plasă.

— Există printre voi pescari? Ăştia, cred, zise el apucându-i de umăr pe cei doi bărbaţi din cătunul Saint Maurice, şi dumneata Le Gall, mai ales, urcaţi în barca asta, duceţi-vă în larg şi aruncaţi plasele.

— Blasfemie, mormăi Marcelot, dumneata îndrăzneşti să parodiezi Scripturile.

— Eşti un prost! replică Peyrac râzând.

Când pescarii se întoarseră, trebuiră să se înhame toţi pentru a scoate plasa grea în care se zbătea o recoltă nemaivăzută.

Mulţimea peştilor, varietatea şi mărimea lor îi lăsau înmărmuriţi. Alături de speciile comune şi asemenea acelora de pe coastele din Charentes, erau unele pe care ei nu le cunoşteau aproape deloc: somon, fletan, morun.

Homari uriaşi de culoare albastră ca oţelul se zbăteau printre peştii sclipitori.

— Puteţi scoate în fiecare zi asemenea recolte. În anumite perioade, bancuri întregi de morua[1] caută refugii în miile de fiorduri ale coastei. Somonii urcă pe râuri pentru a-şi depune icrele.

— Sărând sau afumând aceşti peşti, poţi aproviziona vasele care fac aici escală, zise Berne care, până atunci, nu deschisese gura. El avea o înfăţişare gânditoare. Începea să-şi închipuie antrepozite întunecoase mirosind a sare, cu butoaie puse în ordine înăuntru.

Contele de Peyrac îl aprobă:

— Desigur... şi sunteţi feriţi de foame. Fără să mai vorbim de vânatul abundent, de culesul bacelor[2] şi al zahărului de arţar şi de calitatea culturilor indiene, despre care vă voi vorbi şi pe care le veţi aprecia personal.

---

[1] morua – peşte mare din Atlanticul de Nord din care se scoate untura de peşte

[2] bacă – fruct cărnos, care creşte sub formă de ciorchine, ca strugurele sau coacăzele.

CAPITOLUL 2

Plaja părea că se transformă într-o masă de banchet. Indigenii aduseseră continuu noi feluri de mâncare gătită, coşuri cu fructe mici şi parfumate, legume uriaşe, dovleci şi tomate. Erau aprinse focuri de unde se împrăştia mirosul peştelui proaspăt pescuit, pus pe grătar. Indienii dansau agitându-şi securile de război împodobite cu pene, arma cu bilă de piatră sau de fier de care se foloseau pentru a-şi lovi duşmanii.

— Mamă, ţipă Honorine vino să vezi creveţii pe care i-am pescuit cu domnul Crowley.

Avea toată faţa mânjită cu albastru.

— Parcă-ar fi băut cerneală!

Dar toţi copiii erau la fel.

— Am mâncat "strawberries" şi "whortberries"...

"Peste câteva zile vor vorbi toţi englezeşte", îşi ziseră părinţii.

— Iată ce aveţi pentru potolirea foamei, făcu contele. Împotriva frigului există blănuri şi lemn de foc din belşug.

— Şi totuşi, Champlain a eşuat, repetă Manigault.

— E drept. Dar ştiţi de ce? Nu cunoştea bariera de coastă şi a fost înspăimântat de înălţimea mareelor: o sută douăzeci de picioare şi de iarna teribilă.

— Şi au dispărut? rânji Marcelot.

— Nu, desigur. Mareea are tot o sută douăzeci de picioare, dar în partea cealaltă a promontoriului *Gouldsboro*, unde Champlain îşi instalase tabăra. El s-a agăţat de un loc blestemat, în timp ce la o jumătate de oră de galop, găsea locul în care ne aflăm noi şi unde mareea nu e decât de patruzeci de picioare.

— Patruzeci de picioare, pentru un port înseamnă o maree destul de mare.

— Ce spui, patruzeci de picioare are mareea de la Saint-Malo, port breton însemnat.

— Care nu are strâmtori, remarcă Berne.

— Desigur, dar există râul Rance, cu refluxurile sale şi nămolul de pe fund.

— Aici nu-i nămol, zise Manigault, care se duse să-şi bage mâna în apa limpede.

— Şansele voastre sunt şi mai mari decât cele ale strămoşilor noştri, când au hotărât să construiască un port inaccesibil pe acea stâncă, devenită apoi La Rochelle. Apărată de strâmtori, ca aici, dar ameninţată de nămolul care o va înăbuşi total cât de curând. Dacă voi, cei din La Rochelle, nu puteţi construi un port aici, într-un loc atât de asemănător cu oraşul vostru, cine oare îl va construi?

Angelica văzu că protestanţii se strânseseră în jurul celui pe care continuau să-l numească Rescator.

Dar, aşa cum fac toţi oamenii când vorbesc cu un altul căruia îi recunosc competenţa, uitaseră situaţia în care se aflau şi se arătau interesaţi.

Întrebarea lui îi readuse la realitate.

— E drept că ne aflăm în mâinile dumitale, zise Manigault cu amărăciune. N-avem de ales.

— De ales, ce? zise Joffrey de Peyrac, privindu-l în ochi. Să vă duceţi la San Domingo? Ce ştiţi voi despre această insulă la care nu poţi ajunge fără să plăteşti tribut piraţilor din Caraibe şi care e prădată mereu de piraţii din Insula Broaştei Ţestoase? Ce pot face acolo nişte oameni ca voi, pricepuţi, activi, oameni ai mării şi ai comerţului? Să pescuiţi? În pâraiele mici sunt numai nişte fâţe, pe coaste, rechini feroce.

— Am agenţii comerciale acolo, zise Manigault şi nişte bani.

— Nu, nu cred asta. Agenţiile comerciale n-au nevoie să fie jefuite de piraţi pentru ca să nu-ţi mai aparţină. *Vae victis**, domnule Manigault. Eşti sigur că cei care erau odinioară – atât la San Domingo cât şi la La Rochelle – dragii şi devotaţii dumitale colaboratori, atât de îndatoritori, nu şi-au împărţit deja între ei bunurile care-ţi aparţineau?

Manigault se tulbură. Propriile sale temeri le regăsea în cuvintele lui Rescator. Acesta continuă:

---

* Vai de cei învinşi! (lat.)

— Eşti convins de faptul că unul dintre gândurile care te-au împins să te urci pe vasul meu era teama că vei ajunge sărac în Insule, având pe deasupra obligaţia faţă de mine că te-am dus până acolo. Răzmeriţa îţi aducea două avantaje. Omorându-mă, făceai să dispară un creditor şi proprietarul unui vas frumos, puteai să-i duci cu zăhărelul pe cei care, ca emigrant amărât, te-ar fi primit acolo mai rău ca pe un câine.

Manigault nu negă. Îşi încrucişă, numai, mâinile la piept şi rămase cu capul plecat.

— Spui, domnule, că temerile mele în legătură cu foştii mei colaboratori din Insule şi din La Rochelle erau justificate. Asta e o presupunere sau o certitudine?

— O certitudine.

— Cum de ştii toate astea?

— Lumea nu-i aşa de mare după cum pare. Aruncând ancora pe coasta Spaniei, l-am întâlnit pe unul dintre cei mai mari flecari, un anume Rochat pe care l-am cunoscut în Levant.

— Numele ăsta îmi zice ceva.

— A fost funcţionar la Camera de Comerţ din La Rochelle. Mi-a vorbit despre acel oraş pe care îl părăsise de curând, mi-a vorbit despre voi pentru a-mi demonstra în ce fel, la La Rochelle, puterea şi averea trebuiau să treacă din mâinile marilor burghezi reformaţi în cele ale catolicilor. Încă de atunci erai condamnat, domnule Manigault. Dar eu nu bănuiam în acel moment, ascultându-l, că voi avea... onoarea – şi făcu un gest de salut ironic – de a le oferi acelor oameni persecutaţi, despre care îmi vorbea, adăpost pe corabia mea.

— De ce nu ne-ai spus mai devreme tot ce ştiai? N-ar fi curs, poate, sânge.

— Cred, dimpotrivă, că te-ai fi înverşunat şi mai mult să mă jecmăneşti pentru a fi sigur că-ţi iei revanşa asupra duşmanilor dumitale.

— Faptul că eram condamnaţi de foştii noştri prieteni nu însemna că trebuie să te joci cu vieţile noastre.

— Dumneata te-ai jucat cu ale noastre. Suntem chiti! Acum să mai ştiţi ceva! În afară de cultura trestiei de zahăr şi a tutunului, pentru care n-aveţi experienţă, n-aţi fi putut practica

acolo decât comerţul cu negri. Şi în ceea ce mă priveşte, eu nu voi ajuta niciodată pe un negustor de sclavi să se căpătuiască. Aici nu veţi avea nevoie să săvârşiţi acest păcat, veţi putea pune temelia unei lumi!

— Dar la San Domingo, poţi cultiva vita de vie, zise unul din cei din La Rochelle, care fusese dogar pentru distileriile din Charentes.

— Vita de vie nu poate creşte în San Domingo. Spaniolii au încercat în zadar. Pentru a obţine struguri, este necesară o oprire a sevei cauzată de anotimpuri. În Insule, seva este în permanentă mişcare. Frunzele nu se usucă. Nu există anotimpuri, nu există viţă de vie.

— Totuşi, pastorul Rochefort a scris în cartea sa...

Contele de Peyrac dădu din cap.

— Pastorul Rochefort, călător stimabil şi curajos pe care l-am întâlnit uneori, a transmis în operele sale optica sa particulară asupra existenţei; căutarea Paradisului pământean şi a pământului Canaanului.

— Ha!... exclamă pastorul bătând cu putere în Biblia sa groasă. Asta-i şi părerea mea! Eu n-am fost niciodată de acord cu iluminatul ăsta de Rochefort.

— Să ne înţelegem. Iluminaţii au ceva bun. Ei servesc la progresul oamenilor. Ei văd simboluri. Alţii au menirea să le interpreteze. Dacă scriitorul Rochefort a comis regretabile confuzii geografice şi descrie cu o prea candidă admiraţie bogăţiile din Lumea Nouă. Nu e mai puţin adevărat că emigranţii pe care i-a atras de cealaltă parte oceanului n-au fost păcăliţi. Nu găseşti, desigur, ciorchinii grei pe rugii de vie sălbatică şi nici pâini aurii pe ramurile arborelui de pâine, dar averea, fericirea, pacea sufletească şi spirituală pot creşte şi înflori peste tot, pentru cei care vor şti să descopere adevăratele bogăţii oferite, să se dedice pământului nou şi nu vor aduce aici pizmele din Lumea Veche. Nu asta aţi venit să căutaţi toţi aici?

Vocea lui Joffrey de Peyrac se înăbuşea sau devenea răguşită uneori în cursul acestui lung discurs, dar nimic nu oprea focul din cuvintele sale. Ochii săi arzători sub arcada sprâncenelor stufoase îi atrăgeau pe interlocutorii săi cucerindu-i.

Unul dintre mauri, cel care-l înlocuise pe servitorul Abdullah, se apropie şi-i întinse una dintre tigvele pântecoase, galben aurii, pline cu o băutură adusă de indieni. El bău cu lăcomie.

În depărtare necheză un cal. Curând apărură doi indieni care coborâră spre plajă în zgomotul făcut de rostogolirea pietricelelor. Se îndreptară spre ei şi vestiră că Marele Sachem Massawa era în drum pentru a-i saluta pe noii albi. Au fost date ordine pentru a grăbi debarcarea darurilor care, de pe *Gouldsboro*, erau treptat stivuite pe ţărm. Puşti noi, unele împachetate încă în husele lor îmbibate de ulei, cuţite şi unelte din oţel.

Gabriel Berne nu se putu împiedica să întindă gâtul spre lăzile deschise.

Ochii lui Joffrey de Peyrac îl urmăreau.

— De la Sheffield, remarcă el, cea mai bună marfă.

— Da, aprobă Berne.

Şi, pentru prima oară după zile lungi, faţa i se destinse şi privirea i se însufleţi. Uită că vorbea unui rival blestemat.

— Nu cumva sunt prea bune pentru nişte sălbatici? Ei s-ar mulţumi şi cu mai puţin.

— Indienii sunt pretenţioşi cu calitatea armelor şi uneltele lor. Dacă i-ai păcăli, ai pierde. Acele daruri pe care le vedeţi acolo ne vor asigura liniştea pe întinderea unui teritoriu mai vast decât Regatul Franţei! Dar mai pot fi schimbate şi pe blănuri sau vândute pe aur sau pietre preţioase pe care indienii le păstrează din vremuri străvechi în oraşele lor misterioase.

Berne, gânditor, reveni printre prietenii săi care stăteau tot unii lângă alţii, tăcuţi. Acest teritoriu uriaş părea că îi striveşte.

Nu încetau să privească marea, stâncile şi ochii lor urcau iar colinele cu copaci uriaşi.

Contele îi urmărea, cu mâna la centură. Ochiul alungit din cauza cicatricilor de pe obraz era pe jumătate închis.

Avea un aer disprețuitor, dar Angelica ştia acum ce ascundea această înfăţişare aspră şi inima ei bătea cuprinsă de o dragoste fierbinte.

El zise, deodată, cu jumătate de glas, şi fără să se întoarcă spre ea.

— Nu mă privi aşa, frumoasă doamnă. Dumneata mă îndemni la altceva. Şi nu e momentul.

Apoi, adresându-se lui Manigault:

— Răspunsul dumitale?

Armatorul îşi trecu mâna peste frunte.

— Este oare posibil să trăieşti aici?... Totul este atât de străin. Suntem noi făcuţi pentru această ţară?

— De ce nu? Nu este, oare, omul creat pentru a stăpâni pământul?

Cine a zis că un om nu poate trăi, respira şi gândi într-un singur loc, ca o scoică pe stâncă? Dacă spiritul îl striveşte în loc să-l înalţe, atunci fie ca omenirea să dispară de pe pământ şi să lase locul insectelor care mişună peste tot, de mii de ori mai numeroase şi mai active decât populaţia umană pe care o vor înlocui în secolele următoare...

Protestanţii, neobişnuiţi cu un limbaj atât de deosebit şi cu astfel de arabescuri ale gândirii, îl priviră cu uluire.

Pastorul Beaucaire îşi strângea la piept cu putere, Biblia.

— Înţeleg, gâfâi el, înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule. Dacă omul nu e capabil să-şi continue peste tot munca de creaţie, la ce-i serveşte că este om? Şi la ce bun oameni pe pământ? Înţeleg îndemnul lui Dumnezeu când îi zicea lui Abraham: "Ridică-te, părăseşte-ţi casa şi familia tatălui tău şi du-te în ţara pe care ţi-o voi arăta-o eu".

Manigault îşi întinse braţele puternice pentru a cere cuvântul:

— Să nu batem câmpii. Noi avem un suflet, bineînţeles, avem credinţa, dar nu suntem decât cincisprezece bărbaţi în faţa unei misiuni uriaşe.

— Socotiţi greşit, domnule Manigault. Dar soţiile şi copiii? Vorbeşti mereu despre ei ca despre o turmă de oi. Ori, ei au dovedit totuşi, că au bun simţ, rezistenţă şi curaj. Până şi micuţul dumitale Rafael a îndurat traversarea. Nici măcar n-a fost bolnav. Iar copilul pe care-l poartă în pântecele ei una din fiicele dumitale, domnule Manigault, care datorează mamei sale

faptul că nu şi-a pierdut viaţa. El se va naşte, aici necunoscând alt pământ, îl va iubi ca pe pământul său natal. Domnilor din La Rochelle, aveţi copii viteji şi soţii de nădejde. Nu sunteţi numai cincisprezece bărbaţi. Sunteţi deja un popor.

Mâncărurile pe care indienii nu încetaseră să le pregătească sau să le aducă răspândeau nişte miresme noi şi apetisante. Protestanţii fură înconjuraţi şi rugaţi să mănânce. Indienele tot atât de îndrăzneţe şi de zâmbitoare pe cât erau de rezervaţi soţii lor, atingeau hainele femeilor, vorbeau, scoteau exclamaţii. La fiecare îi puteau mâna pe pântece, apoi, sărind într-o parte, ridicau acea mână sacadat, marcând un timp de oprire, cu un aer întrebător.

— Vor să ştie câţi copii aveţi şi ce vârstă au ei, explică Nicolas Perrot.

Gradaţiile succesive ale familiei Carrère începute cu înălţimea lui Rafael, obţinură un succes nemaiauzit. Doamna Carrere fu înconjurată cu chiote entuziaste.

Dar cuvântarea îi readusese la grija lor obişnuită:

— Unde sunt copiii?

De data asta, dispăruseră de-a binelea. Nu găsiră decât pe câţiva dintre ei. Nicolas Perrot le aduse răspunsul:

— Crowley i-a dus pe toţi în tabăra lui Champlain.

— Cine e Crowley? Unde este acea tabără a lui Champlain?

Se petreceau atâtea lucruri în acea zi care avea să rămână istorică, încât n-aveai timp să le urmăreşti pe toate.

Angelica se trezi pe un cal galopând pe o potecă plină cu muşchi uscat, pe sub stejarii demni de Versailles, de-a lungul unei coaste presărate de stânci spre care marea se năpustea cu urlete de fiară înfuriată. Acel tumult al mării şi al vântului, acea lumină a frunzişurilor, acea impresie de ţinut populat sau pustiu dădeau farmec locului.

Însoţite de călăuze, femeile plecară după copii. În ultima clipă li se alăturară şi o parte dintre bărbaţi.

— Credeai că o să te las să pleci cu bărboşii ăştia desfrânaţi, strigă avocatul Carrere soţiei sale; faptul că oacheşii ăştia te-au purtat în triumf din cauza celor unsprezece copii

care sunt puțin şi ai mei, nu e un motiv să te las, de aici înainte, de capul tău. Stau cu ochii pe tine!

Călătoria, întârziată de trecerea unui râu şi îngustimea potecii, dură totuşi mai puțin de un ceas.

Se iviră nişte colibe dărăpănate. Fuseseră ridicate în urmă cu aproape cincisprezece ani de nefericiții colonişti ai lui Champlain. Părăsite, continuau să mai existe la marginea pădurii, ocupând o poiată întinsă care cobora lin spre plaja roşie sufocată de stânci peste care se năpusteau valurile furioase.

Apărură copiii fugind unii după alții printre colibe.

— Mamă, strigă Honorine, rostogolindu-se spre Angelica, am găsit casa noastră. Vino să o vezi, e cea mai frumoasă. Sunt peste tot trandafiri. Şi domnul Cro ne-o dă numai nouă, ție şi mie.

— Şi pentru noi, strigă Laurier furios.

— Linişte, linişte, interveni un personaj ciudat care stătea la capătul potecii ca o gazdă care întâmpină nişte vizitatori onorabili.

Căciula sa groasă de blană pe care o ține cu mâna dădea la iveală un păr de culoarea roşcată cea mai frumoasă. Dar era ras aproape de tot, cu excepția a doi favoriți care nu-i împodobeau tâmplele, ci pomeții, formând un fel de mască zburlită, de culoarea focului, impresionantă pentru nişte oameni necunoscători ai acestei particularități a rasei scoțiene.

El se exprima pe jumătate în franceză, pe jumătate în engleză, cu multe gesturi specific şi era greu de înțeles.

— Copilul are dreptate, milady. *My inn is for you.* Numele meu este Crowley, George Crowley şi în *my store*, veți găsi *every furniture for household*... Priviți trandafirii mei sălbatici.

Dar nu se mai vedea nimic, căci iar se lăsase o ceață deasă, acoperind totul în jurul lor, cu miliarde de picături sclipitoare.

— Of! Şi ceața asta, se văită doamna Carrere, n-o să mă obişnuiesc niciodată cu ea. Copii, unde sunteți?

— Suntem aici! strigară copiii care nu se vedeau.

— *Come in!... Come in!...* repeta scoțianul.

Trebuia să-l urmeze cu încredere.

— *No* ceață, zicea el. Nu e ceață *today*. Merge, pleacă. Iarna, *yes*, este cea mai tare ceață din lume.

Aşa cum spusese, ceaţa pieri, purtată de aripile vântului.

Angelica se trezi în faţa unei case de lemn, acoperită cu paie şi împodobită cu trandafiri înfloriţi, parcă din porţelan şi cu parfum delicat.

— Iată casa mea, anunţă Honorine.

Şi îi dădu de două ori ocol în goană, ciripind ca o vrabie.

Înăuntru ardea un foc zdravăn. Erau două încăperi pline cu mobilă cioplită grosolan din trunchiuri de copac, dar descoperi, cu surprindere, o masă de lemn negru cu picioare răsucite care n-ar fi fost nelalocul ei într-un salon.

— Dar de la domnul conte de Peyrac, spuse scoţianul cu satisfacţie.

El arătă şi geamurile de la ferestre, lux necunoscut de celelalte colibe care nu avuseseră decât băşici de peşte, prin care trecea o lumină slabă.

— Altădată mă mulţumeam şi eu cu aşa ceva.

Acel "altădată" ducea destul de departe. Crowley fusese secundul unei nave care se sfărâmase în urmă cu treizeci de ani pe stâncile de pe coasta ţinutului Maine. Unic supravieţuitor, naufragiatul ajunsese, plin de răni, pe malurile neospitaliere. Îi plăcuse atât de mult aici, încât rămăsese.

Considerându-se stăpân al locurilor, el îi primise cu lovituri de săgeată, trase cu dibăcie din vârful copacilor, pe toţi piraţii care-şi căutau refugiu în golful *Gouldsboro*. Indienii nu-l ajutau. Paşnici, ei n-ar fi îndrăznit niciodată să înceapă din proprie iniţiativă, ostilităţile, iar scoţianul lua numai asupra lui sarcina de a-i izgoni pe intruşi.

Joffrey de Peyrac datorase prieteniei cu un şef mohican întâlnit în cursul unei negocieri la Boston, cunoaşterea în acelaşi timp a refugiului de la Gouldsboro şi a motivelor blestemului care bântuia acolo. Reuşise să se alieze cu spiritul malefic şi Crowley îi întâmpinase cu atât mai bine propunerile cu cât el începea să-şi caute clienţi pentru mărfurile sale. Într-adevăr, după ce s-a instalat în cabanele abandonate de Champain, îi trecuseră prin cap idei de comerţ. Mare noroc, să nu ai nimic şi să ajungi să faci avere din nimic. Începuse prin a vinde indigenilor sfaturi pentru vindecarea bolilor cărora vrăjitorii lor nu le veneau de hac.

Au urmat, cornurile pe care le fabrica el însuşi, din trestii şi băşici ale animalelor ucise. Apoi concertele pe care le dădea cu cornurile sale.

Nişte vânători veniţi din Canada îşi luaseră obiceiul de a se opri la el, de a schimba unele din blănurile lor cu sfaturile bune şi serile de muzică.

Joffrey de Peyrac îi luă blănurile şi îl plăti cu produse de marchitănie şi jucării care făcură din el un rege al comerţului din regiune. Iată ce povestea el acestor doamne strânse în jurul focului. El nu ştia încă cu ce ochi să-i vadă pe noii sosiţi, dar nefiind posac din fire, îşi spunea că, până una-alta, mai avea cu cine schimba o vorbă. Şi ce plăcere să vadă din nou femei cu pielea albă şi ochii deschişi la culoare. El avea o soţie indiană şi copii.

Aceştia le prezentau doamnelor aşezate pe bănci, coşuleţe pline cu coacăze, fragi şi ciorchini de alte fructe de pădure, în timp ce Crowley continua cronica locului: domnul d'Urville, povestea el, era un răzvrătit care venise în America după o istorie nu prea clară cu un duel.

Băiat frumos, o cucerise pe fiica şefului tribului Abenakiz-Kakon. El este cel care păzeşte fortul de apărare a accesului în golfuleţul Gouldsboro, când domnul conte de Peyrac lipseşte.

Dar spaniolul Juan Fernandez. Şi soldaţii lui? Nişte scăpaţi dintr-o expediţie în Mexic care dispăruseră în pădurile de nepătruns din Mississippi. Masacraţi cu toţii, în afară de aceştia, care se treziseră în Dawn East, scheletici, pe jumătate morţi, nemaiamintindu-şi nimic despre trecutul lor.

— Acest don Fernandez cu înfăţişarea feroce, remarcă Angelica, îşi arată tot timpul dinţii.

Crowley dădu din cap cu un zâmbet. El explică faptul că rictusul spaniolului îi venea de la un tic cu care a rămas în urma torturilor la care l-au supus irochezii, popor crud, poporul Casei Lungi, cum sunt numiţi pe aici, din cauza colibelor lor alungite în care trăiau mai multe familii.

Domnul de Peyrac, când făcuse o nouă călătorie spre Europa, voise să-i repatrieze pe spanioli. Dar, lucru ciudat, aceştia refuzaseră.

Majoritatea acelor mercenari trăiseră mult în America şi nu cunoşteau altă meserie decât pe cea de a pleca în căutarea unor cetăţi fabuloase şi de a-i distruge pe indieni. În rest, nu erau răi.

Angelica aprecie, aşa cum se cuvenea, umorul povestitorului.

Acesta remarcă faptul că timpul era frumos şi, pentru că toată lumea se încălzise, avea să le arate domeniile sale.

— Pe aici sunt patru sau cinci cabane în care se poate sta. *Come in! Come in!*

*

Honorine o trase pe Angelica de rochie.

— Îmi place mult domnul Cro. Are păr de aceeaşi culoare cu al meu şi m-a luat cu el pe cal.

— Da, e foarte drăguţ. E bine pentru noi că am găsit casa asta frumoasă încă de la sosirea noastră aici.

Honorine ezita să-i pună o întrebare. Ezita pentru că se temea de răspuns.

— E cumva, tatăl meu? zise ea în sfârşit cu o privire plină de speranţă, ridicându-şi boticul mânjit cu albastru.

— Nu, nu e el, zise Angelica suferind pentru decepţia ei, ca de tot ce o atingea pe fiica ei.

— Ah! eşti rea, zise Honorine încet.

Ieşiră din casă şi Angelica voi să-i arate copilului trandafirii. Dar aceasta nu se lăsă abătută de la gândurile ei.

— N-am ajuns, oare, de cealaltă parte a mării? întrebă ea după o clipă.

— Ba da!

— Atunci unde-i tatăl meu? Ai spus că-l voi găsi de cealaltă parte a mării, împreună cu fraţii mei.

Angelica nu-şi amintea să fi spus un asemenea lucru, dar nu era deloc uşor să discuţi cu imaginaţia Honorinei.

— Séverine are noroc, zise copila bătând din picior, ea are un tată şi fraţi, iar eu n-am.

— Nu fi geloasă. Nu-i frumos. Séverine are tată şi fraţi, dar n-are mamă. Iar tu ai una.

Argumentul păru să o impresioneze pe micuţă.

După o clipă, necazul îi dispăru şi se repezi să alerge cu prietenii ei.

— Iată o cabană care pare să fie solidă, zicea Crowley, dând puternic cu cizma în stâlpii clădirii dărăpănate. Instalaţi-vă!

Era grozav că acele case au putut rezista intemperiilor şi asta era dovada că fuseseră construite solid.

Cu toate acestea, burghezii din La Rochelle priveau îngundaraţi la aceste locuri care evocau moartea, boala, disperarea unor fiinţe părăsite la capătul lumii şi care pieriseră aici, unele după altele, strivite de natura ostilă.

Ceea ce era uimitor, erau trandafirii care, peste tot, se căţărau şi se întreţeseau şi care te făceau să uiţi mugetul oceanului din apropiere şi că va veni o iarnă cu viscole cumplite, cu zăpezi şi gheţuri care vor acoperi stâncile, acea iarnă care-i ucisese pe oamenii lui Champlain.

Scoţianul îi privea fără să înţeleagă de ce se întristaseră.

— De fapt, unde vom dormi la noapte? se neliniştiră ei.

— Numai aici se poate, explică Nicolas Perrot, fortul e plin ochi şi, cine nu vrea, să se întoarcă pe vas.

— Aşa ceva, niciodată, exclamară ei în cor.

Bietele cabane li se părură deodată adevărate palate. Crowley zise că poate să le împrumute scânduri, scule, cuie. Preluă conducerea operaţiilor, trimise nişte indigeni să taie paie pentru acoperişuri. Se apucaseră cu febrilitate de lucru.

Ceaţa sclipitoare ba apărea, ba dispărea, ba descoperea în depărtare marea, ba înconjura luminişul în care lucrau ei şi se vedeau tremurând reflexe trandafirii sau albastre, dar nimeni n-avea timp să le admire.

Pastorul Beaucaire mânuia ciocanul ca şi când ar fi făcut aşa ceva toată viaţa, fredonând psalmi.

Mereu alţi indieni apăreau pe potecă aducând ouă, porumb, peşte şi crustacee dar şi, agăţat de nişte stinghii, un minunat vânat cu pene, dropii şi curcani. Casa lui Crowley şi "magazinul" alăturat serveau drept cartier general.

Şi, curând, una, apoi două case fură terminate. Putură să aprindă focul într-una din ele, şi căminul începu să tragă în mod plăcut. Angelica avu ideea să umple cu apă un cazan, să-l agaţe pe vatră şi să arunce în el un homar.

Apoi puse trei dintre tinere să jumulească nişte curcani.

Erau montate tocuri de lemn legate cu fibre de scoarţă şi se amenajau paturi pe care bărboşii aruncară blănuri grele.

— Veţi dormi bine la noapte, peştişorilor, ieşiţi din mare, frumoşi pescăruşi albi care aţi traversat oceanul.

Veniţi din Nord, din provinciile canadiene ei vorbeau o franceză domoală, dar poetică, în care se regăsea obiceiul, preluat de ei de-a lungul convorbirilor cu indienii, de a căuta fraze lungi, imagini înflorate...

— Ei, voi, cei din La Rochelle, uitaţi-vă acolo! exclamă Angelica, arătând spre vatră. Homarul uriaş care nu vroia să moară, sălta capacul.

Simbol al abundenţei pentru aceşti oameni ai mării şi al ţărmurilor, el îşi ridica cei doi cleşti peste marginea oalei şi se mări, se mări, precum un duh înconjurat de aburi!...

Izbucniră în râs. Copiii scoteau ţipete ascuţite. Se năpustiră afară, îmbrâncindu-se, rostogolindu-se pe jos.

— Sunt ameţiţi, exclamă doamna Manigault, cu spaimă, au băut ceva!

Mamele merseră să caute paharele din care băuseră copiii. Dar ei nu erau ameţiţi decât de fructele de pădure coapte, de apa de izvor, de focul care juca pe vatră.

— Sunt ameţiţi de uscat, zise pastorul cu duioşie. Pământul regăsit. Oricare ar fi înfăţişarea lui, cum să nu ne încânte el după lungile zile întunecate ale potopului?...

El arătă culorile care tremurau printre frunze şi se aşterneau peste stâncile de pe plajă pentru a se reflecta apoi în valuri.

— Priviţi copiii, priviţi, iată semnul Noii Alianţe.

El întinse braţele şi pe faţa sa ca pergamentul apărură lacrimile.

CAPITOLUL 3

La căderea nopţii, contele de Peyrac, escortat de soldaţii spanioli, se prezentă la tabăra Champlain. Era călare şi aducea şase cai pentru a-i pune la dispoziţia protestanţilor.

— Caii sunt rari pe-aici. Aveţi mare grijă de ei!

În şa, în mijlocul taberei, el inspectă cabanele din jur şi remarcă însufleţirea care domnea în acel loc, aflat în ruină până nu demult.

Deasupra acoperişurilor se înălţa fumul. Ceru indienilor care-l urmau să lase jos nişte lăzi grele. Fură scoase de acolo arme noi, împachetate cu grijă.

— Câte o puşcă pentru fiecare bărbat şi fiecare femeie. Cei sau cele care nu ştiu să tragă vor învăţa. Să se organizeze chiar mâine dimineaţa o lecţie de tragere.

Manigault, care înaintase în întâmpinarea sa, luă cu neîncredere, o armă:

— Astea-s pentru noi?

— V-am spus-o deja. Vă veţi lua şi spade şi pumnale şi, pentru cei mai buni trăgători dintre voi, sunt şase pistoale. Astăzi nu pot face mai mult.

Manigault făcu o mutră de dispreţ.

— Ce trebuie să înţeleg, oare? Azi dimineaţă eram în lanţuri şi gata să fim spânzuraţi, în seara asta ne înarmezi până-n dinţi. Nu ne crede aşa de repede aliaţii dumitale! Continuăm să ne aflăm aici împotriva dorinţei noastre şi n-am dat încă răspuns, după câte ştiu, propunerilor dumitale.

— Nu întârziaţi prea mult în a alege căci sunt, din păcate, obligat să vă înarmez. Mi s-a adus un mesaj că o tribul cayugas, irochezi care ne sunt duşmani, vin să ne ia scalpurile.

— Scalpurile noastre! repetară ceilalţi ducându-şi mâinile la cap.

— Sunt necazuri care pe aici pot apărea în fiecare moment. Anglia şi Franţa nu s-au înţeles încă asupra aparteneţei Down-East-ului la o coroană sau alta. Asta ne permite nouă coloniştilor, să lucrăm în pace, dar, periodic, administratorii de la Quebec plătesc câte o expediţie a triburilor de la frontieră să-i alunge pe albii care ar putea să se instaleze

aici fără aprobarea regelui Franţei. Anglia acţionează la fel, dar ei îi vine mai greu să-şi recruteze complicii căci eu mi-am dobândit sprijinul marelui şef al mohicanilor, Masawa. Totuşi, nici un alb din marea pădure nu este la adăpost de un masacru întreprins de unul, sau altul dintre triburi.

— Încântător, zise Manigault, sarcastic. Dumneata ne lăudai farmecul şi bogăţia domeniului "dumitale" pe care ni-l oferi cu atâta generozitate, dar ai uitat să ne precizezi pericolele şi că riscăm să fim masacraţi de nişte sălbatici în pielea goală.

— Cine v-a spus, domnilor, că există vreun loc pe pământ unde omul nu trebuie să se lupte pentru a-şi apăra viaţa? Raiul pe pământ nu mai există. Unica libertatea omului este să poată alege cum şi pentru ce vrea să trăiască, să lupte şi să moară. Chiar şi evreii au luptat cu Josua pentru a cuceri Pământul Făgăduinţei.

Întoarse calul şi plecă în galop.

La asfinţit, nori galbeni rătăceau precum fumul dintr-un uriaş incendiu, pe fundalul unui cer alb de sidef.

Marea era cafeniu-aurie şi insulele negre păreau că se înmulţesc ca o turmă de balene plutind alene de-a lungul ţărmurilor sale.

Crowley se apropie spunând că ar putea profita de ultimele raze de lumină pentru a organiza posturile de apărare şi a pune sentinele.

— Deci e serioasă povestea asta cu indienii.

— Se poate întâmpla. E mai bine să fii prevenit şi să stai de veghe decât să te trezeşti cu o săgeată între umeri.

— Credeam că glumeşte, făcu Manigault gânditor, privind armele depuse la picioarele sale.

Pastorul Beaucaire stătea cu ochii închişi, nemişcat.

— Glumeşte, dar cunoaşte Scripturile, murmură el. Glumele sale deschid perspectivele a numeroase meditaţii. Fraţilor, am meritat noi, oare, pământul Făgăduinţei? Departe de a purta pizmă Domnului pentru încercările pe care ni le trimite, să ştim să le primim ca pe dreapta răscumpărare a greşelilor noastre. Este preţul cu care trebuie să ne plătim libertatea.

Angelica asculta stingându-se galopul unui cal în noapte. Suflarea vântului şi a mării. Misterul nopţii pe un pământ necunoscut şi pericolele sale.

Cei care vegheară în acea noapte, pândind cel mai mic zgomot, se mirau de calmul care-i stăpânea. Spaima nesănătoasă şi îndoielile îi părăsiseră.

Cu mâna pe ţeava puştilor, privind spre întuneric, protestanţii se schimbau la posturile de veghe şi siluetele lor ţepene se profilau lângă cele îmbrăcate în blănuri, ale vânătorilor, din faţa focurilor. Vânătorii cu capcane, îi iniţiau, cu fraze înflorate şi pitoreşti, în lumea nouă care îi înconjura. Cei din La Rochelle începeau să-şi uite trecutul.

Până dimineaţa nu se dăduse nici o alarmă şi erau oarecum mâhniţi din această cauză.

Angelica întrebă dacă putea lua unul din cai pentru a se duce la Gouldsboro.

Dintre toţi, astăzi, ea era, poate, cea mai puţin liniştită. Soţul ei continua să nu-i dea atenţie. Venit în ajun, nu căutase să o vadă, nu întrebase de ea. Arăta, că o tratează cu o familiaritate complice sau că o lăsa în voia ei?

Era, poate, normal, atâta timp cât cei din jur ignorau legăturile care-i uneau. Dar Angelica începea să-şi piardă răbdarea. Nu mai putea să stea departe de Joffrey de Peyrac.

Crowley îi spuse să fie atentă la indienii Cayugas. Ea ridică din umeri. Indienii Cayugas!

— Stăpânul a interzis ca nimeni să nu se depărteze de tabăra Champlain, mai spuse scoţianul.

Angelica, nu-l luă în seamă. Trebuia să se ducă la Gouldsboro.

Pe când urca în şa, Honorine urlă atâta, încât trebui s-o ia cu ea.

— Oh! Honorine! Honorine! N-ai putea sta şi tu liniştită măcar o zi?

Totuşi, o aşeză pe copilă cât mai lipită de ea şi se depărtă.

Asta îi amintea de plimbările călare de odinioară, cu Honorine, în pădurea Nieul.

O luă pe drumul plin cu ierburi uscate care înăbuşeau zgomotul galopului. Vara care era pe sfârşite lăsa în aer un parfum de alune. Mireasmă cunoscută şi minunată.

Frumuseţii cunoscute a pădurilor de stejari şi castani i se adăuga farmecul mestecenilor albi şi mătasea sfâşiată a arţarilor care-şi picurau seva parfumată.

Dar farmecul acestei păduri era altul decât cel de la Nieul. Nieul era apăsat de trecutul său druidic. Aici, amintirea singurilor oameni albi care acostaseră aici în trecut, vikingii, se oprea pe malul plajelor cu turnuri stranii din pietre mari, construite de ei.

Pădurea nu cunoscuse urma paşilor de cuceritori. Ea nu o ştia decât pe cea a numeroaselor animale şi a pasului furişat al indianului tăcut.

Angelica nu observă că frumosul cal pe care-l călărea o luase pe o altă potecă, ce ducea spre vârful unui deal.

Rămase surprinsă de schimbarea bruscă a peisajului. Un lan de porumb îi apăru în faţă. Printre frunzele lungi şi foşnitoare, pe o platformă de lemn care adăpostea un butoiaş, un indian ghemuit, nemişcat ca o statuie, supraveghea cu prăjina sa lungă păsările de pradă.

Pe partea dreaptă se zărea satul indian de unde se ridica fumul colibelor. Mai departe, o cultură de grâu, una de dovleci, o alta de o plantă necunoscută cu frunze mari, smălţuite, pe care ea o crezu a fi tutun.

Peste tot se deschideau plante strălucitoare de floarea soarelui. Dar pădurea înghiţi repede acest tablou.

Calul continuă să urce, ca şi cum era obişnuit cu această plimbare. Ajuns în vârf, se opri. Angelica aruncă o privire speriată şi curioasă asupra ţinutului care se întindea la picioarele ei. Peste tot, între stânci şi copaci se ghicea strălucirea a numeroase lacuri şi eleşteie, un mozaic alb şi albastru, întrerupt de faleze de unde cădeau cascade înspumate.

Nu îndrăznea să respire strivită de frumuseţea locurilor.

Chiar atunci, Honorine se mişcă lângă ea şi-şi întinse braţul său mic:

— Acolo, zise ea.

Un stol de păsărele se ridică şi trecu aproape de ea cu ciripituri vesele.

Dar Honorine rămânea cu braţul întins. Ea voise să arate altceva.

Privirea Angelicăi descoperi un lung şir de indieni care înaintau, unul după altul, de-a lungul unui pârâu. Distanţa şi rămurişul nu-i permiteau să-i distingă clar, dar văzu că erau foarte numeroşi şi că nu erau ţărani care se duceau la câmp. Nici o unealtă agricolă pe umăr, numai arcul şi tolba cu săgeţi.

— Vânători, poate?

Încerca să se liniştească, dar se gândi imediat la Cayugas. Se retrase sub copaci pentru a nu fi zărită.

Indienii se strecurau de-a lungul pârâului cu băgare de seamă. Penele roşii şi albastre cu care se împodobiseră formau un şarpe pestriţ printre frunze. Erau, într-adevăr, numeroşi. Coloana lor se îndrepta spre mare. Ea privi dincolo de ei, zări în depărtarea înceţoşată silueta fortului Gouldsboro, pe malul golfului a cărui întindere sclipitoare se confunda cu cerul alburiu, sub razele soarelui. Se vedea drumul care ducea de la Gouldsboro la tabăra Champlain.

"Dacă indienii vor ajunge aici, vom fi izolaţi de fort şi nu vom putea să ne ajutăm unii pe alţii. Din fericire, Joffrey a distribuit arme..."

Tocmai atunci, când se gândea la el, văzu pe cineva venind dinspre fort în galop. Înainte ca el să se apropie, îl recunoscu pe cel care înainta. Acea mantie neagră fluturând, acel panaş...

Era contele de Peyrac. Singur! Ea îşi înăbuşi un strigăt. De pe promontoriu, îi vedea pe indieni ajungând la poteca de pe ţărm, regrupându-se. Peste câteva minute, călăreţul va fi între ei.

Nimic nu-l putea avertiza asupra primejdiei. Ea strigă din toate puterile. Dar vocea nu putea ajunge la el şi se pierdu în pădurea tăcută.

Totuşi, deodată – era, oare, instinctul celui care, de atâtea ori, întâlnise moartea în calea sa, sau vreunul dintre indieni trăsese prea devreme prima săgeată. Dar un altul scosese un strigăt de război – ea îl văzu oprindu-şi atât de violent calul

încât acesta se cabră. Apoi se întoarse, părăsi drumul pentru a se avânta pe panta unui deal stâncos. Acolo de opri. Calul său se mai cabră odată, apoi se prăbuşi. Angelica înţelese că o săgeată atinsese animalul. Aceia erau, deci, Cayugas. Din fericire, Joffrey de Peyrac sărise pentru a se adăposti în spatele unor stânci din vârful dealului.

Se ridică un noruleţ alb şi apoi ajunse până la tânăra femeie zgomotul unei împuşcături. Trăgea el şi fiecare din focurile sale, fără îndoială, făcea o victimă. Dar el nu putea avea destulă muniţie pentru a face faţă multă vreme duşmanilor care începeau să-l înconjoare. Se văzu un al doilea norişor de fum.

Honorine îşi întoarse din nou degeţelul.

— Acolo!

— Da, acolo, repetă Angelica disperată de neputinţa ei.

Împuşcătura îi răsună în urechi ca pocnetul făcut de o nucă atunci când o spargi.

— Nimeni nu va putea să o audă din Gouldsboro. E prea departe.

Ea vru să se avânte în direcţia luptei, dar crengile o opriră, şi, de altfel, era fără arme.

Se întoarse şi luând-o pe poteca pe care venise, coborî dealul în galop. Calul său zbura. Traversând plantaţiile indienilor, strigă la paznicul de porumb, nemişcat în adăpostul lui:

— Cayugas! Cayugas!

*

Pătrunse ca o vijelie în tabăra Champlain.

— Indienii Cayugas îl atacă pe soţul meu pe drumul spre Gouldsboro. El s-a retras în spatele unor stânci, dar va rămâne fără gloanţe. Veniţi repede!

— Cine e atacat? întrebă Manigault care nu era sigur de ceea ce auzise.

— Soţ... Contele de Peyrac.

— Unde e? se informă Crowley, venit în fugă.

— La aproape o milă de aici.

O întinse pe Honorine primelor braţe ieşite în cale.

— Daţi-mi repede un pistol!

— Un pistol unei doamne! exclamă scoţianul jignit. Ea i-l smulse pe cel pe care-l avea în mână, îl verifică, îl potrivi, îl încărcă foarte repede, ceea ce arăta priceperea ei.

— Praf de puşcă! Gloanţe! Repede!

La rândul său, scoţianul apucă o puşcă şi sări în şa. Angelica se avântă după el, de-a lungul ţărmului.

În curând ajunseră la ei împuşcăturile, ca şi strigătul de luptă al irochezilor. Omuleţul se întoarse şi-i strigă cu o figură veselă:

— Mai trage încă. Ajungem la timp!

La o cotitură, un grup de indieni le tăie calea. Surprinşi, n-avură timp să-şi întindă arcurile. Crowley trecu printre ei, urmat de Angelica, lovind în stânga şi dreapta cu patul puştii.

— Să ne oprim, spuse el, ceva mai departe. Aud pe alţii care vin. Să ne ascundem după copaci!

N-avură vreme decât să se retragă după trunchiuri. Săgeţile şuierau în jurul lor, înfigându-se în lemnul tare. Angelica şi Crowley trăgeau pe rând. Indienii urcară în cele din urmă în copaci pentru a controla poteca.

Dar Crowley îi ochi printre crengi şi câtiva se prăbuşiseră greoi. Angelica voi să înainteze şi mai mult, dar Crowley o sfătui să n-o facă. Nu erau decât doi.

Deodată, deslusiră apropierea unui galop care venea dinspre tabăra Champlain. Apărură şase călăreţi înarmaţi. Erau Manigault, Berne, Le Gall, pastorul Beaucaire şi doi vânători.

— Treceţi mai departe, domnilor, le strigă Crowley şi grăbiţi-vă pentru a-l elibera pe domnul de Peyrac. Eu păzesc trecerea şi o să am grijă să nu fiţi atacaţi din spate.

Călăreţii galopară mai departe şi Angelica îl văzu, cu uşurare, ajungând la locul în care soţul ei continua să se apere. Prinşi între focul contelui de Peyrac pe înălţime, al protestanţilor, şi cel al lui Crowley, ei începură, în ciuda numărului lor mare, să dea semne de îngrijorare.

— Eu te acopăr, îi zise Manigault lui Le Gall, iar tu te întorci până la Gouldsboro să dai alarma şi să aduci întăriri.

Marinarul sări pe cal şi se avântă, aplecat în şa. O săgeată îi şuieră pe la ureche, smulgându-i căciula.

— Gata, zise Manigault. Nu-l pot urmări. Acum trebuie să avem răbdare până ce sosesc domnul d'Urville şi oamenii lui.

Indienii Cayugas începeau să priceapă ce îi ameninţă. Înarmaţi numai cu săgeţi şi ciomege, nu puteau înfrunta armele de foc ale albilor. Capcana nu le reuşise. Trebuia să bată în retragere. Începură să dea îndărăt târându-se spre pădure. De acolo ajungeau la râu unde-i aşteptau canoele. Apropierea întăririlor de la Gouldsboro le transformă retragerea în debandadă. Se ciocniră cu indienii din sat, pe care îi alarmase Angelica şi care-i ciuruiră cu săgeţi.

Supravieţuitorii trebuiră să renunţe la a se mai duce la râu şi n-avură altă soluţie decât s-o ia la sănătoasa prin pădure. Nu se mai strădui nimeni să-i urmărească.

Angelica se repezise spre movilă, trecând peste cadavrele arămii, doborâte, semănând cu nişte păsări mari. Joffrey era aplecat asupra calului rănit. Tocmai îi dăduse lovitura de graţie.

— Eşti viu! zise ea. Mi-a fost teamă. Galopai spre ei. Deodată te-ai oprit. De ce?

— I-am recunoscut după miros. Îşi ung corpul cu o grăsime al cărui miros a fost adus de vânt până la mine. M-am urcat pe deal şi atunci mi-au doborât calul. Bietul Soliman! Dar cum de te afli dumneata aici?

— Eram acolo, pe deal. Te-am văzut şi am putut fugi până la Fort Champlain după ajutoare. Au venit ei.

— Ce făceai dumneata pe deal? întrebă el.

— Vroiam să mă duc la Gouldsboro, dar am rătăcit poteca.

Joffrey de Peyrac îşi încrucişă braţele la piept.

— Când, oare, făcu el, cu o voce stăpânită, o să-mi respecţi ordinele? Dădusem interdicţie de ieşire din tabără. Din cauza ultimei imprudenţe a dumitale.

— Dar tu ce-ai făcut?

— Da şi era cât pe-aci s-o plătesc foarte scump. Şi am pierdut un cal. Pentru care motiv ai plecat din tabără?

Ea mărturisi.

— Nu mai puteam fără să te văd. Veneam la tine...

Joffrey de Peyrac se destinse.

— Şi eu, zise el, zâmbind.

— Îi apucă bărbia şi-şi apropie faţa plină de praf de puşcă de faţa, înnegrită şi ea, a Angelicăi.

— Suntem nebuni amândoi, murmură el blând. Aşa-i?

*

— Eşti rănit, domnule Peyrac? strigă vocea domnului d'Urville. Contele urcă stâncile şi coborî spre oamenii adunaţi la un loc.

— Vă mulţumesc, domnilor, pentru intervenţia dumneavoastră, zise el protestanţilor. Oprirea acelor banditi ar fi fost uşoară, dacă n-aş fi făcut prostia să plec fără escortă în afara taberei. Asta să ne slujească drept lecţie tuturor. Aceste incursiuni nu reprezintă un pericol mare, dacă, preveniţi la timp, ştim să ne organizăm apărarea. Sper că nu e rănit nici unul dintre dumneavoastră.

— Nu, dar era cât pe-aci, răspunse Le Gall privindu-şi îndelung căciula.

Manigault nu ştia ce să creadă. Evenimentele mergeau prea repede pentru el.

— Nu ne mulţumi, făcu el, tot ce facem este fără cap şi coadă.

— Crezi? răspunse Peyrac uitându-se în ochi. Eu găsesc, dimpotrivă, că tot ce s-a întâmplat intră în firea lucrurilor din Dawn-East. Alaltăieri îmi vroiaţi moartea. Ieri, eu însumi vroiam să vă spânzur. Dar seara, v-am dat arme ca să vă puteţi apăra şi azi dimineaţă, mi-aţi salvat viaţa.

Îşi vârî mâna în punga de piele şi le arătă în palma deschisă doi plumbi strălucitori.

— Vedeţi, zise el, nu mai aveam decât două gloanţe.

*

În cursul după amiezii, toată tabăra Champlain porni să-l întâmpine pe marele Sachem Massawa.

Bărbaţii înarmaţi mergeau pe marginea coloanei, escortând femeile şi copiii. Trecând prin locul în care dimineaţa se desfăşurase scurta luptă împotriva indienilor Cayugas, se opriră.

Sângele uscat devenise negru şi vulturii se roteau deasupra cadavrelor părăsite.

Tablou de moarte care contrasta cu freamătul copacilor înviorați de o briză uşoară şi cu vuietul mării din apropiere.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Aşa va fi viaţa noastră, zise, în sfârşit, Berne, răspunzând gândurilor lor.

Nu erau trişti şi nici dezamăgiţi. Aşa va fi viaţa lor.

Contele de Peyrac îi aştepta în faţa fortului. Le veni în întâmpinare şi, ca şi în ziua debarcării, le spuse să se adune pe plajă. Părea îngrijorat. După ce le salută curtenitor pe doamne, el păru că cugetă, cu ochii întorşi spre golf.

— Domnilor, incidentul de azi dimineaţă m-a făcut să reflectez asupra soartei dumneavoastră. Pericolele care vă înconjoară mi s-au părut mari. Vă voi reîmbarca şi vă voi duce în insulele americane.

Manigault tresări ca pişcat de o viespe.

— Niciodată, răcni el.

— Mulţumesc, domnule, zise contele înclinându-se, mi-aţi dat răspunsul pe care-l aşteptam de la dumneavoastră. Şi îndrept un gând de recunoştinţă către vitejii Cayugas a căror incursiune pe pământurile dumneavoastră v-a făcut, dintr-o dată, să deveniţi conştienţi de importanţa pe care le-o acordaţi. Rămâneţi, deci.

Manigault înţelese că, încă o dată, căzuse în capcana întinsă şi şovăi dacă să se supere sau nu.

— Ei, bine, da, rămânem! băigui el. Rămânem pentru că e destul de muncă aici.

Tânăra soţie a brutarului interveni cu timiditate:

— M-am gândit la un lucru, monseniore. Să mi se dea o făină bună şi să fiu ajutată să construiesc un cuptor din pământ sau piatră şi voi face pâine cât va trebui, căci îl ajutam pe soţul meu la treabă. Şi cei mici ai mei ştiu să frământe cozonaci şi pâini cu lapte.

— Şi eu, exclamă Bertille, voi putea să-l ajut pe tatăl meu să fabrice hârtie. El m-a învăţat secretele fabricaţiei, căci sunt singura lui moştenitoare.

— Hârtie! Hârtie! exclamă Marcelot, ca şi cum plângea, eşti nebună, biată copilă. E nevoie de hârtie în acest pustiu?

— Vă înşelaţi, zise contele. După cal, hârtia este cea mai frumoasă cucerire a omului, care nu poate trăi fără hârtie.

Foaia albă este oglinda în care îi place să se privească, precum femeia într-o oglindă adevărată... Era să uit, doamnelor, v-am adus ceva fără de care n-aţi putea duce o existenţă nouă... Mamelo, Giovanni!...

Mateloţii chemaţi se apropiară ducând o ladă pe care o coborâseră cu grijă din şalupă. Deschisă, ea dădu la iveală, dintre straturi de ierburi uscate, oglinzi de toate formele şi mărimile.

Joffrey de Peyrac le luă şi le oferi doamnelor şi tinerelor, salutându-le pe rând, ca în prima seară pe *Gouldsboro*.

— Călătoria se încheie, doamnelor. Dacă a fost tulburată şi, uneori, grea, aş vrea, totuşi, să păstraţi ca amintire, numai această bagatelă în care vă veţi putea privi chipurile. Această mică oglindă va deveni pentru dumneavoastră un tovarăş fidel, căci am omis să vă semnalez una dintre caracteristicile acestei ţări. Ea te face frumos. Nu ştiu dacă asta se datorează răcorii ceţurilor sale, acţiunii magice a mării şi pădurii, dar fiinţele care locuiesc pe aici sunt vestite pentru perfecţiunea trupului. Priviţi-vă!

— Eu nu îndrăznesc, zise doamna Manigault pipăindu-şi boneta şi încercând să-şi adune părul, mi se pare că am o faţă de speriat.

— Ba nu, mamă, eşti foarte frumoasă, exclamară fiicele sale, impresionate de ruşinea ei.

— Să rămânem aici, zise Bertille, jucându-se cu oglinda cu mâner de argint în care tocmai se văzuse.

CAPITOLUL 4

Marele şef Massawa, apărând pe calul său alb, consideră sclipirea oglinzilor pe care le ridicau nişte femei cu feţe palide şi îmbrăcămintea ciudată, ca pe o manifestare deosebită de bun sosit la adresa sa şi fu deosebit de satisfăcut. Coborî pe potecă în pasul măsurat al calului, înconjurat de garda sa de războinici şi de indieni veniţi în fugă din toate părţile. Astfel, el părea că înaintează în mijlocul unui curcubeu de pene. Sunetul ritmat al unei tobe însoţea acest marş, precedat de salturile unor dansatori.

Ajungând la capătul drumului, coborî din şa şi veni spre grup cu o încetineală solemnă.

Era un bătrân înalt de statură, cu faţa parcă din aramă roşie traversată de mii de riduri. Capul ras, vopsit în albastru, avea în vârf un adevărat gheizer de pene multicolore şi două lungi cozi stufoase care cădeau dintr-o piele tărcată gri cu negru.

Pieptul gol, braţele încercuite cu brăţări, picioarele îi erau atât de fin tatuate, încât ai fi zis că-i îmbrăcat într-o plasă subţire de culoare albastră.

Purta drept vestă, de la umeri până la şolduri, mai multe rânduri de perle grosolane, şi bucăţi de sticlă de toate culorile.

Şorţul şi mantia erau făcute dintr-o ţesătură de fibre vegetale, brodată cu negru pe un fond alb.

La urechi purta podoabe din băşici de piele umflate şi vopsite în roşu.

Contele de Peyrac veni la el şi se salutară strângându-şi braţul şi mâna.

Apoi, Mareşe Şef luă în mod solemn, cu amândouă mâinile, un baston lung, ornat cu două aripi albe de goelan şi care se termina cu un capăt din care ieşea un fir subţire de fum.

Se opri în faţa pastorului Beaucaire pe care i-l arăta Peyrac.

— Domnule pastor, zise acesta din urmă, marele Sachem Massawa, vă prezintă ceea ce indienii numesc "pipa păcii". Nu e decât o pipă lungă plină de tutun. Trebuie să trageţi câteva

fumuri în compania sa, căci fumatul din aceeaşi pipă este un semn de prietenie.

— Problema e că n-am fumat niciodată, zise bătrânul, cu teamă.

— Încercaţi, totuşi. A refuza, ar echivala cu o declaraţie de război.

Pastorul duse pipa la buze şi făcu tot ce putu.

Marele Sachem, după ce a scos, la rândul său, nişte colaci lungi, o dădu unui adolescent zvelt, cu ochii mari, negri, care-l urma peste tot şi merse să se aşeze lângă conte, pe nişte covoare sub un stejar ale cărui rădăcini se prelungeau ca nişte tentacule, până aproape de mare.

La îndemnul lui Nicolas Perrot, pastorul şi Manigault luară loc la stânga şefului de trib, care părea că nu acordă atenţie la nimic în mod special. Dar pielea lui fără păr şi cu riduri fremăta imperceptibil.

Stătea nemişcat, ca un animal la pândă. Una dintre mâinile sale era cufundată într-o ladă cu perle şi pietre preţioase, pe care i le oferise contele de Peyrac, iar cealaltă mângâia o secure mică cu mâner de cireş sălbatic, al cărui tăiş era format dintr-un jasp din Mexic, în timp ce mânerul se termina cu un smarald mare. Era mai puţin un obiect de război, cât o bijuterie.

Uneori, o clipire iute îi închidea şi mai mult ochii oblici, când se opreau, pe furiş, asupra bidiviului său alb, în timp ce, alteori, privirea îi trecea tăioasă peste unul sau altul dintre cei de faţă, făcându-i să tresară, atât pe avocatul Carrere, cât şi pe un bărbat călit, ca Berne.

Doi indieni, acoperiţi de podoabe, stăteau în spatele lui.

Nicolas Perrot ieşi în faţă pentru a traduce cuvintele lui Sachem. Adresându-se protestanţilor, mai adăuga nişte explicaţii.

— Marele şef Massawa a venit pe uscat din împrejurimile Noului Amsterdam, adică ale New-York-ului. Massawa n-a vrut niciodată să pună piciorul pe o navă, cu toate că umblă bucuros luni întregi cu piroga. Aici se află limita puterilor sale şi doar arareori vine aici. Dar întâlnirea cu contele de Peyrac, la întoarcerea sa din Europa, fusese prevăzută demult...

E bine că dumneavoastră participați... Ceilalți doi sunt șefii locali, Kakon și Mulofwa, care-i conduc pe abenaci, pescari și vânători de pe coaste și pe mohicani, cultivatori și războinici din interiorul țării.

Marele Sachem începu să vorbească după ce a salutat cerul și soarele. Vocea sa căpăta monotonă părea să exprime o amenințare.

— ... Nu e deloc obișnuit ca un atât de mare șef ca mine, Massawa – ale cărui pământuri se întind în îndepărtatul Sud, unde crește tutunul și unde am luptat, împotriva voinței mele, contra perfidului spaniol care ne promitea sprijinul colonilor săi, dar care vroia să ne transforme în sclavi sau în rătăcitori... până la marginile marelui Nord, unde frontiera mișcătoare a regatului meu e formată numai de ceață – să vorbesc de țara în care ne aflăm, unde, vasalul meu, Abénakiz-Kakon, mare pescar și vânător de foci, este aici de față, la fel cu celălalt vasal al meu, nu mai puțin viteaz, puternicul războinic și vânătorul de reni, elani și urși, șeful mohicanilor... Nu trebuie, deci, ca eu, mare șef al unor puternici și de temut șefi să vin la o Față Palidă, oricât ar fi ea de renumită, pentru a trata despre pace și război între noi...

Acest monolog era întrerupt de pauze în timpul cărora marele șef părea că adoarme, iar canadianul îi traducea spusele.

— ... Dar nu voi uita că am împărțit puterea cu acest nobil venit din cealaltă parte a mării, căci el n-a folosit niciodată armele împotriva fraților mei roșii... L-am împuternicit să facă să prospere pământurile mele după obicieiurile Fețelor Palide, în timp ce eu păstrez puterea de a-i conduce pe frații mei potrivit tradițiilor noastre... Astfel s-a născut speranța în inima mea obosită de atâtea lupte și decepții... Îi voi primi deci pe prietenii săi în numele său, pentru că el nu m-a înșelat încă.

*

Cuvântarea ținu mult. Angelica vedea că soțul ei îi dădea o importanță foarte mare, ferindu-se să facă vreun gest de nerăbdare. Ea înțelese că Sachem se îngrijora de purtarea noilor veniți față de indienii din zona de coastă.

— N-or să uite ei promisiunile pe care tu mi le-ai făcut şi să se lase mânaţi de pofta de a-i distruge pe toţi ceilalţi oameni din jurul lor, această poftă neostoită care sălăşluieşte în inima Feţelor Palide, când tu vei fi departe?...

"Despre ce absenţă vrea să vorbească?" se întrebă Angelica.

Focul din privirea marelui Sachem o atingea, uneori.

"Trebuie neapărat să-l cuceresc, altfel, suntem cu toţii pierduţi; dacă va simţi teama sau bănuielile mele, mi-l voi face duşman".

Dar când Nicolas Perrot traduse fraza în care el vorbea de pofta de a-i ucide pe ceilalţi care sălăşluiau în inima Feţelor Palide, găsi calea spre această rasă necunoscută, aşa cum făcuse, înaintea ei, soţul său.

"Lui îi e teamă şi se întreabă. Este un bărbat mândru care s-a dus cu braţele încărcate de ofrande în faţa oamenilor împlătoşaţi cu fier şi foc care debarcau pe ţărmurile sale... Şi l-au constrâns să urască şi să lupte...".

La picioarele lui Massawa, adolescentul cu ochii negri pe care ea îl remarcase la sosire, se ridică şi, luând securea mică de jasp pe care i-o întindea Sachem, o înfipse în nisipul roşu. Acesta fusese semnalul pentru o altă ceremonie.

Toată lumea se ridică şi se duse până la malul mării.

Massawa îşi turnă de mai multe ori apa rece pe cap, apoi folosindu-se de un smoc de paie de porumb ca de un pămătuf înmuiat într-o tigvă plină cu apă de mare, stropi în jurul său, pe supuşii săi, ca şi pe vechii şi noii săi prieteni, repetând salutul indian.

— *"Na pon ton daman asurtati..."*

Apoi toţi se aşezară pentru a lua parte la ospăţ.

CAPITOLUL 5

Joffrey de Peyrac se gândea la bătrânul şef indian Massawa. Ziua care lua sfârşit îi adusese, alături de mari satisfacţii, serioase motive de îngrijorare.

Înţelegea miile de motive pe care le avea marele şef să aleagă calea unui război care n-ar fi altceva decât soluţia disperării. Massawa nu ar putea înţelege niciodată că albii cu care el se alia nu erau liberi.

Aici, din fericire, în Dawn-East, departe, aproape ignorat, gentilomul francez putea să acţioneze încă în voie. Massawa cunoştea valoarea cuvântului său. Voit îi dăduse securea de război micuţului spaniol adoptat de el, un copil ai cărui părinţi fuseseră ucişi de unul din triburile sale, şi pe care el îl luase şi îl crescuse pentru a-l învăţa "viaţa fericită". Însărcinându-l să îngroape securea în nisip, el îşi reafirma voinţa de a spera. Tocmai se depărtase, plin de cadouri. Gălăgiei din timpul zilei îi urma o linişte apăsătoare. După plecarea oaspeţilor, locul îşi recăpăta solemnitatea.

Contele de Peyrac mergea singur pe plajă. Cu pasul iute, el urca pe stâncile roşii pe care seara le colora în violaceu şi se oprea uneori, lăsându-şi privirea să rătăcească asupra golfului şi a promontoriilor sale.

Insulele adormeau în ceţurile care semănau cu norii de pe cerul liliachiu. De pe culmi, fortul din trunchiuri de copac se confunda cu pădurea. În radă, nava la ancoră, dispărea în întuneric. Zgomotul valurilor părea să fie un cânt. Marea, stăpâna coastei pe care o schimba în fiecare anotimp, îşi reafirma drepturile. În curând, va fi iarnă, nebuna iarnă de pe pământul american: viscole, frig groaznic, haite de lupi înfometaţi.

Joffrey de Peyrac va fi departe, înfruntând aceeaşi iarnă printre pădurile şi lacurile din interiorul ţării.

Gouldsboro va fi departe şi el. Erikson va prelua comanda şi încă din primele zile ale toamnei, nava îşi va ridica pânzele spre Europa, ducând blănuri, singura marfă ce putea fi exportată din ţinutul acela încă sălbatic.

Contele îşi punea întrebări. Dar comoara incaşilor, recuperată de scufundătorii săi de pe corăbiile spaniole din Marea Caraibelor? Erikson va fi el, în stare să negocieze? Sau trebuia să o îngroape în nisipuri, la marginea pădurii, până la următoarea călătorie. Sau să o pună la dispoziţia protestanţilor care vor scoate un beneficiu din ea, schimbând-o, bucată cu

bucată, pe mărfuri aduse de eventualele nave care ar veni să arunce ancora în golf?

Dar aici apărea pericolul celor nedoriţi. Dorinţei nebune de aur n-ar fi mai bine să-i răspundă cu plumb?

Doar piraţii veneau să acosteze prin aceste locuri. Şi s-ar împărţi puşti tuturor celor din La Rochelle, iar d'Urville, în fortul său, între două guri de bere de arţar sau porumb, ar asigura apărarea colonilor cu tunurile. Câţiva oameni din echipaj ar rămâne la ordinele gentilomului normand, în timp ce *Gouldsboro* i-ar duce spre Lumea Veche pe mediteraneeni, mauri, şi ar încerca să aducă, nordici. L-ar sfătui pe Erikson să se ducă în ţara sa de origine – nu se ştiuse niciodată, foarte bine, care, dar cu certitudine nordică – şi să aleagă reformaţi pentru a se putea integra mai uşor în noua comunitate.

Dar spaniolii lui Juan Fernandez? Dacă ar refuza să se întoarcă pe platourile pârjolite din castilia, neputând trăi decât la umbra pădurilor din Lumea Nouă, ce trebuia făcut cu ei?

Să-i lase lui d'Urville? N-ar fi prea mulţi. Dar convieţuirea paşnică cu Don Juan Fernandez, acest bolnav şi oamenii lui, susceptibili ca nişte arabi, morocănoşi ca nişte judecători ai inchiziţiei, se dovedea plină de capcane. D'Urville şi şeful Kakon aveau de pe-acum probleme.

Ce s-ar întâmpla dacă Don Juan l-ar înfrunta pe pastorul Beaucaire, un eretic?...

Hotărî să-i ia cu el. Nişte militari învăţaţi cu războiul, obişnuiţi cu riscurile şi cu pericolul expediţiilor, vorbind mai multe dialecte indiene, păreau făcuţi anume pentru a-şi asuma protecţia caravanei. Dar spaniolii erau atât de urâţi, încât prezenţa lor ar putea să inspire neîncredere şi să dăuneze planurilor contelui.

Totuşi, acolo unde se ducea, era cunoscut şi se ştia de ce protecţie se bucura din partea Marelui Massawa.

Atunci spaniolii ar fi fost acceptaţi. Ei ar fi primii care ar muri, fără îndoială. O săgeată bine ţintită, dintre copaci...

De ce nu voiau ei, oare, să se întoarcă în Europa?

În epavele acelea umane care veniseră să se pună sub protecţia lui Joffrey de Peyrac se citeau semnele unei decadenţe care avea să atingă cea mai mare naţie a lumii civilizate.

Spania, de care el se simţea aproape prin originea şi preferinţele lui: minele, metalele nobile, aventura mării, cuceririle, aluneca într-o prăpastie în care dominaţia sa avea să se sfârşească. Răspunzătoare de masacrarea a treizeci de milioane de indieni din cele două Americi, cum să reziste păcatului născut de crima uriaşă? Spania avea să dispară odată cu rasele sacrificate. Bătrânul Massawa ar fi răzbunat!

Cine ar înlocui-o în Lumea Nouă? Care ar fi poporul desemnat să adune forţele împrăştiate, să pună din nou ordine în acele bogăţii risipite de nişte jefuitori lacomi şi să moştenească grelele urmări ale masacrelor?

Viitorul se contura deja. Şansa părea oferită nu fiilor unei singure naţiuni cuceritoare, ci, dimpotrivă, reprezentanţilor unor ţări diferite pe care îi unea acelaşi scop: să facă să prospere pământul nou şi ei să prospere odată cu el. Statul lui Massawa era cel mai populat cu albi din America, dar spaniolii nu erau reprezentaţi aici. Erau mai ales englezi şi olandezi – care tocmai pierduseră oraşul New Amsterdam – dar se acomodau cu noua sa denumire: New York. Mai erau şi suedezi, nemţi, norvegieni şi finlandezi, plecaţi fără teamă de la marginile Europei spre o ţară care le oferea condiţii de climă asemănătoare celor din ţara lor de baştină.

Peyrac era unul dintre rarii francezi, care se gândiseră să se mute în acest *no man's land* din nordul statului. Influenţa engleză, şi chiar a oraşului Boston, era aici mică.

Privit mai întâi cu suspiciune, el dobândise încrederea coloniştilor englezi prin cinstea sa fără cusur în afaceri, neaşteptată din partea unui om considerat la început, de către aceşti nordici adepţi ai Reformei, un aventurier periculos.

Cu toate acestea, îşi făcuse prieteni puternici. Şi, pe parcursul anilor în care se ocupa cu scufundări în Marea Caraibelor, venea des la Boston, unde era, totuşi altceva. Acest contrast îl atrăgea.

Nici o operă durabilă, aprecia el, nu se poate realiza multă vreme de aici înainte în Caraibe. Averile se năşteau acolo dintr-o mişcare de zar, din speculaţii şi riscau să se prăbuşească

în fiecare zi, şubrezite de loviturile piraţilor şi aie bandiţilor. Tributul plătit fiecăruia costa foarte scump. Febra aurului spaniol hrănea războaiele.

Un conflict cu autorităţile spaniole îl făcu să renunţe la ideea de a-l încredinţa pe fiul său iezuiţilor din Caracas.

Harward, în nord, creată de puritani, cu vreo treizeci de ani înainte, avea reputaţia de a beneficia de serviciile celor mai buni profesori. Spre marea sa mirare, Peyrac descoperi aici o mare dorinţă de toleranţă, "fără deosebire de rase sau religii", ziceau prevederile cartei pe care coloniile Angliei încercau să o nască.

Chiar un quaker cu părul alb, profesor de matematică, la zisa universitate, Edmond Andros, fusese primul care-l sfătui să se ducă în ţinutul Maine.

— E un ţinut care vă seamănă. Puternic, excentric, prea înzestrat pentru a nu fi cunoscut. Va fi ţara dumneavoastră de adopţie, sunt sigur de asta. Bogăţiile ei sunt uriaşe, dar se ascund sub o înfăţişare descumpănitoare. După mine, acela e singurul loc unde legile obişnuite ale universului par a nu se aplica exact şi unde nu te simţi legat de o mulţime de reguli meschine şi obligatorii. Şi, totuşi, veţi observa repede că această curiozitate aparţine unei ordini superioare a lucrurilor şi nu unei sfidări anarhice. Veţi fi acolo ca un rege şi multă vreme liber.

Puţini vor să se stabilească acolo. Ţinutul sperie. Reputaţia sa este dezastruoasă.

Oameni docili şi molateci, timizii, delicaţii, fiinţele egoiste, spiritele prea simple sau prea pline de ele, sunt acolo distruse.

Acest ţinut cere oameni adevăraţi, ieşiţi din comun. Aşa ceva e obligatoriu: ţinutul însuşi este ieşit din comun, fie şi numai pentru ceţurile sale, cu mii de culori.

Îl prezentase bătrânului Massawa. Unul dintre fii acestuia se afla printre elevii Universităţii.

De la proiectele de colonizare a coastei, Joffrey de Peyrac trecuse la cele de a cuceri interiorul ţării. Nici un teritoriu nu poate prospera dacă nu-şi asigură metalul preţios. Nevoia de bani lăsa coloniile sub dependenţa marilor popoare aflate

departe, la patru mii de leghe de acolo, regatul Angliei sau al Franţei.

Nicolas Perrot îi vorbise de zăcămintele de plumb argintifer de la izvoarele fluviului Mississippi.

*

Ajuns aici cu gândurile sale, Joffrey de Peyrac îşi ridicase fruntea. Privirea sa absentă, care de câteva minute urmărea, fără să vadă, jocul valurilor de un albastru de cerneală, se întoarse în lumea care-l înconjura şi un nume îi veni pe buze: Angelica?

Ea apăruse în clipa în care îl pândea boala celor care au trecut prin multe dar nu-şi pierd luciditatea: amărăciunea. Mergi prin lume şi peste tot creaţia îşi oferă minunile, dar pretutindeni şi mereu întâlneşti talente risipite, sorţi nedrepte, frumuseţea naturii disprețuită, dreptatea batjocorită, ştiinţa prigonită, proşti, slabi, fructe uscate, femei sterpe ca pustiul.

Atunci, amărăciunea îţi pătrunde în suflet. Cinismul se strecoară în cuvinte, otravă care le transformă în fructe veninoase. Şi moartea e aproape.

— Mie îmi place viaţa, zicea Angelica.

Îi revedea faţa îmbujorată, ochii minunaţi şi simţea sub degete mătasea părului ei.

Angelica întruchipa toate femeile. Ea găsise mereu mijlocul de a-i stârni curiozitatea şi simţurile.

Atunci când, la Candia, credea că n-o mai iubeşte pentru trădările ei, fusese de ajuns să o zărească pentru a fi imediat răscolit de dorinţă. Gândul că Berne căutase să o îmbrăţişeze îl arunca într-o gelozie nebună.

Vroia să o disprețuiască şi descoperea că ea era prima femeie pe care o prețuia cu adevărat. Credea că n-o mai doreşte şi nu înceta să se gândească la trupul ei, subterfugii prin care ar putea să readucă frumuseţea reticentă la voluptate.

Disprețul pe care i-l trezise hainele ei simple de la La Rochelle, se datora faptului că ele ascundeau formele cărora ardea de nerăbdare să le regăsească farmecul şi secretele.

Tentaţia lui de a o simţi, de a o răni, ţinea de febra posedării.

Ea îl făcuse să-şi piardă obişnuita stăpânire de sine. Experienţa sa privind şiretlicurile feminine se sfărâmase precum sticla şi nu-l ajutaseră cu nimic.

Ea îl făcuse, iată, să-şi piardă capul!

Şi pentru asta îşi scotea pălăria în faţa ei şi o saluta elegant, cu atât mai multă consideraţie, cu cât ea nu părea să-şi dea seama de victoria ei.

Şi prin asta ea îl domina.

Nu era uşor să-i înfrângă reticenţa.

Ea nu făcea parte din acele femei vorbăreţe care aruncă în toate direcţiile destăinuiri intime. Mai puţin din dispreţ decât din pudoare, ea renunţa să se destăinuie, ştiind cât de zadarnic e să cauţi refugiu în inima altora.

Îşi apleca genele lungi şi nu zicea nimic. Fugea în ea însăşi. Spre ce grădină secretă, oare? Spre ce amintiri? Sau spre care durere?

Angelica îi anulase darul de a citi gândul pe care numeroşi ghicitori i-l recunoscuseră şi pe care el îl sporise cu Înţelepţii Orientului.

Poate că o iubea prea mult? Sau gândul lui la ea, de o rară forţă, încurca puterile divinatorii?

Acesta era unul dintre motivele pentru care el aşteptase cu nerăbdare verdictul lui Massawa.

Massawa, clarvăzător ca toate fiinţele care trăiesc în contact cu natura, având o existenţă îndelungă care-i ascuţise intuiţia, nu s-ar putea înşela.

Peyrac făcuse în aşa fel încât o aşezase pe Angelica în primul rând printre protestanţi, pe plajă.

Massawa părea că nu vede nimic, dar contele ştia din experienţă că el remarca totul.

După ceremonie, au vorbit despre multe: despre spaniolii din Sud, despre quakerii din Boston, despre regele Angliei, despre înmulţirea considerabilă a elanilor în regiune, despre divinităţile mării cu care nu e uşor să te împaci.

— Vei şti să te aliezi cu divinitatea pământului şi cu cele ale mării, prietene? Faci bine, oare, să-i părăseşti pe cei care ţi-au acceptat stăpânirea pentru a întâlni alte spirite invidioase şi necunoscute?

Stăteau jos, amândoi, pe promontoriul din faţa fortului, de unde vedeau marea. Şeful indienilor venise de departe pentru a discuta cu cel care era numit "Omul-care-ascultă-Universul". Trebuia să-i lase timp. Joffrey de Peyrac îi răspundea cu calm şi respecta tăcerile sale lungi.

În sfârşit şeful vorbise:

— De ce stă "Femeia-cu-părul-de-lumină", printre "Albii-cu-suflete-reci"?

Şi, după un moment de cugetare:

— Ea nu le aparţine. De ce se află printre ei?

Peyrac tăcea. El aştepta şi observă că inima îi bătea neliniştită. Sachem trase fumuri lungi din pipa sa. Păru că aţipeşte, apoi scânteia din ochi i se reaprinse.

— Acea femeie e a ta. De ce o laşi printre ei? De ce îţi înăbuşi dorinţa pe care o ai pentru ea. Era nedumerit, ca de fiecare dată când descoperea comportamentul necugetat al albilor. Erau singurele prilejuri în care faţa lui nepăsătoare îi arăta sentimentele.

— Spiritul albilor este opac şi rigid ca o piele prost tăbăcită, răspunse Joffrey de Peyrac. Eu nu am viziunea ta pătrunzătoare, o, Sachem, şi-mi pun întrebări despre această femeie. Nu ştiu dacă e demnă să intre sub acoperişul meu şi să împartă cu mine patul.

Bătrânul indian dădu din cap:

— Prudenţa îţi face cinste, prietene. Ea are cu atât mai multă valoare, cu cât este rară. Femeia este vânatul pe care vânătorul începător îl consideră inofensiv. Trebuie să primeşti multe lovituri ca să ajungi la înţelepciune. Totuşi, am să-ţi spun cuvintele pe care inima ta, cuprinsă de dragoste, vrea să le audă. Această femeie poate să doarmă lângă tine. Nu-ţi va lua puterea şi nu-ţi va întuneca mintea, căci ea este forţă şi lumină. Inima ei este de aur curat, acolo arde o flacără plăcută, precum cea din vatra colibei, în faţa căreia se aşează războinicul obosit.

— Mare şef, nu ştiu dacă acea lumină nu te-a vrăjit şi pe tine, zise contele de Peyrac, râzând, dar cuvintele tale îmi depăşesc aşteptarea. Blândeţea cu care vorbeşti nu este, oare, venită din viclenia cu care ea se împodobeşte? Îţi mărturisesc că această femeie i-a făcut să tremure şi pe prinţi.

— Am spus eu că n-are ghearele mai otrăvite decât pumnalele pentru duşmani ei?... zise bătrânul Massawa cu un aer supărat. Dar tu, tu ai ştiut să o cucereşti şi nu trebuie să te temi deloc de ea, tu eşti pentru vecie stăpânul ei.

Bătrânul indian zâmbi.

— Trupul ei este ca mierea.Gustă-l!

"Mulţumesc, bătrâne Massawa, gândi el, chiar dacă n-ai fi făcut decât un lucru: să-mi luminezi spiritul care se lăsase strivit de îndoieli, ţi-ai slujit bine poporul. Căci atât cât voi trăi, te voi apăra. Şi dacă ea va fi lângă mine, voi avea întreaga putere ca să trăiesc şi să lupt."

Pentru că altădată suferea că o pierduse, îşi construise despre ea o imagine nu prea plăcută. Cantor povestise că mama lor nu le vorbise niciodată de el.

El începea să întrevadă că alte motive decât dragostea putuseră să-i dicteze comportarea.

Dar noaptea aceea de pe *Gouldsboro* îi dezvăluise un adevăr liniştitor: trupurile lor erau făcute unul pentru celălalt.

Foamea de el era mai puternică decât toate temerile ei. Rămânea singurul bărbat în stare s-o emoţioneze, să o facă să cedeze. Iar pentru el, ea rămânea femeia care – chiar şi îngheţată, tremurând de frig, aşa cum era ea în noaptea aceea – putea să-i ofere plăceri pentru care nu existau cuvinte.

Cunoscuse amante pricepute, dar cu ele, totul nu era decât un joc încântător.

Cu Angelica, atunci când o lua în braţe, i se părea că se îmbarcă pentru zona de foc, prăpastia întunecată şi dulce unde uiţi de tine, într-un cuvânt, paradisul.

Puterea pe care trupul dulce şi auriu o avea asupra lui, ţinea de magie. O simţise odinioară intens, atunci când se mira de fascinaţia pe care i-o inspira tânăra lipsită de experienţă.

O regăsise, cu aceeaşi surpriză şi aceeaşi încântare, după cincisprezece ani, în cursul unei nopţi atât de diferite, atunci când nu mai erau, nici ea şi nici el, decât nişte exilaţi străini unul de celălalt pe marea dezlănţuită.

Cuprins de încântare, putuse murmura: "Numai tu!"...

Viaţa era minunată. Maine era un ţinut splendid şi plin de promisiuni. Angelica, cea mai pasionantă dintre femei. El n-ar avea destule zile şi nopţi pentru a o iubi, a o îmblânzi, a o aduce la el şi a reface împreună cu ea trilogia veşnică: un bărbat, o femeie, dragostea.

Plin de ardoare, mergea cu paşi mari, cu mantia umflată de vânt, privind în jur cu încântare.

Acest ţărm cu plaje de culoarea ambrei, avea pentru el o frumuseţe fără margini, care completa în el descoperirea unei pasiuni cum nu mai cunoscuse niciodată. Flacăra devoratoare a iubirii îi aprindea inima.

Ceea ce viaţa îi furase odinioară, îi era înapoiat însutit. Avere, palate, titluri? Ce însemnau toate astea faţă de bogăţia de a fi un bărbat în plină putere, pe un ţărm nou, cu o mare iubire în suflet...

Întors la fort, ceru să i se înşeueze un cal.

Angelica trebuia să fie la tabăra Champlain. Anii de independenţă o obişnuiseră să-şi conducă singură soarta. Nu-i venea uşor să accepte disciplina conjugală. Bătrânul Massawa spusese: "Tu eşti stăpânul ei", dar când ai de-a face cu Angelica, trebuie să manifeşti o infinită prudenţă.

Zâmbea, urmând poteca bătătorită peste care copacii imenşi şi răcoarea nopţii sporeau întunericul.

"O cucerire grea face dragostea preţioasă..." cugetase Le Chapelain, bătrânul maestru, în "Arta de a iubi".

Era departe vremea fericită în care îi plăcuse să reînvie tradiţionalele întreceri amoroase din ţara sa.

Nu reuşea să simtă regretul. Plăcerile trăite, epuizante, el a ştiut să le uite de îndată pentru a-şi îndrepta atenţia asupra altora... "Dragostea veche o alungă pe cealaltă".

Numi Angelica dezminţise filozofia proverbului. Rând pe rând, izvor de fericire sau de durere, ea rămăsese în sufletul lui.

În apropiere de tabăra Champlain, întâlni un şir de oameni cu torţe în mâini.

Era Crowley care pleca cu soţia, copiii şi servitorii lui, pentru a se duce să doarmă în satul indian.

— I-am lăsat cabana mea acelei doamne admirabile care mânuieşte atât de bine pistolul şi pe care indienii au poreclit-o *Lumină de vară*. Domnule de Peyrac, scuzaţi-mă. Vă felicit. Se zice că e iubita dumneavoastră.

— Nu, nu e iubita mea, ci soţia mea.

— Dumneavoastră, căsătorit? exclamă celălalt... Imposibil! Soţia dumneavoastră? De când?

— De cincisprezece ani, răspunse contele continuându-şi galopul.

CAPITOLUL 6

Ajuns la tabăra Champlain, descălecă, lăsă calul în grija omului care-l escortase şi se strecură fără să fie văzut până la casa lui Crowley. Nişte lumini înviorau ferestruicile cu preţioasele geamuri. Se aplecă pentru a privi în interior.

Îngenunchiată în faţa vetrei, Angelica o spăla pe Honorine într-un hârdău. Copila goală, cu pielea trandafirie din cauza luminii flăcărilor, mişcându-şi pe umeri părul lung şi sclipitor, avea gingăşia acelor mici fiinţe răutăcioase pe care unele legende le evocă: spirite ale plajelor sau ale pădurilor, împodobite cu scoici sau frunze, ele însoţesc, se zice, pe oamenii rătăciţi, le fac mii de şotii apoi dispar şi ei rămân trişti de parcă şi-au pierdut copilăria. Lângă ea, Angelica era fermecătoare şi el înţelese că Honorine era aceea care făcuse din ea acea altă femeie pe care o recunoscuse cu atâta greutate.

El afla, pentru prima oară, în gesturile simple, că ea împlinea ceva firesc. Îşi amintea că fusese crescută în sărăcia unor nobili de provincie.

"Cam sălbăticuţă" se şuşotea la Toulouse, pe vremea când el o prezenta ca fiindu-i soţie.

Ea rămăsese de atunci cu acest dar, de a fi aproape de realitate şi de a se mulţumi cu puţin.

Şiroirea apei pe trupşorul fiicei sale o făcea fericită.

Ar fi vrut-o, oare, rea, cu adevărat, acrită de eşecul unei existenţe care, după ce a făcut din ea regina Versailles-ului, o adusese lipsită de toate, pe malurile unui ţinut pe jumătate sălbatic?

Dar viaţa îşi păstrase farmecul pentru ea. Legătura care le unea pe mamă şi fiică era minunată. Nici el, nici altcineva n-ar putea-o rupe.

Există nişte popoare din Orient care cred în reîncarnarea fiinţelor. Domnişoară Honorine, cine eşti dumneata? De unde vii? Unde te duci?

Copila îşi întoarse faţa spre fereastră şi el crezu că zâmbeşte.

Joffrey de Peyrac înconjură casa de lemn şi bătu la uşă.

Angelica îşi spălase părul. Îl spălase şi pe al Honorinei şi pe al tuturor copiilor care-i căzuseră în mână.

Ar fi făcut de douăzeci de ori drumul de la izvor la cabană fără să se plângă de oboseală, atât de mare era bucuria pe care i-o dădea gustul de apă dulce pe care o avea la dispoziţie din belşug.

Corpul Honorinei se cojea din cauza sării de mare. Pielea îi era de o paloare nefirească şi i se vedeau oasele.

— Doamne, zicea doamna Carrère. Încă puţin şi ne mureau toţi în braţe. Dar toţi ajunseseră vii şi nevătămaţi pe Pământul Făgăduinţei.

În casa lui Crowley, mai confortabilă, se instalaseră şi soţia avocatului şi copii săi cei mai mici, soţia brutarului şi cei doi băieţi ai ei, cei trei copiii Berne.

— Iată-l pe *Omul Negru*, zise Honorine.

Şi adăugă cu un zâmbet deschis.

— Mie-mi place *Omul Negru*.

Angelica nu înţelegea despre ce om negru era vorba.

Vederea soţului ei o puse în încurcătură, mai ales când, după ce salută pe cei de faţă, se apropie pentru a-i spune, liniştit:

— Te căutam, doamnă...

— Pe mine?

— Da, pe dumneata, oricât de nefiresc ar părea. Când te aflai la bordul navei mele, ştiam cel puţin unde să te găsesc,

dar acum când ai un continent la dispoziţia dumitale, sarcina va deveni mai puţin uşoară.

Ea râse, dar privirea cu care-l învăluia era melancolică,

— Trebuie să înţeleg, oare, că ai dori să mă ai lângă dumneata?

— Te îndoieşti de asta? Nu ţi-am spus-o deja?

Angelica întoarse capul. O scoase pe Honorine din hârdău şi o înfăşură într-o pătură.

— Ocup atât de puţin loc în viaţa dumitale, făcu ea cu jumătate de glas. Contez atât de puţin, am contat mereu atât de puţin. Nu ştiu nimic despre dumneata, de viaţa dumitale trecută, de viaţa dumitale actuală. Îmi ascunzi atâtea lucruri.

— Aşa-i. Am fost întotdeauna un personaj ascuns. Din fericire, marele Sachem mi-a spus că dumneata eşti făptura cea mai sinceră. Mă întreb dacă puterea lui de prezicere nu s-a lăsat, cumva, surprinsă de acea putere a dumitale în faţa căreia s-au pierdut atâţia... Ce crezi despre el?

Angelica o duse pe Honorine până la patul pe care-l ocupa cu Laurier. O aşeză pe margine şi îi dădu cutia ei cu jucării.

— Marele Sachem?... Nu pare impresionant. Cu toate acestea, nu ştiu de ce, m-a necăjit.

— Eşti clarvăzătoare.

— Monseniore, întrebă Martial pădurile acestea care ne înconjoară, vă aparţin?

— Prin înţelegere cu Massawa, am dreptul să dispun de ceea ce nu aparţine indienilor stabiliţi aici. Ori, în afară de aşezările lor şi culturile care le înconjoară, restul ţării este virgin. Subsolul n-a fost niciodată cercetat. Conţine poate aur, argint, cupru.

— Sunteţi, deci, mai bogat ca un rege?

— Ce este, oare, bogăţia, copii? Dacă ea înseamnă posesia unui teritoriu întins cât un regat, atunci? da, sunt bogat. Dar eu n-am nici castel de marmoră, nici veselă de aur. Nu posed decât câţiva cai. Iar când voi pleca spre interior, nu voi avea drept locuinţă decât cerul înstelat şi adăpostul marilor păduri.

— Deci, vei pleca, îl întrerupse Angelica. Unde ? De ce? Nici asta, fără îndoială, nu mă priveşte? N-am dreptul

s-o ştiu şi nici măcar să aflu dacă ai intenţia să mă iei cu dumneata?

— Taci, zise Joffrey de Peyrac încântat de violenţa ei, le tulburi pe aceste doamne.

— Mi-e tot una. Nu-i deloc scandalos ca o soţie să vrea să-şi urmeze soţul. Căci sunt soţia dumitale şi de acum înainte am s-o strig peste tot în gura mare. M-am săturat de comedia asta. Şi dacă ai să mă laşi în urma dumitale, îmi voi face propriile mele trupe. Şi te voi urma. Sunt obişnuită să trăiesc în pădure sub cerul liber. Priveşte-mi mâinile. E mult de când n-au mai purtat bijuterii. Ele ştiu să facă pâine pe vatră şi să mânuiască puşca.

— Asta mi s-a spus. Se pare că ai realizat un minunat tablou de vânătoare azi dimineaţă cu indienii Cayugas. Arată-mi talentele dumitale, spuse el, scoţând din teacă unul dintre pistoalele sale grele cu toc de argint.

I-l luă din mâini aruncându-i o privire de dispreţ şi studie arma. Nu era încărcată.

— Unde-i pământuful?

— Ce doreşti să faci cu el?

— S-ar putea să fie praf pe ţeavă şi s-ar putea distruge arma.

— Pistoalele mele sunt mereu bine întreţinute, doamnă, aşa că arată-mi că eşti un bun trăgător.

El îşi desfăcu centura şi o aruncă pe masă. Avea de toate: pistoale, pumnal, pungi de piele cu praf de puşcă şi gloanţele.

Angelica descoperi pământuful într-un buzunar.

Îl luă şi frecă de mai multe ori pe ţeavă. Apoi mişcă trăgaciul, verifică scânteia ducând arma în colţul întunecat.

După ce băgă încărcătura pe ţeavă, alese un glonţ pe care îl răsuci între degete pentru a-i controla rotunjimea perfectă.

— Îi lipseşte praful de pulbere fină de aprindere.

— În locul lui, am aceste capse de aprindere turceşti.

Angelica se supuse.

— Deschide-mi fereastra, Martial.

Noaptea avea o limpezime neobişnuită dată de luna cernută de ceaţă.

— Există pe undeva, în acel copac, o pasăre care scoate continuu un fel de țipăt neplăcut.

Joffrey de Peyrac o privea cu curiozitate.

Mâna fină care strângea patul de argint era hotărâtă, brațul ridica pistolul greu cu ușurință.

Glonțul plecă. Țipătul păsării se stinse.

— Ce ochi! exclamă el. Şi ce vigoare, continuă el, strângând-o de braț. Ai nişte muşchi de oțel, pe cinstea mea! Hotărât lucru, marele nostru Sachem s-a înşelat în judecata sa.

Dar râdea. Ea avea impresia că era mândru de ea. Copiii, care-şi astupaseră urechile, strigară "bravo!" şi vroiau să se ducă să aducă pasărea de noapte. Vecinii veniră în fugă şi-i împiedicară s-o facă.

— Ce se întâmplă? Indienii? Pirații?

Vederea Angelicăi, cu pistolul în mână într-un nor de fum, îi surprinse.

— Nu-i decât un joc, îi linişti ea.

— Iată jocuri de care ne-am săturat, mormăi nişte voci.

— Doamnelor, sunteți mulțumite cum v-ați instalat? întrebă contele cu amabilitatea gazdei față de invitați.

Bietele femei răspunseră că totul era bine, privindu-l cu un amestec de admirație şi de teamă.

Ceea ce le spusese, când le amintise orgolioşilor burghezi din La Rochelle că soțiile lor erau superioare, le cucerise pentru totdeauna.

Tot Abigaël avu curajul să rostească vorbele pe care le gândea fiecare dintre ele.

— Fiți binecuvântat, monseniore, pentru darul pe care ni l-ați făcut în această zi, în ciuda rătăcirilor noastre. Persecuțiile la care am fost supuşi, durerea de a ne fi părăsit căminele, teama de a nu mai întâlni pe cineva care să ne ajute, ne aruncaseră în nesiguranță şi deznădejde. Dar ați ştiut să înțelegeți şi să ne iertați.

El zâmbi. În fața Abigaëlei el ceda întotdeauna. Privindu-l, Angelica se simți geloasă. El se înclină în fața tinerei.

— Eşti generoasă, domnişoară, că iei asupra dumitale greşelile pe care dumneata nu te faci vinovată. Ştiu, doamnelor,

că aţi încercat să-i împiedicaţi pe soţii dumneavoastră de la un plan criminal. Orice s-ar spune, dumneavoastră aţi fost cele care aţi dovedit luciditate.

Să o folosiţi cu bună ştiinţă aici, fiindcă vă aflaţi pe un pământ care nu rabdă minciuna!

Sfatul fusese apreciat. Contele le ură odihnă plăcută şi ele se retraseră.

Doamna Carrère se repezi în urma lor pentru a le şopti în întuneric o ştire pe care nu era sigura că a înţeles-o bine: domnul Rescător şi doamna Angelica erau căsătoriţi sau aveau să se căsătorească sau tocmai se căsătoriseră... În sfârşit, prin aer zbura zvon de nuntă.

— Nu ştiu dacă sfaturile dumitale le pregătesc zile fericite soţilor lor, zise Angelica, pe gânduri.

— Cu siguranţă nu. Şi sunt încântat de asta. Este răzbunarea mea. Să-i dai pe mâinile energice ale soţiilor lor nu-i oare mai cumplit, la urma urmei, decât pe cele ale călăului?

— Nu te mai faci bine, zise ea, râzând.

El o cuprinse de mijloc, o ridică în aer şi o învârti.

— Râzi... Râzi... măicuţa mea stareţă... Ai un râs minunat!

Copiii erau încântaţi. Nu avuseseră parte niciodată de atâtea spectacole, mai ales la ora de culcare. Această ţară le plăcea din ce în ce mai mult. N-ar pleca niciodată de aici.

— Mamă, strigă Honorine, e din nou război?

— Război? Nu! Fereasă-ne Domnul. De ce întrebi?

— Ai tras cu pistolul.

— Ca să mă distrez.

— Dar războiul e ceva dăguţ, zise Honorine.

— Cum, exclamă mama sa, tu eşti mulţumită când auzi tot zgomotul ăla, când vezi oamenii răniţi, morţi?

— Da, sunt mulţumită, afirmă Honorine.

Angelica o privea cu mirarea tuturor mamelor care descoperă universul ascuns al copilului lor.

Copila păru că-şi aminteşte de ceva. Faţa i se întunecă. Scoase un oftat.

Zâmbetul îi reveni imediat.

— Dar e distractiv când toată lumea strigă şi aleargă şi

cade. Toată lumea pare supărată... Fumul miroase frumos. Puşca face: Clic! Clac! Clic! Clac! Tu te certi cu domnul Manigault şi el devine roşu... şi tu mă cauţi peste tot şi mă strângi în braţe... Tu mă iubeşti tare când e război... Tu te aşezi în faţa mea pentru ca soldaţii să nu mă lovească. O faci pentru că nu vrei să mi se ia viaţa. E încă prea mică, viaţa ta este deja lungă...

Angelica simţea şi nelinişte şi mândrie.

— Nu ştiu dacă-i vorba de vanitate maternă din partea mea, dar mi se pare că ea gândeşte nemaipomenit la vârsta ei.

— Când voi fi mare, continuă Honorine profitând de faptul că era, în sfârşit, ascultată cu atenţie, voi face permanent război. Voi avea un cal şi o spadă şi voi avea două pistoale... ca tine, zise ea adresându-se lui Joffrey de Peyrac, dar ale mele vor avea paturile din aur şi eu voi trage mai bine ca... mai bine ca tine, conchise ea privind cu sfidare spre mama ei.

Cugetă în continuare.

— Sângele e roşu. Asta e o culoare frumoasă.

— Cumplit, ce aud, murmură Angelica.

Contele zâmbea, surprins de a le descoperi atât de diferite.

Angelica îşi ridică privirile spre el ca şi cum i-ar fi cerut părerea într-o situaţie care o depăşea, apoi încercă să se liniştească.

— Îi place războiul... la urma urmei, e un sentiment nobil. Strămoşii mei n-ar fi dezamăgiţi.

Într-atâta uitase de zilele grele încât nu se gândea că şi o altă ereditate plantase în fiica ei aceste gusturi îngrijorătoare.

Rescator se gândi la asta, dar tăcu. Îşi scoase de pe deget un inel de aur lucrat fin, cu un diamant mare şi îl dădu Honorinei. Copilul îl luă cu lăcomie.

— E pentru mine?

— Da.

Angelica se opuse.

— E o bijuterie scumpă. Nu o poate folosi ca jucărie!

— Sălbăticia naturii care ne înconjoară ne poate face să aflăm valoarea lucrurilor. O plăcintă de porumb, un foc bun au mai mare preţ decât un inel pentru care ţi-ai vinde sufletul la Versailles.

Honorine, întorcea inelul pe toate feţele. Şi-l puse pe frunte, apoi şi-l bagă pe degetul mare, îl strânse apoi între mâini.

— De ce faci asta pentru mine? întrebă ea deodată pătimaş. Pentru că mă iubeşti?

— Da.

— De ce mă iubeşti? De ce?

— Pentru că sunt tatăl tău.

La această dezvăluire, faţa Honorinei se transfigură. Rămase mută. Mutrişoara ei rotundă reflecta toate nuanţele: surpriza, bucuria intensă, uşurarea, afecţiunea fără limite.

Cu capul ridicat, ea privea cu admiraţie silueta neagră a piratului, în picioare la căpătâiul ei şi faţă cafenie, marcată de cicatrici, era cea mai minunată pe care o privise vreodată.

Se întoarse spre Angelica.

— Vezi, ţi-am spus eu că-l voi găsi de cealaltă parte a mării!...

— Nu crezi că acum ar trebui să dormi? o întrebă Joffrey.

— Da, tată!

Cu o docilitate surprinzătoare, ea se strecură sub pătură, ţinând inelul strâns în mână şi adormi imediat cu o expresie de încântare.

— Doamne, zise Angelica, înnebunită de emoţie, cum ai ghicit că această copilă îşi caută un tată?

— Visurile copiilor m-au interesat întotdeauna şi, pe măsura puterilor mele, îmi place să le satisfac.

Angelica luă lampa cu ulei dintr-un căuş de lemn şi o îndepărtă pentru ca întunericul să ocrotească somnul lui Laurier şi al Honorinei.

În încăperea vecină, cele două femei îi culcaseră pe ceilalţi copii. Joffrey de Peyrac se apropie de cămin.

Angelica i se alătură şi aruncă o buturugă în foc.

— Ce bun eşti! zise ea.

— Iar tu eşti minunată!

Ea lăsă ochii în jos:

— Mi-ar plăcea să mă priveşti uneori aşa cum o priveai pe Abigaël. Cu prietenie, încredere, simpatie. S-ar zice că te temi de ceva din partea mea...

— M-ai făcut să sufăr, doamnă.

Angelica schiţă un gest de protest.

— Eşti, oare, în stare să suferi pentru o femeie?

Se aşează pe marginea vetrei. El trase un scaun şi se aşeză şi el, privind focul. Ei îi venea să-i scoată cizmele, să-l întrebe dacă-i e foame sau sete, să-i împlinească voia. Nu îndrăznea. Nu mai ştia ce putea să-i placă acestui soţ străin pe care-l simţea uneori aproape, alteori depărtat.

— Erai făcut să trăieşti singur şi liber, zise ea cu durere. Într-o zi, ştiu acum asta, m-ai fi părăsit, ai fi părăsit Toulouse pentru a căuta aventuri. Curiozitatea ta de a cunoaşte lumea era de neoprit.

— Tu m-ai fi părăsit prima, draga mea. Lumea care ne înconjura, n-ar fi admis iubirea ta, una dintre cele mai frumoase femei din regat. Ai fi fost stârnită în mii de feluri să-ţi încerci puterea de seducţie.

— Dragostea noastră nu era, oare, destul de puternică pentru a triumfa?

— Nu i s-ar fi lăsat timpul să se întărească.

— E adevărat, şopti ea. Căsătoria e o călătorie lungă.

Cu mâinile împreunate pe genunchi, ea îşi pierdea privirea în jocul flăcărilor, dar era conştientă de prezenţa lui, de miracolul acestei prezenţe care o făceau să retrăiască îndepărtatele nopţi de veghe din Languedoc, unde stăteau la vorbe, unul lângă altul. Ea îşi punea capul pe genunchii lui, fermecată de cuvintele care-i deschideau mereu orizonturi necunoscute, ridicând spre el nişte ochi cuminţi şi pasionaţi, până în momentul în care el aluneca pe nesimţite de la cuvinte serioase la glumă şi de la glumă la iubire.

Ce departe erau aceste ceasuri delicioase.

Visase de atâtea ori la imposibila lui întoarcere!...

Că Regele Ludovic îl iertă, că Joffrey de Peyrac îşi recăpăta rangul, pământurile, bogăţia, că ea trăia alături de el, fericită, îndrăgostită. Realitatea, însă, era alta. Şi-l putea, oare, închipui cineva pe independentul conte de Peyrac, cerând iertare, pentru singura greşeală de a fi atras gelozia suveranului lui? Sau pe Joffrey de Peyrac umblând după favoruri la Versailles?

Nu, aşa ceva era de neconceput. Regele nu l-ar fi lăsat să-şi recapete puterea, Joffrey de Peyrac nu s-ar fi înclinat niciodată. Dorinţa lui de libertate era prea mare.

Zâmbi obosită.

— Trebuie, oare, să ne bucurăm de despărţirea care, cel puţin, ne-a ferit să împingem dragostea noastră până la ură, ca atâţia alţii?

El întinse mâna şi o plimbă uşor pe ceafa ei.

— Eşti tristă în seara asta. Nu mai poţi de oboseală, neîmblânzito!

Mângâierea şi vocea lui o însufleţiră.

— Nu, mă simt gata să mai construiesc câteva cabane, să urc din nou în şa, dacă trebuie, pentru a te urma. Dar mă chinuie teama că o să pleci şi să nu mă iei cu tine?

— Să-ne înţelegem bine, scumpă doamnă. Mă tem să nu-ţi faci iluzii. Eu sunt bogat, dar regatul meu e virgin. Palatele mele nu sunt decât forturi din trunchiuri de copac. Nu-ţi pot oferi nici rochii somptuoase, nici bijuterii, cât ar fi ele de inutile în acest pustiu! Nici speranţă, nici confort, nici glorie, nimic din ce place femeilor.

— Numai dragostea le place.

— Aşa se zice.

— Nu ţi-am dovedit că nu mă tem de viaţa aspră şi de pericol? Podoabe, bijuterii, gloria... Le-am avut pe toate prea din plin. Am gustat şi beţia lor, dar şi amărăciunea. În singurătatea sufletului, totul are gust de cenuşă. Pentru mine e important ca tu să mă iubeşti – tu – ca tu să nu mă mai respingi.

— Încep să te cred.

Îi luă palma.

În mâna sa puternică, această mână fragilă, tremura, prizonieră. El se gândi că fusese împodobită cu bijuterii, sărutată de un rege, că ea strânsese arme cu o hotărâre rece, că lovise, omorâse. Ea se odihnea ca o pasăre obosită în căuşul palmei sale. Pe degetul ei, altădată, el strecurase un inel de aur. Această amintire îl făcu să tresară, dar Angelica nu-i putea urmări gândul.

Tresări când îl auzi întrebând pe nepusă masă:

— De ce te-ai răsculat împotriva regelui Franţei?

El simţi mâna s retrăgându-se.

Amintirea trecutului, a vieţii ei personale era ca şi cum i-ai fi zgândărit o rană. Şi, totuşi, el vroia să ştie cu orice preţ.

Existau lucruri pe care trebuia să le clarifica cu orice preţ, chiar dacă ar trebui să sufere.

Văzu jucând în ochii Angelicăi un licăr de teamă.

Hotărârea lui de a cere întregul adevăr i se citea, pe faţă.

— De ce? repetă el aproape cu asprime.

— Cum de ştii asta?

Joffrey făcu un gest care înlătura explicaţiile inutile.

— Ştiu. Vorbeşte!

Ea trebui să facă un efort mare.

— Regele vroia ca eu să-i devin amantă şi n-a luat în seamă refuzurile mele. Pentru a-şi atinge scopurile nu s-a dat înapoi de la nimic, punând să fiu păzită de soldaţi în propriul meu castel, ameninţând că mă va aresta şi închide într-o mănăstire, dacă, după câtva timp de gândire, nu cedam pasiunii sale.

— Şi n-ai consimţit niciodată?

— Niciodată.

— De ce?

Ochii Angelicăi se întunecară şi căpătară culoarea oceanului.

— Tu întrebi? Când o să înţelegi că te iubeam şi că pierderea ta mă adusese la disperare. Să mă dau regelui? Puteam să te trădez, pe tine, pe care el te condamnase pe nedrept? Luându-mi-te, mi-a luat totul. Toate plăcerile, toate onorurile curţii nu puteau suplini absenţa dumitale. Ah! cât te-am chemat, iubitule!

Ea retrăia acel gol, acea disperare produsă de o iubire pierdută, care dormea în adâncul sufletului ei, dar pe care orice amănunt o trezea.

Atunci, cu patimă, ea îşi aruncă braţele în jurul lui, îşi puse fruntea pe genunchii lui. Îndoielile şi întrebările soţului ei îi făceau rău, dar el era acolo. Numai asta avea importanţă.

După câteva clipe, el o făcu să-şi ridice capul.

— Totuşi, ai fost foarte aproape de a consimţi.

— Da, zise ea,... eram femeie, slabă în faţa unui rege atotputernic... Eram fără apărare. Putea să-mi distrugă viaţa a doua oară. A făcut-o... Degeaba m-am aliat cu mari nobili din Poitou care se ridicau împotriva lui din alte motive. A trecut vremea când provinciile erau puternice. Ne-a distrus, învins... Soldaţii, mi-au distrus terenurile, mi-au ars castelul... Într-o noapte mi-au sugrumat servitorii, pe fiul meu, ultimul născut... Mi-au...

Ea tăcu. Şovăia. Ar fi vrut să tacă, să nu-i destăinuie ruşinea ei. Dar, din cauza Honorinei, copila bastardă a cărei prezenţă nu putea decât să stârnească amărăciunea unui soţ trădat, trebuia să-i vorbească.

— Honorine, s-a născut din noaptea aceea, zise ea cu o voce ştearsă. Vreau s-o ştii din cauza gestului pe care l-ai făcut adineauri faţă de ea. Înţelegi tu, Joffrey de Peyrac? Când o privesc, pentru mine nu există, aşa cum îţi închipui, amintirea unui bărbat pe care l-aş fi iubit, ci numai oroarea unei nopţi de crime şi de violenţe care m-a chinuit ani de-a rândul şi pe care vroiam s-o uit pentru totdeauna. Nu încerc să-ţi trezesc mila. Ar fi din partea dumitale un sentiment care m-ar răni. Dar vreau să înlătur umbrele care s-ar întinde asupra iubirii noastre, să lămuresc prezenţa acestui copil care a apărut între noi şi să te liniştesc asupra tandreţei pe care o am faţă de ea.

Cum aş putea să n-o iubesc? Cele mai mari crime le-am comis faţă de această copilă. Am vrut să o ucid în mine. Abia născută, am părăsit-o fără s-o privesc... destinul mi-a înapoiat-o. Mi-au trebuit ani până s-o iubesc, să-i zâmbesc. Venirea ei pe lume a fost vegheată de ura mamei sale. Aceasta e remuşcarea mea. Nevinovăţia nu trebuie urâtă. Dumneata ai înţeles-o pentru că ai privit-o cu bunăvoinţă pe această copilă, fără tată. Ai înţeles că ea n-avea legătură cu sentimentul care mă leagă de tine şi că nimic, dar nimic, o jur, n-a putut să înlocuiască, să egaleze pasiunea, febra iubirii pe care mi le-ai inspirat.

Joffrey de Peyrac se ridică brusc. Îl simţi depărtându-se, desprinzându-se de ea. Îi vorbise cu ardoare, fără să-şi caute cuvintele, fără să gândească la ceea ce spunea, într-atâta era de sincer strigătul inimii ei. Şi iată, el o privea rece, în picioare în faţa ei, el, care, adineauri îi murmura "doamnă scumpă". Îi fusese frică. O făcuse oare să rostească vorbe periculoase pe care nu i le va ierta? Lângă el, îşi pierdea sângele rece, prudenţa. Acest om va fi mereu puternic faţă de ea!... Cu el era imposibil să fii viclean, să minţi.

Spadasin de neînvins în viaţă, el nu se lăsa atins nici în domeniul inimii, apărarea lui era perfectă.

— Dar căsătoria dumitale cu marchizul du Plessis-Belliere?

Angelica se ridică şi ea. În starea de emoţie în care o adusese devenise ea însăşi, în stare pură. Poate că el observase asta. Era ceasul adevărului. Îi fusese ciudă pe el că o hărţuise până atunci.

"Nu, îşi spuse ea în acel moment, nu mă voi lepăda. Nici de el, nici de fiul pe care mi l-a dat".

Îşi privi soţul cu sfidare.

— Îl iubeam.

Şi apoi, imediat, observând cât de puţină legătură avea acest cuvânt, aplicat sentimentului pe care i-l inspirase Philippe, cu dragostea pe care o avea pentru primul ei soţ, ea explică febril:

— Era frumos, îl visasem încă din adolescenţă şi mi-a apărut în acel ocean de disperare, de părăsire. Dar nu pentru asta m-am căsătorit cu el. L-am luat de bărbat cu forţa, da, l-am constrâns printr-un şantaj odios la această căsătorie, dar eram în stare de orice pentru a le reda copiilor mei rangul ce li se cuvenea. Numai el, marchizul du Plessis, mare mareşal şi prieten al Regelui, putea să mă introducă la Versailles, să mă facă să obţin pentru ei funcţii şi titluri onorabile... Acum, ştiu, observi că tot ce am făcut, era dictat de dorinţă. I-am văzut la Curte ca paji, primiţi de Rege. Şi atunci mi-am atras loviturile şi ura lui Philippe...

Un fel de mirare ironică se aprinse în ochii negri care o urmăreau.

— Mareşalul du Plessis ar fi putut să te urască?

Ea îl privi de parcă nici nu-l vedea.

În acea cabană pierdută în adâncul pădurilor americane, apăreau personajele din viaţa sa trecută şi printre ele, cel mai ascuns, cel mai frumos, cel mai rău, incomparabilul mareşal du Plessis, păşind pe tocurile sale roşii printre nobili şi doamne, ascunzându-şi sub hainele sale de satin, inima rea şi tristă.

— M-a urât, până şi în dragoste... Bietul Philippe!

Nu putea uita că alergase spre moarte, fără să se teamă, sfâşiat între dragostea sa pentru Rege şi pentru ea, şi neputând alege... şi "o ghiulea i-a luat capul". Nu, pe el nu l-ar tăgădui. Cu atât mai rău dacă Joffrey n-ar putea înţelege.

Îşi apleca pleoapele asupra amintirilor, cu acea mască pe jumătate de durere, pe jumătate de tandreţe pe care el învăţase să i-o cunoască. Ea fusese uimită simţind cum braţul lui îi cuprinse umerii. Îi ridică faţa pentru a o privi îndelung şi ochii i se umeziră.

— Ce fel de femeie eşti, oare, dumneata? Ambiţioasă, războinică, neîmpăcată şi totuşi, blândă şi slabă...

— Dumneata care ghiceşti gândurile altora, de ce mă întrebi?

— Nu citesc limpede în inima ta.... Poate pentru că are prea multă putere asupra inimii mele. Angelica, sufletul meu, ce ne mai desparte, oare: orgoliul, gelozia sau o prea mare iubire?...

Scutură din cap, ca pentru a-şi răspunde sieşi.

— Totuşi, nu voi renunţa.

— Ştii totul despre mine.

— Nu încă.

— Îmi ştii slăbiciunile, regretele. Lipsită de flacăra dumitale, am căutat să mă încălzesc cu puţină tandreţe, prietenie. Între un bărbat şi o femeie, asta se cheamă dragoste. De mai multe ori am plătit dreptul de a trăi cu o părăsire. Asta vrei să ştii?

— Nu, altceva. În curând voi şti. Când va sosi caravana de la Boston.

O strânse mai tare la piept.

— Este atât de surprinzător să te descopăr diferită de ceea ce mi-am imaginat... O, soţia mea stranie, cea mai frumoasă, de neuitat, mie mi-ai fost dată, încredinţată în acea zi înflorită, în catedrala din Toulouse... Am fost un paznic foarte prost, comoara mea... preţioasa mea comoară, de atâtea ori pierdută...

— Joffrey, murmură ea.

Vroia să-i spună ceva, să-i strige că totul se ştersese pentru că erau împreună, dar auzi bătăi în uşă şi plânsul unui copil trezit din somn.

Joffrey de Peyrac mârâi printre dinţi.

— Pe dracu, lumea nu e încă destul de pustie pe cât aş vrea eu aum...

Totuşi, izbucni în râs şi merse să deschidă uşăa

Tânăra Rebecca Manigault gâfâia în prag cu un aer speriat, ca şi când ar fi alergat mai multe leghe pentru a ajunge până acolo.

— Doamnă Angelica, imploră ea cu vocea tăiată de emoţie, veniţi... veniţi repede... Jenny... o să aibă un copil...

CAPITOLUL 7

Pruncul lui Jenny se născu în zori. Era băiat. Tuturor celor care se aflau în jurul cabanei în care tânăra mamă îl adusese pe lume, li se părea că nici un copilaş de pe lume nu putea fi atât de extraordinar şi faptul că era băiat apărea ca un fel de miracol.

În seara din ajun, Angelica o condusese pe Jenny în casa lui Crowley, iar copiii adormiţi fuseseră duşi în altă parte.

Doamna Manigault, excelentă organizatoare, îşi pierde tot sângele rece în faţa unui eveniment pe care nu şi-l putea închipui decât înconjurat cu decorul necesar.

— De ce suntem noi aici? se văita ea. Nu există nici încălzitor pentru pătuţ, nici moaşă pentru a o asista pe biata mea copilă. Când mă gândesc la frumoasele cearceafuri de dantelă din patul meu cel mare... of! Doamne,

— Pe cearceafurile dumitale de dantelă dorm cizmele dragonilor Regelui, îi aminti cu asprime Angelica. O ştii la fel

de bine ca şi mine. Bucură-te că acest copil nu se naşte în fundul unei închisori, ci în libertate şi înconjurat de ai săi.

Jenny, tremurând, se agăţă de ea. Angelica trebui să stea cu răbdare la căpătâiul ei şi reuşi să o liniştească. Spre miezul nopţii veni un personaj ciudat. Era o bătrână indiană aducând nişte săculeţe cu plante.

Domnul de Peyrac trimisese după ea în satul indian. Copilul se născuse fără probleme odată cu primele raze ale răsăritului de soare. Ţipătul lui puternic păru că salută această aurora sclipind cu mii de focuri, care ţesea în jurul caselor părăginite voaluri de ceaţă de un auriu somptuos.

După acele ore de spaimă, toţi, bărbaţi şi femei, care se înghesuiau afară, strigară de bucurie şi mulţi plânseră. Era aşa de simplu să trăieşti. Noul născut, care, indiferent la măruntişurile pământeşti, scotea cu vigoare primul său ţipăt, le dădea o lecţie.

Angelica îl ţinea încă în braţe, înfăşurat cu bentiţe după moda indiană de către moaşa nepăsătoare cu faţa arămie, în clipa în care îşi anunţa sosirea contele de Peyrac pentru a-şi prezenta omagiile tinerei mame.

Intră, precedat de doi servitori care puseră pe pat nişte casete, una conţinând perle, cealaltă, două mici cearceafuri de pânză ţesută cu aur. Mai oferi un sipet în care strălucea un inel împodobit cu un safir.

— Dumneata i-ai făcut acestui pământ nou cel mai frumos dar pe care-l poate aştepta, doamnă. Aici unde ne aflăm, obiectele pe care ţi le aduc au, mai ales, valoare de simbol. Născut în sărăcie, fiul dumitale se va afla şi sub semnul cele mai mari bogăţii. Prevăd asta pentru el şi pentru părinţii lui.

— Domnule, este adevărat?... bâgui tânărul tată care stătea acolo, doborât de emoţie, această piatră este splendidă...

— Păstreaz-o în amintirea acestei zile solemne. Sunt sigur că soţia dumitale o va purta cu plăcere. Cum se cheamă acest frumos copil?

Părinţii şi bunicii se uitară unii la alţii.

La La Rochelle problema ar fi fost demult dezbătută, iar prenumele fixat nu fără discuţii aprinse. Se întoarseră spre Manigault, dar acesta era la capătul puterilor.

El îi evoca pe strămoşii săi ale căror portrete umpleau odinioară pereţii locuinţei sale dar nu putu reţine nici măcar un nume. Memoria sa cedase sub cea mai nemăsurată dorinţă de a dormi pe care o poate simţi un tată care şi-a petrecut noaptea aşteptând ca fiica sa să nască. Îşi mărturisi neputinţa, se dădu bătut.

— Copii, alegeţi voi înşivă! Cu atât mai mult cu cât, aici unde suntem, au dispărut obiceiurile cărora le acordam atâta importanţă.

Jenny şi soţul ei protestară. Nici ei nu se gândiseră la asta, bizuindu-se pe autoritatea părintească. Această răspundere îi zdrobea. Nu putea fi ales la întâmplare numele unui copil atât de minunat.

— Doamnă Angelica, daţi-ne o idee, hotărî deodată Jenny... Da... vreau ca dumneata să-i dai un nume. Asta îi va purta noroc. Dumneata ne-ai adus până aici, dumneata ne-ai condus... Azi noapte, când te-am chemat, simţeam că nu mi se poate întâmpla nimic rău, dacă dumneata eşti alături de mine. Spune-i numele, doamnă Angelica... Dă-i un nume care să-ţi fie drag... şi pe care să fii fericită să-l poarte un băieţaş... plin de viaţă.

Ea se opri şi Angelica se întrebă ce ştia Jenny de o privea astfel, cu nişte ochi plini de lacrimi şi de duioşie. Era o femeie tânără cu sufletul delicat.

Căsătoria şi încercările îi transformaseră adolescenţa zbuciumată. Ea nutrea pentru Angelica o afecţiune nesfârşită şi o mare admiraţie.

— Mă pui în încurcătură, Jenny.

— Te rog.

Angelica îl privi pe copilaşul pe care-l ţinea în braţe. Era blond şi rotofei. O fi având poate ochi albaştri. O semăna cu Jérémie... Şi cu un alt copil atât de blond, atât de trandafiriu pe care-l ţinuse şi ea la piept.

Mângâie uşor căpşorul catifelat.

— Spune-i Charles-Henry, zise ea. Ai dreptate Jenny. Voi fi bucuroasă să-l cheme aşa.

Se aplecă pentru a-l pune pe copil în braţele tinerei femei şi reuşi să zâmbească.

— Dacă-i seamănă, vei fi o mamă fericită, Jenny, zise ea foarte încet, căci era, într-adevăr, cel mai frumos dintre băieţaşi.

O sărută şi ieşi în pragul cabanei.

Soarele o lovi ca un bici înflăcărat şi avu impresia că în faţa ei era o mulţime uriaşă din care se ridica un imens murmur. Angelica se clătină şi-şi duse mâna la ochi.

O mână puternică o susţinu.

— Vino, zise vocea poruncitoare a soţului ei.

Făcu câţiva paşi. Ameţeala i se împrăştia. Nu era nici o mulţime, ci numai grupul compact al protestanţilor cu care se amestecau oamenii din echipajul de pe *Gouldsboro*, vânătorii, Crowley, domnul d'Urville, câţiva indieni şi chiar şi soldaţii spanioli în armurile lor negre.

Ştirea naşterii unui copil alb făcuse să vină tot ţinutul.

— Ascultaţi-mă, vorbi contele de Peyrac.

— Aţi venit cu toţii, oameni de rasă albă, pentru a vedea această minune, naşterea printre noi a unui copil.

Datorită acestui gingaş copil, vă simţiţi uniţi şi uitaţi să vă mai urâţi. De aceea, momentul mi se pare potrivit să mă adresez tuturor celor care purtaţi pe umerii voştri soarta poporului în mijlocul căruia trebuie să crească acest nou născut... Vouă, celor care veniţi din La Rochelle, vouă celor care veniţi din Scoţia sau din Germania, din Anglia sau din Spania, vouă, negustori sau nobili, vânători sau soldaţi... vremea certurilor a trecut. Nu trebuie să uităm niciodată că avem ceva care ne uneşte. Suntem toţi nişte exilaţi... Am fost cu toţi alungaţi de fraţii noştri. Unii din cauza credinţei, ceilalţi pentru necredinţa lor, unii pentru bogăţia lor, ceilalţi pentru sărăcia lor. Să ne bucurăm, nu le e dată tuturor să aibă onoarea să construiască o nouă lume...

Eram altădată senior de Toulouse şi de Aquitaine. Aveam proprietăţi multe şi o avere uriaşă. Gelozia regelui Franţei, care se temea de puterea provinciilor, a făcut din mine un rătăcitor, un om fără nume, fără ţară, fără drepturi. Acuzat pentru mii de motive, condamnat la moarte, a trebuit să fug. Pierdusem totul,

proprietăţi, castele, putere şi eram despărţit pentru totdeauna de ai mei. De femeia pe care o iubeam şi pe care o luasem de soţie şi care-mi dăduse fiii...

Se întrerupse, îşi plimbă privirea atentă peste fiinţele în zdrenţe şi atât de deosebite între ele care-l ascultau cu răsuflarea tăiată şi ochii i se înveseliră.

— Astăzi mă bucur de acele încercări prin care am trecut. Îmi rămâne viaţa şi sentimentul nepreţuit de a fi folositor pe această lume. Mai mult, o soartă fericită – o veţi numi providenţă, domnilor, adăugă el cu un salut larg către protestanţi – mi-a redat-o pe femeia pe care o iubeam. Ridică mâna care o ţinea pe cea a Angelicăi.

— Iat-o pe soţia mea... Contesa de Peyrac.

Veselul gentilom normand fu primul care-şi veni în fire şi-şi aruncă pălăria în sus:

— Trăiască contesa de Peyrac!

Acesta fusese semnalul unor ovaţii care, treptat, deveniră asurzitoare.

Trecură împreună printre aplauzele şi zâmbetele prieteneşti. Mâna Angelicăi tremura în cea a contelui de Peyrac, ca altădată, dar ea zâmbea. Şi se simţea de o mie de ori mai fericită decât dacă ar fi condus-o în triumf, pe un drum acoperit cu petale de trandafiri.

CAPITOLUL 8

De-a lungul zilei, jupânul Berne încercă să se apropie de Angelica pentru a-i vorbi. Ea observă acest lucru şi făcu totul pentru a-l evita. Dar seara, pe când se afla singură lângă, izvor, se întoarse şi îl văzu venind spre ea.

El se purtase în aşa fel pe parcursul acelei călătorii, încât ea ajunsese să se îndoiască de judecata lui. Nu ştia până unde-l putea împinge furia.

Dar el vorbi calm şi primele sale cuvinte risipiră temerile Angelicăi.

— Vă căutam, doamnă, pentru a vă exprima regretele mele. Necunoaşterea în care m-aţi ţinut asupra legăturilor care

vă unesc cu domnul de Peyrac a fost cauza greşelii mele. Căci, în ciuda...

Ezită şi continuă cu efort.

— ... dragostei mele pentru dumneavoastră, n-aş fi încercat niciodată să rup o legătură sfântă. Ori, durerea mea de a vă vedea atrasă de un altul era dublată de aceea de a crede că mă disprețuiți... Ştiu acum că nu era nimic din toate acestea. Şi, de aceea sunt fericit.

Rosti aceste cuvinte cu un nou efort şi lăsă capul în jos.

Teama Angelicăi se risipise. Dar nu uita că era cât pe-aci ca el să-i fi ucis soțul.

— Mulțumesc, jupâne Berne, am greşit şi eu că n-am fost sinceră față de dumneata, aflându-mă în imposibilitatea de a-ți explica drama în care mă zbăteam. După o despărțire de cincisprezece ani, în cursul cărora m-am considerat văduvă, hazardul mă punea din nou în fața aceluia care-mi fusese soț şi... nu ne mai recunoşteam. Marele nobil a cărui amintire o păstram devenise un aventurier al mărilor, şi eu însămi... am fost servitoarea dumitale, jupâne Berne, şi ştii în ce condiții triste m-ai primit. Dumneata te-ai dus după copilul meu în pădure şi m-ai scos din închisoare. Ne-am certat de atâtea ori. Toate acestea sunt uitate astăzi şi noi ne putem mărturisi dragostea.

Fața lui Berne se crispă. Nu se vindecase de patima sa. Îi aruncă o privire grea, fierbinte şi ea se simți emoționată. Se schimbase mult de la plecarea din La Rochelle.

Corpul său rotofei de negustor sedentar făcuse loc unei înfățişări viguroase în care recunoşteai originile lui țărăneşti.

Ea gândi că asemenea umeri nu erau făcuți să se aplece asupra unor socoteli în semiîntunericul unei magazii, ci să susțină greutatea unei noi lumi.

Gabriel Berne îşi găsise rostul. Nu o ştia încă şi suferea.

— Inima îmi e rănită, zise el cu o voce înăbuşită. Nu ştiam că-ți poate seca inima fără să mori. Nu ştiam că poți suferi atâta din dragoste. Mi se pare că înțeleg acum nebuniile şi crimele pe cale le comit oamenii pentru o patimă trupească... Nu mă mai recunosc, mă sperii... Da, e greu să dai înapoi. Am pierdut totul. Nu-mi mai rămâne nimic.

Altădată i-ar fi spus, sinceră şi sigură că asta îi făcea bine: "Îţi rămâne credinţa dumitale". Dar simţea că Gabriel Berne traversa acelaşi deşert negru şi fără speranţă pe care-l străbătuse ea însăşi. Spuse numai atât.

— Îţi rămâne, Abigaël.

Jupân Berne o privi cu cea mai mare uimire.

— Abigaël?

— Da, Abigaël, prietena dumitale din La Rochelle, prietena dumitale din totdeauna. Poate că te iubea când te-ai căsătorit. Sunt ani de zile de când trăieşte în umbra dumitale şi suferă şi ea din dragoste.

Berne era de-a dreptul răscolit.

— E imposibil. Noi eram prieteni din copilărie. Mă obişnuisem să o văd venind ca vecină. A îngrijit-o cu devotament pe soţia mea în timpul ultimei sale boli, a plâns-o cu mine... Şi n-am bănuit niciodată....

— Nu observi ataşamentul ei. E prea ruşinoasă ca să ţi-o mărturisească. Căsătoreşte-te cu ea, jupâne Berne. E soţia care-ţi trebuie: bună, pioasă şi frumoasă. N-ai remarcat niciodată că are cel mai frumos păr din lume? Când îl desface, îi cade până la şold.

Deodată negustorul se supără.

— Drept cine mă luaţi? Drept un copil care şi-a pierdut jucăria şi, ca să uite, i se dă alta? Fie! Abigaël mă iubeşte. Va să zică sentimentele mele sunt schimbătoare ca ploaia şi vremea bună. Eu nu sunt o frunză în vânt. Dumneavoastră aveţi tendinţa de a trata viaţa cu uşurinţă. E timpul să uitaţi de independenţa care v-a costat uneori destul de scump şi să vă străduiţi să vă adaptaţi firea la îndatoririle dumneavoastră de soţie.

— Da, jupân Berne, răspunse Angelica, pe tonul pe care-l adopta la La Rochelle, când el îi poruncea ceva.

El tresări, păru să-şi amintească noua lor situaţie şi bâigui o scuză. Apoi o privi intens. Păstra astfel, pentru totdeauna, imaginea aceleia care-i trecuse prin viaţă ca o stea căzătoare, femeia despre care crezuse că-i fusese sortită, într-o seară din tinereţe, în mahalalele Parisului, cea care, reîntâlnită mai târziu la cotitura unui drum unde îi pândeau bandiţii, îi răscolise

existența, pentru ca, în sfârşit, să ajungă să-i salveze, pe ea şi pe copii ei, de la o viață de mizerie.

Înțelegea că îşi îndeplinise obligația pe care şi-o luase față de ei şi că drumurile lor se despărțeau.

— Adio, doamnă, zise el, şi mulțumesc.

Plecă păşind rar şi Angelica îl auzi întrebând la intrarea în tabără unde este Abigaël. Abigaël avea să fie fericită. Din ziua în care Berne va fi soțul ei, el îşi va interzice să se gândească la Angelica, şi, dealtfel, blânda sa prietenă era cea care-i trebuia pentru a-i satisface dorințele de bărbat frământat de o conştiință grijulie față de amănunte.

— Conversai cu prietenul dumitale Berne? se auzi vocea lui Joffrey de Peyrac în spatele ei. Accentua cuvântul "prieten".

— Nu mai e deloc prietenul meu de când te-a amenințat.

— Dar orice femeie simte o oarecare melancolie când îndepărtează un îndrăgostit pătimaş.

— Of! ce prost eşti, făcu Angelica râzând. Nu ştiu niciodată dacă să cred în gelozia dumitale, într-atâta îmi pare fără motiv. Încercam să-l conving pe jupânul Berne că există o femeie demnă de el care-l iubeşte şi îl aşteaptă de ani de zile. Dar el este dintre acei bărbați care au trecut pe lângă fericire, pentru că nu puteau să considere altfel femeia decât o piedică periculoasă şi vicleană.

— Întâlnirea cu dumneata a contribuit mult la a-l face să-şi schimbe părerea? zise Joffrey de Peyrac cu ironie. Nu cred, dacă mă iau după starea de mânie oarbă în care îl aduseseşi.

— Exagerezi, zise Angelica, prefăcându-se supărată.

— Un pistol îndreptat către mine îmi ajunge pentru a mă convinge de limita până la care îi împingi pe cei care au avut nenorocirea să se îndrăgostească de dumneata.

O luă în brațe.

— Alunecoasă amantă! mulțumesc cerului că eşti soția mea. Pot, cel puțin, să te țin în lanțuri numai pentru mine. Aşadar, i-ai predat-o pe Abigaël!...

— Da. Ea va şti să şi-l apropie. E foarte frumoasă.

— Am remarcat asta.

Angelica simți o înțepătură în inimă.

— Ştiu, ai remarcat-o încă din prima seară de pe *Gouldsboro*.

— Geloasă, în sfârşit!... zise contele cu satisfacţie.

— Ai avut pentru ea priviri pe care nu le-ai avut pentru mine. Ei îi acorzi toată încrederea, în timp ce de mine te temi şi nu ştiu de ce.

— Vai, ştiu prea bine! Dumneata mă faci să fiu slab şi nu sunt sigur de dumneata.

— Dar când, oare, o să fii? făcu ea întristată.

— Mai am de alungat o îndoială.

— Care?

— Am să mă explic la momentul potrivit. Nu lua aerul ăsta abătut, învingătoarea mea! Nu trebuie să te neliniştești dacă un bărbat pe care l-ai chinuit mult se apropie de tine cu sfială. În ceea ce mă priveşte, mă împac destul de bine cu furtunile şi cu sirenele periculos de seducătoare. Şi înţeleg că Abigaël poate fi un refugiu delicios. Am văzut încă din acea primă seară că era îndrăgostită de acest Berne. Ea era cea care trebuia consolată. Îl credea gata să moară şi suferea groaznic. Dar el nu te vedea decât pe tine, la căpătâiul lui. Spectacol care, şi pentru mine, era lipsit de atracţie. Să spunem că pe ea şi pe mine ne-a apropiat o nefericire comună. Ea avea înfăţişarea unei fecioare martire, a unei flăcări curate care se consuma, şi, în ciuda durerii, era singura printre drepţii ăştia execrabili care mă privea cu recunoştinţă.

— Îmi place mult Abigaël, zise Angelica pe un ton hotărât, dar nu pot suporta să vorbeşti despre ea cu atâta tandreţe.

— Tu n-ai măreţia ei sufletească?

— Cu siguranţă, nu, când e vorba de tine.

Mergeau pe marginea pădurii şi se apropiau de drumul care însoţea coasta. În spatele unui tufiş de mesteceni nechezară nişte cai.

— Când o să plecăm în expediţia pe care o plănuieşti în interiorul ţării? întrebă Angelica.

— Să înţeleg din asta că te grăbeşti să-ţi părăseşti prietenii?

— Mă grăbesc să fiu singură numai cu tine, zise ea adresându-i o privire care-l răscolea.

El o sărută uşor pe pleoape.

— Vom pleca peste două săptămâni. Trebuie să iau nişte măsuri pentru ca noii veniţi să poată înfrunta iarna. E groaznică. Cei din La Rochelle vor avea de luptat. Indienii nu sunt nişte sclavi sperioşi ca în Caraibe, iar marea când se supără, nu-i de glumit cu ea. Le va fi greu, vor suferi.

— Ai zice că te bucuri de necazurile lor.

— Oarecum. Draga mea, eu nu sunt un sfânt, cu sufletul înduioşat şi iertător şi n-am uitat cu totul ce mi-au făcut. Dar vreau ca ei să reuşească şi vor reuşi, am încredere în ei. Spiritul lor întreprinzător nu va putea renunţa la perspectivele întrevăzute.

— Le-ai pus condiţii grele?

— Destule. Au cedat. La urma urmei, sunt oameni de bun simţ. Ştiu că aici e bine pentru ei, dacă te gândeşti că ar fi putut să se legene la capătul unui streang.

— De ce? întrebă, deodată, Angelica, de nu i-ai spânzurat îndată ce i-ai învins? Aşa cum ai făcut cu spaniolii răsculaţi?

Joffrey de Peyrac dădu din cap înainte de a răspunde.

Pe ea o uimea modul în care el, continuând să vorbească, nu înceta să pândească în jur, cu ochi pătrunzători. Aşa supraveghea şi marea, de pe duneta vasului *Gouldsboro*, "Omul-care-ascultă-Universul...".

Răspunse după o lungă tăcere.

— De ce să nu i-am spânzurat imediat? Să ştii că nu sunt un impulsiv, draga mea. Orice faptă este gravă, şi una din ele e să iei viaţa cu sânge rece unei făpturi umane, cere să-şi găsească răspuns în urmările sale. Să scap lumea de lepădăturile spaniole, respectând codul juridic marinăresc, nu era greu. Execuţia nu cerea nici o amânare. Cât despre cei din La Rochelle, lucrurile stăteau altfel. Fără ei, toate proiectele mele ar fi fost condamnate la eşec. Într-adevăr, era imposibil să mă duc spre interior fără să las o comunitate de colonişti pe ţărm, aşa cum prevăzusem. Îmi trebuie acest port, chiar şi în germene. Pe deasupra, mi se părea o greşeală să-i fi adus până aici pe aceşti emigranţi, ca să renunţ la plecarea prevăzută spre izvoarele fluviului Mississippi. Dacă-i spânzuram pe şefii lor, îmi puneam în cap

nişte femei şi nişte copii dezorientaţi, şi să fi fost obligat la o altă călătorie spre Europa pentru a găsi alţi colonişti care, neîndoielnic, n-ar fi avut valoarea acestora. Căci le recunosc calităţile. Pe scurt, toate acestea atârnau mult, în balanţă şi depăşeau nevoia de a da un exemplu şi de a-mi satisface o foarte îndreptăţită ură.

Angelica îl asculta muşcându-şi buza de jos.

— Şi eu care credeam că i-ai iertat pentru că ţi-o cerusem eu!

El izbucni în râs.

— Aşteaptă să termin ce am de spus înainte de a lua aerul ăsta trist.

Începu să o sărute pe buze şi nu o lăsă decât atunci când ea încetă să se mai opună răspunzând cu lăcomie sărutului lui.

— Lasă-mă, deci să adaug că un gând ascuns mă făcea să mă tem de reacţiile doamnei Angelica faţă de un act de dreptate firesc, dar ireparabil. Atunci, şovăiam... aşteptam.

— Ce, oare?

— Ca soarta să hotărască... ca talerele balanţei să se încline de la sine de-o parte sau de alta.

Angelica vru din nou să se smulgă din braţele lui.

— Când mă gândesc, spuse ea indignată, că tremuram la uşa ta. Credeam că ai să mă ucizi pentru acest gest. Iar dumneata îl aşteptai!...

Ochii contelui erau plini de scântei vesele. Îi plăcea să o vadă mânioasă

— Ezitam, e adevărat. Aveam convingerea că dumneata vei hotărî soarta lor. De ce această indignare?

— Nu ştiu... cred că iar m-ai păcălit.

— Nicidecum! I-am lăsat, doar, soartei timpul să se pronunţe... Ai fi putut să nu vii să-mi ceri să-i iert.

— Şi i-ai fi spânzurat?

— Ba bine că nu!

Faţa contelui devenise gravă.

O strângea tot mai tare la piept, o făcu să-şi lipească obrazul de al lui şi ea simţea brazdele întărite ale cicatricelor sale, căldura pielii sale.

— Dar ai venit... şi acum totul este bine.

Noaptea se ridica de pe mare şi întâlnea umbra ce aştepta pe sub copaci.

Pe potecă apăru un indian ţinând de hăţuri doi cai. Joffrey de Peyrac se urcă în şa.

— Mă însoţeşti, doamnă?

— Unde mergem?

— La mine acasă. Nu-i prea grozav. Un foişor de lemn deasupra golfului. Dar te poţi iubi acolo în linişte. În seara asta, soţia mea îmi aparţine.

CAPITOLUL 9

— Unde mergem? repetă Angelica în timp ce caii îi duceau pe amândoi de-a lungul ţărmului.

Şi el răspunse.

— Am un mic castel ca să ne iubim în linişte... ca pe malul Garonnei.

Atunci ea îşi aminti dulcea noapte din îndepărtata Aquitaine, când el o dusese, departe de Toulouse, pentru a-i arăta dragostea. Aici, vântul sălbatic al nopţii îi şfichiui cu putere şi când ajunseră tumultul mării era atât de asurzitor, încât nu se mai puteau auzi.

Clădirea era un fort din lemn ridicat pe ţărmurile Noului Continent şi unde gentilomul francez îşi amenajase un luxos refugiu.

Îngrămădise aici comori, obiecte de artă, instrumente preţioase, pe care nişte indieni, aleşi de el, le păzeau cu respectul superstiţios al primitivilor pentru tot ce nu se explică.

Pereţii încăperii principale, din vârful foişorului, erau împodobiţi cu arme care, toate, spade, flinte şi pistoale, erau exemplare magnifice de armurărie spaniolă, franceză sau turcă.

Strălucitoarea lor panoplie ar fi avut ceva neliniştitor fără licărul colorat, oarecum magic a două lustre din cristal de Veneţia în care ardeau lumânări din ceară albă.

Parfumul lor se întretăia cu cel al mâncărilor de pe masă şi în care abundau, în jurul unei piese de vânat fript, fructele şi legumele din ţinut.

Ştiuleţi de porumb copt mascau cu auriul lor marginile platoului. Joffrey de Peyrac ceru să se toarne în cupe un vin de culoarea purpurei, un altul transparent precum opalul, apoi după ce servitorii ieşiră, aruncă o privire atentă asupra mesei.

Angelica, în picioare lângă fereastră, nu-l slăbea din ochi.

Inima i se topi de duioşie.

Nu-i mai era teamă când se gândea la câte îndurase el şi, precum toate femeile, ar fi vrut să-l poată lua la pieptul ei, să-l îngrijească şi să-i panseze rănile. Nu era ea soţia lui?

Totuşi, petrecuse o parte din viaţă fără să aibă nevoie de ea şi părea că s-a descurcat foarte bine.

— Îţi place domeniul meu?

Angelica se întoarse spre fereastra pe unde auzea mugetul valurilor. Fortul special construit de Joffrey de Peyrac pentru a sta în el când venea la Gouldsboro era orientat spre marea dezlănţuită şi nu spre golf.

Alegerea acestei poziţii dezvăluia o frământare ascunsă. Omul care caută natura cea mai sălbatică pentru a visa acolo, o face adesea pentru a-şi contempla imaginea propriei inimi.

La ce femeie visa, oare, Joffrey de Peyrac, atunci când se refugia aici? Oare la ea, Angelica?...

Nu, nu visa la ea. El îşi făcea planuri să meargă după aur la izvoarele fluviului Mississippi sau se gândea ce fel de colonişti putea instala pe pământurile sale pentru a construi un port.

Răspunse.

— Garonne era mai blândă decât acest ocean mânios. Nu era decât un firicel subţire de argint sub clar de lună... Acolo era o briză parfumată, şi nu acest vânt groaznic care stinge lămpile.

— Şi femeia de pe malurile Garonnei era mai cuminte decât cea pe care o aduc în seara asta în refugiul meu de la capătul lumii.

— Iar soţul meu ei era mai de temut decât cel pe care ea îl regăseşte astăzi.

Râseră, înfruntându-se din priviri.

Angelica închise oblonul de lemn şi zgomotul de afară scăzu.

— Este ciudat, murmură Angelica, mi se pare că totul mi-a fost înapoiat însutit. Am crezut că-mi părăsesc pentru totdeauna ţara copilăriei, pământul strămoşilor mei. Pot spune că arborii care ne înconjoară îmi amintesc de pădurea de la Nieul? Da, dar mult mai frumoasă, adâncă, bogată. Totul este nemăsurat de mare, minunat, tumultuos: viaţa, viitorul... dragostea noastră.

Spuse acest ultim cuvânt încet... aproape şoptit şi el păru că nu-l aude. Totuşi, după câteva clipe îi continuă gândul:

— Mi-amintesc că mica mea reşedinţă din Garonne era decorată cu mici scumpeturi, dar cred că astăzi, decorul acesta se potriveşte mai bine cu spiritul tău războinic.

Îi surprinsese scurta privire admirativă asupra armelor.

Ea era cât pe-aci să răspundă cu promptitudine, că existau alte lucruri mai feminine care o interesau, dar văzu în ochii lui o luminiţă uşor ironică şi se stăpâni. El întrebă.

— Pot să sper că eşti, totuşi, atrasă de mâncărurile pregătite în cinstea ta? Chiar dacă acestea nu valorează cât cele de la Curte.

Angelica scuturâ din cap.

— Mi-e foame de altceva.

— De ce oare?

Fericită, ea îi simţi, braţul cuprinzându-i umerii.

— Nu îndrăznesc să sper, şopti el, că te interesează blănurile din acest pat moale. Sunt, totuşi, foarte preţioase şi le-am ales cu gândul la cât ai fi de frumoasă printre ele.

— Te gândeai la mine?

— Vrei să-ţi dovedesc?

Ea strângea umerii tari de sub vestă. Dintr-o dată începuse să tremure. Strânsoarea braţelor lui, căldura pieptului, stârniseră în ea o tulburare violentă.

Odată cu lăcomia dorinţei, se trezea întreaga ei ştiinţă în ale iubirii. Ah! dacă s-ar putea ca, în braţele lui, să redevină

ce-a fost, ar şti ea să-şi dovedească recunoştinţa. Nu exista recunoştinţă mai sălbatică şi mai nesfârşită decât cea pe care femeia i-o închina bărbatului care ştie să o facă fericită în toate fibrele fiinţei sale.

El văzu, cu uimire, privirea Angelicăi mărindu-se, verde şi luminoasă ca un eleşteu în soare şi în timp ce el se apleca, ea îşi înnodă cu patimă frumoasele braţe în jurul gâtului său şi ea fusese cea care-i prinse buzele.

Noapte nesfârşită. O noapte de mângâieri, de săruturi, de îmbrăţişări, de destăinuiri, murmurate şi repetate, de somn fără vise, întreruptă de gemetele iubirii.

În braţele aceluia pe care îl iubise şi aşteptase atâta, Angelica, redevenea acea Venus ascunsă din nopţile de dragoste care-i făcea să leşine de plăcere pe amanţii ei copleşiţi, lăsându-i cuprinşi de regret şi de o durere de nevindecat. Vântul furtunii ducea cu el amintirile, ştergea fantomele...

— Dacă ai fi stat cu mine... ofta ea.

Şi el ştia că era adevărat, că dacă ar fi rămas lângă ea n-ar mai fi fost decât el în viaţa ei. Şi că nici el n-ar fi trădat-o niciodată.

Căci nici o altă femeie şi nici un alt bărbat nu le putea aduce această fericire pe care şi-o dădeau unul altuia.

Angelica ieşi din această stare obosită, încântată şi cu cea mai senină privire asupra lumii pe care o poţi avea în dimineaţa vieţii.

Existenţa curgea altfel. Nopţile nu vor mai aduce singurătatea rece, ci promisiunea strălucitoare a orelor pline de plăceri îmbătătoare, apoi tandre şi calme. Nu conta patul, sărac sau bogat, iarna, sălbăticia pădurilor sau beţia verii. Ea ar dormi lângă el, noapte de noapte, alături la vreme de pericol sau pace, la izbândă sau la înfrângere. Ar avea nopţile lor, refugii de iubire, porturi de tandreţe.

Şi ar avea zilele pline de descoperiri, de cuceriri, pe care le-ar trăi unul lângă altul.

Ea se lungi printre blănurile albe şi cenuşii care o acopereau pe jumătate. Candelabrele erau stinse. Prin oblonul de lemn se strecura o lumină slabă.

Observă că Joffrey de Peyrac era în picioare, îmbrăcat şi încălţat cu cizmele.

O fixa cu o privire enigmatică. Dar ea nu se mai temea de bănuiala din acea privire. Îi zâmbi, sigură de victoria ei.

— Te-ai sculat?

— Era şi timpul. A venit în goană un indian care m-a anunţat adineauri că se apropie caravana de la Boston. Dacă am putut să mă smulg acestui pat, n-am făcut-o, desigur, pentru că m-ai încurajat dumneata s-o fac, aş zice chiar că până şi când dormi pari să faci totul ca să mă întorci de la treburile care mă aşteaptă încă din zori. Talentele dumitale sunt prea iscusite.

— Nu te-ai plâns, oare, tu, prima oară de o lipsă... în mod precis de competenţă, care ţi se păruse ceva jignitor?

— Hm! Hm! făcu el. Nu sunt atât de sigur că elanurile dumitale din această noapte nu mi-au stârnit gelozia. Nu-mi amintesc să te fi adus eu însumi la o astfel de perfecţiune. În sfârşit, să admitem că datorezi totul primului iniţiator al dumitale; i-ar fi greu să nu se simtă satisfăcut...

El puse un genunchi pe marginea patului pentru a se apleca să o privească îndelung.

— Şi se deghizează în biată slujnică pioasă! Şi îi joacă pe mândrii hughenoţi, ipocriţi şi reci! Şi ei se lasă amăgiţi! Când, oare, îţi baţi joc de lume, zeiţă?

— De mai puţine ori decât dumneata. n-am ştiut niciodată să umblu cu şiretlicuri, în afară de clipele când eram în pericol de moarte. Joffrey, cu tine n-am jucat niciodată teatru, nici înainte, nici acum, m-am luptat cu arme sincere.

— Atunci eşti făptura cea mai surprinzătoare, cea mai imprevizibilă, cea mai schimbătoare, cu mii de faţete... Dar ai pronunţat adineauri un cuvânt îngrijorător: ai luptat contra mea... Pe acel soţ care se întorcea, îl considerai, un duşman?...

— Te îndoiai de dragostea mea.

— Erai, oare, fără greşeală?

— Te-am iubit întotdeauna mai mult decât orice.

— Începi să mă convingi de asta. Dar lupta noastră care a luat o întorsătură mai blândă, s-a terminat?

— Sper, făcu ea neliniştită.

El scutură din cap cu un aer meditativ.

— Mai există destule aspecte din trecutul tău care-mi rămân misterioase.

— Care? Am să-ţi explic totul.

— Nu, nu am încredere în explicaţii. Vreau să te văd aşa cum eşti!

Şi răspunzând printr-un zâmbet privirii ei neliniştite:

— Scoală-te, trebuie să mergem în întâmpinarea caravanei!

CAPITOLUL 10

Ajunseseră în preajma unui loc pustiu învăluit în ceaţă, în care se auzea, totuşi, ceva semănând cu ecoul făcut de mii de glasuri.

Angelica îşi întorcea capul la stânga şi la dreapta, nedumerită:

— Nu văd pe nimeni! Ce înseamnă asta?

*

Fără să răspundă, Joffrey de Peyrac coborî de pe cal. De câteva clipe părea distrat. Crezându-l preocupat de ceva, ea se mira că nu-i spune ce îl îngrijorează. El veni şi îi întinse braţele pentru a o ajuta să coboare de pe cal. Îi zâmbea cu nesfârşită tandreţe dar faţa îi rămânea încordată.

— Ce ai? îl întrebă ea de mai multe ori.

— Nimic, sufletul meu, răspunse el, strângând-o la piept şi ducând-o printre copaci, nu ţi-am spus că această zi este cea mai frumoasă din viaţa noastră?

Ea văzu că nu era îngrijorat, ci emoţionat şi deveni şi mai neliniştită. Fericirea îi era încă atât de fragilă încât se temea de vreun eveniment întâmplător care să i-o ia din nou.

— Când e senin aici, viaţa pare foarte simplă, zise ea cu voce tare, ca şi când ar fi vrut să rupă o vrajă, dar când ceaţa asta ne învăluie totul se schimbă. Poate pentru asta iubeşti

această ţară. Aştepţi mereu ceva, o surpriză, simţi că se va întâmpla ceva, ceva de bine.

— Tocmai pentru o surpriză plăcută te-am adus aici.

— Dar ce fericire mai poate fi, de vreme ce te-am regăsit?

El o privi iar atenţie bănuitoare, cu acea privire pe care ea o simţise atât de des apăsând-o la bordul lui *Gouldsboro*. Când o privea aşa, ştia că el se îndoia de ea, că-i cere socoteală, că amărăciunea pe care i-o provocase prin trecutul ei, nu se ştersese. Dar el nu răspunse întrebării pe care i-o putea citi în ochi.

Pe măsură ce înaintau, un zgomot ca un bubuit ajungea la ei, amestecat cu voci de oameni.

Ajunseră la o alcătuire de stânci roşii, peste care marea se năpustea înspumată. Vocile se înmulţeau, purtate de un ecou care le întărea. Fiind pustiu, acest fenomen avea ceva neliniştitor.

Angelica descoperi în cele din urmă pe mare, dincolo de stânci, mici puncte negre care pluteau, capetele unor înotători îndrăzneţi.

— Sunt copiii indigeni care se joacă, zise Joffrey de Peyrac.

Jocul consta în a se aşeza pe traseul unui val deosebit de înalt şi, purtat de creasta înspumată, să se năpustească odată cu ea prin gura neagră a unei grote în care acesta se spărgea cu zgomot.

Arta înotătorului era să se agaţe de peretele de stâncă înainte de a fi strivit de el prin violenţa şocului.

El apărea atunci în vârful stâncilor şi alerga să se arunce din nou pentru a o lua de la capăt.

Angelica îi privea fără să mişte. Ceea ce o ţinea pe loc era mai puţin isprava lor periculoasă şi mai mult certitudinea că recunoştea decorul. Căuta să-şi amintească unde mai putuse vedea un astfel de spectacol. Se întoarse spre soţul ei să-şi împărtăşească gândurile.

Un glas tânăr, strigând prin peşteră, fu şocul care-i împrăştia întunericul din memorie. Nu ea văzuse asta în vis, ci Florimond. Ea crezu că audè cuvintele pe care el i le spunea într-o seară, în castelul du Plessis, atunci când asupra lor apăsau

ameninţările cu moartea. "I-am văzut pe tata şi pe fratele meu în vis... Cantor era pe coama unui mare val alb şi îmi striga: Vino, Florimond... Vino şi fă ca mine, e aşa de minunat. Ei sunt într-o ţară plină de curcubee..."

Ochii Angelicăi se măriră.

Florimond apărea în faţa ei. Curcubeele tremurau printre frunzişuri, valul alb era acolo...

— Ce ai? întrebă Joffrey de Peyrac, îngrijorat.

— Nu ştiu ce mi se întâmplă, zise Angelica, foarte palidă, această privelişte am mai văzut-o... în vis. De fapt, nu eu... Dar cum, oare, a putut el vedea asta? murmură ea, vorbindu-şi sieşi... Copiii fac astfel de proorociri...

Nu îndrăznea să rostească numele lui Florimond.

Dar era ca şi când îl vedea acolo, în faţa ei . . .

Stătea acolo cu zâmbetul lui sclipitor, cu ochii lui fermecători: "Mamă, trebuie să plecăm...". El îi spusese asta, simţind că moartea era prin preajmă, dar ea nu-l ascultase, iar el fugise, mânat de instinctul de a trăi, care slavă Domnului, îndrumă faptele impulsive ale tinerilor.

El n-o putea salva pe mama sa, nici pe fratele său, dar îşi salvase măcar propria viaţă.

Găsise el, oare, această ţară plină de curcubee în care îşi închipuia că-l aşteaptă tatăl său şi Cantor, mort de şapte ani în Mediterana?

— Dar ce ai? repetă contele încruntându-şi sprâncenele.

Ea se strădui să zâmbească.

— Nimic. Am avut o vedenie. Îţi voi explica mai târziu. Se vede, caravana?

— Să urcăm pe acea movilă, o să-i zărim. Aud zgomotul cailor, dar înaintează la pas, poteca e îngustă.

De pe ridicătura uşoară pe care se aflau, privirea, strecurându-se printre copaci, începea să desluşească sosirea unei cete numeroase de oameni. Roţile carelor scârţâiau pe pietrişul de pe drum. Printre ramuri se observau mişcându-se penele care împodobeau pălăriile celor doi călăreţi din frunte. În timp ce îşi făceau apariţia la marginea pădurii, ajungea până la ei zvon de muzici.

Braţul lui Joffrey de Peyrac se întinse brusc.

— Îi vezi? zise el.

— Da.

Ea îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a-i vedea mai bine pe cei care soseau.

— Sunt foarte tineri, mi se pare. Unul din ea are o chitară...

Cuvântul îi muri pe buze. Braţul îi căzu.

Timp de câteva clipe ea-simţi că trupul îi era acolo, dar golit de suflet; devenise un fel de statuie în care rămânea vie numai puterea de vedea. Ea nu mai exista, era moartă, dar vedea.

Îi vedea... pe acei doi călăreţi care înaintau.

Şi mai ales pe unul, primul... şi apoi, pe celălalt. Dar primul era foarte real, în timp ce celălalt, pajul cu chitara, era o umbră; sau poate şi ea era murise.

Se apropiau. Mirajul avea să se împrăştie. Dar cu cât se apropiau, cu atât li se distingeau trăsăturile feţelor. Era Florimond, cu zâmbetul lui strălucitor, cu ochii lui veseli.

— Florimond!

El sări de pe cal şi scoase un strigăt:

— Mamă!

Atunci începu să fugă spre colină, cu braţele întinse.

Angelica vru să se avânte şi ea, dar picioarele nu o ascultau şi căzu în genunchi.

Astfel îl primi la pieptul ei, în genunchi, şi el îţi trecu braţele în jurul gâtului ei, cu părul castaniu revărsându-se pe umărul ei.

— O, mamă, zicea el, iată-te în sfârşit! Nu te-am ascultat. Am plecat să-l caut pe tata să te ajute. A ajuns la timp de vreme ce te văd aici. Soldaţii ăia nu ţi-au făcut vreun rău? Regele nu te-a băgat la închisoare. Sunt fericit, atât de fericit, mamă!...

Angelica strângea cu toate puterile ei la piept trupul subţire. Florimond, micul ei prieten, cavalerul ei.

— Ştiam, fiule, murmură ea cu glasul întretăiat, ştiam că te voi regăsi. Ai venit în ţara plină de curcubee pe care ai visat-o.

— Da... şi i-am găsit pe amândoi, pe tata şi pe fratele meu, mamă, priveşte... Iată-l pe Cantor.

*

Celălalt adolescent stătea la câţiva paşi de ei. Florimond avea norocul, gândea el, că nu este timid. Era atât de mult de când, el, Cantor, n-o mai văzuse pe mama lui, zâna, regina, iubirea copilăriei lui. Nu era prea sigur că o recunoaşte în această femeie căzută la pământ care îl strângea nebuneşte pe Florimond la pieptul ei, bâiguindu-i cuvinte fără şir. Dar ea întinse mâna spre el chemându-l şi el se avântă. Fusese rândul lui să se refugieze între aceste braţe care-l legănaseră odinioară. Îi recunoştea parfumul, sânul atât de dulce şi mai ales vocea care-i trezea atâtea amintiri, pe acelea din serile din faţa vetrei când aruncau în sus clătitele sau când venea să-l sărute mai târziu, minunată în veşmintele ei somptuoase.

— Oh, mamă scumpă!

— Oh, fiii mei, fiii mei!... Dar e imposibil, Florimond, Cantor nu poate fi aici. El a murit în Mediterana.

Florimond râdea, un pic ironic:

— Tu nu ştii, mamă, că tata a atacat flota ducelui de Vivonne, tocmai pentru că la bord se afla Cantor. Ştia acest lucru.

— Ştia.

Acestea erau primele cuvinte pe care Angelica le înţelegea, după momentul răscolitor când ea văzuse chipurile celor doi călăreţi, pe care-i arăta Joffrey de Peyrac, pe cele, scumpe ei, ale fiilor plânşi atâta amar de vreme.

*

Toate acestea nu erau vise. Trecuseră ani de zile şi fiii ei erau în viaţă. Joffrey de Peyrac îl găsise pe Cantor; îl primise şi îl ţinuse cu el pe Florimond şi în tot acest timp, ea, Angelica aproape înnebunise de durere. Prima ei pornire, după ce-şi reveni, fu una de mânie oarbă.

Înainte ce Joffrey de Peyrac să-i fi putut prevedea gestul, ea se ridicase şi mergând spre el îl plesni peste faţă.

— Ştiai, ştiai asta, strigă ea înnebunită de furie şi de durere şi nu mi-ai spus-o. M-ai lăsat să plâng de disperare, te bucurai de suferinţele mele. Eşti un monstru. Mă urăşti. "Nu mi-ai spus nimic, nici la La Rochelle, şi pe parcursul călătoriei... nici azi-noapte, nici măcar azi-noapte... Ah! ce-am făcut ataşându-mă de un om atât de crud, nu mai pot să te văd...

Vroia să plece. El o apucă şi trebui să-şi folosească toată forţa pentru a ţine pe loc.

— Lasă-mă, urlă Angelica, zbătându-se, nu te voi ierta niciodată, niciodată... Acum ştiu, nu mă iubeşti. Nu m-ai iubit niciodată... Lasă-mă!

— Unde vrei să fugi?

— Departe de dumneata... pentru totdeauna, nu ştiu. Îşi pierdea puterile luptându-se cu el. De teamă să nu-i scape, contele o ţinea strâns în braţe.

Angelica, sufocată, de strânsoarea de fier şi de furia şi bucuria nespuse, simţi că-şi pierde răsuflarea, că e în pragul leşinului.

— Of, copiii mei, copiii mei, mai gemu ea.

Joffrey de Peyrac nu mai ţinea la piept decât un corp fără suflare, cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi.

*

— Iubito!... M-ai speriat de-a binelea!

Angelica îşi venea în fire. Era întinsă pe un pat de frunze, într-o colibă indiană, unde soţul ei o dusese leşinată. Prima ei mişcare fusese să-l respingă pe cel care se apleca asupra ei.

— Nu, de data asta, s-a terminat, nu te mai iubesc, domnule de Peyrac, mi-ai făcut prea mult rău.

El se abţinu să zâmbească şi, luându-i mâna, rosti un cuvânt pe care nu l-ar fi auzit niciodată de la el:

— Iartă-mă!

Angelica privi această faţă nobilă, mândră şi care nu se înclina niciodată. Simţi că era gata să izbucnească în lacrimi, dar din nou scuturâ din cap cu îndărătnicie. Nu, nu l-ar ierta, se jucase cu inima ei de mamă. Mersese până acolo încât oînvinovăţea că i-a pierdut, în timp ce ştia că ei trăiau, în

America, şi că tocmai el provocase "moartea" lui Cantor fără să se gândească la lacrimile pe care le-ar vărsa ea, mama lui, aflând de dispariţia copilului.

Câtă indiferenţă faţă de sentimentele aceleia care odinioară îi fusese soţie! Era, deci, adevărată bănuiala care-i încolţise în suflet că el n-a iubit-o niciodată prea mult.

Vru să se ridice pentru a se depărta de el, dar era atât de slăbită, încât nu putut să scape din braţele care o ţineau cu blândeţe la pieptul lui.

— Iartă-mă, repetă el, foarte încet.

Fu silită, pentru a evita privirea arzătoare a soţului ei, să-şi aşeze faţa pe umărul său puternic.

— Ştiai şi nu mi-ai spus nimic. Ai lăsat să mi se prelungească suferinţa care-mi rodea inima, când, cu un singur cuvânt, ai fi putut să mă faci fericită. Nu mi-ai spus nimic când m-ai reîntâlnit, şi nici pe vas... Nici chiar azi-noapte, oftă ea deodată, nici chiar azi-noapte.

— Azi-noapte? Îmi răscoleai toată fiinţa. Azi-noapte, îmi aparţineai în sfârşit şi, din gelozie, din egoism nu vroiam ca nimeni să existe între noi. Te împărţisem destul cu tot universul. E adevărat, am fost dur şi uneori, nedrept, dar nu te-aş fi tratat cu atâta severitate, dacă nu te-aş fi iubit atât de mult. Eşti singura femeie care a avut puterea să mă facă să sufăr. Gândul că m-ai trădat a fost multă vreme ca un fier roşu în inima mea. Îndoiala îmi otrăvea amintirile, te închipuiam fără inimă, indiferentă faţă de copiii pe care i-am avut cu tine. Şi după ce te-am regăsit, torturat de îndoielile mele şi chemarea pe care o simţeam pentru tine, am vrut să te încerc, să te văd în adevărata ta lumină; mă temeam de darul acela de a juca teatru cu care fiecare femeie este înzestrată. O regăsisem pe soţia mea, dar nu şi pe mama fiilor mei. Vroiam să aflu ceea ce am aflat adineauri când, fără să te fi pregătit, i-ai recunoscut.

— Am crezut că mor, gemu ea. Ah! cu răutatea ta, era cât pe-aci să mă omori.

— Spaima pe care am simţit-o văzându-te atât de frământată, m-a pedepsit, într-adevăr.

— Tu n-ai dreptul să te îndoieşti de asta. Eu am fost cea care i-a crescut, eu m-am lipsit de pâine pentru ei, eu m-am...

Îşi reţinu vorbele care-i venea pe buze: "vândut pentru ei". Dar nerostind-o, amărăciunea îi fusese şi mai mare.

— Am lipsit de lângă ei numai în ziua în care am respins avansurile Regelui, pentru a nu te trăda, şi am îndurat nenorociri nesfârşite pentru un bărbat care nici măcar nu mă stima, un om care mă disprețuia şi mă renega, un bărbat care nu merita nimic.

Atâtea femei te-au iubit încât îţi închipui că te poţi juca cu inima lor fără să fii pedepsit, fără să ai nici cea mai mică neplăcere.

— Şi, totuşi, zise Joffrey de Peyrac ducându-şi un deget la obraz, m-ai pălmuit, doamnă.

Angelica îşi aminti de gestul făcut, dar nu vru să arate nici o remuşcare.

— Nu regret nimic. Măcar o dată, domnule de Peyrac, vei fi plătit şi dumneata aşa cum se cuvine pentru farsele dumitale de prost gust şi... îl privi drept în faţă – faptele dumitale de infidelitate.

El primi lovitura cu mult sânge rece şi cu o mică sclipire în fundul ochilor.

— Atunci, suntem chit?

— Nu e aşa uşor, domnule, zise Angelica.

Da, infidelităţile lui! Toate acele femei din Mediterana, pe care le umpluse de daruri pe când ea se târa în mizerie, şi această indiferenţă faţă de soarta aceleia care era mama copiilor lui...

Dacă, n-ar fi strâns-o aşa de tare la piept, ea i-ar fi spus tot ce gândea despre acestea. Dar el îi dădu capul pe spate şi îi şterse uşor ochii umezi de lacrimi.

— Iartă-mă, repetă el pentru a treia oară.

Şi Angelica apelă la toată voinţa sa pentru a respinge buzele care se aplecau spre ale sale şi a se întoarce.

— Nu, făcu ea îmbufnată.

Dar el ştia că, atâta vreme cât o va ţine în braţe, era a lui.

Acest braţ care o cuprindea, barând drumul singurătăţii, apărând-o, legănând-o, mângâind-o, fusese visul întregii ei vieţi. Visul tuturor femeilor din lume, simplu şi imens: dragostea.

Ar veni seara şi ar pecetlui reîmpăcarea lor. Seara, ea ar fi din nou în braţele lui, în toate serile vieţii ei...

Noaptea, cu o singură mişcare, ea ar putea să redescopere căldura sufletelor unite.

Nu exista nici un fel de supărare, care să se pună în calea acelor plăceri şi împliniri.

— Ah! sunt laşă, oftă ea.

— Bravo! Un dram de laşitate îi vine de minune frumuseţii tale! Fii laşă, fii slabă, scumpa mea, ţi se potriveşte aşa de bine!

— Ar trebui să te urăsc.

— Nu renunţa la asta, iubito, dar să mă iubeşti. Spune-mi, nu crezi că ar fi momentul să ne întâlnim cu copiii noştri şi să-i liniştim cu privire la buna înţelegere dintre tatăl şi mama lor?... Au, şi ei, să ne spună multe.

Florimond şi Cantor, sprijinindu-se unul de altul, îi priveau venind.

Ea închise ochii şi mulţumi Domnului. Era cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Florimond găsea că aventurile prin care trecuse el erau foarte simple. Plecase cu Nathanaël, tânărul vecin şi prieten, scăpând de masacrul care, după câteva ore, avea să le nimicească familiile.

După multe rătăciri, ei se îmbarcaseră ca ucenici de marinar într-un port breton. Ideea lui Florimond de a se duce în America pentru a-şi reîntâlni tatăl se dovedise bună, când, după ce coborâse la Charlestown şi nu încetase să întrebe, în cursul diferitelor peregrinări, dacă cineva cunoştea un gentilom francez numit Peyrac, întâlnise în cele din urmă nişte negustori având legături cu contele, care-şi construise de curând un vas la Boston, după propriile sale planuri, pentru mările nordice.

Şi Cantor îşi găsea aventurile foarte simple.

El plecase în căutarea tatălui său, pe mare, şi încă din primele zile de navigaţie, îlaflase pe un minunat şebec.

Florimond şi Cantor, după ce l-au implorat pe tatăl lor să o caute pe Angelica, nu se mirau deloc să-l vadă întors cu ea.

Pentru ei viaţa era ceva minunat şi trebuia să rămână la fel. Ar fi fost miraţi dacă şi s-ar fi spus că pe lume există oameni lipsiţi de noroc şi ale căror visuri nu se realizau, oricâte eforturi ar fi făcut. Priveau plecarea într-o expediţie spre interiorul ţării ca pe o vacanţă minunată.

CAPITOLUL 11

— Unde este abatele? întrebase Florimond.

— Care abate?

— Abatele de Lesdiguière.

Angelica se tulbură. Cum să-i explice acestui copil că preceptorul pe care nu-l uitase era mort, spânzurat? Ezită. Dar Florimond înţelesese. Însufleţirea de pe faţa lui se stinse şi el privi în depărare.

— Păcat, zise el. Mi-ar fi plăcut să-l revăd.

Se aşeză pe stânci, lângă Cantor, care, liniştit, atingea din când în când corzile chitarei. Angelica se duse şi se aşeză lângă ei. După amiaza era pe sfârşite.

Florimond şi Cantor, obişnuiţi cu aceste locuri, îi arătaseră golfuleţele înguste ale acestui ţinut straniu, veşnica frământare a ţărmului, care spărgea marea cu nişte arabescuri de caracatiţă, nişte meandre sclipitoare care închideau în ele bucăţi trandafirii de stâncă, semănând cu nişte reptile.

Tot atâtea refugii, golfuleţe ascunse în care fiecare locuitor, fiecare nouă familie, ar putea să-şi găsească liniştea, sursa de peşte sau de vânat cu pene.

Printre insulele cu spinarea ascuţită, acoperite de copaci, transparenţa mării oferea privirii umbrele mişcătoare ale fundului de mare puţin adâncă.

Plajele erau diferite. Roşii şi trandafirii, dar uneori albe, ca aceea care se găsea puţin mai jos de micul fort al contelui de Peyrac. Plaja albă ca zăpada mângâiată de apa care căpăta,

ajungând pe nisip, culoarea mierii, întinzându-se apoi leneşă, cu o blândeţe neobişnuită, în aceste locuri.

Honorine alerga în jurul lor culegând scoici pe care venea să le pună pe genunchiul Angelicăi.

— Tata mi-a spus că Charles-Henri a murit, continuă Florimond. L-au ucis dragonii Regelui, nu-i aşa?

Angelica îşi înclină capul în tăcere.

— Şi pe abate?

Şi cum ea nu răspundea, tânărul se ridică şi trase sabia.

— Mamă, zise el, jur că-i voi răzbuna pe amândoi, şi-ţi jur că nu voi avea odihnă decât după ce-i voi ucide pe toţi soldaţii regelui Franţei care-mi vor cădea în mână! Ah, mi-ar fi plăcut atât de mult să-l slujesc pe rege, dar asta e prea mult! Nu voi ierta niciodată uciderea micuţului Charles-Henri. Îi voi ucide pe toţi.

— Nu, Florimond, zise ea. Nu rosti niciodată un astfel de jurământ şi nici asemenea cuvinte. Să răspunzi nedreptăţii prin ură? Crimei prin răzbunare? Unde te-ar duce toate acestea? La nedreptate şi la crimă şi totul va lua-o de la capăt.

— Acestea sunt vorbe de femeie, aruncă Florimond vibrând de ură.

El crezuse întotdeauna că în viaţă totul se poate: dacă eşti sărac, n-aveai decât să te ocupi cu intrigi pentru a deveni bogat, iar dacă eşti invidiat şi ameninţat, era de ajuns să-ţi păstrezi sângele rece şi să pândeşti şansa pentru a scăpa de moarte.

Nu trebuia decât să ai curajul să pleci în căutarea unui frate sau a unui tată dispăruţi, pentru a vedea imediat producându-se miracolul de a-i regăsi pe amândoi în viaţă. Şi iată că, pentru prima dată în viaţă, el se afla în faţa unui eveniment iremediabil: moartea lui Charles-Henri.

— Este într-adevăr, mort? zise el cu patimă, agăţându-se de miracol.

— L-am culcat cu mâinile mele în groapă, zise Angelica înăbuşit.

— Atunci eu nu-l voi mai regăsi niciodată pe acest frate? (Vocea i se frânse.) Aş fi vrut atât de mult... Îl aşteptam... Eram sigur că va veni... I-aş fi arătat granitul nostru roşu de la

Keewatin şi apoi malachitul din Lacul Urşilor. După aceea, toate acele frumoase minerale pe care le găseşti sub pământ: e de ajuns să cauţi.

L-aş fi învăţat multe lucruri...

Gâtul său subţire tresări sub suspinele pe care încerca să le oprească.

— Ah! zise el cu furie, de ce m-ai împiedicat să-l iau cu mine când mai era timp s-o fac? De ce nu mă pot întoarce să-i ucid pe toţi blestemaţii ăia? Dumnezeu n-ar trebui să permită acele lucruri. Nu mă voi mai ruga la el.

— Nu huli, Florimond, zise ea cu asprime. Revolta este inutilă. Urmează exemplul tatălui tău care ne cere să nu aducem pe pământul acesta vechile noastre resentimente. E mai rău dacă blestemăm ceea ce a fost, dacă insistăm asupra greşelilor trecutului. Trebuie să priveşti înainte: "Lăsaţi morţii să-i îngroape pe morţi", se spune în Sfintele Scripturi. Te-ai gândit, Florimond, la miracolul că noi suntem astăzi, din nou împreună? Eu ar fi trebui să fiu moartă de o mie de ori...

— Ei, asta, e imposibil, tu nu poţi să mori, tresări el, privind-o cu ochii lui negri.

Căzu în genunchi lângă ea, îi cuprinse mijlocul şi-şi sprijini fruntea de umărul ei.

— Mamă scumpă, tu eşti veşnică, asta se înţelege de la sine.

Ea îi zâmbi cu îngăduinţă tânărului înalt care o depăşea pe mama lui cu mai multe degete, dar rămânea atât de copil, având nevoie să fie, dojenit, condus şi consolat de ea.

Ea îi mângâie fruntea netedă şi coama bogată de culoarea abanosului.

— Ştii că pe băieţelul care s-a născut ieri noapte îl cheamă Charles-Henri? Cine ştie dacă odată cu el nu s-a întors printre noi şi sufletul fratelui tău? Pe acela vei putea să-l înveţi tot ce ştii...

— Da.

Florimond începu să viseze, cu sprâncenele încruntate.

— Dar ştiu deja atâtea lucruri, oftă el, ca şi cum nu putea să aleagă ce-l va învăţa mai întâi. E drept că toată această

adunătură pe care aţi adus-o aici nu e bună decât să îngâne Biblia şi are nevoie de a fi instruită. Pariez că ei nu ştiu să deosebească un cuarţ de un feldspat. Cât despre vânătoarea... Nu-i aşa, Cantor?

Fără să aştepte răspunsul fratelui său el vorbi despre vieţile lor de tineri europeni care se iniţiau în tainele vieţii sălbatice. Ca şi copiii indieni, aceşti "papooses", ei ştiau să meargă atât de uşor pe un covor de frunze foşnitoare "încât să nu sperie vizonul", să se strecoare ca o umbră din copac în copac, să se ascundă cu resturi de animale pentru a păcăli vânatul viu, a-l atrage, a-l chema uneori pentru a-l prinde; aceasta era o viaţă pasionantă şi dibăcia fiecăruia era răsplătită. Indienii împărţeau ce aveau cu tot clanul şi erau generoşi. Cantor şi el ştiau să oprească din zbor cu o săgeată, o altă săgeată trasă asupra unui prieten. Dar vânătoarea cea mai pasionantă era iarna, Atunci, animalele mari, rebegite de frig, se înfundă tare, cu fiecare pas în zăpadă, în timp ce urmăritorii lor fără să facă zgomot, cu tălpicele lor indiene, se apropie de ei fără greutate.

Ei erau mai pricepuţi la vânătoarea cu harponul decât la trasul cu arcul. Asta o recunoscuse chiar şi tatăl lor. După ce străpungi peştele, te arunci în apa îngheţată pentru a aduce prada la ţărm. Simţi că trăieşti, ce mai! Buni înotători, ei nu se temeau să-şi lase canoele din scoarţă de mesteacăn să plutească în torenţii cei mai periculoşi. Trebuia să fii la înălţimea somonilor care urcă şi pe căderile de apă.

— Şi eu care îmi închipuiam că, murdari de cerneală, voi studiaţi din răsputeri la universitate, făcu Angelica puţin ironică.

— Şi asta.

Căci, o parte din ani, ei se aflau pe băncile celebrului colegiu Harward. Există mai mulţi profesori decât la Paris. Instruirea este marea şansă a Americii. Florimond era primul la matematică şi ştiinţe fizice. Dar gândul lui rămânea aici, în pădure, şi de data asta, în sfârşit, tatăl lor consimţea să-i ia cu el în expediţie. Or merge, oare, până la munţii verzi Appalaches, unde este vânat ursul negru şi, poate, şi mai departe, în ţara marilor lacuri de unde izvorăşte Tatăl Fluviilor.

— Dar şi aici, în Maine, se zice că sunt multe lacuri!

— Ei, aş! Nişte eleştee, să zicem. Trebuie să fii din Europa pipernicită ca să spui că există cinci mii de lacuri în Maine, în afară de Ontario. Sunt cincizeci de mii şi numai Hudson-ul e mai mare decât frumoasa voastră Mediterana.

— Din câte înţeleg, tu eşti pe cale să devii precum Crowley sau ca Perrot... un vânător...

— Aş vrea eu dar, ca vânători cu capcane, ei sunt departe înaintea mea, iar tata ne spune mereu că vremea de azi cere şi mai mult studiu decât odinioară pentru a pătrunde mai bine secretele naturii

— Şi Cantor are aceleaşi pasiuni? întrebă Angelica.

— Bineînţeles, făcu Florimond, fără să-l lase să vorbească pe fratele său mai mic care ridica din umeri. Bineînţeles, repetă el pe un ton ascuţit, revenind la vocea din copilărie. Căci el e mult mai tare ca mine la jocul cu valul; trebuie să-ţi spun că a început mai devreme decât mine. Şi e marinar mai bun, căci a navigat înaintea mea. În timpul traversării eu n-am învăţat decât să-mi julesc degetele trăgând de frânghii, dar, e adevărat, şi să măsor distanţa parcursă cu sextantul, după steaua polară şi după soare...

Cantor zâmbi dar nu spuse nimic.

Spontaneitatea lui Florimond ştersese fără greutate anii de despărţire. Când era copil, el nu ezita s-o tutuie pe mama sa.

Ea regăsise din prima clipă, vie şi duioasă, prietenia micului ei tovarăş din zilele grele.

Mai greu era să se apropie de Cantor. Părăsise un copil foarte mic. Regăsea acum un adolescent robust, cu multă personalitate, care nu se aflase de ani de zile sub ocrotirea mamei.

— Dar tu, Cantor? Îţi aminteşti de tinereţea ta?

El îşi lăsă pleoapele şi, scoase un arpegiu din chitară.

— Mi-aduc aminte de Barbe, zise el. De ce n-a venit şi ea cu dumneata?

Angelica se străduia cât putu de mult să nu se trădeze. De data aceasta, n-ar mai avea curajul să le spună adevărul.

— Barbe, m-a părăsit. La mine nu mai avea băieţi mici de îngrijit. S-a întors în satul ei... Ea... s-a măritat.

— Cu atât mai bine, zise Florimond. Dealtfel, ea ne-ar fi tratat ca pe nişte prunci şi noi nu mai suntem. Nu te poţi complica luând femei într-o expediţie ca a noastră.

Pupilele verzi ale ochilor lui Cantor se măriră. Păru să-şi adune tot curajul şi întrebă:

— Mamă, eşti hotărâtă să-l asculţi pe tata în tot ce spune?

Ea nu-şi arătă uimirea faţă de această întrebare.

— Desigur, făcu ea, tatăl vostru este soţul meu şi îi datorez supunere la toate hotărârile pe care le ia.

— Problema e că, zise Cantor, azi dimineaţă păreai că nu-i eşti atât de supusă. Tatăl meu este un om cu o mare voinţă şi căruia nu-i place revolta. Atunci, Florimond şi eu ne temeam că lucrurile să nu se termine rău şi că dumneata ne vei părăsi din nou.

La acest reproş, Angelica aproape roşi.

— Dar tatăl vostru îşi închipuia că eu nu vă iubesc, că nu v-am iubit niciodată. Cum să nu-mi fi ieşit din fire? Departe de a-mi linişti inima de mamă, el îmi ascunsese faptul că eraţi în viaţă. Bucuria şi surprinderea m-au zăpăcit puţin, recunosc asta. Dar să nu vă temeţi. Tatăl vostru şi eu ştim acum ce ne apropie pentru totdeauna şi nu sunt lucruri pe care le poate distruge o ceartă trecătoare – nimic nu ne va mai despărţi.

— Îl iubeşti, deci?

— Dacă-l iubesc? Of, copii, e singurul bărbat care a contat vreodată în viaţa mea. Ani de-a rândul l-am crezut mort. A trebuit să lupt singură pentru a trăi şi pentru a trăi şi voi, copiii mei. Dar n-am încetat nici o clipă să-l regret şi să-l plâng. Mă credeţi, oare?

Ei dădură din cap, cu gravitate. Ei o iertau cu atât mai bucuroşi, cu cât chiar ei fuseseră cauza disputei de dimineaţă. Părinţii nu sunt întotdeauna rezonabili. Dar principalul este ca ei să se iubească şi să nu fie despărţiţi.

— Atunci, insistă Cantor, de data asta n-o să mai începi din nou să ne părăseşti?

Angelica se prefăcu indignată.

— Dar mi se pare că inversaţi rolurile, dragii mei. Nu voi m-aţi părăsit fără să vă uitaţi înapoi şi fără să vă pese de lacrimile pe care puteam să le vărs pentru că vă pierdusem?

Ei o priveau cu o uimire candidă.

— Da, lacrimile mele, insistă ea. Cât de mare a fost durerea mea, Cantor, când au venit să-mi spună că tu te înecaseşi în Mediterana odată cu toată "casa" domnului de Vivonne.

— Ai plâns? întrebă el încântat.

— M-am îmbolnăvit din cauza asta... te-am căutat zile de-a rândul. Mi se părea că aud peste tot ecoul chitarei tale.

Cantor se dezgheţă. Emoţia îl făcu să semene cu băieţelul din palatul de la Beautreills.

— Dacă aş fi ştiut, făcu el cu regret, ţi-aş fi scris o scrisoare pentru a-ţi spune că sunt cu tata. Dar nu m-am gândit la asta, constată el. E adevărat că, pe vremea aceea, nu ştiam să scriu.

— Astea ţin de trecut, Cantor. Acum suntem cu toţii împreună. Totul e bine. Totul e atât de frumos!

— Şi dumneata vei rămâne cu noi? Te vei ocupa de noi? Nu te vei ocupa de alţii, ca odinioară?

— Ce vrei să spui?

— Noi ne-am certat cu băiatul ăla... Cum îl cheamă, Florimond? Ah! da, Martial Berne. El pretindea că te cunoaşte mai bine ca noi, că era mult de când trăiai cu ei ca şi cum erai mama lor... Dar nu-i adevărat. El nu e decât un străin. Dumneata n-ai dreptul să-l iubeşti ca şi pe noi. Noi, noi suntem fiii dumitale.

— Hotărât lucru, destinul meu este să trăiesc înconjurată de bărbaţi geloşi! zise ea ciupindu-l de barbă pe Cantor. Ce se va întâmpla cu mine, păzită atât de straşnic? Sunt destul de îngrijorată. Dar, trebuie să-mi accept soarta.

Cei doi băieţi râseră cu plăcere.

Adolescenţei lor, pe care începea să le-o tulbure misterul dragostei, ea le apărea drept cea mai frumoasă dintre femei, cea mai seducătoare, cea mai fascinantă.

Şi inima li se umfla de mândrie la gândul că această femeie era mama lor. A lor. Numai a lor.

— Tu ne aparţii nouă, zise Florimond strângând-o la piept.

Ea îi cuprinse pe amândoi cu aceeaşi privire tandră.

— Da, vă aparţin, iubiţii mei, murmură ea.

— Dar eu, atunci? întrebă Honorine, proţăpită în faţa lor şi care îi privea.

— Tu? E multă vreme de când îţi aparţin, ticăloasă mică. Tu m-ai transformat într-o sclavă!

Cuvântul şi ideea o amuzară pe fetiţă. Se porni pe râs şi făcu nişte piruete. Exuberanţa ei naturală începea să se manifeste după ce îngrijorarea i se risipise.

Ea se întinse deodată pe nisip, cu bărbia între mâini.

— Ce surpriză va fi mâine? întrebă ea.

— O surpriză? Dar crezi că vom avea mereu zile din acestea? Ai acum un tată, nişte fraţi... Ce-ţi mai trebuie?

— Nu ştiu...

Ca surprinsă de o inspiraţie pe cât de bruscă, pe atât de fericită, ea propuse:

— Am putea avea puţin război?

Felul în care o cerea, ca şi cum ar fi fost vorba de o porţie de prăjitură, îi făcu să râdă.

— Fetiţa asta e nostimă! exclamă Florimond. Sunt mulţumit că e sora mea.

— Mamă! Vrei să-ţi cânt ceva? zise Cantor.

Angelica privea pe rând feţele copiilor ei îndreptate spre ea.

Erau frumoşi şi sănătoşi. Iubeau viaţa pe care le-o dăduse ea şi nu se temeau.

O mare bucurie îi cuprinse sufletul:

— Da, cântă, zise ea, cântă, fiule. Cred că nu avem altceva mai bun de făcut, decât să cântăm.

CAPITOLUL 12

Expediţia porni în ultima săptămână a lui octombrie. Servitorilor indieni, soldaţilor spanioli cu misiunea de a apăra coloana, li se alăturară câţiva oameni din echipaj şi nişte vânători.

Îi urmau trei care cu alimente, instrumente, blănuri şi arme.

Joffrey de Peyrac şi Nicolas Perrot se instalară în frunte şi convoiul se puse în mişcare, părăsind împrejurimile fortului Gouldsboro. Făcură o escală la tabăra Champlain.

Apoi caii intrară în pădurea nesfârşită.

Într-o singură noapte, venise toamna. Cu unduiri de aur, fagii şi arţarii îşi aplecau frunzişul roşu aprins.

Caii albi sau murgi, încălecaţi de soldaţii cu armuri negre, indienii împodobiţi cu pene, bărboşii înarmaţi cu puşti şi pe care-i conducea un gentilom cu înfăţişare de conchistador, întruchipau, pe acest decor aprins, tema unei tapiserii regale.

Un paj zdrăngănind din chitară o melodie veselă, ţinea cadenţa de mers pe care o înăbuşea muşchiul verde de pe potecă.

Honorine stătea pe acelaşi cal cu preferatul ei, Florimond.

După ce trecură de primul vad, Angelica veni în fruntea convoiului alături de Joffrey.

— Vreau să fii alături de mine, îi şpuse el.

Încadrată de căciulita neagră, faţa Angelicăi, ochii ei verzi, părul de un auriu deschis, scăldat în lumina ireală care cădea de pe frunze, dobândise o frumuseţe misterioasă.

Aparţinuse dintotdeauna pădurii. Aceasta o primea din nou la sânul ei.

Ea îl urmă spre o colină, către care el se avânturase în galop.

— De pe această înălţime, e ultima oară când zărim marea.

Din mijlocul acestei întinderi aurii pe care o mărginea numai o ceaţă uşoară, plaja părea o semilună subţire, o lună trandafirie decupată din albastrul profund al mării.

Ceva mai departe, tabăra Champlain părea pierdută sub tălăzuirea neîntreruptă a copacilor.

Fragilitatea îţi dădea o strângere de inimă. Siluetele de oameni care se mai puteau desluşi păreau şi ele pierdute între două pustiuri nesfârşite: marea şi pădurea.

Totuşi, asta însemna viaţă.

După ce priviră câteva clipe, o luară spre stânga. Perdeaua de copaci se închise din nou în spatele lor şi marea dispăru. Nu mai erau înconjuraţi decât de trupurile verzi ale copacilor seculari şi de frunzişul în care predominau roşul, orange şi auriul.

Pata albastru-verzuie a unui lac sclipea printre ramuri. Din el se adăpa un elan. Când îşi sălta capul pe spate, coarnele lui semănau cu nişte aripi negre. Nu puteai uita că, în spatele trunchiurilor fragile ale mestecenilor, în spatele şirurilor de mesteceni, trăiau animale nenumărate: elani, urşi, cerbi, reni, lupi, coioţi, vizoni, vulpi argintii, hermine.

Joffrey de Peyrac o privi încă o dată pe Angelica.

— Nu ţi-e teamă deloc? Nu regreţi nimic?

— Teamă? N-am decât una, aceea de a nu-ţi mai plăcea. Regret? Da, pe acela de a fi trăit atâţia ani departe de tine.

El întinse braţul ca pentru a o ocroti.

— Vom încerca să fim fericiţi îndoit. Continentul care ne aşteaptă va fi poate mai puţin crud decât vechea lume. Natura iubeşte îndrăgostiţii. Singurătatea şi pericolele îi apropie, pe când invidia oamenilor nu caută decât să-i despartă. Vom înainta, vom avea de înfruntat multe încercări, dar ne vom iubi mereu, nu-i aşa, doamnă? Şi vom ajunge, poate, la Novumbega, marele oraş indian cu turle de cristal, cu zidurile acoperite cu frunze de aur şi încrustate cu pietre preţioase. Să trăieşti în această ţară, înseamnă să trăieşti în miezul unui diamant ale cărui faţete, toate, strălucesc la cea mai mică lumină. Iată regatul nostru, regina mea, iată palatele noastre...

O strânse şi mai aproape, îşi lipi obrazul de al ei. O sărută pe buze murmurându-i:

— Eroina mea, amazoana mea, războinica mea... Sufletul meu... Soţia mea...

Acest ultim cuvânt, pe buzele lui. Îl rostea cu ardoarea unei iubiri noi, dar şi în lumina unei lungi vieţi în comun, plină de griji şi de duioşie. O găsise pe cea care îi era atât de necesară pentru a trăi, tot atât de necesară ca şi propria lui inimă. Femeia nu mai exista în afara lui, străină şi uneori duşmană, ci în el, prietenă suverană, legată de viaţa lui, de gândurile sale de bărbat.

Găsise secretul iubirii. Unul lângă celălalt, pe caii lor, gustau clipa de fericire fără nici o umbră, acordată călătorilor ce erau, pelerini ai iubirii.

Pentru că refuzaseră compromisurile, pentru că refuzaseră să rămână printre mediocri şi pentru că, asemenea strămoşilor lor, cavaleri nobili, nu şovăiseră să lupte pierzându-şi toate bogăţiile şi onorurile, cuceriseră Sfântul Graal, tezaurul vieţii, misterios şi nepreţuit, promis numai oamenilor curajoşi.

— Eşti totul pentru mine, zise el.

Căldura din glasul lui o copleşi pe Angelica. Ştia acum că, după atâtea capcane, îşi atinsese scopul: să-l reîntâlnească, să fie în braţele lui, să-i stăpânească inima.

Înaintea iubirii lor se deschidea viaţa.

SFÂRŞIT